

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

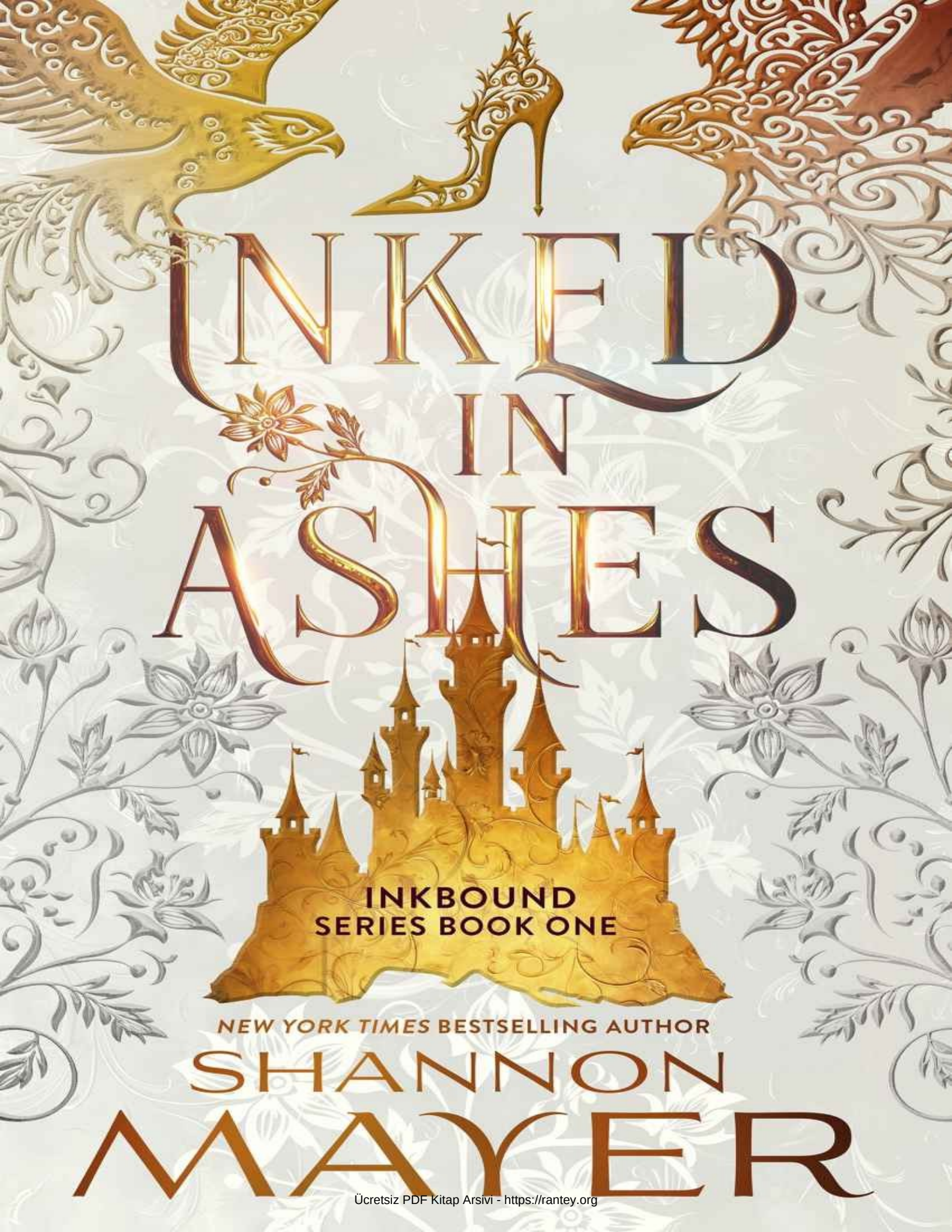
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

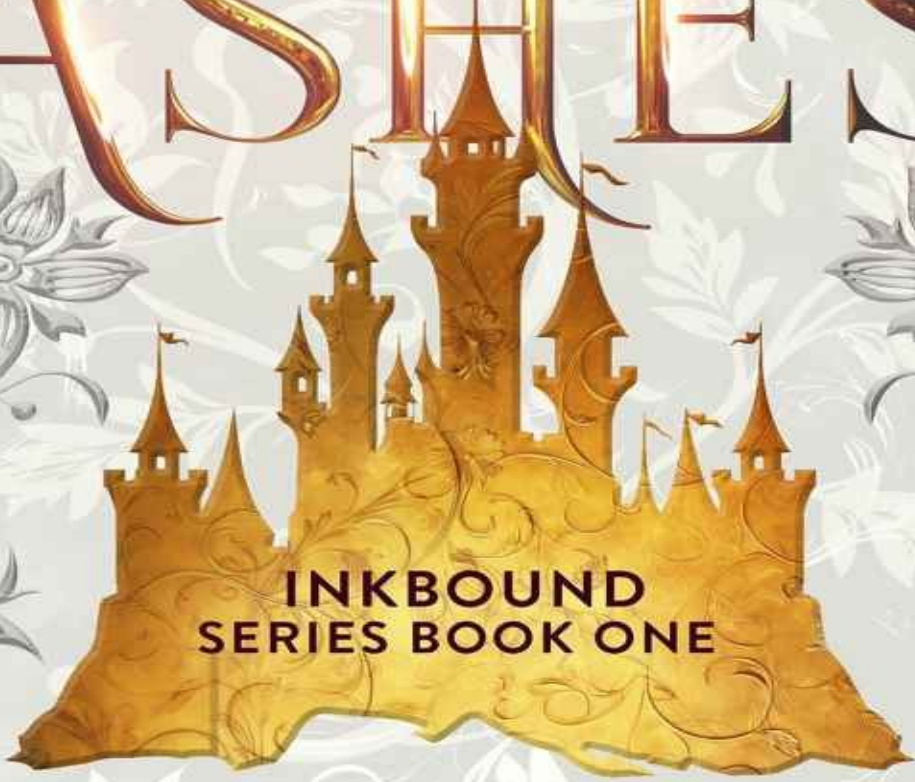
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UNKED IN ASHES

INKBOUND
SERIES BOOK ONE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SHANNON
MAYER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

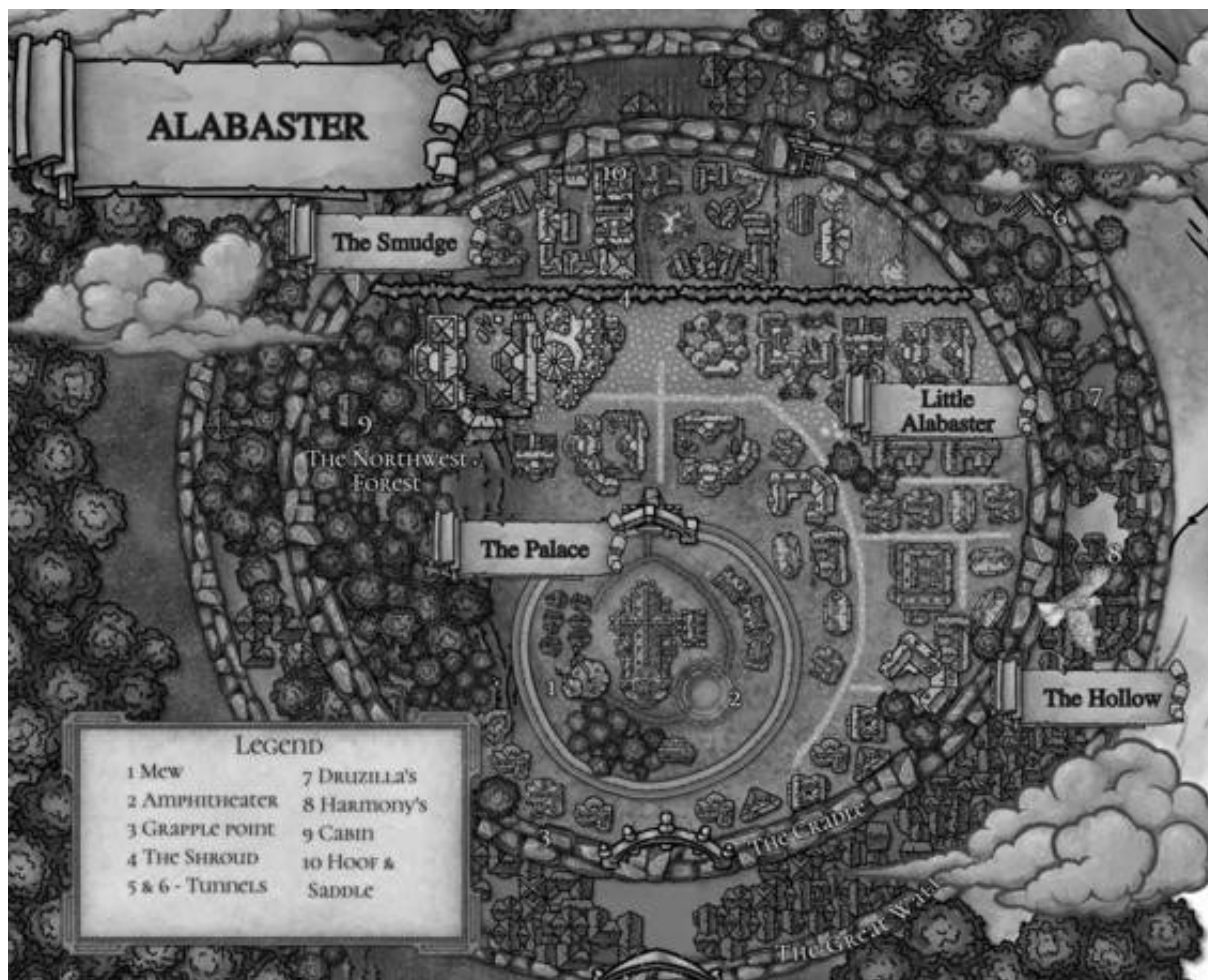
UNKED İÇİNDE ASHES

ACw xoeR TtMcs 6csTsFLLHG AuYHoR

MAYER

HAKKINDA

Sayfadan kaç ya da denerken öl...

Yirmi beş yılımı Hollow'da, pislik kadar fakir, benden nefret eden bir üvey anneyle lanetlenmiş ve anlamadığım uzak bir diyarın hayalini kurarak geçirdim. Hayatımı yaşamaya değer kılan sadece iki şey var; şahinim Fetch ve en iyi arkadaşım Molly.

Ama Moll'un saray balosunda kraliyetten bir koca bulma planı korkunç bir şekilde ters gidince, kendimi göğsüne cam bir stiletto gömülmüş bir krala bakarken ve kanla kaplı bir Molly onun üzerinde dururken buluyorum. Harekete geçmeliyiz... ve hızlı olmalıyız, yoksa ikimiz de idam sehpasında sallanacağız.

Daha da kötüsü? Saray büyücüsü, suçluyu bulmak için ölüleri diriltmek de dahil olmak üzere elinden gelen her şeyi yapıyor.

Daha karmaşık mı? Duncan... Kral' kardeşi, istemeden göz göze geldiğim, sırları ensemizde soluyan ölümsüz askerlerden daha ölümcül olabilecek bir adam, bildiğim her şeyi yeniden sorgulamama neden oluyor.

Devrim yaklaşırken ve gizemli bir adam rüyalarımın beni çağırırken, kaderimi kucaklamaktan başka seçeneğim yok...

Ama ya kaderim hayal edebileceğim şeyin ötesindeyse? Ya bildiğim tek yer aslında evim değilse?

Ya bir peri masalının içinde kapana kısıldıysam ve tek çıkış yolu... içinden geçmekse?

HIÇBİR SÜRÜMÜ KAÇIRMAYIN!

HABER BÜLTENİME KATILIN

her zaman bültenlerimden haberdar

olmak için. (Kendi kişisel Oracle'ınıza sahip

olmak gibi.)

Telif Hakkı © Shannon Mayer 2025, Inked In ~~Ar~~

Tüm hakları saklıdır

HiJinks Mürekkep Yayıncılık

www.shannonmayer.com

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, hem telif hakkı sahibinin hem de yukarıdaki yayıncıların önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir veri tabanında veya erişim sisteminde saklanamaz veya tanıtılamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi veya başka bir şekilde) iletilemez.

Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Mayer, Shannon

Kelimenin tam anlamıyla sayfalara dalmak isteyen tüm okuyucular için.

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

PROLOGUE

Freya etrafına bakınıp duran zayıf, kirli yüzlere baktı. ona baktı ve karnında çalkalanan umutsuzluğa rağmen gülümsemeye zorladı. Yetimhanede bakılacak sadece altı çocuk kalmıştı; dünya acımasız bir yerdi ve bu gece daha da karanlık hissediyordu.

Bu gece iki büyük çocuğun ince et suyu için et yoktu. Son et suyunu, büyümekte olan ve ete en çok ihtiyacı olan dört küçük çocuğa vermişti. Essie ve Logan boş karınlarla yatacaklardı.

Tekrar.

Essie'nin koyu renk gözleri solgun yüzünde aşırı büyük görünüyordu. Logan her geçen gün babasına daha çok benziyordu; ruhu şad olsun. Freya'nın yapabileceği tek şey bir süreliğine dikkatlerini dağıtmak, hatta belki de umut edebilecekleri bir şey vermektir. Eski sallanan sandalyede ağırlığını kaydırdı, ellerini şişmiş parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi. Ama onlara bu umudu vermek adil miydi?

Logan yorgun bir iç çekişle, "Yarın yığınları karıştırmaya gideriz," dedi. "Pazara erkenden git, hurda ara."

Essie'nin uzun, koyu renk kirpikleri yanaklarında dalgalandı. "Belki birkaç elma çekirdeği buluruz. Tanrı bizi korusun."

Apple çekirdekleri. en fazla şey bu muydu?

Freya sallanmayı bıraktı. Onlara verebileceği tek şey farklı türden bir umutsa, öyle olsun. Onları umutla doldurmak için elinden geleni yapacaktı.

"Logan, Essie, siz ikiniz ateşe yaklaşın ve ben sizinle paylaşmak için çok uzun zamandır beklediğim bir hikayeyi anlatırken kendinizi sıcak tutun, olur mu?"

Başlarını salladılar ve onun sözlerini beklerken birbirlerine sokuldular. Logan bir kolunu kız kardeşinin omuzlarına attı.

Vatana ihanet hafife alınacak bir şey değildi. Ve yine de bu hikâye... onun sınırlarında geziniyordu. Freya sesini bir fısıltıyı ancak geçecek kadar alçalttı.

"Bir zamanlar, cadı Almira hükümdarımız olmadan önce, C'an Saas farklıydı. Güneş ışığı ve neşe dolu bir yerdi. Ağaç dalları yılın ilk baharında meyvelerle dolar, tarlalar domuzlar, inekler ve koyunlarla dolup taşardı. Aileler toprağa bakmak için çok çalışırdı ve toprak da bize bir şeyler verirdi. İyi bir kralla kutsanmıştık." Sesini daha da alçalttı, yasak ismi söylerken içinden bir ürperti geçti. "Alistair MacInnes. Sarayda gerçek aşkı Kraliçe Marin'le birlikte yaşadı ve ikisi on yıllar boyunca nezaketle hüküm sürdüler. Ama varisleri yoktu. Yıllarca beklediler ama bir çocuktan haber alamadılar. Halkı yıllar boyunca onlar adına tanrıların tapınaklarına kutsamalar bıraktı. Ve onlarca yıl uğraştıktan sonra nihayet bir kız çocukları dünyaya gelmiş. Ona Armoni adını verdiler. Gerçekten de ülkeye müzik getirdiği için uygun bir isim. İnsanlar onun şerefine sevinmiş, ziyafet çekmiş, dans etmiş ve şarkı söylemişler. Doğumundan sonraki dört yıl boyunca C'an Saas gelişmeye devam etti. Ta ki bir gün, Kral Alistair'in çocukluk arkadaşı olan düşmanı karanlıktan geri dönene kadar. Adı Almira'ydı ve intikam için gelmişti..."

Logan ve Essie'nin gözleri Freya'nın gözlerine kilitlenmişti ve Freya, içinde ülkenin tüm umutlarını ve bu umutların asla dair tüm korkuları barındıran bir hikâyeye daldı.

YIRMI BEŞ YIL ÖNCE...

C'an Saas Kralı ALISTAIR MACINNES gözlerini kapadı ve derin bir nefes çekti. Dumanın keskin kokusu burun deliklerini doldururken bile çığlıklar giderek . Kalenin duvarlarının ötesinde tam bir katliam vardı. Bütün köyler, üzerine bindiği kasırga tarafından yerle bir edilmişti.

Almira gerçek bir intikamla geri dönmüştü.

Askerlerin kanı kudretli Claren Nehri gibi akıyor. *İnsanlar* -onun insanları- evlerinde yakıldı.

Ve en en güçlü adam olmasına rağmen tüm onun

krallık, bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu ama üstün güçlerinin bir şekilde galip gelmesini ummaktan başka. Büyü böyle bir şeydi. Kimin kullandığına bağlı olarak korkunç olduğu kadar mucizevi de olabilen kararsız bir kaos parçası. Şu anda onu kullanan kadın mı?

Yok etmeye kararlıydı.

Gözlerini zorla açtı ve omzunun hemen üzerinden kemerli kapı aralığına bir bakış attıktan sonra dikkatini yanındaki kolçağın üzerinde elinde tuttuğu kum saatine verdi. Kum tanecikleri son kontrolünden bu yana ağır çekimde hareket ediyor gibiydi ve midesi bir taş gibi çöktü.

Eğer başarısız olursa, her şey kaybolacaktı.

Taşa vuran botların sesi dikkatini çekti ve başını kaldırdığında General John Wallace'ın zırhı güneş ışınlarını yakalayarak odaya girdiğini gördü.

"Majesteleri, kuvvetlerimizi yumuşak peynir gibi kesiyorlar. Cadının yandaşları surlara tırmanıyor. Korkarım kapıları aşmasına sadece birkaç dakika kaldı."

Alistair başını salladı, dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi. "Emin olmak için zorlu bir düşman."

Büyük salonun zemininde ilerleyip doğrudan kralının önünde durmak için hareket ederken güvenilir General'in gözlerinde korku yoktu.

"Bunun için üzgünüm, John. Geriye dönüp her şeyi farklı yapabilseydim, yapardım. Harmony'yi yakınımnda tutmak ölçüsüz bir bencillikti."

"Saygılarımla, Majesteleri, bu saçmalık," diye karşılık verdi John, huysuz yüzü kaşlarını çatarak. "O bir çocuk. Biz olmasaydık bu kadar uzun süre hayatta kalamazdı. Ve onun büyümesini uzaktan bile olsa izlemek... kısa bir süre için bile olsa, hediyelerin en büyüğüydü. Kız kardeşimin de aynı fikirde olduğunu biliyorum."

Alistair o anda onu düşünmemek için elinden geleni yapmıştı ama Marin hemen her gün düşüncelerini dolduruyordu ve çabaları boşunaydı. Doğu duvarında asılı duran portresine bir göz attı. Görkemli, koyu renk bukleler omuzlarının etrafında bir cümbüş halinde patlıyordu. Dudaklarında rahat, muzip bir gülümseme, yanaklarında renk, bal rengi gözlerinde parlak bir ışık vardı.

olsun. İşler bu noktaya geldiği için çok üzgünüm aşkım.

Büyük bir gürültünün ardından yeni bir çığlık korosu büyük salonda yankılandı ve bakışlarını portreden . Onu yakında görecekti. Tek umudu öbür dünyada onunla utanç duymadan yüzleşebilmektir.

Bu düşünceler bir savaş borusunun feryadıyla, düşmana hücum etmek için son bir haykırıyla rayından çıktı.

"Bu Hamish olacak, Majesteleri."

Hamish.

Kalan son muhafız da ana kalenin yerleştirilmiş. Canlı bir alarm, son uyarıyı çalıyordu. Son yaklaşmıştı.

Sabit nota keskin bir ciyaklamayla sona erdi ve ardından ürkütücü bir sessizlik geldi. Başka çığlık yok. Daha fazla merhamet çığılığı yok.

Daha fazla zaman yok.

Alistair önünde hala damlayan kum saatini kaldırdı ve başını yavaşça salladı, bir mide bulantısı dalgası onu sardı. Adamlarından zaten çok şey istemişti, bu adamdan -evlilik yoluyla kardeşi ve en iyi arkadaşı- çoğundan çok daha fazlasını istemişti.

Ve yine de...

Diğer adamın soğukkanlı bakışlarıyla karşılaştı. "John, Gayelette'in büyüyü tamamlamak için daha fazla zamana ihtiyacı var. Harmony'nin güvenli bir yere gönderilmesi için. I-"

"Başka bir şey söyleme kardeşim. O zaman daha fazla zamanın olacak."

John, yüzü çelik gibi bir kararlılıkla dolu kum saatine bakarken eldivenli elini kalbinin üzerine kazınmış şahin armasının üzerine koydu.

"Büyücünüz üzerine düşeni yaptığı sürece, bilin ki ben de üzerime düşeni yapacağım. Müziğin yaşamasını sağlamak için ne gerekiyorsa. Armoni güvende olsun."

John ne kadar sert bir savaşçı olsa da, düşmanları sayı ve büyü bakımından on kat daha güçlüydü. İkisi de bu savaştan sağ çıkmayı beklemiyordu.

Son kum tanesi onlardan önce düştüğü sürece.

Alistair son kez olduğunu bildiği bir şekilde tahtından kalktı ve ayı gibi adama uzanarak boştaki eliyle geniş omuzlarından birini kavradı. "İyi bir koşu yaptık, değil mi?"

John başını salladı ve bir homurtu çıkardı. "Çoğundan daha iyi." "Diğer tarafta görüşür müyüz?"

"Söz . Ama beni bir kenara yaz," diye cevap verdi John, geri çekilip kılıcını kınından çıkarırken gözleri kısılmıştı. "o kaltağın etinden bir parça ve olabildiğince çok sayıda yandaşını yanımda götüreceğim."

Bununla birlikte arkasını döndü ve ana kapılara doğru hızlı yol açarak kapıların ardındaki gölgelerin içinde kayboldu. Alistair bir el salladı, büyüü açık kapıların etrafına dolandı ve onları kapattı. Üzerine basit bir kilitleme büyüü yaptı. Büyüü bir büyücününki gibi değildi ama kazanabileceği her anı değerlendirecekti.

Sonraki birkaç dakika anılar, pişmanlıklar ve kederle dolu bir pus içinde geçti.

Büyük odanın girişinin hemen ötesinden gelen şiddetli kavga sesleri Alistair'in kulaklarına ulaştı ama kral olarak nadiren gösterdiği bir acımasızlıkla onları susturdu. Şimdi arkadaşına yardım etmeye kalkışmak, John ve diğerlerinin hayatlarını boşuna vermiş olmalarından başka bir işe yaramayacaktı.

"John," diye mırıldandı nefesinin altında. "Biraz daha dayan dostum. Harmony için."

Ama koridorlar yeniden sessizliğe büründüğünde, hâlâ duyabiliyordu. Camın dibine damlayan o lanet kum.

Kapı menteşelerinden fırlayıp durduğu yerden birkaç santim ötedeki duvara çarpmadan bir an önce manyakça bir kahkaha yükseldi. Karanlık, fırtınadan önce toplanan fırtına bulutları gibi açıklıktan dökülüyor gibiydi.

"Alistair, seni zavallı piç. Kendini buraya mı ?" diye tiz bir ses, hafif bir kadın figürünün odaya girmesinden saniyeler önce seslendi. Üzerinde zırh değil, koyu gri bir elbise vardı. Eteklerinde benekler vardı. Adamlarının kanı. John'un kanı. Gülümsemesi her zamanki gibi hınzırcaydı. "Hayal kırıklığına uğradım. Çocukluğumuzdaki gibi bir saklambaç oyununu dört gözle bekliyordum. O günleri çok özleyorum."

Dördünün bir kurt sürüsü gibi kırlarda çılgınca koşturduğu o ilk günler çoktan geride kalmıştı, tıpkı Almira'nın olduğu gibi. Yine de Almira'nın anıları onu oyalamasına yardımcı olabilirdi, bu yüzden onu şımarttı.

"Dördümüz çok yakındık. Bir zamanlar Marin'e duyduğun aşk için bunu yapma."

Kahkahası yumuşak ve alçaktı. "Sevdiklerim *beni* terk ettiğinde aşk da beni terk etti. Artık tanıdığınız çocuk değilim, her zaman olmam gereken kraliçe olarak hakkımı almaya geldim."

Kılıcının kabzasını kavradı. "Bunu görmem çok uzun sürdü ama sen asla bir çocuk olmadın Almira. Aslında değildin. Sen her zaman kılık değiştirmiş bir iblisin yavrusuydun, kendine gelmeyi bekliyordun. Ve şimdi, işte buradasın, tüm iğrenç ihtişamınla."

Kum saatini arkasındaki tahtın üzerine koydu ve bir kez daha düşmanııyla yüzleşmek için döndü. Ancak kukuletası başından sıyrıldığında onun kanlar içinde olduğunu ve bir zamanlar ebediyen genç olan yüzünün harabeye döndüğünü fark etti. Elmacık kemiklerinden biri büyük bir yumruk yemiş gibi çökmüştü ve sol gözünün olması gereken yerde kanlı, boş bir çukur vardı. Kristal mavisini eşinin ardından ona meydan okurcasına bakıyordu. Öfkeli.

Kadının yüzünün hali, içinde bulunduğu vahim koşullara rağmen adamın gerçek bir kahkaha atmasına neden oldu.

"Oh ho, Almira-kız! Kemiklerinden daha çok canın yanmış olmalı, değil mi? Yüzündeki harabeyi sen bile düzeltebilir miydin bilmiyorum. John muydu o zaman?" diye sordu.

Öfke ondan dalga dalga yayıldı. Güzelliği her zaman bir araç olmuştu ve şimdi kırılmıştı. "Öyleydi John, evet." Başını eğdi, dolgun dudakları alaycı bir ifadeye büründü. "Karnını deşmeden sadece birkaç saniye önce gözümü aldı. Aslında şu anda merdivenlerin dibinde, bağırsaklarını karnına geri sokmaya çalışırken acı içinde kıvranıyor. Bana bilmek istediğim şeyi söylersen seni onun yanında ölüme götüreceğim."

Alistair kelimeleri için durakladı, içini çekerken ifadesini boş tuttu. "Ölmek için John'un yanından daha kötü yerler olsa da, bunu yapamayacağımı biliyorsun."

"Seninki ümitsiz vaka. Ben eskiden olduğum kızıdan çok daha tehlikeliyim ve sen de kesinlikle hatırladığım çocuk değilsin. Bitkin, köpek gibi yaşlı ve cehennem gibi zayıf görünüyorsun," diye mırıldandı zümrüt pelerini arkasından akarak yaklaşırken. "Yazık. Marin yerine beni seçmiş olsaydın, seni dinç tutabilirdim... güçlü tutabilirdim. Bu dünyaya sonsuza kadar hükmedebilirdik."

Tek düşüncesi onu konuşturmaktı. Gayelette'in zamana ihtiyacı vardı. "Sana bir gün kalmaktansa çöl ejderhasının karnında bin yıl yanarak ölmeyi tercih ederim. Ve bu yaşlı keçiye gelince, aynı sayıda yıldır hayattayız. Aramızdaki fark, ben o yılların her birini tepede, zorluklarla dolu bir dünyada yaşadım. Bunun bir bedeli var."

Birkaç metre ötede durmak için yavaşladı ve sakinliğin ince kaplaması çatırdadı.

"Zorluk mu?" diye tısladı, kalan gözleri aniden öfkeden çılgına dönmüştü. "Beni Dehşet Kalesi'ne hapsediyorsun, neredeyse bir asırdır güçsüz ve yalnızım ve sen bana zorluklardan bahsetmeye *cüret* mi ediyorsun?"

Hedeflediği siniri vurmuştu. Onu konuşturmak ve zamanın kumlarını hareket ettirmek için her şeyi yapardı. Ama iğnelemesinin bir bedeli olacaktı ve canının yanacağını biliyordu.

Almira bir an sonra baş ve işaret parmaklarını havaya kaldırıp bir fısıltıyla kapatırken bir fiyat topladı.

Sol gözü olgunlaşmış bir üzüm gibi patladı ve acıyla geriye doğru sendeleyip sallanmaya başladı, ayaklarını zar zor tutabiliyordu. Karanlık onu bütünüyle yutmakla tehdit ederken tutunmak için tahtının kolunu kavradı.

"İşte. Böylesi daha iyi. Eşit şartlarda olalım, tamam mı?" dedi, geldiği gibi hızla kaybolan bir sırtıyla. "Şimdi sıkıcı olmayı bırak, Alistair. Cinayet, kargaşa ve krallığımı geri almakla geçen uzun bir gün oldu. Kızı bana ver, ölümünün acısız olacağına dair sana söz veriyorum. Tabii aynı şeyi senin için söyleyemem. Korkarım bunun için köprünün altından çok sular aktı. Anlıyorsun ya..."

Yanağından aşağı akan kanı ve ılık, berrak sıvıyı temizledi ve sonra bir elini tepesine doğru kaldırdı. Taç

dokunduğu anda aralarındaki boşluk parıldadı ve bulanıklaştı.

Bir an için ona bakakaldı. Sonra başını geriye attı ve güldü.

"Ah, lanet olsun. Küçük cadın sana korunman için bunu mu verdi? Acınası." Bir homurtu çıkardı ve omuz silkti. "Belki de Dehşet Kalesi'nde olmam daha iyiydi. Yeteneklerimi geliştirmek için bolca zamanım var."

Bileğini oynatarak doğrudan adamın kafasına bir güç şimşegi gönderdi ama kalkanını ve tacını sağlam bırakarak sekip gitti. Tek sağlam kaşı aşığıya indi, yüzünü öfke kapladı.

Alistair kaşlarını salladı. "*Küçük bir cadı* için hiç de fena değil, değil ?"

Eski dostu onunla karşı karşıya geldi. Saldırıya karşı kendini hazırladı.

Bir bulanıklık içinde ileri atıldı, kemerinden üç bıçak fırladı. Her biri üç ayrı kılıç ustası tarafından kullanılıyormuş gibi hareket ederek farklı bir açıdan ona saplandı ve kesti. Kral sendeleyerek geri çekildi, boynuna gelen bir darbeyi kıl payı savuştururken diğer iki bıçağı kalkanıyla savuşturdu.

Almira geride durmuş, ölümcül bir orkestrayı yöneten çarpık bir orkestra şefi gibi kılıçları yönlendiriyordu. Kılıçlardan biri böğrüne saplandığında acı böğrünü deldi ve ardından gelen bir darbenin altından yuvarlanarak göğsüne doğru fırlayan devasa bir ateş topu gördü.

Geriye doğru sendeledi, kalkanıyla ateşi zar zor engelleyerek bir dizinin üzerine çöktü - öyle bile olsa, tacının ısının çoğunu emen koruması olmasaydı, pişmiş bir kaz olurdu. Almira bir kıkırtı çıkararak kör edici parlıtyla ona doğru ilerledi.

Ya şimdi ya da asla.

Alistair ona doğru fırladı, tacı emdiği ateş topundan dolayı sıcak ve kırmızı parlıyordu. Kılıcı ona doğru fırladı

Boynu ve gözleri şok içinde genişledi. Kısa bir süreliğine de olsa umutlanmasına izin verdi. Tam bir sonraki hamlesini planlıyordu ki, kız temas kurmasına saniyeler kala dumana karıştı. Adam öne doğru tökezledi ve o daha ne olduğunu anlayamadan kadın yeniden ortaya çıktı, yumruğunu mide bulandırıcı bir çıtırtıyla adamın böğrüne indirdi, büyüğü darbelerini olduğundan on kat daha güçlü kılıyordu.

"Beni gerçekten böyle aptalca bir numarayla yakalayabileceğini mi sandın?" diye sordu, yüzükoyun yatan adamın başında dikilirken kaşlarını çatarak. "Önce John'un şansını denemesine izin vermekte haklıydın. Onun planı çok daha iyiydi."

Kum saatine bakarken Alistair'in görüşü bulanıklaştı ama tepesinde kalan ufacık kum tepeciğini göremeyecek kadar değil. Kendini ayağa kaldırırken yapışkan, hırıltılı bir nefes çekerek küfretti.

Onu meşgul etmenin yollarını arıyordu.

"Serbest bırak," diye fısıldadı ve tacının emdiği ateş büyüğü yüzeye çıkararak onu alevler içinde tüketti. Görüşü kıpkırmızı oldu ve alevden kılıcıyla bir dizi saldırıyı savuştururken içinden enerji fişkırdı.

Almira'nın kılıçları ısıcağın altında soldu ve eridi, bu saldırıyla boy ölçüşemezdi ama bu uzun sürmeyecekti. Taç aldığı enerjiyi tükettiğinde, onun için her şey bitmişti.

Düşün, dostum.

Ama zaman yoktu. Ayaklarının altındaki taş çatırdadı ve gürledi ve Almira dengesini sağlamak için mücadele ederken öne fırladı.

Bir kar fırtınası değerinde don ve kar, bir adam boyutunda yoğunlaşarak üzerine yıkıldı ve onun hareketli bıçaklarından birini daha engellemek için kalkanını zar zor zamanında kaldırdı. Tacının büyüğü gitmiş, buz tarafından daha da kısaltılmıştı.

büyü ve soğuk iliklerine kadar işlemiştii ama yine de ilerledi. Gözleri kum saatine doğru kaydii.

Otuz saniye daha dayanabilirse...

İlkel bir kükreme salıverdi ve ilerledi, her adımı bir irade harikasıydı, her savuşturma bir öncekinden daha dayanılmazdı. Ham büyüü enerji yandan ona doğru sıçradı ve tam zamanında kalkanını kaldırıp engellemeye çalıştı ama soğuk son gücünü de tüketmişti. Bir an sonra, kalkanın ağırlığını taşımak için harcadığı çabadan dolayı kolu titremeye başladı. Cadı gülümsedi, şüphesiz onun sonunu görüyordu.

"Bunu daha uzun süre devam ettiremememiz çok kötü," dedi hayal kırıklığı içinde dilini ısırarak. "Bir zamanlar beni gerçekten yenebildiğine inanamıyorum."

Kadın sertçe itti ve bıçağı yavaş ve emin bir şekilde adamın karnına doğru kaydii. Her santimini hissetti ama son kum tanesinin de kayıp gidişini izlerken sevinci acısına galip geldi.

Kum saati parıldayıp yanardöner yeşil bir toz bulutuna dönüşürken ani bir parıltı odanın köşesindeki kapıyı patlatarak açtı. Kızına son bir kez bakabilmek için çaresizce döndü. Koyu renk bukleleri havalanırken gözleri kocaman açılmış, elinde küçük bir kitap tutuyordu. Fetch'in şerefine, omzuna tünleyen şahin, ikisi de yerdeki çok daha büyük bir kitabın içine çekilip iz bırakmadan kaybolurken sıkı sıkıya tutundu.

Bitti.

Tanrılara şükür, bitmişti.

Soğuk taş zemine kaydii, vücudu gevşedi ve başını artık açık olan odaya doğru çevirdi. Almira uludu, kılıcını bırakıp Harmony'nin bulunduğu kapıya doğru atılırken artık onunla ilgilenmiyordu.

O geçerken, kitabın diğer tarafında yerde bağdaş kurmuş oturan kraliyet büyücüsünü gördü. Yere yığılmıştı, göğsü kabarıyordu, belli ki bitkin düşmüştü. Ama Almira'nın bakışlarıyla buluşmak için başını kaldıramayacak kadar bitkin değildi.

"Almira."

"Merhaba Gayelette." Cadı kalan gözlerini aralarında yan yatmış, sayfa kenarları altın yaldızlı, deri ciltli devasa kitaba çevirdi.

Çağların Peri Masalları.

"Nerede o?" Almira başını sallayıp hırlarken fısıldadı.
"Ona ne yaptın, seni yalancı sürtük?"

Alistair onun yüz ifadesinin öfke bir ifadeye dönüşmesini izledi. Ama görüşü kararırken gördüğü son yüz, diğer tarafta onu bekleyen sevgili karısı Marin'in yüzüydü.

Ve gülümsüyordu.

"VE BU SONDU... ŞİMDİYE KADAR," dedi Freya, başını kaldırdığında iki çocuğun gözlerini kocaman açmış kendisine baktığını gördü. Essie'nin gözleri yaşlarla doldu. Bu hikâye hiç değilse acı-tatlı bir hikâyeydi. Bir babanın kızına ve halkına duyduğu sevgi.

"Prenses Harmony hâlâ kitabın içinde mi?" Logan sordu.

"Öyle."

"Ama gerçekten bizi kurtarmaya gelecek mi?" Essie fısıldadı.

"Efsaneye göre öyle olacak. Son yirmi beş yıldır sayfaların arasında güvenle saklandı ve Almira'yı yenecek kadar bilge, cesur ve güçlü oldu. O eve dönüş yolunu bulana kadar başımızı biraz daha dik tutmalıyız."

Ama acele etse iyi olur, diye düşündü Freya, endişesinin yüzüne yansımamasını umarak. Çünkü Almira'nın öfkesi arttıkça, karanlık da artıyordu.

Ve şimdi hepsinin zamanı tükeniyordu...

BÖLÜM 1

Sayfalar arasında...

"Görünüşe göre baloya gitmeyeceğim. Prens Heinrich bu gece kral olarak taç giyecek, Küçük Alabaster'da kalan tüm uygun bekarlar orada ve ben bunu kaçıracağım."

Molly bir süre sonra, yüzü kıpkırmızı, terli kumral bukleleri yanaklarına yapışmış bir halde dolaptan sürünerek çıktı.

"Yalnız, pörsümüş, yoksul bir bakire olarak öleceğim gerçeğini kabul etmek zorundayım."

Bunlardan ilk üçü belki, ama ikimiz de geminin sonuncusunda çoktan yelken açtığını biliyorduk. Moll şu anda duyguları içindeydi, ben de onun bunu yapmasına izin verdim. Ama mırıldanmalar son bir saattir devam ediyordu ve ben ona aradığı ilgiyi gösterene kadar durmayacağı belliydi.

Kuyumcu büyüteçini -büyük bir madeni para büyüklüğünde küçük bir büyüteç- incelediğim pırıl pırıl taş yığınının yanına koydum ve sandalyemi çevirdim.

"Sorun nedir?"

Bir homurtu çıkardı. "*Sorun* şu ki giyecek hiçbir şeyim yok ve dolabın ne kadar derinine inersen ineyim

büyüyen elbiseler içinde uygun olabilecek büyülü bir ağaç yok."

"Peki ya sedir sandığında?"

"Hepsini yulaf ve lahana karşılığında sattım." Molly bir elini buklelerinin üzerinde gezdirdi. Geriye ne kaldığını görmek için yanından geçip baktım. Görebildiğim kadarıyla sadece dört elbise kalmıştı. İşler sıkıştı ve ikimiz de başımızı suyun üstünde tutmak için elimizden geleni yapıyorduk.

"Yeşil olana ne dersin?"

Ayağa kalkmak için kendini zorlarken peygamber çiçeği gözleri kocaman oldu.

"Şaka yapıyorsun değil mi? Şu anda o kadar demode ki, duyulara saldırıdan tutuklanabilirim. Zaten şekli beni lanet bir çam ağacına benzetiyor. Gelecek hafta pazarda satmayı planlıyordum." Derin bir iç çekti. "Bu *Kış Jübilesi*, Harm." Parmak eklemlerini dudaklarına bastırdı ve başını salladı. "Eğer mükemmel görünmüyorsam, beni bir yabancı olarak görecektirler. İşe yaraması için onlardan biri olduğuma inanmaları gerek."

Tartışmak istedim... ona kibirli ya da aptal demek istedim. Ama zaman zaman her ikisini de yapabilse de, bir bakıma haklıydı da. Partiye sahte bir davetiyeyle katılıyordu, bendenizin izniyle. Dikkatleri üzerine çekmesi kötü olurdu. Eğer normal bir günde Küçük Alabaster'da yakalansaydı, dayak yerdi. Ya sarayda bir soyluyu taklit ederken kraliyet balosunda yakalanırsa?

Asılacaktı. Onu ne kadar vazgeçirmeye çalışsam da bu riski göze almıştı.

Tek sorum, bunu neden şimdi konuştuğumuzdu. Partiye sadece birkaç saat kalmıştı.

Moll aceleyle, "Ne diyeceğini biliyorum ama bir planım vardı," dedi. "Stefan'ın dün beni alışverişe götürmesi gerekiyordu ve ben de ona birkaç kurdele ve kumaş aldırmaı umuyordum. Görünüşe göre bir domuzun kesilmesi gerekiyormuş,

O yüzden iptal etti. Mor elbiseyi düzeltecektim, biraz dantel falan ekleyecektim ama..."

Ama biz çok fakirdik, bu yüzden son birkaç ayda kaç tane elbise satarsa satsın dantel ya da benzeri şeyleri karşılayamazdık. Yemek için bile zar zor para topladığımız haftalar oluyordu. Moll'un bazen erkek arkadaşı, şimdiki arkadaşı Stefan ısmarlamadığı sürece gösterişli şeyler menüden çok uzaktı. Ama onun hayalleri her zaman en iyi şekilde görünmesine bağlıydı. Birbirimizi tanıdığımız yirmi yılı aşkın süre boyunca, savaş stratejisi belirleyen madalyalı bir general gibi rotasını çizmişti. Küçük Alabaster'da yasallığa aldırmadan katılabildiği her etkinliğe katılıyor ve sonunda o zengin adamlardan birini kendisine delicesine aşık etmeyi umuyordu. Onun planı buydu.

Söz konusu adam o kadar çılgınca düşecekti ki, onu - düzeltiyorum, **bizi** - tüm bunlardan **uzaklaştıracaktı**.

"*Tüm bunlar*", The Hollow'un kalbinde paylaştığımız iki odalı kulübedir.

The Hollow, Alabaster nüfusunun büyük bir kısmının yaşadığı, çalıştığı ve zar zor geçimini sağladığı, yoksullarla dolu bir gecekondu kasabasıydı. Moll çarpıcı renkleriyle ne kadar güzel olsa da, Küçük Alabaster'dan gelen insanlar neredeyse hiçbir zaman The Hollow'dan gelen insanlarla evlenmezdi.

Moll, son on yıldır kendisine karşı olan ihtimallere aldırmadan, makyaj, kıyafet ve saç konusundaki inanılmaz yeteneklerini kullanarak kılık değiştirmiş ve "prensini" gelip ayaklarını yerden keseceği umuduyla girebildiği her şenlik, festival, gala ve baloya girmiştir.

İlk olarak, Bryngarde'dan ziyarete gelen Leydi Ashlynn Coddington'dı. Düz, beline kadar uzanan siyah saçları ve dudağının üzerinde ilgi çekici bir beni olan porselen tenli bir güzellik.

Sonra, Leydi Letitia Meriwhether geldi. Bal rengi saçları ve kalp şeklindeki yüzüyle o kadar ikna ediciydi ki ben bile kandım.

Bayan Caroline Theobold kişisel favorimdi. Belini iki elin uzanabileceği kadar sıkı bir şekilde saran altın sarısı bir sarışın olan Moll'un gözlerinin rengini maviden yeşile çeviren bir çift göz merceği yaratmayı bile başarmıştım. Ne yazık ki, zavallı Bayan Caroline makyaj odasında oksijensizlikten bayıldı ve kimse onları göremeden o galadan erken ayrılmak zorunda kaldı.

Ancak her biri bir öncekinden daha çekici olan bir dizi güzel yaratmasına rağmen, Moll her partinin sonunda eve bıraktığı gibi gelmişti.

Bekar ve bir kilise faresi kadar parasız.

Her şeyi doğru yapmış, uygun aksanı tutturmuş, guruldayan midesine aldırmandan kemirmeyi ama gerçekten yememeyi bilmişti. Nasıl cezbedeceğini, kandıracağını ve kızdıracağını biliyordu. Ama şimdiye kadar elde edebildiği tek şey birkaç aceleci, özensiz öpücük ve ardından bir sürü tutulmayan söz olmuştu. Ve şimdi, yirmi dokuz yaşında, onun kenarlarından yıprandığını görebiliyordum. İbakışlı at benim arkadaşının gözyaşı lekeli yanaklar ve boğazımı yakmak için yükselen asidi geri yuttum. Sırf kaderimizden kaçma stratejisine katılmadığım için yapmadı ortalama I olmazdı. Yardım Onu. O oldu ve Bu dünyada gerçekten güvendiğim tek kişiydi.

onun için yapmazdı.

Yakalanma korkusuyla kusmak istememe neden olsa bile.

Moll'un ağlamaklı bakışlarıyla karşılaştım, kızgınlığımı bastırdım ve gülümsemeye zorladım. "Pekâlâ, sorun çözme moduna geçelim, olur mu?"

"Evet." Burnunu çekti ve başını salladı, gözleri umutla parlıyordu. "Evet, tamam."

"O kırmızı elbiseyi çıkar -en iyi ve en güncel elbisen, morun öyle olduğunu düşünsen bile- ve bir iğne iplik hazırla." Sahte değerli taşlara son bir kez hüzünlü bir bakış attım ve onları elime aldım. "Bunlarla biraz ışıltı kat."

Sıradan taşları, her tondan elmas gibi parlayana kadar daha da sert malzemelerle defalarca yuvarlayan icat ettiğim bir aleti kullanarak bu küçük güzellikleri yaratmayı başarmıştım. Sonra her birini özenle yonttum. İşlemi baştan sona tamamlamak neredeyse iki ayımı almıştı. Ve şimdi ilk partimi vermek zorundaydım.

"Emin misiniz? Çok güzeller!" Moll taşları kabul etmek için öne atılırken haykırdı.

Hayır demek istedim. Ona planlarını unutmasını söylemek ve tehlikeyi hatırlatmak istedim. Ama o bunca yıldır hiç yakalanmadığını söyleyecekti. Ben bile bu sicile itiraz edemezdim.

"Eminim, Moll."

Elini taşların üzerinde gezdirerek onları masanın üzerine yaydı ve ışığı nasıl yakaladıklarını izledi. "Onları sıkıca dikeceğim. Parti biter bitmez onları hemen geri vereceğim!"

Kollarını arkadan boynuma doladı ve o kadar sert sıktı ki neredeyse nefes borumu ezecekti.

"Seni kız kardeşim gibi seviyorum Harmony Marie Fallowell," diye fısıldadı.

"Hâlâ göbek adım değil," diye bininci kez hatırlattım ona. İlk adımlı biliyordum ve koruyucu ailemin soyadını almıştım ama bir göbek adım varsa bile onu hatırlamıyordum. Hafızasını kaybetmiş ve ormanda terk edilmiş bir buluntu olmanın bir başka küçük avantajı.

Huzzah.

"Oh,
hayır."

Moll'un boğazını sıkan elini çözdüm ve geri adım atarak onun kederli yüzünü gördüm. "Şimdi ne olacak?"

"Uyacak ayakkabım yok. Kırmızı elbise konusunda haklısın -uygun olan tek elbise o- ama önden daha kısa kesilmiş ve ayakkabılarımı gösterecek." Başını eğerek elleriyle yüzünü kapattı. bir hıçkırık yükseldi.

Lanet olsun. Onu ağlarken görmekten nefret ediyordum.

Ama belki de hâlâ yapabileceğim başka bir şey vardı.

Odanın köşesindeki sepete doğru ilerledim ve çömeldim. Tamir etmeye fırsat bulamadığım kırık dökük şeyleri ayıklamak bir dakikamı aldı ama sonra onu buldum. Yağmurlu bir gün için sakladığım kahverengi kutu ve bugün, tüm lanet olası yaz musonları gibi yağmur yağıyordu. Moll'un gözyaşları genelde beni çok fazla rahatsız etmezdi. Melodramatik olduğunu ilk o kabul ederdi. Bu da onları normalden daha acınası yapıyordu. Çünkü bugün, benim bir süredir bildiğim şeyi anlamıştı.

Zengin bir beyaz atlı prensin gelip bizi kurtaracağına dair umutları hızla azalıyordu. Böyle adamlar, kendileri gibi ailelerden gelen çok güzel, çok *genç* kadınlarla evlenirdi. Hollow'dan gelmek zaten zorlu bir mücadeleydi. Bir hizmetçinin bardağı düşürdüğü ve Moll'un onu almak için eğildiği ya da birinin alaycı bir şaka yaptığı ve onun derin göbek kahkahasını attığı anda, kendisini en iyi ihtimalle yeni para olarak işaretledi. Şimdi, kendi yetiştirilme tarzına ek olarak, Doğa Ana ile de uğraşmak zorundaydı. Altı ayak altına düşene kadar ona iyi hizmet edecek sağlam kemiklerine rağmen, bir zamanlar pürüzsüz olan cildi göz çevresindeki birkaç gülme çizgisiyle gölgelenmişti. Saçlarının parlak bakırını yaldızlayan erken bir gümüş rengi vardı. The Hollow'da hayat zordu ve burada yaşayan herkesi etkiliyordu. Moll yaşlanıyordu ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ona göre, ortaya çıkan her yeni, ince işaret bir ölüm çanı gibiydi. Hayallerinin ölme sesi. Henüz bunun olmasına izin vermeye hazır değildi ve ben de sonunda kırıldığında o parçaları toplamaya hazır değildim.

Son çekincelerimi de bir kenara iterek, elime Kutuyu açtığı anda, bir köşesinde çiğnenmiş gibi görünen dört inçlik bir delik olduğunu fark etti. Güve mi? Fare mi?

Hayır.

Yaklaştıkça, normal bir deliğe bile benzemediğini fark ettim. Daha çok mürekkep karası küçük bir uçurum gibiydi... sanki parmağımı içine sokarsam, Gölge Uçurum'un eterinde kaybolacaktım gibi...

"*Bu hayal gücün seni akıl hastanesine attırarak!*"

Üvey annemin uyarısı kafamın içinde çınladı ve uzun bir nefes verdi. Genelde kadınla aynı fikirde değildim ama son zamanlarda stres beni tuhaf düşüncelere sevk ediyordu. Büyük bir şeyin yaklaşmakta olduğu hissinden kurtulamıyordum.

"Bu da ne?" Moll, gözyaşlarının akışı durduğunda kutuya bakarak talep etti.

Delğe son bir kez baktıktan sonra dikkatimi Moll'a çevirdim. "Xavier iki hafta önce bu aptalca şeyler için ona güzel, şişman bir sincap vermem konusunda beni ikna etti ve ben de kabul ettim çünkü bunları bir sonraki pazarda satabileceğimi düşünüyordum."

Kutuyu uzattım ve Moll kutuyu aldığı anda gözleri kocaman oldu. "Benim için mi?"

"Senin için."

Üstünü kaldırdı ve anında bir çığlık attı. "Şaka mı yapıyorsun?" Gözleri benimkilere kayd, gözyaşları yerini şaşkınlığa bıraktı. "Harm, bunlar *muhteşem!*"

Ayakkabı meraklısı değildim ama ben bile ilk ne zaman cam ayakkabıların özel olduğunu fark etti. The Hollow'daki sanatçılardan biri olan Xavier için sürpriz değildi. En yoksul insanlar bile müzik ve sanat yapmanın bir yolunu bulmayı başarıyordu. Belki de buna daha çok ihtiyacımız olduğu için. Yine de bu, ayakkabıları daha az gülünç yapmıyordu. Gerçekten de hiçbir pratik amaca hizmet etmiyorlardı. Onları sadece çocukluğumun masal kitabında fareler tarafından yapılmış elbisesi olan ve cam terlikler giyen bir kızla ilgili bir hikaye yüzünden almıştım.

Bunu her düşündüğümde hâlâ içime dolan öfke ateşiyle irkildim. Fetch'ten başka tek şey,

Gerçek ailemden kalan bir kitap vardı ve boktan üvey kardeşlerim ben daha kendi başıma okuyacak yaşa gelmeden onu yok etmişlerdi. Sadece bu bile onlardan nefret etmem için yeterli bir sebep olabilirdi ama yıllar boyunca bana bunlardan bolca vermeyi başardılar.

"Kırmızı elbiseye mücevherler eklersem ve belki beyaz elbiseden kuşak olarak gümüş bir kurdele çekersem, bu ayakkabılarla... işe yarar. İşe yarayacak!" Kutuyu yere bıraktı, gözleri yine yaşlarla parlıyordu ve kollarını bana doladı. "Sen benim kahramanımsın!"

Ona tekrar sarıldım ve hüngür hüngür ağlamaya başlayıp eski yün kazağıma sümüğünü bulaştırmadan önce geri çektim.

"Ben kimsenin kahramanı değilim, Moll. Ama ben senin en iyi arkadaşınım, yani söz konusu sen olduğunda, mutlu sonunu bulmana yardım etmek için Gölge Uçurum'un kendisiyle yüzleşebilirim."

Gülümsemesi titredi. "Ben de öyle. Senin için ben de aynısını yapardım."

Ne kadar kibirli olursa olsun, dürüst davrandığını biliyordum. Birbirimizi kollardık. Aile olmayı seçen arkadaşlar böyle yapar.

Boğazımı temizledim. "Zamanında geleceksen saç ve makyaj işlerine başlasan iyi olur. Bu gece biz kimiz?"

Çenesini kaldırdı ve son gözyaşlarını da sildi. "Ben."

Şok içinde ona bakarken kalbim duracak gibi oldu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Elini çırpı ve bir kıkırdama çıkardı. "**Ben** değil, ben. Elbette sahte bir isim kullanacağım. Ama içimde garip bir his var. Sanki bu gece son şansım olabilirmiş gibi." Bir an için gözlerini benden kaçırdı ve sonra tekrar bakışlarımla buluştu. "Bunca zamandır hayallerimin erkeğini ve çocuklarımla gelecekteki babasını bulmaya çalışıyorum, onu etkilemek için her şeyimi *kullanıyorum*. Eğer sadece bir daha varsa, kendim üzerine bahse gireceğim. Kızıl saçlı, mavi gözlü, korsersiz. Kim?"

biliyor musun?" Göz kırptı. "Ruj sürmeyi bile atlayabilirim."

Eğer önceki sözleriyle iliklerime kadar ürpermemiş olsaydım, bu düşünceye kahkahalarla gülerdim.

"Moll... bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Ya Hollow'dan biri seni tanırsa?"

"Eğer Hollow'dan biri o partideyse, onlar da benim gibi olmamaları gereken yerdeler. Kime söyleyecekler?"

"Misafirler için sorun yok ama hizmetçiler ne olacak? Bu aptalca bir kumar gibi görünüyor."

Kaşlarını çattı. "Daha çok hesaplanmış bir risk gibi. Diğer etkinliklerin hiçbirinde tanıdığım birini görmedim. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki saray tüm personelini The Smudge'dan alıyor ve merdivenin bir basamağından fazlasını tırmanmak neredeyse imkânsız. Endişe verici bir siğil gibi davranıyorsun."

. Alabaster ile çok Gölge Uçurum arasında kalan diğer iki krallığın aksine, biz başka bir şeymiş gibi davranmayan bir kast sisteminde yaşıyorduk. Ve Alabaster, ortasında hedef tahtası olan bir hedef gibi, her biri bir öncekinden daha küçük olan bir dizi üç duvarın sınırları içinde inşa edilmişti.

Kovuk da dahil olmak üzere tüm Alabaster'ı koruyan en dıştaki Büyük Duvar'ın sınırları içinde ikinci bir duvar vardı. Beşik olarak bilinen bu duvar gökyüzünde yükseliyor, Küçük Alabaster'ı çevreliyor ve onu The Hollow'daki biz kaybedenlerden ayırıyordu.

Çoğu tüccar sınıfından ya da daha iyilerinden olan oradaki vatandaşlar, biz köylülere bırakılan sefaleti görmezden gelerek ziyafet ve siyaset yapıyorlardı. Kraliyet söz konusu olduğunda, Moll ve benim gibi insanlar aşağıların en aşağısıydı. Dövecek dilenci ya da taciz edecek dükkân sahibi aramak için sık sık sokaklarda dolaşan bazı rastgele muhafızlar dışında, bu bölgelerde Küçük Alabaster'dan birini *görmek* bile nadir bir şeydi.

Bizimle üstlerimiz arasında dar bir bantta sıkışmış, Lekeçiler dediğimiz bir grup daha vardı. Hollowdaki pek çok kişi gibi çoğunlukla zanaatkâr olsalar da, hiyerarşide bizden bir adım üstteydiler. Kraliyet ailesinin, soyluların ve zengin tüccarların hizmetçilere ve kendi yapmak istemedikleri işleri yapacak insanlara ihtiyaçları vardı. Bu nedenle, sıkı bir tasma altında tutulsalar da, Smudger'ların Beşik ile Hollow arasında bir grupta yaşamalarına izin verildi ve Küçük Alabaster'ın en kuzeyindeki kendi bölgelerine itildiler. Orada da hayat pek kolay olmasa da, Hollow'lar Smudge'a "terfi" etmek için her türlü fırsata balıklama atlıyorlardı. Bu ayrıcalık her yıl sadece bir avuç insana veriliyordu, ancak seçilmiş azınlıktan biri olma umuduyla kitleleri hizada tutmak için harikalar yaratıyordu.

Son olarak güneyde Alabaster Sarayı bulunuyordu. Kuralların çiğnenmek için yapıldığı ve yasaların geçerli olmadığı yer. Kraliyet mensupları nihai ve kontrolsüz gücün tadını çıkarıyor ve bunu kullanmaktan çekinmiyorlardı.

"Gördün mü, yine aynı şeyi yapıyorsun," diye mırıldandı Molly, düşüncelerimi bölerek. "Olabilecek her türlü kötü şeyi hayal ediyorsun ve şu anda ihtiyacım olan enerji bu değil!"

"! Ben sadece... düşünüyorum."

"Evet. Sen her zaman öylesin. Ama bu tartışmaya açık değil Harm. Ben kendim olarak gidiyorum ve senin de bunu kabul etmen gerekiyor."

Kavgaya devam etmek için hazırlanıyordum, ama sonra Moll'un ciddi yüzünü gördüm ve ağzımı kapattım. Benim komik, aptal ve bazen de kibirli arkadaşım gitmişti. Onun yerinde çaresiz ama boyun eğmiş, içinde bulunduğu koşulların farkında bir kadın vardı.

"Çocuk sahibi olmayı çok istiyorum ama onları bu hayata sokmayı reddediyorum-" sözünü kesti ve tiksinti dolu bir homurtu çıkardı, "hayat, eğer böyle adlandırmak istiyorsan. Benim de

Bir çıkış yolu bul. Bir çıkış yolu bulacağım. İkimiz için de. Geleceğimiz için."

Başparmağımdaki tırnağa bakarak endişelendim ve fikrini değiştirmenin bir yolunu bulmak için beynimi yordum.

"Şunu yapmayı kes. Tekrar kanatacaksın." Yumuşak bir iç çekti ve sonra omuz silkti. "Peki. Bütün gece panik içinde olmanı istemiyorum, o yüzden bir uzlaşmaya ne dersin? Kızıl saç kalsın, ama aptal yeşil lensleri takacağım ve biraz kontür yapacağım. Yardımcılar tarafından tanınma ihtimalim olursa, en azından yanılma ve düzgün bir bayanı sahtekârlıkla suçlama korkusuyla sessiz kalmaları için kendilerini sorgulamalarına neden olur."

Düşündüm taşındım ve sonunda başımı salladım. "Ve bu son kez mi olacak?"

Bu düşünce bile başımı döndürmeye yetti. Bu bok çukurunda düzgün bir halımız olsaydı, düşman topraklarında koca avına çıktığı o gecelerde onu çıplak bir şekilde volta atardım.

Başını eğdi. "Pinky yemin ederim. Eğer bu gece olmazsa, başka bir yol bulacağım."

Rahatlama beni neredeyse bütünüyle yutuyordu. "Diğer yollar" hakkında başka bir gün endişelenirdim. Bir erkeğin bizi kaderlerimizden kurtaracağı hayalinden nihayet vazgeçmiş olması bile kutlama sebebiydi.

Ayrılmadan önce küçük parmaklarımızı birbirine kenetledik ve oynattık.

"Tamam o zaman. Sen git hazırlan. Benim gitmem gerek. Geçtiğimiz iki akşam ormanın yanındaki açıklıkta son yeşil otları otlayan bir tavşan ailesi gördüm. Fetch yanımdayken onları yakalamayı umuyorum, böylece elimizde kalan patates ve lahanayla birlikte biraz et yiyebiliriz. Sen bana parti hakkında bilgi verirken biz de gece yarısı yahni ve biradan oluşan bir akşam yemeği yiyeceğiz."

Av gezisi aynı zamanda Moll'*un kendi* başını kaybetme olasılığı konusunda endişelenmemi de önleyecekti.

Kış Jübilesi'ni basarken yakalandı.

"Mükemmel. Kimse bakmıyorken çantama birkaç tane daintique puf gizlice sokabilirsem, tatlı da yiyebiliriz! Belki geçen seferki gibi dut dolgulu olanlardan."

Tabii ki ikimiz de baloda ikram edecekleri dağlar kadar yemeğe rağmen Moll'un bunların hiçbirini yemeyeceğini biliyorduk. Bağırsaklarını sıkıştıran bir korse olmasa bile, kadınların serçe gibi yemesi gerektiğini dikte eden yüksek sosyetenin saçma kuralları, onun tamamen görüneceği, dokunmayacağı anlamına geliyordu. Sonra eve döndüğünde karanlıkta otururduk ve bir saat boyunca masalardaki ikramları işkence edercesine ayrıntılı bir şekilde anlatırdı.

Limon, biberiye ve kekik ile doldurulmuş gine tavuğu, ördek yağında kızartılmış patates ile birlikte.

Pastırmaya sarılmış kuşkonmaz uçları, inci beyazı, lapa lapa morina filetosunun üzerine tünemiş.

Dışı gevrek, içi çiğnenebilir makaronlardan oluşan pastel bir dizi, bir topak ekşi ahududu reçelinin etrafına sıkıştırılmıştır. Sonra, sanki sihir hamur işinin içine işlenmiş gibi bir tada sahip, ısırik büyüklüğünde lokmalar olan zarif tatlılar vardı.

Kapıya doğru ilerlerken midem homurdandı, yıpranmış çantamı, yayımı ve sadağımı omuzlamak için durakladım.

"Bana şans dile!" diye seslendi.

"Dikkatli ol, Moll. Şanstan da öte, güvende ol," dedim, ona doğru bir el salladım ve ardından sert kış gecesine doğru yola çıktım.

Takip eden günlerde kaç kez keşke hiç gitmeseydim... Onu Jübile'yi atlayıp evde kalmaya ikna etseydim diyecektim?

Bin.

Çünkü hayat bir daha asla bu kadar basit olmayacaktı.

BÖLÜM 2

Çamurlu, parke taşlı yola girdiğimde keskin bir ıslık çaldım.

ve Sör Fetchington Von Buren süzülerek yoluma çıktı. Bunca yıl sonra bile onun zarafetine hâlâ hayrandım. Benekli tüyleri yarı yaşındaki bir şahin kadar taze görünüyordu ve uzatılan ön koluma yerleşirken günün solan ışığında parlıyordu. Ağırılığı iyi hissettiriyordu. Doğru.

"Getir, tüylü dostum. Bu akşam nasılsın?" Başını salladı ve ben de sııttım. "Bazen gerçekten de ne dediğimi anlayabildiğini hissediyorum. Yine de tamamen akli başında olmayabilirim, bunu da göz önünde bulundurmak gerek..."

"Hep bir şeyler uyduruyorsun, gerçek olmayan şeyler."

Üvey sesi bana düzenli olarak birçok hatamdan birini hatırlatıyordu. Onu kendimden uzaklaştırdım ve ne yaptığımı odaklandım.

Biraz yiyecek almak için dışarı çıktım.

Fetch ve ben kasabaya doğru yol aldık, ancak tanıdık bir ses bana seslendiğinde dükkanlarla dolu caddeye henüz adım atmıştım.

"Haberleri okudun mu?"

Gözlerimi sıkıca kapadım ve Vaiz Pete'e dönerken sesimdeki siniri bastırmaya çalıştım. "Eğer sarayın gece yarısı sokaklarımızı kirlettiği el ilanlarını kastediyorsan, hayır, okumadım. Çünkü bu haber değil. Bizi sessiz tutmak için uydurulmuş bir sürü yalandan başka bir şey değil."

Mahallenin delisi her gün sabahtan akşama kadar köşede derme çatma bir kürsünün üzerinde durur ve dinleyen herkese böyle iyiliksever bir hükümdara sahip olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu anlatırdı. Bunu o kadar uzun zamandır yapıyordu ki, artık çürük meyve bile yemiyordu. Yine de son beş yıl The Hollow'da o kadar kötü geçmişti ki, insanlar çürük olsun olmasın meyveleri yerlerdi.

"Bir gün hepiniz taç hakkındaki gerçeği göreceksiniz. Bir gün, benden özür dileyeceksiniz-"

"Evet, kulağa hoş geliyor. Ama şimdi gitmem gerek!" Aceleyle el salladım ama daha bir blok gitmiştim ki başka birinin adımı söylediğini duydum.

"Harmony!"

Döndüğümde Cissy Petway'in yakındaki bir elektrik direğine yaslanmış, aralık dişli bir gülümsemeye sırıttığını gördüm. Kendisine üç beden büyük gelen paltosunun altında cüceleşmiş, kendine özgü beyaz-sarı saçları kapüşonla örtülmüş, sadece çilli yüzü görünüyordu. Henüz dokuzuncu yaş gününü kutlamamıştı ama şimdiden kendi küçük serseri çetesinin başıydı. O direği itip bana doğru gelirken etrafta dolanıp kendi aralarında konuşuyorlardı.

"Moll bu gece nerede? Daha sonra kasabaya gelir mi dersin?"

Her ne kadar Moll'un baloya gitmek yerine burada olmasını dilesem de... "Bu gece olmaz."

Küçük kızın yüzü bir an için düştü ama ben ayrıntıya girmedim.

"PekiFetch gelip bizimle oynayabilir mi?"

İkimiz de "çalmanın" "yerel tüccarlardan çalmak" anlamına geldiğini biliyorduk ve ben homurdanarak başımı salladım.

"Hayır. Yapamam. Geçen hafta Bayan Benson'dan azar işittim ve onu bir daha incirlerini kaparken yakalarsa Fetch'i akşam yemeği menüsünün bir parçası yapmakla tehdit etti."

Cissy'nin şahinin başını okşayabilmesi için eğildim ve Cissy bunu yapınca şahin mutlu bir şekilde kıkırdadı.

"Onda bir milyon tane var," diye homurdandı küçük kız. "Bir insan kaç tane incire ihtiyaç duyar ki?" Omuz silkerek Bayan Benson'ın küçük evini çevreleyen yüksek taş çitin arkasındaki meşhur incir ağacının bulunduğu yere doğru baktım. "Satmaya yetecek kadar ve o parayla bir şey farklı için Ye, I olur Hayal et. O muhtemelen incirden bıkmıştır."

"Aynen öyle." Fetch'in tüylerini son bir kez daha karıştırdı ve geri çekildi. "Bu yüzden onları onun elinden almaya çalışıyordum. Gerçekten düşündüğünüzde bu bir kamu hizmeti."

Gülümsemekten kendimi alamadım. Çocuğun hakkını vermek lazım, bıçak gibi keskin bir kızdı. Belki de saray Hollow'daki tek okulun finansmanını kesmeseydi, bu kahrolası yerden kurtulma şansı olabilirdi.

Muhtemelen de değildir. Sadece Çin Seddi'ni yasal olarak aşmak için yapılan başvuru, çoğumuzun bir yılda kazandığından daha , Bryngarde veya Valencourt'a gitmek için bir sıcak hava balonu pilotu kiralamanın maliyetinden bahsetmiyorum bile. Tabii ki başvurunuzun onaylandığını varsayarsak.

Ve katil uçan peygamberdevelerini de unutmayalım... "Sizce Moll yarın ahırında olacak mı? Belki?" Cissy düşüncelerimi bölerek sordu.

Geçtiğimiz yıl boyunca Moll, Pazar sabahları ilgilenen çocukları bir araya getirerek en azından onlara harfler ve temel matematik konusunda yardımcı olmaya başlamıştı. Kasabanın eteklerindeki boş, harap bir ahır ılıman aylarda yeterince işe yaramıştı. Ancak gerçekten soğuk havalar geldiğinde, hepsinin sığabileceği kadar büyük ve güvenilir bir ısı kaynağı olan bir yer bulamamıştı. Bu seansları kimin daha çok özlediğinden emin değildim, Moll mu yoksa öğrencileri mi?

"Hava hala çok soğuk, evlat. Muhtemelen bahara kadar olmaz."

Gözlerindeki umut söndü ve iç çekerek elimi başının üstüne koydum.

"Şuna ne dersin? Eğer Fetch ve ben bu akşam yiyecek güzel bir şeyler bulabilirsek, eve uğrayıp sana ve annene bir şeyler bırakabilirim?"

Kirli elini burnunun üzerinde gezdirdi ve başını salladı. "Anlaştık!" Bununla birlikte döndü ve mürettebatına katılmak için koşmaya başladı.

"Bu gece iki tavşan yakalamaya çalışacağız dostum," diye mırıldandım Fetch'e. Avın baskısı her adımda daha da artıyordu. Acele etmem gerekiyordu-

"Harmony!"

"Lanet olsun." , dönerken dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdim. "Hey, Xavier."

Çoktan bara gittiğini anlamak için sadece bir bakış ve havayı koklamak yeterli oldu. Koyu renk gözleri cam gibiydi ve konuştuğu her kelimedede ayaklarının üzerinde sallanıyordu.

"Takas ettiğimiz ayakkabıları hiç giydin mi?"

Çamurla kaplı botlarımı gösterdim. "Bunun için bir nedenim olduğunu söyleyemem, hayır." O kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ki kendimi darbeyi yumuşatmaya çalışırken buldum. "Zaten onlar daha çok bir gösteri parçası, öyle değil mi? Sanat gibi."

"Yani onları hiç giymeyeceğini mi söylüyorsun?" "Hayır, ben sadece-" Sözümü kestim ve ellerimi havaya kaldırdım.

"Peki, tamam. Tamam. Onları asla giymeyeceğimi söylüyorum. Gidecek bir yerim olsa bile -ki yok- onlar benim tarzım değil. Beni balo elbiseleri içinde mi görüyorsun?" Başını salladı ve ben de devam ettim. "Muhteşemler ama onları takas ettim çünkü yemeğe ihtiyacın vardı ve onları satabileceğimi düşündüm." Çok üzgün görünüyordu.

İki kat lanet olsun. Onu böyle alçak görmekten nefret ediyordum. Bir nefes aldım ve tekrar denedim. "Eminim Moll onları giyecektir."

Bu bilgiyi kendime saklamam gerektiğini fark ettiğimde bile neşelendi. "Mükemmel. Nereye?"

"Sadece evin etrafında, muhtemelen. Giyinip süslenmeyi falan kadar sevdiğini bilirsin."

Başını salladı, öncekinden biraz daha az hevesliydi. "Şey, evet. Ama sanat görülmek için yapılır, o burada olmalı, ayakkabılarını ve onlara bağlı bacaklarını göstermeli!"

İrkildim. Moll'a olan karşılıksız sevgisinin tam olarak sergilenmesi rahatsız ediciydi, ama bunu kendi avantajıma kullandım. "İnan bana, her gün onlara bakıyor olacak. O ayakkabılara aşık. Yemin ederim. Yine de acele etmeliyim. Fetch ve benim bir tavşan ailesiyle randevumuz var."

"Tavşanlar! Ahhh, tavşan yemeyeli uzun zaman olmuştu..."

Kendi dilimi ısırıp koparmak istedim. Belki de onu yemeliydim, çünkü henüz yakalayamadığım akşam yemeğinin hepsini dağıtmaya o kadar kararlıydım ki.

İçimi çektim. "Eğer iyi bir av yaparsak, evdeysen sana biraz getiririm."

"Oh, evde olacağım! Ve ateşin çıtırdayıp hazır olduğundan emin olacağım." Henüz bir yemeğin beklentisiyle ellerini ovuşturdu. Bir daha kesinti olmaması için sessiz bir dua göndererek tekrar yola koyulduğumda o emekleyerek uzaklaştı. Tavşanlar ortaya çıkmadan önce ormanın kenarına, rüzgârın estiği yöne doğru gitmem gerekiyordu.

Hâlâ aptal ağzımı açıp lanet olası Hollow'un yarısına yemek teklif ettiğim için kendime lanet ederken, Fetch ve ben birkaç dakika sonra ormanın kenarına ulaştık. Güneş alçaldıkça sıcaklık da giderek düşüyordu. Üzerinde yayılabileceğim tek açık alanın önceki geceden kalma donla kaplı olması, ağaçların arasına gizlenmiş olması ve günün ışığından ve sıcaklığından korunmuş olması ruh halime yardımcı olmuyordu.

"Cam terliklerin canı cehenneme. Bir sonraki alışverişim yeni bir palto için olacak," diye fısıldadım, alçaldım ve buzlu çimlere uzandım, soğuk yıpranmış bedenimi ısırırken irkildim.

Giysiler. Fetch kanat çırparak indi ve boynuma sokuldu. "Teşekkürler, dostum."

Yirmi dakika sonra yün kazağım sırlıslıkla olmuştı ve karnım o kadar soğuktu ki sıcak ve dikenli hissediyordum. Tam ayağa kalkıp kan akışını hızlandırmak için koşmaya başlayacaktım ki Fetch benden uzaklaştı ve başını eğdi. Kısarak önümdeki manzaraya baktım ama hiçbir hareket görmedim.

"Ne duyuyorsun, dostum?" Fısıldadım. Ve sonra, havaya sıçradı ve görkemli kanatlarını açarak gitti. Kalbim, gökyüzünden bir taş gibi düşmeden önce on fit, yirmi fit, sonra otuz fit irtifa kazanırken çarpıyordu.

"Haydi, seni güzel kuş. Annenin sıcak bir yemeğe ihtiyacı var." Ve birkaç kişi daha öyle yaptı.

Geceyi delen çığlık içime sıcak bir adrenalin dalgası gönderdi. Bunun tek bir anlamı olabilirdi: Bir şey yakalamıştı. Onu görmeden önce kanatlarının vınlamasını duydum ve Fetch pençelerinde bir şeyle bana doğru süzülürken başımı çevirdim.

Küçük bir şey.

Yakaladığı şeyi önümde yere bıraktığında içimdeki hayal kırıklığını geri itmek zorunda kaldım.

Bir sincap.

Sincapta yanlış bir şey olduğundan değil. Tadı çoğunlukla tavuğa benziyordu ama fazla uzağa gitmezdi. Özellikle de bu gece besleyeceğime söz verdiğim onca insan varken.

"Ne kadar asil ve iyi bir , Fetch," mırıldandım sincap tüylerini jilet gibi keskin gagasıyla dürterken. Ayağa kalkmak için kendimi zorladım, yayımı ve hâlâ sıcak olan sincabı kuyruğundan yakaladım. Gizliliğimiz bozulmuştu. Eğer yakınlarda tavşan varsa, az önce tüylü arkadaşlarını öldüren şeyin aksi yönüne doğru kaçmışlardı bile.

Bu da B planı anlamına geliyordu: Ormanda yenilebilir mantar, nişastalı kökler ve serçelerin zaten ışık solmadan önce almadığı kış meyvelerini

Tamamen. Şanslıysam, belki de küçük hüzünlü güvecimize eklemek için etli bir orman tavuğu mantarı bulabilirdim.

Uzaktan ikinci çığlık duyuldu ama bu sefer olduğum yerde donup kaldım.

Bir şahinin muzaffer çığlığından çok daha yüksek olan bu ses, saçlarımın ucundan ayak parmaklarımın ucuna kadar sıcak bir dehşet dalgası gönderdi.

Mantis.

BÖLÜM 3

Fetch daha sıkı bir şekilde yere çöktü, vücudu neredeyse sanki ne söylediğimi biliyormuş gibi parmağımı dudaklarıma götürürken benimkiyle bir oldu.

Sessizlik, dostum. Ses yok.

Gözlerimi kapattım ve kafamın içinde aniden çarpan nabzı duymaya çalıştım. Sokaktaki insanlar da belli ki bunu duymuştu, çünkü mutlak bir sessizlik vardı. Herkes yenilmekten kaçınmanın en iyi yolunun hareketsiz ve sessiz kalmak olduğunu biliyordu.

Ve dua et.

Tam ikincisine başlamıştım ki bir çığlık sessizliği deldi geçti.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve alçak sesle tıslarken yayıma uzandım. "Cissy!" Harekete geçtim, soğuk ve nemli ellerimin titremesiyle okumu fırlatmam neredeyse imkânsız hale gelmişti.

"Cissy!" Buzlu çimlerin arasından kaldırım taşlarına doğru koşarken bu kez yüksek sesle seslendim.

Cissy Petway'le aynı anda şehir merkezi göründü ve dehşet içinde kayarak durdum. Cissy üç metre havadaydı ve onu çok büyük paltosundan yakalamış olan böceksi yaratık tarafından çene kemikleri arasına hapsedilmişti. Cissy bağırırken ayaklarını çılgınca tekmeliyor, umutsuzca kendini kurtarmaya çalışıyordu. Neyse ki peygamberdevesi

Henüz bir yetişkin değildi, bu da taşıdığı ekstra ağırlık nedeniyle hareketlerinin engellendiği anlamına .

Yayımı kaldırdım ve nefesimi üfledim. Temiz bir atış , belki de en azından böceği sersemletip onu düşürmesini sağlayabilirdim. Zor bir iniş olacaktı ama bu ya da o şeyin onu yuvasına sürüklemesi, bıçak gibi uzuvlarıyla karnını yarması ve bağırsaklarını hüpürdeterek çıkarması arasında bir seçim yaparsam, bunu yapmak zorunda kalacaktım.

Tam ateş etmek üzereydim ki Fetch sert bir uyarıyla yanağımı gagaladı.

Peygamberdevesi sadece iki kanat çırparak ve tutsağını bir düzine metre yukarı kaldırmıştı. Gençliğine rağmen kanatları hâlâ devasa görünüyordu, uçtan uca en az on fitti.

Belki de oyun savunmasız bir noktaya gitmek değildi. Belki de bir kanada ateş etmeli ve geride bıraktığım tutucunun başarmasını ummalıyım-

"Hellllp!"

Moll haklıydı. Düşünmek için çok fazla zaman harcadım. Çok geç olmadan harekete geçmenin zamanı gelmişti.

Atışımı hizaladım, kendimi dengeledim ve serbest bıraktım. Hedefim doğruydu. Ok, peygamberdevesine doğru tam isabetle ilerledi... ta ki o şey güçlü kanadını onu bir oyuncakmış gibi havaya savurana kadar.

"Lanet olsun!" Sert bir uyarıyla Fetch'i omzumdan fırçaladım. "Geri çekil. Hiçbir yardımın dokunmayacak." Sonra caddenin ortasına doğru koştum, kollarımı deli gibi sallayarak peygamberdevesini kovaladım. Cissy onu yavaşlatıyordu ama Çin Seddi'nden sadece birkaç yüz metre uzaktaydık. Eğer diğer tarafa geçerse, oyun biterdi.

"Hey! Ho! İşte, seni koca aptal piç!" diye uludum.

Peygamberdevesi sarsak bir hareketle bana doğru savruldu.

"Evet, bana bak. O bir lokma bile değil, bense koca bir öğünüm!" Elimdeki sincabı bıraktım ve yün kazağımı kaldırarak karnımı ortaya çıkardım.

Peygamberdevesinin gözbebekleri küçüldü, sanki teklifimi düşünüyormuş gibiydi.

"Hadi," diye ısrar ettim, kalçalarımı oynatarak ve zayıf karnımı elimden geldiğince dışarı iterek. "Beni istediğini biliyorsun. Dalağım çok sulu, ya da bana öyle söylendi."

"Bırak beni, seni piç!" Cissy sertçe çırpındı, kollarını çılgınca savururken bacakları şiddetle dönüyordu. Botunun burnunu yaratığın göğsüne değdirmeyi başardı ve yaratık bir çığlık atarak gece gökyüzünde alçaldı. O sırada ceketinin üstteki birkaç düğmesinin çözüldüğünü fark ettim.

"Cissy, beni dinle!" Ben seslendim. "Paltondan kurtulmaya çalış!"

Peygamberdevesi kararını vermek için o anı seçti, elindeki kuşu çalılıktaki bana tercih etti ve geri dönerek doğruca duvara yöneldi.

Peşlerinden koşmaya başladığımda boğazımda bir fokurdama oldu, bacaklarım olabildiğince hızlı çalkalanıyordu.

"Şimdi yap! Hemen şimdi, Cissy." Yaratık kendini dengeleyip hızını artırarak adımlarını hızlandırırken panik göğsümü tırmalıyordu. Bu hızla duvara otuz saniye. Belki daha da az. "Artık yerden çok uzakta değilsin! Yapabilirsin!"

Karanlığın içinde ani bir turuncu çizgi parladı ve nefesim kesildi. Bu da neydi böyle?

Alev, peygamberdevelerinden birinin bacağına çarpıp kıvılcım yağmuruna kopardığında, yüksek sesli, hayvansı bir çığlık gecenin içinde yankılandı.

Cissy gökyüzünden düşerken kalçalarım yandı ve yere inmeden önce ona ulaşmak için çabaladım ama nafile. Bir homurtu ve acı dolu bir çığlıkla Çin Seddi'nden kısa bir mesafede donmuş bir toprak parçasına çarptı.

"Cissy!" Eğildim ve yüzünü görebilmek için onu nazikçe sırt üstü yatırdım. "İyi misin?"

"Kralın muhafızlarının becerisi ve cesareti sayesinde o iyi!"

Döndüğümde Vaiz Pete'in kürsüsünü sokaktan çimenlik alana sürüklediğini ve bir saray muhafızı Cissy ve benim yanımdan geçerken gülümseyerek tepesine tırmandığını gördüm

Yaklaşık on metre ötede kıvranan ve çığlık atan peygamberdevesine doğru.

Şimdi anlaşılıyordu. Turuncu çizgi yanan bir oktu. Bizi peygamberdevelerinden ayıran duvara en yakın olmalarına rağmen Hollower'ların bunlara sahip olmasına izin verilmiyordu. Ama saray muhafızları ve Beşik'in diğer tarafındaki zengin insanlar? Bu bambaşka bir hikâyeydi.

Son bir zayıf çığlık ve ardından sessizlik oldu.

Asık suratlı gardiyan yanımıza geldi, bakışlarımla buluşmadan önce Cissy'ye üstünkörü bir bakış attı. "Bunu rapor etmek için geri dönmeliyim. Çevredeki ısı arayan koğuşlara göre bölgede başka tehdit yok. Görünüşe göre, takviye edilmesi gereken küçük bir zayıf nokta varmış. O şeyin içeri girmesi tamamen tesadüf ama sabaha kadar onarılmış olur. Bu arada ikincil bir önlem olarak bölgede devriye gezmesi için bir saray şahini göndereceğiz."

Bununla birlikte, topuğunun üzerinde döndü ve görünüşe göre bindiği ata doğru yöneldi.

Vaiz Pete, "Alabaster'daki monarşimizin büyüklüğüne tanık olun," diye bağırarak ellerini sevinçle çırttı. "Gerçekten başka hiçbir şeye benzemiyor! Onların sevgisi ve yardımseverliği yine üzerimizde parladı ve bu çocuğu kurtardı."

"Biraz dinlenir misin?" diye mırıldandım, "Bu gece küçük bir kız neredeyse ölüyordu." Cissy'yi daha da yaklaştırdım ve buruşuk yüzünü inceledim. "Konuş benimle, ufaklık."

"Öncelikle, ben küçük bir kız değilim," diye devam etti, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "İkincisi, bana biraz daha zaman tanısaydınız, o piçi alt edebileceğime eminim."

Sözleri hedeflediği gülümsemeyi aldı ve o da gülümsedi, ancak tebeşir beyazı yanakları ve iri gözleri göz önüne alındığında, temelden sarsıldığına şüphe yoktu. Kim sarsılmazdı ki?

Ama The Hollow'daki hayat dirençli olmak demekti. Çabucak toparlandın ve devam ettin. Başka bir şey yoktu.

seçim.

"Anneme söyleme. Bu onu sadece endişelendirir," diye ekledi yüzünü buruşturarak doğrulduğunda.

Başımı salladım, annesinin bunu ara sokaklardan ya da pencerelerinden izleyen bir düzine kadar insandan birinden duyacağını belirtme zahmetine girmedim.

"Cissy? İyi misin?"

Cissy'nin çetesi saklandıkları yerden çıkmış, utanmış ve endişeli görünüyorlardı ama Cissy onlara karşı da aynı cesur tavrı takınarak yardım ellerimi itti ve hantalca ayağı kalktı.

"Evet." İki elini de esnetti ve gerindi. "Evet, sanırım iyiyim. Harm'a tam o muhafız ortaya çıktığında o şeyin kıcını tekmelemek üzere olduğumu söylüyordum. Siz iyi misiniz?"

Bakıştılar ve başlarıyla onayladılar.

"Evet. Yardıma gelmek için bir plan yapmaya çalışıyorduk ama..."

Cissy cesur bir sırtışla, "Harm her şeyi kontrol altına aldı," dedi. "Biz oldukça güçlüyüz."

Saçlarını karıştırdım ve bir iç geçirdim. "Kimsenin yaralanmadığına sevindim ama sanırım eve gitme vakti geldi. Bu gece yeterince heyecan yaşandı ve saraya yanlış giden her neyse onu düzeltmesi için zaman vermeliyiz."

Benimle tartışır mı diye düşündüm ama onun yerine Cissy başını salladı ve arkadaşlarına işaret etti.

"Hadi çocuklar. Bu gecelik bu kadar yeter."

Terk ettiğim sincabı almak ve her birini eve götürmek için birkaç dakikamı ayırdım. Ancak sonuncusu kapılarını arkalarından kapatıp kilitleyene kadar belimin bükülmesine ve duygularımı hissetmeme izin vermedim.

Cissy'nin o şeyin pençesindeki görüntüsü zihnimde titreşirken gözlerimden sıcak yaşlar aktı. Bu, rahatlamak için çok yakındı. Geçmişte de insan kaybetmiştik ama giderek daha nadir oluyordu ve en son ne zaman birinin bir çocuğu kaçırdığını hatırlayamıyordum.

Tacın hayranı değildim ama Vaiz Pete bir kez olsun haklıydı. O muhafız Cissy'nin hayatını kurtarmıştı. Ve beni de geceleri uyumak zorunda kalmaktan, onu hayal kırıklığına uğrattıktan sonra sonsuza kadar sürekli bir döngüde ölümünü izlemekten kurtarmıştı.

"Lanet olsun."

Doğrudum ve Fetch omzumdaki tüneğine geri dönerek yüzünü boynuma yasladı.

"Buranın buz gibi olduğunu biliyorum ama korkarım ki günümüz henüz bitmedi."

Her ne kadar eve gidip sıcak bir bardak çay eşliğinde az önce olanların şokunu ve dehşetini atlatmak istesem de, hala sadece tek bir sincabım ve doyurmam gereken bir sürü boğaz vardı.

Cissy karnında biraz sıcak yemekle çok daha iyi uyurdu, Fetch ve ben de öyle.

İlk avlanma yerime doğru geri döndüm, şok ve adrenalinin etkisi geçtiği için artık kemik yorgunu olmuştum. Aklıma hemen Moll geldi. Şimdiye kadar jübilede olmalıydı. Umarım peygamberdevesi saldırısı haberi ona ulaşmazdı. Odaklanmalı ve evde neler olduğunu merak etmek yerine kendi derisi için endişelenmeliydi.

"Ne düşünüyorsun, Getir oğlum? O peygamberdevesi muhtemelen bütün tavşanları korkutup kaçırmıştır. Belki de yiyecek aramaya çıksak daha iyi olur..."

Tam arkamdan gelen gürültülü bir hışırtı hem Fetch'in hem de benim şaşkınlıkla dönmemize neden oldu. Çantamı düşürdüm ve tek bir hareketle bir ok fırlattım. Bu sesi çıkaran her neyse bir sincaptan çok daha büyüktü. Başka bir peygamber devesi ya da ayı olsaydı, yayımla bile bu kavgada yanlış tarafta olurdu. Şanslıydım ki ikisi de değildi.

Bir metre boyundaki yaban hindisi, parlak kırmızı paytak yürüyüşüyle yalpalayarak görüş alanıma girdiğinde şaşkınlıkla gözlerimi kırptım.

Tatlı anne, o büyük bir piçti. Bir ons bile olsa 30 pound.

Burnumdan bir nefes çektim ve tuttum, nişan alırken bir gözümü kapattım. Yayın ipini bırakır bırakmaz bunun iyi ve temiz bir kafa atışı olduğunu anladım. Kuş hiç ses çıkarmadan ve çırpınmadan çimenlere düştü.

Hayvana doğru koşarken hem sevinçli hem de biraz üzgün bir şekilde teşekkürlerimi mırıldandım. Yemeklerimiz için öldürmek hoşlandığım bir şey değildi. Eğer bundan kaçınabilseydim, bunu yapardım. Ama acımasız bir dünyanın en kötü kısmında yaşıyorduk ve bu bir gerçektir. Hollow'da ölüm hepimize gelirdi, genellikle er ya da geç, ama ben onun beni ve Moll'u ziyaret etmesini engellemek için elimden geleni yapıyordum.

Elimi hindinin tüylü göğsüne koyduğumda gözlerime hücum eden yaşlara engel olamadım. Bu hepimizi doyuracaktı - hatta et sözü verdiklerimi bile - bu gece ve yarın, kesinlikle yamyamlık yanlısı olan Fetch de dahil.

"Bir tavşandan bile daha iyi," diye fısıldadım, minnettarlıkla dolmuştum.

Kalçamdaki kemerden bıçağı çıkardım ve hayvanı sarmak gibi zahmetli bir işe başladım. İşim bittiğinde, Fetch sakatat dolu karnıyla bir ağaca yaslanmış uyukluyordu ve ellerim soğuktan uyuşmuş ve ağrıyordu. Yine de bu durum keyfimi kaçırmadı çünkü iki çuval dolusu etim ve bir çuval dolusu da yastık yapmak için tüyüm vardı. Moll çuvalları gördüğünde kesinlikle aklını kaçıracaktı. Son ve başarısız hindi avından sonra onu toparlamaya yeteceğini ummak zorundaydım.

Bir ıslık çaldım ve kasabaya doğru yürümeye başladığımda Fetch tünediği yerden ayrılıp omzuma yerleşti.

"Druzilla'nın yerinde durup onlara bacaklardan birini vereceğiz," dedim Fetch'e, odağımı olumlu yönler çevirerek. "Sonra da Cissy ve Xavier'e uğrayıp onlar için akşam yemeği hazırlayacağız."

Üvey annemin evine yürüyüş çok uzak değildi ve ben zamanın her saniyesini hindi yahnisi hakkında hayaller kurarak geçirdim. Biraz unumuz kaldığından emindim, bu da demek oluyordu ki

Köfte bir zorunluluktuktu, sadece o tuzlu, zengin et suyunda yüzüyordu... Ve eğer Moll jübileden çalınan bazı daintiques ile geldiyse?

Berbat bir günden harika güne dönüşebilirdi.

Çocukluğumun geçtiği ev yavaşlayarak durdum. Ya da en azından çocukluğumun hatırladığım kısmı. Küçük, bodur evin bacasından siyah dumanlar tütüyordu ve ev ziyaretlerinden her zaman gelen korkuya bir rahatlama hissi karışıyordu. En azından ısınabilir ve kuruyabilirdim.

"Sen bizim eve dön, işim bittiğinde seninle orada buluşuruz," dedim Fetch'e. O da başını onayladı ve bir an bile tereddüt etmeden kaçtı. Onu kim suçlayabilir ki? Eğer aile görevim olmasaydı,

Druzilla ve onun aptal oğullarından ne pahasına olursa olsun uzak dururdum. Ama aileni her zaman seçemezsin.

Düzelteyorum.

En azından ben yapmadım. Yine de ulaşmışlardı. Ya da en azından babam. Druzilla ve oğulları Wayne ve Spalding -ki ben onlara özel olarak Acı ve İstirap diyordum- beni evlat edinme konusunda *hayır oyu* kullanmışlardı. Ama sevgili yaşlı babam William Fallowell, beni ormandaki oyuk bir ağaçta, küçük kitabıma sarılmış, Fetch'in girişi koruduğu bir halde saklanırken bulduğu gün kararını vermişti. O gün, şirret karısına ve oğulları dediği ahmaklara haddini bildirdiği tek gündü. Beni yanında tutmaya tek başına karar vermişti.

Dört yaşındayken -aşağı yukarı- omzumda Fetch olsa bile tek başıma hayatta kalmam mümkün değildi, bu yüzden onun seçimi beni açlıktan ölmekten ya da bir yırtıcı hayvan tarafından yenmekten korumuştı. Diğer taraftan, bu durum ona da büyük sıkıntılar yaşattı. Zaten kısıtlı olan mali durumumuzla ilgili sürekli başımın etini yiyor ve hem bana hem de ona düzenli olarak "beslenecek bir boğaz daha" diyordu. Öfkeli alaylar ve kanın kandan daha kalın olduğuna dair atışlar

Su ve çocuklarına öncelik veren gerçek erkekler. Babam için zor olmuştu ama hiç şikâyet etmemişti.

Benim için de her şey şeftali ve kremadan ibaret değildi. Kim olduğumu, hatta nereden geldiğimi bilmeden büyüdüm. Kucağımdaki kitap babamın daha önce hiç görmediği bir deri türünden yapıldığı ve içindeki hikayeleri bilmediği için, diğer krallıklardan birinden geldiğimi tahmin ediyordu. Yine de, öz ailemin beni neden buraya, üç krallığın tartışmasız en kötüsüne gönderdiklerini hayal bile edemiyordum. Belki de bana ne olduğunu gerçekten umursamayan kötü insanlardı. Koyu renk saçlı, benimkine benzeyen gözleri olan güzel bir kadınla, sakallı ve yatıştırıcı, derin sesli bir adamın belli belirsiz hatıralarına rağmen, onları hiç hatırlamıyordum, bu yüzden asla bilemeyecektim.

Bu beni rahatsız eden bir gerçektir.

Sonunda Druzilla üvey anne unvanını istemeyerek de olsa kabul etti, ama o zaman bile toplum içinde olmadıkça ona ilk adıyla hitap etmemde ısrar etti. Ne de olsa görünüşü korumak zorundaydık. Kapalı kapılar ardında durum daha da kötüydü. Her zaman suç bana atılır, asla takdir edilmezdim. Sarıldığımdan çok daha sık tokat yiyordum ve Druzilla, Acı ve İstirap'a kiralık bir yardımcı gibi hizmet ediyordum. Ama ne kadar yetersiz ve boktan olsalar da, çoğu gün üç öğün yemek ve uyuyacak bir karyola alıyordum. Ormanda bırakılsaydım daha fazla olurdu.

Ve on iki yıl boyunca babam yanımdaydı.

William T. Fallowell. Arkadaşlarına Willy, Druzilla etraftayken de bana "Efendim" derdi. Ama yalnız kaldığımızda ben ona Pawpaw derdim, o da bana tıpkı kitabımdaki öykülerden birindeki kız gibi Sindirella derdi. Duvardaki bir sinek, bunun şömineyi temizlemekten her zaman külle kaplı olduğum için olduğunu düşünebilirdi, ama yanlış düşünürlerdi. Bu lakabı, patlayıcı yapımında ilk denemelerimi yaparken kazandım.

Benim şimdi "bang 'em up" dediğim şeyin ilk versiyonu. Kayaları daha küçük, duvar örmek için kullanılabilir taşlara ayırabiliyorlardı. O zamanlar bu kadar tedbirli değildim ve icadım *çok* iyi çalıştı. Bildiğim bir sonraki şey, test bombamın yüzümde patlamasıydı. Siyah is iki gün boyunca üzerime yapıştı. Bu gerçek bir trajedi olabilirdi ama bana sadece birkaç yıl boyunca kirpiklerime, en iyi kazağıma ve Druzilla kazağımın üzerindeki derimi bronzlaştırdığında sırtımdan birkaç kat deriye mal oldu.

Bence buna değer. Benim ve Pawpaw'ın gizli lakapları vardı ama onların yoktu.

En azından onların *bildiği* kadarıyla.

Ön kapıya doğru ilerlerken ellerim ter içinde kaldı. Druzilla bana fiziksel ya da duygusal olarak zarar veremezdi. Artık veremezdi. Yine de içeri her adım attığımda biraz midem bulanıyordu. Moll ne zaman yanlarından geçsek yere tükürüyordu ve on yıldan uzun bir süredir onlara zaman ayırmamam için ısrar ediyordu. Ama Pawpaw bunu istemezdi. Muhtemelen hiçbir zaman tam olarak anlayamayacağım nedenlerden dolayı onları severdi.

İşte buradaydım, ölüm döşegindeki bir ricayla söz verdiği haftalık ziyaret için, şikayet etmeleri için bir yiyecek paketiyle - ve evet, şikayet edeceklerdi, bu konuda hiç şüphem yoktu.

"Sadece köfteleri düşün Harm. Bunu atlat ve doğruca eve gidip köfte ve güveç yap," diye mırıldandım içimden, bir yumruğumu kaldırıp kapıya .

"Kim o?" diye bağırdı içeriden hırıltılı bir erkek sesi.

"Ben Harmony. Aç kapıyı, burası buz gibi."

Kilitlerin açılma sesi, ardından kapı en küçük "kardeşim" Wayne'i çerçevelemek için genişçe sallandı.

"O zaman tüm sıcak havayı dışarı çıkarmadan içeri gir," diye homurdandı, kenara çekilip el salladı.

"Söyle ona, o kanatlı fareyi buraya getirmesin. Kıymetli Minuet'imın pireleri oradan kaptığına eminim!" Üvey annemin sesi yüksek ve talepkârdı. Yine, her zamanki gibi.

Sıkı bir gülümsemeye Wayne'in yanından geçtim ve sıcak hava beni sararken iç çektim. Oda, giriş holünden doğruca oturma alanına açılıyordu, uzak duvarın ortasında kükreyen bir ateş vardı. "Getir benimle değil, ama kuşlar zaten o tür pirelere yakalanmaz."

Druzilla'nın bir zamanlar sarı olan saçları artık daha fazla gümüş rengine bürünmüştü ama yine de en güncel moda olan, başının etrafını taç gibi saran bir örgü yaptırmıştı. Bu ona gerçekten yakışıyordu; o her zaman evin kraliçesi olmuştu. Gözlerindeki keskin maviyi ortaya çıkaran ve solgun tenini vurgulayan koyu mavi bir elbise giymişti - çok yıpranmış ve ağır kadifesiyle modası geçmiş bir elbise. Bir zamanlar çok güzeldi ama sivri dili bunu görmemi zorlaştırıyordu.

Bana sakinleştirici bir bakış fırlattı ve aşırı doldurulmuş sandalyesinde kaydı. "Bu her şeyi bildiğini sanıyor," diye mırıldandı karşısında daha iyi günler görmüş bir koltukta oturan Spalding'e. Spalding iki çocuktan daha kısaydı; kirli sarı saçlı, saç çizgisi gerilemiş, gözleri de maviydi ama annesinin renginin kötü bir kopyası gibi soluktu. Wayne babayı tercih ederdi. İşlenmiş toprak rengi gibi koyu kahverengi saçları ve mavi-yeşil gözleri vardı. Vücudu bile Pawpaw'inkine benziyordu; bir öküz gibi güçlü ve ağır kaslıydı.

Spalding homurdandı ve ıtlattı. "Evet, bu kız tam bir ukala. O kadar zeki ki dışarıda palto giymeye bile tenezzül etmedi. Kafanı kullan Harm. Eğer soğuktan ölürsen, seni gömmek için parayı kim bulacak?" Başparmağıyla göğsünü yokladı. "Benim, işte o benim."

Ona bir işi olmadığını ve zaten yakılmak istediğimi hatırlatmanın bir anlamı yoktu.

Bedava.

Bu ziyaretlerde oyunun adı hızdı. İçeri gir, yemeği bırak ve çık. Görev tamamlandı, bir hafta boyunca onların sivri yumruklarından korunacaksın.

En büyük çantayı havaya kaldırdım. "Hindi. Hem büyük bir tane."

Druzilla dudaklarını ıslatırken açgözlü gözlerini çantaya dikti. "Hmmm. Ben sülünü tercih ederim..."

"Oh, tamam o zaman," diye cevap verdim omuz silkerek. "Hepsini kendime saklarım ve haftanın geri kalanı için bir tencere turtası yaparım."

"Hayır, hayır!" diye ayağa fırladı ve bir altın ve gümüş bukleyi okşadı. "En azından son dört haftadır olduğu gibi yine sincap değil Ver şunu." Parmaklarını bana doğru salladı ve ben de içinde hindi budu olan çuvalı uzattım, o da hemen Spalding'in kucağına bıraktı. "Bunu bir tencereye koy ve çay için biraz su ısıt." Bana bir bakış attı ve sonra yüksek sesle, "Şekeri ziyan etme ama," diye fısıldadı.

Tanrılar aşkına, çekilmez biriydi. Spalding'i durdurmak için ellerimi kaldırdım. "Oh, bana çay yok. Bir dakikalığına ocağın yanında ellerimi ısıtacağım ve eve döneceğim. Yapacak bir sürü işim var."

Wayne parlak bir gülümsemeye, "Elbette biliyorsun," dedi. "Sen yapmazsan başka kim bir şeyleri kıracak ya da kendini yakacak, değil mi?"

Tatlı bir şekilde gülümsedim ve en alttaki meyveyi hedef aldım. "Hâlâ yatağa işiyor musun Wayne, yoksa sonunda büyüdün mü? Suyunu tutamadığın zaman bir eş bulmak zor."

Spalding bir kahkaha attı ve Wayne diyaframına sert bir yumruk onu öksürük krizine soktu, nefesini tutmaya çalıştı. İrkilmemek için kendimi zor tuttum - Wayne'in yumruğuna maruz kalmıştım ve sonrasında nefes almak çok zordu.

Wayne'in gözleri kısıldı. "Kapa çeneni Harmony. Çiş değildi. Biraz su döktüm, bunu sana milyonlarca kez söyledim."

Başımı eğdim. "O hafta çarşafı yıkamak zorunda kaldığımı biliyor musun? Su sarıyı lekelemez, Wayne. Kafiye oldu. Leke Wayne."

Spalding nefes almayı başardı ve bu nefesi üste yığmak için kullandı. "Leke Wayne! Oh, bu çok iyi!"

Wayne iki yumruğu da kıvrılmış halde kardeşinin üzerine döndü. Ona doğru hamle yaptı ve ikisi de alçak sehpa takılarak bir çılgınlıkla onu yerde sürüklediler.

"Yeter!" Ayağa kalkan Druzilla'nın sesi odada bir kırbaç gibi şakladı ve üçümüz de çocukmuşuz gibi donup kaldık. "Hepiniz durun! Başım ağrıyor ve siz tartışmalarınızla bunu daha da kötüleştiriyorsunuz!" Druzilla parmağıyla Spalding'i işaret etti, sonra da onu küçük mutfaka doğru yönlendirdi. "Çay. Şimdi."

Spalding sıvışıp gitti, o da bana ve Wayne'e döndü. Bana ters ters baktı, ben ona çok tatlı bir şekilde gülümsedim.

"Çayınızı beklerken biraz oturup sohbet edebilirsiniz," dedi ve burnunu çekerek yerine oturdu. Şömineye doğru yürüdüm ve dizlerimin üzerine çökerek sıcaklığın buz gibi tenime nüfuz etmesine izin verdim. İtirazlarıma rağmen artık çay için kalmak zorundaydım.

Sohbet etmekle hiç ilgilenmiyordum ama bunun ritüelin bir parçası olduğunu da biliyordum. Benim gibi Druzilla da babama karşı çarpık bir yükümlülük duygusu hissediyordu. Onunki bana herhangi bir şekilde, biçimde ya da formda yardım etmeye kadar uzanmıyordu, ama ortaya çıktığımda, bana aptalca sorular sorarak ve hayatımla ilgileniyormuş gibi davranarak on dakika geçirdiğinden emin oldu.

"Ee... nasıl gidiyor?" diye sordu, daha az umursayamayacağı biriyle hoşbeş etme çabası ses tonunu yumuşatmıştı.

Muhtemelen peygamber devesi saldırısından bahsetmeliydim ama hâlâ tam olarak iyileşmemiştim ve eğer Acı ve İstirap'ın olayı neşeyle yeniden canlandırmasını izlemek zorunda sallanmaya başlayabilirdim. Ayrıca ikimiz de Druzilla'nın benim sorunlarımla ilgilenmediğini biliyorduk. Bunun yerine, zihinsel olarak

onaylanmış senaryoyu gözden geçirdi ve gülümsedi. "Gerçekten iyi. Aslında harika. Her şey harika."

Başını salladı. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Ya sen?" bir şekilde sordum, şimdiden gelecek şikâyet listesini duymazdan gelmeye hazırlanıyordum.

Druzilla hayal kırıklığına uğratmadı.

"Gut hastalığım nüksetti ve sanırım sırtımda yine o kızarıklık var. Görmek ister misin?"

Ben kesinlikle istemiyorum hanımefendi. " değil. Bir kızarıklık gördüysen, hepsini görmüşsündür, değil mi?"

Gözlerini bana dikti ama sonra yüzü aydınlandı. "Oooh, duydun mu, bu gece sarayda Kış Jübilesi varmış, oh, ne kadar güzel ! Her on yılda bir ev sahipliği yapıyorlar, son katıldığım da..." diye devam etti, sonra arkasına yaslandı ve bir elini sarkan göğsüne koydu. "Ne kadar görkemli olduğunu hayal edin. Kostümler. Dekor. Yemekler!"

Druzilla balolar ve jübileler hakkında her şeyi biliyordu. En azından The Hollow'daki herkesten daha iyi. Ne de olsa Küçük Alabaster'da doğmuştu ve hayatının ilk on altı yılını orada ihtişam ve aşırılık içinde yaşayarak geçirmişti. Ta ki Hollow'dan bir çocukla evlenmek için kaçana kadar.

Hikâyeye göre Willy Fallowell ile bir tüccar pazarında tanışmışlardı; geçmişte Hollow'dan gelenlerin Beşik'teki tek kapıdan geçmesine izin verilen nadir zamanlardan biriydi ve bu kapı genellikle yemek yiyen bir peygamberdevesinin çenesinden daha sıkı kilitlenirdi. Birkaç mübarek saat boyunca varlıklı insanlarla sadece onların alabileceği ipekler ve baharatlar üzerinde dirsek çürütmüşler, bir yandan da tacın sözde yardımseverliğinin nadir ve stratejik bir göstergesi olarak sağladığı ve birayla ziyafet çekmişlerdi.

Willy ve Druzilla arasındaki çekim anlık olmuştu.

O zamanlar yakışıklı bir kadındı, ancak kız kurusu olduğu fısıltılarını duyacak kadar uzun süre evlenmemişti.

Genç yaşına rağmen keskin bir dili vardı. Willy komik ve tatlıydı ama bundan da öte, sınırların dışındaydı. Kendisi tarafından reddedilen şımarık zengin bir kız için yasak meyveden daha çekici ne olabilirdi?

O gülün çiçeklerinin solması için altı aylık bir evlilik mutluluğu gerekmişti ama o zamana kadar çok hamileydi ve artık geri dönüşü yoktu. Hollowda yaşamak için eğlence ve maddi zenginlik dolu bir hayattan vazgeçmekle hata yapmıştı; ailesi onu ölü ilan etmişti ve gerçekten ölene kadar burada sıkışıp kalacaktı.

O günden sonra, Willy'nin lüks kaybının bedelini ödemesini sağlamayı tüm kişiliği haline getirmişti.

Kendi payına düşen ise, karısının verdiği her şeye katlanmaktı. Çünkü bir demirci olarak Hollow standartlarına göre büyük bir geçim kaynağı olmasına rağmen, karısının koşullarının değişmesinin suçunu iliklerine kadar kabul etmişti.

"Eminim güzel bir partidir ama duyduğuma göre Beşik'in diğer tarafında her şey güllük gülistanlık değilmiş," dedi Wayne alaycı bir ifadeyle ve dikkatimi geçmişten elimizdeki konuşmaya geri çekti. "Görünüşe göre, Prens Naip döndüğünden beri tam bir ele avuca sığmaz olmuş. Seyahatleri sırasında kadınları gözüne kestirmiş ve isteseler de istemeseler de onları elde etmek gibi bir alışkanlığı var, ne demek istediğimi anladınız sanırım." Kaşlarını, tecavüzden değil de kasap dükkânındaki bir fırsattan gibi salladı.

"Bunu nereden duydun?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Bardaki Bigsby'den mi? O ağaç kütüğünün söylediği hiçbir şeye inanamayacağını biliyorsun. Bir keresinde bana bir elma çekirdeği yuttuğunu ve birkaç hafta sonra koca bir elma sıçtığını söylemişti."

Wayne parmaklarını çıtlattı ve başını sertçe salladı. "Bigsby değil. Bilgin olsun diye söylüyorum, iyi bir otoriteye sahibim. Fırındaki Tilda'yı tanıyor musun? Kuzeni sarayda hizmetçi. Çıplak ve kanlar içinde bir kadın bulduğunu, geceleri koridorlarda dolaştığını, prensin kendisine zarar verdiğini ve yardıma ihtiyacı olduğunu anlattığını söyledi. Yardım etmişler.

Tamam. İki hafta geçmesine rağmen onu gören ya da haber alan olmamış. Ailesine, ahlaksız davranışlarından çok utandığı için kendini Hollow'a sürgün ettiği söylenmiş. Eğer buradaysa, ben hiç duymadım, ya siz?"

Lanet olsun, bu dehşet vericiydi. Tilda dürüst biriydi ve tam olarak arkadaş olmasak da onun boş bir dedikoducu olduğunu hiç bilmiyordum.

Wayne kirli tırnaklarını inceleyerek, "Moll'a Beşik'in diğer tarafında da dolaşmamasını söyleyen iyi olur," diye devam etti. "Görünüşe göre, özellikle kızıl saçlılardan çok hoşlanıyor. Kıvrıkcık saçlıları da."

Kelimelerin içime işlemesine izin verdim, doğrulurken mide bulantımı bastırmak için yutkundum.

"Son kısmı uyduruyorsun," diye başardım, dilim ağzımın içinde kalın ve beceriksiz hissediyordu.

Hayır. Şimdi olmaz. Lütfen, Tanrım, şimdi olmaz.

Gözlerimi sıkarak kapattım, burnumdan uzun nefesler alıp ağzımdan verdim. Başım kendi nabzıyla zonklamaya başlarken göz kapaklarımın arkasında ışıklar titreşti.

Elbette, Moll iyiydi.

Prens Heinrich onu fark etse bile, insanlarla dolu bir sarayın ortasında ona zarar verme riskine girmezdi herhalde? Tek mantıklı olan onun güvende olmasıydı.

Ama zengin ve güçlü erkeklerle olan deneyimlerim bana farklı şeyler söylüyordu. İçgüdülerim de öyle diyordu.

Kahretsin, Moll.

Wayne'in konuştuğunu duyabiliyordum ama sesi milyonlarca kilometre öteden geliyordu. "Bunu neden uydurayım ki Harm? Moll iyi biri, senin etrafında takılsa bile. Sen olmasaydın ona kendim kur yapmaya karşı çıkmazdım."

"Tanrım, yine aynı şeyi yapıyor," diye mırıldandı Druzilla ben şömüne rafına tutunurken. "Neredeyse otuz , bir kilise faresi kadar parasızsın,

ve kalmış bir kız. şimdiye kadar bu tuhaf b y lerden kurtulmuşsunuzdur."

Kafatasımdaki mengene sıkılaştı. Moll'un bana ihtiya ı varken batmayı göze alamazdım!

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Thwack!

Beni uçurumun kenarından neyin geri döndürdüğünü bilmiyorum, başım geriye savrulurken dişlerimin çarpışması mı, yoksa dikkatimi başka yöne çeken yanağımdaki keskin sızı mı? Durum ne olursa , aniden baş ağrım geçti. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Druzilla'yı bana bakarken buldum, yüz ifadesi dümdüzdü.

"İyi misin o zaman? Kendini kontrol etmelisin Harmony."

Başımı salladım, diğer poşetleri eline tutuştururken yanağımı ovuşturdum.

"Evet. Teşekkür ederim. Çocuklardan biri Cissy'nin annesine ve Xavier'e biraz hindi getirsin. Getirmezlerse haberim olur," diye ekledim uyarı dolu bir bakışla. "Gitmem gerek...  nemli bir işim var."

"Sen neden bahsediyorsun, küçük hanım? Biz sizin için çalışmıyoruz, biliyorsunuz-"

Ama sözlerinin geri kalanı, beynim bedenimden on adım  nde kapıya doğru koşarken kayboldu. Kendime bir davetiye hazırlayacak zamanım yoktu. Bunu yapmak için daha fazla malzemem olsa bile, Moll'unkini doğru hale getirmek neredeyse sekiz saatimi almıştı. Hayır, Beşik'i aşıp saraya zor yoldan girmem gerekecekti.

Birinci adım mı?

Kış Jübilesi için bir elbise bulun.

BÖLÜM 4

Birkaç saat sonra, devasa bir binanın önünde duruyordum. Saray kilisesinin kapısında, Moll'un sarı peruklarından birini ve on yıldan daha eski ve tam bir beden küçük siyah bir elbise giyiyordu.

Babamın cenazesinde giydiğim elbiseyi, daha şık görünmesi için yüksek yakasını aceleyle keserek derin bir tül haline getirmiştım. Önce denemeliydim çünkü şu anki haliyle fincanlarımın taşmasına derin bir nefes kalmıştı.

"Her şey girecek," diye mırıldandım nefesimin altında.

Kancamla Beşik'in üzerinden geçip Küçük Alabaster'a girmeyi çoktan başarmıştım. Yeni hendekte çalışan işçilerin malzeme taşınması için inşa edilen geçici iskele labirenti sayesinde saray arazisine açılan nöbetçi kapısını bile atlatmayı başarmıştım. Bundan sonrası sorunsuzdu çünkü gece muhafızlarının çoğu sarayın ana girişinde partiye girip çıkanları izlemekle meşguldü.

Şimdi tek yapmam gereken, sarayın içinden ikinci bir girişi olduğundan emin olduğum kiliseye girmektir ve ben de içerideydim.

Kapı kilidini incelemek için eğildim ve sonra bir ses çıkardım. Mutlu bir iç çekiş. Geldiği kadar açık sözlü biriydi. Bir elimi çantamın içine daldırdım ve çekiştirerek çıkardım benim kolay

maymuncuk. Sonra cihazı deliğe soktum ve gözlerimi kapattım. Birkaç tur ve iki bükülme-

Tıklayın.

Son ayaklanmadan bu yana onlarca yıl geçtiği için güvenlik gevşekti ve kitleler açlıktan ölmemekle o kadar meşguldü ki bir başka lanetli devrimle uğraşmak istemiyorlardı. Alabaster'daki herkes için tek gerçek tehdit uçan peygamberdeveleri idi. Ve bu yaratıklardan herhangi biri bu geceki gibi Hollow'un etrafındaki Büyük Duvar'ın yüksek duvarlarını güçlendiren büyüleri korumaları aşmanın yolunu bulursa, Küçük Alabaster'daki zenginlerin hazırlanmak için bolca zamanı olacaktı çünkü tampon görevi görecekti Cissy Petway'lerle dolu devasa bir köyleri vardı.

Ya da açık büfe, daha .

Kilisenin içine girip duvar boyunca ilerleyerek odanın karşı tarafındaki kapıya ulaştığımda kararımda biraz aceleci davrandığımı fark ettim. Bu kilit o kadar basit değildi. Aslında, onun bir benzerini daha önce hiç görmemiştim. Tipik bir anahtara uyması için üç ya da dört kesik yerine, bu çok daha karmaşıktı, küçük bir labirent gibiydi. Hollow'da bunun bir benzerini görmemiş olmamın sebebi neydi? Mekanizmanın kendisi muhtemelen mahalledeki çalınmaya değer her şeyden daha değerliydi. Gümüş ve platine benzeyen bir şey gördüm. Lanet olsun.

Zihnime bir not aldım, odanın içinde başka bir giriş yolu ararken kolay kilit açma yönteminin planını gelecek için zihnimde güncelledim. Orada, köşede, muhteşem bir vitray pencere vardı.

Her ihtimale karşı yanımda getirdiğim cam kesiciyi almak için çantama uzandım.

"Bu çılgınlık. Kesinlikle delilik. Arkanı dönüp evine gitmelisin."

Ama sözcükleri fısıldarken bile, cam kesicimin emici ucunu pencere camına bastırarak devam ettim. Eğer bir şey yapsaydım asla kendimi affetmezdim

Ben Hollow'un etrafında takılıp eve gelmesini beklerken, bildiklerimi bilerek Moll'un başına geldi. En iyi senaryo, her şey yolundaydı, kendi başına gidene kadar izledim, sonra Moll'un hiçbir şeyden haberi olmadan kendim dışarı çıktım. En kötü ihtimal? En kötü ihtimal, gerçekleştiğinde başa çıkabilirdim.

Eğer .

Cam kesme aletini ilk kez kullanmıyordum ve camın dairesel bir parçasının yerinden çıkması uzun sürmedi. Delikten bir elimi uzattım, pencerenin kilidini açtım ve sallayarak açtım. Sonra eteklerimi yukarı kaldırdım ve içeri tırmandım.

Şapel, kralın ölümcül bir hastalığa yakalandığını öğrenmesinden yaklaşık beş yıl önce saraya eklenen bir ek binaydı. Din onu iyileştirmemişti ve rutubet, küf kokusu ve örümcek ağlarına bakılırsa, birkaç hafta önce ölmeden çok önce kurtuluştan vazgeçmişti.

Kendimi yavaşça mermer zemine bıraktım ve etrafa hızlıca bir göz attım.

Boş ve tamamen sessiz.

Bir nefes verdim ve belimden eğilerek birkaç sakın nefes aldım.

"O iyi," diye mırıldandım. "İçeri gireceğim, Moll'u bulacağım ve çıkacağım. Yarın evde hindi yahnisi ve köfte yerken buna güleceğiz."

Yerleşim planına bakılırsa ana saraya açılıyormuş gibi görünen kapıya doğru aceleyle ilerledim. İçgüdülerim doğrudu ve kısa bir süre sonra uzun bir koridorun sonunda durup uzaktan gelen müzik sesini dinledim. Bir makyaj odası görene kadar tetikte sesi takip ettim. İçeri girdim ve mermer fayansları, parlak altın armatürleri, minderli sandalyeleri ve kullanılmaya hazır sayısız makyaj malzemesini fark etmemeye çalıştım.

Elime fildişi ve altın rengi bir tarak alarak peruğun üzerinde gezdirdim ve en kötü dağınıklığı düzelttim.

Saçımı düzelttikten, Moll'un makyaj masasından çaldığım ruju tazeledikten ve çantamı çöp kutusunun derinliklerine yerleştirdikten sonra, olabileceğim kadar hazırdım. Ne de olsa saraydan davetiyeleri kontrol etmeyeceklerdi.

Tuvaletten çıktım ve sola döndüm, müzik neredeyse tepemdeydi. Devasa çift kapılar ardına kadar açılarak The Hollow'daki elli ev büyüklüğünde bir balo salonunu ortaya çıkardı. Ve buna rağmen, mekân yine de kalabalık hissettirmeyi başarıyordu. Bin kişi katılmış olmalıydı.

Samanlıkta iğne aramaktan bahsediyoruz. Belki de bu iyi bir şeydi. Eğer ben Moll'u bulamadıysam, belki Prens Regent de bulamazdı. Göğsümde aşırı tepki verdiğime dair bir umut alevlendi. İyi olduğu sürece Moll'dan bütün gün azar ıstıtmeye katlanabilirdim.

Bir çift genç kadın yanımdan geçti, kıkırdarken başlarını yaklaştırdılar ve az önce çıktığım makyaj odasına doğru ilerlediler. Bana bir bakış bile atmadılar, ki tam da istediğim gibi oldu.

Sinirlerimin en kötüsünü üzerimden attım ve kapıya doğru adım attım. Kimse nöbet tutmuyor ya da beni durdurmaya çalışmıyordu. Aslında, uzun, mor bir halı ve beni içeri çağırıyordu.

"Sakıncası yoksa," diye fısıldadım.

Biri beni izliyor olabilir diye sırtımı olabildiğince dik ve zarif tutarak koşucudan aşağıya doğru yürüdüm. Ama izlemiyorlardı. Gelmiş geçmiş en muhteşem partinin tadını çıkarmakla meşguldüler.

Etrafımdaki süslü püslü şeylere bakıp durmamak için kendimi zor tuttum. Tavan en az yüz metre yüksekliğindeydi ve tavandan sihirli fısıltılarla asılı sayısız peri ışığı sarkıyordu, çünkü onları havada tutan hiçbir çizgi göremiyordum. Kartaneleri gibi neşeyle parıldıyorlardı ama hava soğuk değildi çünkü odanın duvarları her düzine metrede bir, kurdeleler ve süslenmiş yirmi ladin ağaçlarıyla çevrili, çıtırdayan ateşlerle süslenmişti. Müzisyensiz

Orkestra, partiye katılanlarla dolup taşan bir dans pistine bakarak kendi başına çaldı. Havada uçuşan gökkuşağı rengindeki flamalar, büyümlü bir esintiyle bir o yana bir bu yana savruluyordu.

Aynı anda hem hayranlık uyandırıcı hem de çileden çıkarıcıydı. Çok az sayıda Fısıldayanımız vardı - kanında büyü olanlar

-Hollow'da ve orada bile, sahip oldukları azıcık sihri sergilemekten daha iyisini biliyorlardı. Ancak burada, Beşik'in arkasında, zengin zulüm korkusu olmadan parti numaralarını göstermelerine izin veriliyordu.

Güzel olmalı.

Öfke dolu adrenalini içime doldu ama havayı koklayıp arkamı döndüğümde hızla boşaldı. Çıtırdayan ateşlerin her birinin üzerinde tünemiş, şişte kızartılan bir tür av hayvanının asılı olduğunu fark ettimFokurdayan ve damlayan suları cızırdıyor, neredeyse ağzımın suyunu akıtacak bir aroma yayıyordu. Sahip olduğum disiplinin her zerresini kullanarak, bana en yakın bonfileden bir lokma bile koparmadan döndüm ve uzaklaştım.

"Sen lanet olası bir şampiyonsun," diye mırıldandım nefesimin altında kalabalığın arasına karışırken. Düşmanın içine sızmıştım. Şimdi Moll'u bulmalı ve birileri bu iki şeyin ait olmadığını fark edip geceyi çifte idamla bitirmeye karar vermeden önce buradan defolup gitmeliydim.

Dakikalar bir saati gösterdiğinde umutsuzluğa kapılmaya başladım. Arkadaşımı göremediğim gibi prensi de hiçbir yerde bulamıyordum. Parti onun onuruna verildiği için garipti. Ya da belki de o kadar garip değildi, eğer birinden faydalanıyorsa.

Köşeyi balo salonunun batı tarafında daha küçük bir oda gördüğümde dudaklarım uyuşmaya başladı. Bir grup adam oval bir iskambil masasının etrafında oturmuş inliyordu; mücevherlerle kaplı bir taç giyen sarışın bir adam ayağa kalkıp öne doğru eğildi ve hayatımda hiç görmediğim kadar çok altın parayı önündeki yığının içine süpürdü. Sonra tekrar yerine oturdu ve onları düzgün sıralar halinde dizdi.

Hızlıca etrafıma bakındım ve bir sunucunun bir kuleye şampanya flütleri eklediğini gördüm.

"Affedersiniz... Bu Prens Heinrich mi?"

Parmağımın yönünü takip etti ve başını salladı.

"Birkaç saat önce taç giydi, yani şu anda Kral, ama evet, hanımefendi."

"Teşekkür ."

İçimden bir rahatlama geçti ve düzgün duruşla ilgili tüm endişelerimi bir kenara bırakarak yere yığıldım. Moll her nerede saklanıyorsa, Tacizci Heinrich onunla birlikte değildi.

Bir tepsi kanepeyi dengeleyen başka bir sunucu yanımdan geçti ve kutlama için birkaç tanesini kapmak üzere uzandım. bakılırsa karidesli puflar. Bir tanesini bütün olarak ağzıma ağzım sulandı. Milföy hamurları çatırdadı ve ardından eriyerek etli karides ve taze dereotuyla karıştı.

seçeneklerimi düşündüm, Wayne o akşam evde tuzağını açtığından beri kendimi en iyi hissettiğim andı. Heinrich, Wayne'in söylediği kadar kötü biri olabilirdi. Ama şimdilik göz önündeydi ve görünüşe göre kumar oynamaktan memnundu, bu da zihnimden büyük bir yükü kaldırıyordu. Şimdi tek yapmam gereken Moll'u bulmak ve bana çok fazla sıkıntı vermeden onu nasıl göndereceğimi bulmaktı.

Ağzıma bir nefes daha attım ve çiğnerken bir zevk çıkardım.

"Affedersiniz, bayan."

Döndüğümde siyahlar giymiş yakışıklı bir yabancının yaklaştığını gördüm. Koyu kahverengi saçları altın rengine boyanmıştı ve geniş omuzları mükemmel kesimli yeleğinin sınırlarını zorluyor gibiydi. Yanaklarımın kış için fındık gibi görüldüğünün tamamen farkında olarak daha hızlı çiğnedim, ağzım doluyken konuşmanın mı yoksa onu tamamen görmezden gelmenin mi daha kaba olacağından emin değildim.

"Evet?"

Kaşlarını çattı ve beni daha yakından incelemek için eğildi.

Lütfen benden davetiye istemeyin.

Her şey çok iyi gidiyordu... Birkaç karides pufu yüzünden kimliğim ortaya çıkmak üzereydi.

"Umarım haddimi aşmıyorumdur ama sende biraz-" işaret parmağıyla çenemden birkaç santim ötesini gösterdi.

Sertçe yutkundum, dev karides ve kabuk tomarı göğsümün ortasında bir yere takıldı.

"Oh. Teşekkür !" Elimi dudaklarımda gezdirip aşağı doğru indirdiğimde yüzümde en ufak bir şey olmadığını fark ettim. Resmen pasta kırıntılarından yapılmış bir sakalım vardı.

Çok güzel.

"Sizi odanın diğer ucundan gördüm ve kendi kendime 'Bu kadın buraya ait değil' diye düşündüm."

Hissettiğim kadar dehşete düşmüş görünmeliydim, çünkü aceleyle devam etti.

"Özür dilerim. Yanlış anlaşıldı. İyi anlamda söyledim. Ben sadece... Daha önce kimsenin bir kanepeye bu kadar aşık olduğunu gördüğümü sanmıyorum."

Yanaklarım yandı.

"Evet, şey, öğle yemeği yemedim ve dürüst olmak gerekirse, olağanüstü bir kanepeydi." Yere baktım ve bir kısmını hâlâ göğüs dekoltemde sakladığımı fark ettim. Kızı The Hollow'dan çıkarabilirdiniz ama The Hollow'u bu kızıdan çıkaramazdınız.

"Duncan Westerly." Bir elini uzattı ve başını eğdi. "Ve sen?"

Beynim bir anda durdu ve isimde donup kaldı.

Duncan Westerly. Alabaster'ın ikinci prensi, daha doğrusu. Heinrich'in üvey kardeşi, ancak kasabadaki söylentilere göre ikisi arasında hiçbir sevgi bağı yoktu. Seyahat eden ve babalarının ölümüne kadar Brynegarde'da kalan Heinrich gibi, Duncan da hayatının çoğunu Alabaster'dan uzakta, Valencourt'ta geçirmişti. Birkaç yıl önce geri dönmüştü ama onu bir yetişkin olarak sadece bir kez, kraliyet ailesi The Hollow'u ziyaret ettiğinde görmüştüm.

Bir tür propaganda ya da başka bir şey yaydı ve bu bile uzaktan oldu.

Bu sefer daha yakındı.

Çok yakından. Dumanlı gri gözlerinin tam tonunu görebilecek kadar yakın.

Lanet olsun.

"Ve sen?" diye tekrarladı, bir gülümseme parıltısı şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem gamzeyi harekete geçirdi. Sonunda sesimi yeniden bulduğumda hâlâ gamzesine ve onun tüm yüzünü nasıl açık, seksi bir davete dönüştürdüğüne bakıyordum.

"Harmon-" Hatamı fark ederek sözümü kestim ve kendime düşünecek bir saniye kazandırmak için yüksek sesle öksürdüm. "İca. Mızıkâ."

İki kat lanet . Harmonica nasıl bir isimdi? Buna asla inanmazdı.

Ama gülümsemesi hiç .

"Şey, Harmonica, aslında benimle dans etmek ister misin diye sormaya gelmiştim."

Hâlâ uzattığı eline baktım, reddetmek üzereydim. Sonra başımı kaldırıp havyar istasyonunu dolduran görevlinin yüzüne baktım. Peki bu yüz?

Tanıdığım biriydi.

Genevieve Salim. Üvey annemin evinin sokağının aşağısında bir çiftlik işleten Guy Salim'in kız kardeşi. Genevieve'i yıllardır görmemiştim. Nasıl olmuştu da saraya girmeyi başarmıştı? Yirmi yaşlarındayken Küçük Alabaster'da zengin bir ailenin yanında çalışmak için Hollow'dan koparılan birkaç kişiden biriydi. Yoksulluğu ve özgürlüğü biraz daha az yoksullukla takas etmiş, The Smudge'da bir köşeye sıkışmış, bir yandan da sözleşmeli kölelik yapmıştı.

Bana göre bir tür gübreden altı porsiyon, diğerinden yarım düzine. Ama ben kendi bok fırtınamın ortasıyaydım ve Genevieve'in iş tatmini şu anda endişelerimin küçüğüydü.

Beni tanıması felaket olurdu. Beni işverenlerine ispiyonlayabilir, beni göstererek küçük bir ödül kazanabilir.

beni dışarı çıkardı. Onu bu suçtan dolayı asılmamı umursayıp umursamayacağını bilecek kadar iyi tanı mıyordum.

Başımı olabildiğince hızlı çevirdim, prensin elini tuttum ve gülümsemeye çalıştım.

"Dans etmek isterim, teşekkürler."

İkisi bir arada. Genevieve ile arama biraz mesafe koyabilir ve Moll'u ararken bana biraz meşruiyet kazandırmak için kraliyet majestelerini kullanabilirdim. Elbette, kimse bana bir prensin kollarındayken orada ne yaptığımı sormaya cesaret edemezdi?

Beni dans pistine götürürken "grup" yeni ve canlı bir melodiye başlamıştı. Eğer Moll beni son on beş yıldır Atılgan Damat rolünü oynamaya zorlamasaydı hemen açığa çıkacaktım. Yol boyunca her acı verici alıştı rma seansı için tanrılara şükre diyordum.

Evet, şiddet tehdidi altında, şimdiye kadar yaratılmış her makarayı, vals i ve kotilyonu öğrenmiş tim. Yeni danslar, , fark etmezdi. Neredeyse bir ustaydım. Bu da Duncan ve benim piste süzülmemiz ve tüm olayın danstan çok bir bar kavgası gibi hissettirmesini çok sinir bozucu hale getirdi. Birlikte saat yönünde hareket eden çiftlerin oluşturduğu kalabalığın içinde yerimizi alarak kolayca karış ıma dahil olduk. Ancak Moll'u görebilmek umuduyla etrafımızdaki dansçıların 360 derecelik bir açısını yakalayabilmek için bir dönüş yapmaya çalıştığ ımda dizlerimiz çarpıştı.

Sert.

"Ah!" diye mırıldandım, kızıl saçlı birini aramaya hızla devam etmeden önce ona özür dileyen bir gülümseme gösterdim. "Affedersiniz! Bazen çok sakar olabiliyorum."

"Sorun değil. Ama bilmem gerek... Ne ya da kimi bulmaya bu kadar niyetlisiniz? Daha iyi bir dans partneri belki?"

Lanet olsun. Kaba davrandığımı düşünmemiş tim bile, ki bu da üzerime uymayan elbisem ya da özensiz beslenme alışkanlıklar ımdan çok daha az affedilebilir bir şeydi.

" de değil! Sadece tüm o muhteşem elbiseleri inceliyordum. Şuradaki altın brokar elbiseyi gördün mü? Yaşayan bir tanrıça gibi görünüyor."

Bir sonraki köşeyi döndüğümüzde tüm dikkatini bana vermeden önce elbiseye bir bakış attı. Tüm dikkati... çok fazlaydı. Kalın, dalgalı saçları yakasını okşuyordu. Mermerden yontulmuş gibi görünen çene hattı. Delici gri gözleri beni büyük bir merakla inceliyordu. Ama onu zirveye taşıyan tek gamzesi oldu.

Bu adam tam bir centilmen olabilirdi, ama içimden bir ses onun kalbinde bir haydut olduğunu söylüyordu; yoğunluğu mu, yoksa beni etrafında döndürürken kollarındaki güç mü dikkatli olmam gerektiği konusunda beni uyardı, bilemiyordum.

Belki de sadece o lanet gamzedir.

Nabzım tekledi ve hemen ayağına basarak tekrar dönüş hareketine geçtim.

"Lanet olsun," diye tısladım nefesimin altında. "Çok ama çok üzgünüm. Gerçekten..."

"," dedi sert dudaklarında bir sırıtış belirerek, "Ama benim önderlik etmeme izin verirsen ikimiz için de biraz daha kolay olabilir."

Haklı olduğunu anladığımda sıcaklığın boynuma doğru ilerlediğini hissedebiliyordum. Moll'la her sahte balo ya da şenlik senaryosunda Beyaz Atlı Prens *ben* olmuştum. Kontrolü nasıl bırakacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Düşünme. Sadece hisset. Hazır mısın?" Tereddüt ettiğimi hissetmiş olmalı, çünkü aniden elini sıktı ve gamzesi parladı. "İşte başlıyoruz!"

Yanıt beklemedi. Bir saniye sonra, buzdaki bir çift patenci gibi yerde kayıyorduk. Önce karşı koymaya çalıştım ama sonra bıraktım. Kaslarımı gevşeterek müziğin ritminin içimde akmasına izin verdim, Duncan'ın parmaklarının kalçalarımdeki ince baskısını hissettim, beni

Bir o tarafa bir bu tarafa. Vahşi, baş döndürücü bir fırtınanın rüzgarına kapılmış bir yaprak gibi tamamen sürüklenmem uzun sürmedi. Müzik bir kreşendoya ulaştı ve dansın neredeyse bitmek üzere olduğunu bir hayal kırıklığıyla fark ettim.

Beni önce sola, sonra sağa döndürdü, sonra tekrar alçak bir eğime büktü ve orada kaldı. Beni sabit tutarak bana baktı, gözleri parlıyordu, gülümsemesi benimkinin bir yankısıydı.

"Bu daha iyi."

Tam cevap verecektim ki çevremde koyu kırmızı buklelerin parıltısını yakaladım ve kendimi hatırladım.

Moll.

Ne halt ben?

Kolunu sıkıca kavradım ve nefesimi tutmaya çalışarak kolunu çekiştirdim.

"Affedersiniz ama biraz başım dönüyor. Yapabilir misiniz?"

Beni hemen ayağa kaldırdı, endişeyle kaşlarını . "Bunun için üzgünüm. Biraz hava alalım mı?"

"Hayır. Hayır, teşekkür ederim. Sanırım bir bardak punç alacağım ve birkaç dakika oturacağım."

Ama beni dansçı arasından geçirmekte ısrar etti - ki bunların hiçbiri Moll değildi - ve beni punç kasesine götürdü.

"O çok şanslı bir adam."

"Ne? Kim?" Aramaya devam etmeden önce ona hızlıca bir bakış atarak sordum.

"Bütün gece aradığın kişi her kimse." Uzandı ve elimi tuttu, başparmağı bileğimin iç kısmını öyle bir sıyırdı ki, karnıma doğru sıcak bir şehvet şimşegi gönderdi. "Eğer onu bulamazsan, gel beni bul. Bunu kolaylaştıracacağım. Saat gece yarısını vurana kadar açık büfe masasının yanında olacağım. Onda olup da bende olmayan ne var bilmiyorum ama bana on dakika daha verersen sana onu unuttururum..."

Bakışlarımı tutup geri çekilerek kalabalığın içinde erirken gözleri umut doluydu.

"Vay canına," diye mırıldandım, sertçe yutkunarak. Bir soyludan etkilenebileceğimi milyon yıl düşünsem aklıma getirmezdin. Bir kadın hayatında bir gün bile sıkı çalışmamış bir adama nasıl saygı duyabilirdi? Ama Küçük Alabaster'a geleli iki saat bile olmamıştı ve ben burada sert elleri ve şeytani gamzesi olan bir prensin peşinde salyalar akıtıyordum.

Acınası.

Titrek bir elimi yukarı kalkmış peruğumun üzerinde gezdirdim ve omuzlarımı geriye attım. Buraya bir görev için gelmişim ve görevime geri dönme vakti gelmişti - Moll'u buradan çıkarmak zorundaydım. Sonra, ait olduğum yere geri dönebilir ve bu yer ve içindeki insanlar hakkındaki her şeyi unutabilirdim.

Hiçbir şeyi kaçırmamak umuduyla çevreye yakın durarak odada bir tur daha attım ama Molly'yi gören olmadı. Acaba erken ayrılıp eve gitmeye mi karar verdi diye düşünmeye başlamıştım. Bir tur daha atıp onu bulamazsam ben de aynısını yapacaktım. Artık büyüklüğüne tanık olduğum için, Moll ve Heinrich'in yollarının kesişmemiş olması bile çok olası görünüyordu. Ayrıca, saat gece yarısına yaklaşıyordu. Balo yakında sona erecekti. Tanrılara şükürler olsun.

Tekrar kâğıt odasına doğru ilerledim ve içeriye bakmak için durakladım. Kral'ın altınları hâlâ üste yığılıydı ama koltuğu boştu. Kendimi duvara yaslayıp gözden uzaklaşarak masadaki diğer adamların konuşmalarına odaklandım.

"Robbie haklı. İptal etsek iyi olur. Bize paramızı geri kazanma şansı vermeyecek. En azından bu gece."

"Kızıl saçlı ve o muhteşem göğüslü çıtırı görür görmez gidici olacağını biliyordum."

Kızıl saçlı. Muhteşem memeler.

Molly.

Gözlerimi kapatıp arkamdaki müziğin gürültüsünü duymak için zorlanırken midem çalkalandı. Ne söylüyorlardı?

Belki... bir şey bir şey... bahçeler... bir şey bir şey... ele geçirilmiş bir adam gibi arkadan takip etti.

Sarsılarak ayağa kalktım ve tuvalete doğru ilerledim. çantamı çöpten çıkarmak için. Sonra, şimdiye kadar onlarca kez önünden geçtiğim açık çift kapıya yöneldim.

Soğuk, temiz hava açıklıktan içeri doluyordu. Hemen dışarıda saray bahçelerine giden uzun bir patika vardı. Havanın soğuğunda dışarı çıkacak kadar cesur birini görmemiştim ama anlaşılan Kral Heinrich canı ne isterse onu yapıyordu.

"O iyi. Bunu bilirdim. Eğer iyi olmasaydı bunu hissederdim."

bir şeyler hissetmişim, yoksa zaten burada olmazdım. Yine de, kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafıma hızlıca bir göz atarken, olumlu olumlamaların düşük litaretürünü devam ettirdim. Sonra kapıdan çıkıp bahçe yoluna girdim. Gözlerimi toprağa dikmiş, kırağıya bastırılmış iki çift parmak izi olduğunu düşünmemeye çalışıyordum. Biri büyük, diğeri küçüktü ve izlerin şeklinden topuklu ayakkabı olduğu çok açıktı. Bir ayağımı diğerrinin önüne atarak ilerlemeye devam ettim. Çok geçmeden uzakta bir kadın silueti belirdi.

Seslenmek istedim ama bu aptallık olurdu. Bunun yerine, ellerim korkudan buz tutmuş bir halde olabildiğince hızlı yürüdüm. Gerisi kötü bir rüya gibi gelişti.

"Moll?" Yavaşça seslendim, sesim o kadar kısıktı ki neredeyse tanınmaz haldeydi.

Figür . Heykel olabilir mi?

Yaklaştım ama adını tekrar etme şansım olmadı. Dikkatim birkaç adım ötede yerde yatan adama kaydı. Dudaklarımdan kaçan kısık çığlık

Şapel kulesindeki saat gece yarısını vururken çanların soyulmasıyla kamufle edildi.

Adamın yüzü solgun ve cansızdı, vücudu gevşekti. Kan, o kadar kırmızı ve yoğundu ki siyah görünüyordu, parlak beyaz yeleğinin üzerine yayılmıştı, ben izlerken bile leke gittikçe büyüyordu. Lekenin ortasından, çok tanıdık görünen, kristal bir terlik çıkıyordu, ince topuğu kabzasına kadar gömülmüştü.

Bundan daha mı kötü?

Kral Heinrich olduğuna dair herhangi bir şüphe varsa bile, sarı saçlarının üzerinde hâlâ başında duran taç hiçbir şüpheyeye yer bırakmıyordu.

Ve lanet bir kapı çivisi gibi ölüydü. "H-harm?" Adımı fısıldadı.

Birkaç metre ötede tepeden tırnağa titreyerek duran Molly'ye döndüm. Elbisesi beline kadar yırtılmıştı, göğüslerinden biri açıktaydı ve çizik gibi görünen yerlerinden kan akıyordu. Bana gözlerini kırptırırken gözbebekleri büyümüş ve odaklanamaz hale gelmişti, yüzü neredeyse üzerimizde parlayan dolunay kadar beyazdı.

"Sanırım kötü bir şey yaptım."

Bana doğru sallanırken sesi kısık ve inceydi. Avuçlarım nemlendi ve başım zonklamaya başladı. Kendimi Druzilla'nın burada olup beni tokatlamasını dilerken buldum. Bunun yerine arkadaşına odaklandım ve bu hissi zihnimin en karanlık köşelerine geri tıktım.

Ona bakma. Onun hakkında düşünmeyin. Elinizdeki göreve odaklanın, sadece göreve. Bu artık bir çıkarma görevi, yüzden başlayın.

"Hayır. Sorun yok, Moll. Yanlış bir şey yapmadın," diye mırıldandım, zaten etrafı inceliyor ve bir plan oluşturunuyordum. "Bunu düzelterceğiz, tamam mı? Sen ve ben. Sadece sana söylediklerimi yap ve iyi olacağız. Anladın mı?"

Gıcırdayan dişlerini sıktı ve başını salladı. "Anladım."

"Ona herhangi bir noktada adınızı söylediniz mi?"

"Hayır. Benim Bryngarde'dan gelen Francesca adında bir soylu kadın olduğumu sanıyor. Gris Adalarından."

"Tanıdığınız birini gördünüz mü? Genevieve Salim?"

Başını iki yana salladı. "Buraya ilk geldiğimde onu yemeğin yanında gördüm ve ondan uzak durmaya dikkat ettim. Beni hiç görmedi."

Umarım haklıydı. "Tamam, bu iyi. Bahçelerden arka taraftan çıkacağız ve saray arazisinden çıkmak için hendeği geçeceğiz. Bir süre kimse ikinizi aramaya gelmeyecek. Sanki hiç burada olmamışsınız gibi olacak. Siz farkına bile varmadan The Hollow'a geri dönmüş olacağız."

Ama önce...

"Bir saniyeliğine arkanı dön, tamam mı aşkım? Ben ortalığı toparlarken ört."

Tereddüt etti ve sonra başını sallayarak bana sırtını döndü. "Tamam."

Bu nefes testereyle kesilmiş içinde ve dışarı .
benim Akciğerler olarak Heinrich'in cesedine yaklaştım.

Bu sadece samandan yapılmış bir kukla, dedim kendi kendime. Bunların hepsi sahte. Geçip geçmediğini görmek için bir test.

Cesedin üzerine çıktım, bir ayağımı iki yanına koydum. Sonra ayakkabıyı tuttum ve tüm gücümle çektim. Kanın daha da hızlı akması dışında kıpırdamıyor gibiydi. Tekrar denedim, sefer sırtımı dayadım. Bir an için pes eder gibi oldu ama sonra yine sıkıştı, göğüs kafesine takılmış olabilir mi? Çekiş gücümle vücudunu kaldırdım, tutuşumu bıraktığımda bir gümbürtüyle tekrar yere çarptı.

"Orospu çocuğu-" Tepemden gelen keskin, tanıdık bir çığlıkla sözüm kesildi ve Fetch'in çağrısını tanıdım. Beni takip mi etmişti? Bundan da öte, çığlığı içimi parçaladı.

Bir uyarı.

Çok geçmeden korna sesleri duyuldu ve bir ses derin ve yankılı bir şekilde bağırdı.

"Kral Heinrich, konuşma zamanınız geldi!"

Uzaktaki ayak sesleri yaklaştıkça midem bulanıyordu. Zamanımız kalmamıştı. Bu lanet ayakkabıyı çıkarmamın hiçbir yolu yoktu. Lanet olası Xavier ve onun lanet olası işçiliği.

"Zarar mı?"

"Evet. Her şey hazır, hadi gidelim," diye fısıldadım, ayakkabıyı tuttuğum yeri isteksizce bıraktım ve Molly'nin yanına koştum. "Bana diğer ayakkabını ver," diye talepte bulundum.

Hiç sorgulamadan teslim etti. Onu benimle birlikte sarayın güney tarafına doğru sürüklerken bile çıplak tenini örtmesine yardımcı olmak için elimden geleni yaptım. Neyse ki bir konuda haklıydım. Bahçelerin arka tarafında bir çıkış vardı ve aceleyle oradan geçtik. Saray arazisini çevreleyen hendeğe ulaştığımızda, ağır bir taş aldım, peruğumu ona ve terliğe sardım, saçın gevşek uzun uçlarını ağırlıklı demetin etrafına bağladım ve kesmeden onları suya fırlattım.

Lütfen batır. Lütfen, tanrılar, şu bohçanın batmasına izin verin.

Neredeyse hendeği geçmek için iskeleye ulaşmıştık ki çılgınlık gece havasını kesti ve arkamızdaki boşluğu ışıklar doldurdu.

"Bu yeni kral! Yukarıdaki Tanrılar! Saldırıya uğradı!"

BÖLÜM 5

Çarpan dalgaları görmeden önce duydum. Ve Sahil, uzanıp suya dokunabileceğim kadar yakındı.

Ama nasıl?

Deniz dünyanın batı ucunda, yüzlerce mil uzaktaydı ve eski püskü bir resim kitabındakiler dışında gördüğüm tek su kütlesi Alabaster Sarayı'nın dışındaki bulanık hendek çamuruydu. Ama o büyüğü sese doğru daha hızlı koştuğumda okyanus göründü. Ve tanrılar, muhteşemdi. Masmavi tepeler üflenmiş cam gibi bükülüyor ve sonra şekerli kumun üzerinde beyaz köpükler halinde dağılıyordu.

Sahilde bir aşağı bir yukarı hızlıca göz gezdirdim ve geceliğimin eteğine uzandım.

"Sen gidersen, ben de ."

Döndüğümde birkaç metre arkamda, otuzlu yaşlarında, kuzguni saçlı, tamamen siyah giyinmiş, zayıf kalçalarından bir kın sarkan bir adam gördüm. Yüzü keskin açılardan ve akik gözlerden oluşuyordu -silik ama orada, görebildiğim çıplak teninde fısıldayan izler.

Tehlike, bu tehlikenin vücut bulmuş haliydi. Yırtıcı bir hayvan ve bana avmışım gibi bakıyordu.

Gözleri sanki beni içine çekiyormuş gibi tepeden tırnağa vücudumda geziniyordu. Arzu yüz hatlarını aydınlattı, yavaş bir sırıtış oluştu

beni fethedilecek bir şey olarak gördüğüne dair endişelerimi hafifletmedi.

Korkmam gerekirdi ama nedense korkmadım. "Seni tanıyor muyum?" Beni duyup duymadığından emin sordum.

Başını salladı. "Bir öyle. Ama asıl soru şu: Seni tanıyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Sen hayalet mısın?" Ne de olsa şifreli ikili konuşmalarıyla ün salmışlardı.

O cevap veremeden bir şimşek çaktı ve kara bulutlar gökyüzünü yararak içeri girdi. Esmer yabancı başını kaldırdı ve derin bir iç çekti. "İtiraf etmek bana ne kadar acı verse de, bugün yüzmek için zamanımız yok. Artık gözlerini açmalısın Harmony."

Bakışlarını uğursuz bulutlara doğru takip ettim. "Ya da biraz daha uyuyabilirim."

"Keşke yapabilsen." Yüzü kalbimi sızlatan bir özlemle doluydu. "Ama sayfayı çevirene kadar hikâyenin bu kısmını bitiremezsin. Devam et, şimdi... Molly'nin sana ihtiyacı var."

"Dur! Hayır, dur dedim!"

Moll'un tiz çığlıkları üzerime yapışan uyku sisini delip geçti ve göz kapaklarım açıldı.

"Çek o lanet ellerini üzerimden!"

Gözlerimdeki kumları ovuşturdum ve sonra Moll'un alnını okşamak için .

"İyisin, Moll. Sadece ben varım. Güvendesin. Kimse sana zarar vermeyecek."

Anında sustu ve iç çekerek başını kucağıma gömdü. En azından birkaç saattir baygındı, bu da rahatlatıcıydı. Yaşadığı onca şeyden sonra uyuyabileceğinden emin değildim. Kahretsin, ben de emin değildim ama görünüşe göre ikimiz de başarmıştık, ki bu iyi bir şeydi. Bu karmaşadan canlı çıkma şansımız varsa aklıma ihtiyacım olacaktı... her bir parçasına.

Bu da *onu* tekrar rüyamda görmemi daha da sinir bozucu hale getiriyordu. Bilmecelerle konuşan ve garip bir baskıyla karnımı ağrıtan karanlık yabancı-

Odaklan, Harmony!

Diz boyu bir kâbusun içindeyken düşünmem gereken son şey aptalca bir rüyaydı.

Bir gece önce Küçük Alabaster'dan çıkmamızın mümkün olmadığını anladığımda, sarayla aramıza biraz daha mesafe koymak için başka bir yoldan geri dönmüştük. Getir bizi ormana götürdü, ben de bir yandan bağırان muhafızlardan bir adım önde olmaya çalışırken bir yandan da donmuş zeminde izimizi kaybettirmek için elimden geleni yaptım. Ormanın derinliklerinde, birbirine sıkıca geçmiş kütüklerden yapılmış küçük bir av kulübesine rastladığımızda bitkin düşmüş ve titriyorduk.

Yağan ani ve yoğun dondurucu yağmur hem bir lütuf hem de bir lanetti. Kokularımızı örtmeye ve belki de cinayet mahallini kirletmeye yardımcı olacaktı ama kulübeyi olması gerekenden daha da soğuk bıraktı.

Bir at battaniyesinin altında birbirimize sokulmuştuk, Fetch cılız bir sandalyenin koluna tünemişti.

Sabah güneşinin aydınlattığı mekânı ilk kez gördüğümde rahat bir nefes aldım. Arka duvardaki kancalarda ağır bir pazen gömlek ve birkaç binici jodhpur'u ile birlikte av malzemeleri asılıydı. Kıyafetlerin altında, ayağım takılıp boynumu kırmak istemediğim sürece hiçbir işe yaramayacak kadar büyük, çamurlu bir çift bot duruyordu.

Dün gece oluşturmaya başladığım plan gün ışığında zayıf görünüyordu ama bir avcının geride bıraktığı giysiler yardımcı olabilirdi. Bu çok küçük elbiseden kurtulabilir ve kendime çok fazla dikkat çekmeden söz konusu plan için bazı malzemeler almak üzere Küçük Alabaster'a gidebilirdim. Elbisesine diktiğimiz taşlara ihtiyacım olacaktı; onların bir değeri vardı ve şu anda takas için elimdeki tek şeydi.

İlk işimiz ne olacak? Moll'un bir dahaki sefere bu kasabadaki herhangi biri onu gördüğünde Moll gibi görünmediğinden emin olmak. Bu da binlerce güneşin ateşiyle nefret edeceği sert bir makyaj anlamına geliyordu. En azından kızıl saçlarını kesip boyamam gerekecekti. Umarım, bu işin diğer tarafına geçtiğimizde ve bunu hayatını mahvetmek için değil, kurtarmak için yaptığımı anlama şansı bulduğunda beni affederdi.

Onu kadarıyla, yaşadığı travma derinlere itilecek ve herhangi bir lordla evlenmek için aday olmadığı gerçeğine odaklanacaktı.

Bahçede olanların tüm hikayesini hala bilmiyordum ama onları bulduğumda ikisinin de kıyafetlerinin hala üzerlerinde olması, kadının adama tecavüz etmeden önce onu bıçakladığına dair bana biraz umut verdi-

"Zarar mı?"

"Evet, aşkım?"

"Bunun için boynumdan sallanacağım, değil mi?"

Tamam, belki de bu şey bu sefer bastırılamayacak kadar büyüktü.

Uyku beni ele geçirmeden önce sorunumuza her açıdan bakmıştım. Bundan sağ çıkma ihtimalimizi yüzde yirmiden daha az olarak hesaplamıştım ve bu bile cömert bir hesaptı. Her türlü umudumuz ikimizin de sakin ve sessiz kalmasına bağlıydı...

"Kesinlikle hayır. İyi olacaksın."

"Çok ama çok üzgünüm. Onu öldürmek istememiştim. Sadece durmadı ve-" Küçük bir hıçkırık çıkardı ve öfkemi dizginlemek için bir saniyemi ayırmak zorunda kaldım.

"Senin suçun değil. O bir hayvandı, Moll. Sayısız kadını bu kabusu yaşamaktan kurtardın. Bu seni benim kitabımda bir kahraman yapar."

O kısım doğruydı. Her kelimesi. Şimdi sadece Moll'umuzun "kahraman "dan "şehit "e geçmediğinden emin olmalıydık.

"Ne ?"

Onu okşadım ve ayağa kalkarken yüzüne bakabilmek için uzaklaştım.

"Bir planım var ama hoşuna gitmeyecek."

Kan çanağına dönmüş mavi gözlerini bana kırptırdı ve sertçe yutkundu. "Beni burada yalnız bırakmanı da içeriyor mu? Çünkü öyle hissediyorum ve şu anda başa çıkamayacağımı düşündüğüm tek şey bu."

Eğilip elimi beni irkiltecek kadar sert bir şekilde sıkarken sesine panik sızmıştı.

"Birlikte hareket ettiğimizde daha başarılı oluruz," diye devam etti aceleyle. "Aslında, ben bütün hafta o aptal baloya gitmeyi planlarken bana söylemeye çalıştığın şey tam olarak buydu. 'Moll, bunu yapmana gerek yok' demiştin. Bizi bu bok çukurundan çıkarmak istediğini biliyorum ama birbirimize destek olursak eninde sonunda bir yolunu buluruz. Ve sen haklıydın, sonsuza dek mutlu olanlara inanmakla, bir prensin daha iyi bir anlaşma olduğuna inanmakla aptallık ettim," diye fısıldadı ısrarla, bakışları yalvarırcasına. "Seni dinlemiş olsaydım bunların hiçbirisi olmazdı."

Önceki geceden kalan dehşetinin beni aklımdaki plandan saptırmasına izin veremezdim. "Ama oldu işte. Yapmak zorunda olduğunu hissettiğin şeyi yaptın. Baloya gittin çünkü bizimle ilgilenmek istiyordun." Gözlerimi başka tarafa çevirmek zorunda kaldım, gözlerim akmayan yaşlarla karıncalanıyordu. "Şimdi de *benim* bizimle ilgilenmeye çalışmama izin vermelisin, tamam mı?"

"Doğru." Gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü. "Ben pisliği yaparım, sen de temizlersin..."

"Hayır. Hayır!" Göz göze gelene kadar çenesinden tutup yukarı çektim. "Dağınıklığı *Heinrich* yaptı. Bunu asla unutma, Moll. Bu senin hatan değildi. Ama onun gibiler bunu görmüyor, bu yüzden suçlayacak başka birini arayacaklar. Tahminimce Küçük Alabaster onlar ararken kilit altında kalacak. Hollow'a geri dönemeyiz. Henüz dönemeyiz. Beşiği nasıl aşacağımızı kadar seni gözlerden uzakta saklamalıyız. Ve bunu yapmanın tek yolu, seni terk eden kadına hiç benzemediğinden emin olmak.

Heinrich ile baloya. Erzak almak için kasabaya gitmem gerekiyor, bu da senin cesur olup burada kalman gerektiği anlamına geliyor. Elimden geldiğince çabuk olacağım."

Beş parasızdım ve çevre hakkında çok az bilgim vardı, gün batımından önce dönmem mucize olurdu ama bunu ona söyleyecek değildim.

Yumuşak bir kıkırdama sesi dikkatimi çekti ve otomatik olarak Fetch'in inmesi için kolumu uzattım. Ön kolumdan ışık aldı ve omzuma doğru ilerledi.

"Selam dostum. İyi uyudun mu?" Kuş yüzüme sokulmak için boynunu bükte.

"Onu burada seninle bırakacağım. Böylece yalnız olmazsın." Molly başını sallayarak, "Hayır," diye araya girdi. "Onu almalısın. Paramız yok ve belki sana bir tavşan kapabilir ya da bir sokak satıcısından bir şeyler aşırabilir. Kalması gerek."

seninle. Ben iyi olacağım."

Çenesini sertleştirdi, ama yine de sallanıyordu ve kalbim kırıldı ve ona uzandım.

"Moll-"

"Dur!" Geri çekildi ve bir elini kaldırdı. "Şu anda bana sarılma ya da duygusallaşma. zar zor toparlıyorum. Yine de gitsen iyi olur. Böylece tek başıma düzgün bir şekilde dağılabilirim. Sonra sen döndüğünde eski Moll olacağım. Yolumuza ne çıkarsa çıksın hazırım."

Parmak eklemlerini çatırdattı ve bir gözünü şimdiye kadar gördüğüm en hüzünlü göz kırpışıyla kapattı. Bu, yüzünün korkusunun ağırlığı altında buruşmasını engellemedi.

"Sadece... geri döneceğine yemin et, Harm. Söz ver."

Ayağa kalkmak için kendimi zorladım ve ona yardım etmek için boştaki elimi uzattım.

Beni ondan uzak tutabilecek tek bir şey vardı ve bu durumda, verdiğim sözü tutmadığım için kendimi suçlu hissedemeyecek kadar ölmüş olacaktım. Bu yüzden iki parmağımı göğsümün üzerinde birleştirdim.

"Yemin ederim."

Sanki ezberlemeye çalışıyormuş gibi yüzümü uzun uzun inceledi.

Ellerini sıktım. "Kes şunu. Ben iyi ol. Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım. Bu arada, herhangi bir nedenle kulübeden ayrılma - eğer biri yaklaşırsa, köşedeki battaniyenin altına saklan. Ve gürültü yapmayın." Uzandım ve masadaki kesme makası ile paslı bıçağı alıp ona uzattım. "Eğer biri gelir ve sana zarar vermeye ya da seni almaya çalışırsa-"

Acımasızca başını salladı. "Onlardan bir parçayı yanımda götürdüğümünden emin ol. Tamamdır. Peki ya sen?"

Elbisemin eteklerini kaldırdım ve çizmelerimin içine sıkıştırdığım hançerin kabzasını işaret ettim. "Ben hazırım. Elbisendeki taşları çıkarabilir misin?"

Bununla birlikte, elbisemden büyük boy av kıyafetlerine geçmek için hızlı bir çalışma yaptım. Büyüktü ama gömleği arkadan bağladıktan ve jodhpurs'u boktan pantolonumun içine soktuktan sonra yarışlara başladım.

"İyi fikir, belki onları bir şeylerle takas edebilirsin, ne dersin?" Moll elbisesinin üzerindeki süsleri çıkarmak için uzandı, geriye kalan tek şey avucunun içinde parıldayan sahte değerli taşlardan oluşan bir yığın olana kadar tüm iplikleri çekmeye dikkat etti.

Başımı sallayarak kabul ettim. Bu iyi bir başlangıçtı. Ona bir çift pratik ayakkabı ve en azından birkaç kıyafet almaya yeter de artardı bile. Kovuk'un dışında malların değerinin ne olduğundan emin değildim. Sadece taşlarımın ihtiyacımız olanı almaya yeteceğini umabilirdim.

"Hadi," dedi Moll, arkamı dönmem için elini sallayarak. Peruğumun altına sıkıştırmak için yaptığım topuzdan geriye kalan buklelerimi aşağı indirdi ve sonra at kuyruğu yaptı. Başıma tozlu bir şapka geçirirken burnunu , sonra da geri çekilip yaptığı işi hayranlıkla seyretti. "İşte oldu. Görünüyorsun

Koyu renk saçların ve o kıyafetinle tamamen farklısın, kolayca bir ahır kızı ya da çiftlik işçisi olabilirsin."

Veda etmek istemedim. Çok nihai bir şeymiş gibi geldi. Bunun yerine bir selam verdim ve ses tonumu hafif tutmaya çalıştım. "Erzaklarla birlikte hemen döneceğim. Dışarıdaki yağmur varili dolu, yani en azından ben yiyecek getirene kadar suyunuz olacak."

Bununla birlikte, Fetch omzuma sıkıca yapışmış bir halde, sert soğuğa doğru yola çıktım. Buz gibi yağmur suyunu içmek için durdum. Sonra, etrafımdaki ormanda en ufak bir yaprak hışırtısını bile duymaya çalışarak kulübeden uzaklaştım. Ben sık ormanda yolumu bulmaya çalışırken, Fetch havalandı ve yanımda uçtu. Zihnimdeki kontrol listesini gözden geçirdim.

Listenin ilk sırasında, saçları için boya almam gerekiyordu. Bu haliyle, yırtık elbisesi ve kızıl saçlarıyla, onu bu halde bulurlarsa ölmüş sayılırdık - o kralı öldürdüğü için, ben de ona yardım ettiğim için. Planım, kasabanın daha sefil bir kısmını bulup birkaç kıyafet ve ihtiyacım olan daha az yaygın bazı eşyalar için anlaşma yapmaktı. Dönüş yolunda, Fetch'i bize bir tavşan ya da başka bir şey bulması için önden gönderecektim. Tüm bunları başarabilirsem, Küçük Alabaster'dan başımız dik çıkabilecek kadar uzun süre hayatta kalma şansımız olabilirdi.

Yarım yamalak da olsa bir planım için rahatlamış bir şekilde koşmaya başladım. Eğer aklımda doğru canlandırdıysam, şehrin ticaret merkezi sadece birkaç mil kuzeydeydi. İlk bir kilometreyi sorunsuzca geçtiğimde uzun, titrek bir nefes aldım. Daha atlar atlamaz bir köpek sürüsünün üzerime saldırmasını bekliyordum. Bahçede Moll'un silüetini gördüğümde beri ilk kez göğsümde bir umut közü canlandı ve kalbimin etrafını saran korku parçasını eritti.

Belki de gerçekten bir şansımız vardı.

Yine de zaman benim yanımda değildi. Acele ettim, odun dumanı kokusu burnumu gıcıklayana kadar koştum. Yavaşladım.

bir ıslık çaldı ve bu da Fetch'in elime için geri dönmesine neden oldu.

"Sanırım dükkânlar şu ağaçların hemen arkasında," diye mırıldandım kuşun başını hafifçe okşayarak. "Her şey güvenle ilgili, Fetch. Oraya aitmişiz gibi yürüyeceğiz, The Smudge'ın girişini bulacağız ve buna iyi diyeceğiz. Tamam mı?"

Doğru.

Şahin benim hissettiğimden daha ikna olmuş görünmüyordu ve cesaretimi toplamam bir on dakika daha sürdü.

"Hazır, sabit..." Bir nefes çektim. "Şimdi gerçekten. Bir, iki, üç..." Durakladım ve parmaklarımı teker teker ıtlattım. "Yerlerinize, hazır olun...ah, siktir et."

Dişlerimi sıkıp Little Alabaster'ın merkezine doğru ilerlerken gözümdeki seğirmenin başkaları tarafından görülebilir mi yoksa sadece benim hissedebileceğim içsel işlerden biri mi olduğunu merak ediyorum.

Sende bu var. Sen buraya aitsin.

Kesinlikle yapmadım, ama yeterince uzun süre numara yapmak zorunda kaldım.

Yakın mesafeden gelen cılız sesler neredeyse geri dönmeme neden olacaktı ama kendimi devam etmeye zorladım. Ağaçların arasından geçtikten sonra adımlarımın duraksamasına izin vermedim. Doğruca Arnavut kaldırımli sokaklara ve bir barın önünde toplanmış küçük bir insan kalabalığına girdim. Ancak o zaman yavaşladım, kulaklarımdaki kan hücumu duyabilecek kadar azaldı ama gözlerimi ayaklarımdan ayırmadım.

"Göğsünün harap olduğunu duydum. Kan revan içindeydi," dedi bir adam. "Kız onu bir düzine ya da daha fazla kez bıçaklamış. Kana susamış küçük bir şey, öyle görünüyor... Sanırım Bryngarde'lı kadınlar böyle davranıyor."

Gözlem sadece buydu. Sesinde kınama ya da üzüntü yoktu. Sadece gerçekleri -ya da bu durumda kurguları- duyduğu gibi ifade ediyordu.

"Öyle mi? Şatonun aşçısından onun da kulağını ısıırıp kopardığını duydum. Ve eğer söylentiler doğruysa," diye konuşuyor kadın

Sesini alçalttı, "Bunu hak etti."

İlginç.

Etrafımdaki insanları değerlendirmek için bakışlarımı sokaktan yeterince kaldırdım. Bazıları soylulara benziyordu, ama çok sayıda tüccar, tacir ve diğer çalışan insanlar da vardı. Hollow standartlarına göre iyi giyinmişlerdi ama dün geceki baloda olduğu gibi servet içinde yüzmüyorlardı. Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, hiçbiri yeni kralın hayranı değildi.

Bu iyiydi.

İyiden de iyi. Bu, Kraliyet Heinrich'in katilini bulmaya kararlı olsa bile, Küçük Alabaster'da öyle ya da böyle umursamayan sağlam bir grup insan olduğu anlamına geliyordu. Hatta belki de onun hakkını aldığını düşünenler bile vardı.

Kısacası? Moll ve ben, bizi asılmış görmek isteyen düşmanlar tarafından *tamamen* kuşatılmamıştık, bu da küçük bir rahatlamaydı. Geri çekildim ve mağazaları taramaya başlamak üzereydim ki, şık, gri bir hizmetçi üniforması giymiş kadınlardan biri konuştu. Gömleğindeki arma onun bir hizmetçi olduğunu gösteriyordu.

Bazı soyluların hizmetkarı.

"Gitsem iyi olacak. Mileydi bu sabah ölmek üzere olan annemi ziyaret etmem için bana tam bir saat verdi ve eğer geç kalırsam maaşımı kesecek."

Topuklarının üzerinde döndü ve sokağın diğer tarafındaki sarmaşık kaplı bir duvar gibi görünen yere doğru yürüdü. Büyülenmiş bir halde, ne yön değiştirmesini ne de yavaşlamasını izledim. Doğruca duvara doğru yürüdü... ve sonra içinden geçti. Duvar parıldadı ve bulanıklaştı, bir kalp atışı sonra tekrar eski haline döndü.

Sarsılarak geri çekildim ve az önce gördüğüm şeyi gören olup olmadığını anlamak için etrafıma bakındım. Görünüşe göre ya etkilenmemişlerdi ya da hiç etkilenmemişlerdi, çünkü çoktan ölü kral hakkında dedikodu yapmaya geri dönmüşlerdi. Hafızamı Küçük Alabaster'daki yaşam hakkında duyduğum tüm o çılgın söylentilere geri götürdüm

az önce gördüklerimi anlamlandırmaya çalışarak, onları zihnimde işaretledim.

1. Buradaki asil kadınlar bir elbiseyi sadece bir kez giyer ve sonra bir daha giymemek üzere dolaplarına kaldırırlardı.
2. Evler o kadar büyüktü ki, yatak odaları kadar banyoları vardı ve her birinde bir hevesle dumanı tüten sıcak suyla doldurulabilen bir küvet vardı.
3. Erkekler ava çıkar ve bazen ganimetlerini toplama zahmetine katlanamadıkları için avı leş yiyen hayvanlara bırakırlardı.

Peki beni diğerlerinden daha çok kızdıran neydi?

1. Yiyecek o kadar boldu ki, sarayın arkasında kralın ve soylularının yemediklerini attıkları bir yer vardı, böylece daha sonra toprağı gübrelemek için kullanılabilirdi. Bunu The Hollow'da da yapardık ama sadece yumurta kabukları, tohumlar ve kabuklar gibi yenmeyen kısımları atardık. Ama dedikodulara göre, sarayın arkasındakinde çoğu Hollow sofrasından daha güzel yiyecekler varmış. Bunları bize göndermek, kendimizi hak sahibi hissetmemize yol açacak ve zenginlere dışarıda açlıktan ölen insanlar olduğunu hatırlatacaktı, bu yüzden bunun yerine Çürük'e attılar.

Piçler.

Ama büyülü duvar diye bir şey duymamıştım.

Etrafıma bir kez daha baktım, derin bir nefes aldım ve sonra sadece küçük bir sahte duvara doğru yöneldim ve sonra içinden geçtim. Sadece bir

Sert bir rüzgârdan daha fazlası gibi hissettirmeyen biraz direnç, sihirden hiçbir şey hissetmedim.

Yeni çevremi kaşlarımı çatarak inceledim. The Hollow kadar kötü değildi ama Little Alabaster'ın geri kalanı kadar da güzel değildi. Çamurlu sokaklar. Eğri büğrü, yıpranmış tabelaları olan dükkânlar. Hafif de olsa tanıdık bir lağım kokusu.

The Smudge.

Buradaki yaşam hakkında konuşulanların çoğu gibi, ben de hayatta kalmanın ortasında bu konu hakkında pek düşünmemiştim. Sadece göreceğimi hiç düşünmediğim başka bir yerdi. İçinden geçtiğim 'duvar', diğer tarafındaki göze batan şeyi gizlemek için bir tür büyülu projeksiyondur. Bir yanılısamaydı, böylece üst sınıflar diğer yarının nasıl yaşadığını görmek zorunda kalmıyordu. Hizmetkârlarının gözden ırak, gönülden ırak olmaları için bir yer.

Fetch'in taklit eder gibi görüldüğü bir homurtu çıkardım. "Lanet olsun. gerçekten de gulyabani, değil mi?"

Smudge'daki insanlar daha hızlı hareket ediyordu, burada boş konuşmaya pek vakit yoktu, gitmeleri gereken yere koştururken başları öne eğikti. Ben de bu koşuşturmanın içine daldım ve caddede ilerlemeye başladım. Ben de başımı eğdim, arada bir kafamı kaldırıp cadde boyunca sıralanmış dükkânlara bakıyordum.

Harrod's Meat.

Muhtelif Dikiş.

Mabel'in Hamamı.

Bir yanım sonuncusunun içine girmeyi göze alabilmeyi diledi. Koltuk altımı gizlice kokladım ve küflü samanla karışan korkunun ekşi kokusu ve avcı gömleğinden gelen yaşlı adam terinin tınısı karşısında irkildim.

"Çiçekler, sevilen biri için biblolar... bilgi..." diye seslendi alçak bir kadın sesi. "Çiçekler, biblolar, bilgi..."

Elbette, kadar kolay olamaz?

Kadınların çağrısına uydum ve kırk yaşlarında esmer bir kadını bir çiçek arabasının yanındaki çürük bir taburede otururken buldum. Parlak turuncuya boyanmıştı, sonbahar kabaklarının rengindeydi,

Yeşile boyanmış yan tarafında *Gayelette's Ha'penny Boteek, Pazar günleri sabah 8-10* arası *açıktır*" yazıyordu. Arabanın üzerinde sadece ucuz süs eşyaları ve mücevherlerle dolu gümüş bir tepsi ve çiçeklerle dolu üç ahşap fiçı vardı, ancak bunlar çoğunlukla solmuş ya da solmuş ve kahverengiydi.

"Merhaba," dedi bana bir sıra lekeli, kahverengi dişini göstererek. Başını bir tarafa çevirdi, bir tütün tükürüğü ve sonra tekrar bana döndü. "Prens için Posey, genç kız?"

Soru karşısında geri çekildim, zihnimde Duncan Westerly'nin bir görüntüsü uçuştı. Bunun sadece bir deyim olduğunu anlamam bir saniye sürdü.

"Hayır, teşekkür ! Biraz bilgi almayı umuyordum... demiştiniz?"

"Bu benim mallarımdan biri, evet." Beni o kadar dikkatle inceledi ki yüzümü örtme isteğime karşı koymak zorunda kaldım. "Ve aradığınız şeyi bulmanıza yardım edebileceğime inanıyorum. Bir soru için Ha'penny."

Kirli bir elini uzattı ve parmaklarını oynattı. "Hiç param yok. Takas etmek ister misin?"

Bir tütün suyu daha tükürdü ve sarkan göğsünü kaşdı. "Değişir. Sende ne var?"

"Yarı değerli taşlar. Yüzlüdür ve mücevher yapımı için mükemmeldir."

"Göster bana."

Kirli jodhpurs'umun cebine uzandım ve sadece üç tanesini çıkarmaya dikkat ederek taşları parmakladım. Sonra onları avucumun içinde salladım ve incelemesi için ona uzattım.

Alnındaki tek kaş yukarı kalkmıştı ama bunun hiçbir şey belli etmiyordu.

"Tamam o zaman. Bir taş, bir soru."

"Her taş için sadece bir soru mu?" Yüzümü buruşturarak söyledim.

"Evet." Uzandı ve ben kapatamadan sarı sitrini elimden kaptı. "Bu birinci soruydu. Görünüşe göre iki tane daha sorunuz var, bu yüzden bu sefer konuşmadan önce dikkatlice düşünün."

Lanet olsun, çok kurnazdı. Elini açıp bana ait olanı geri almak istedim ama burada geçirdiğim süre uzadıkça Moll kulübede yalnız, savunmasız ve dehşete düşmüş bir halde kalıyordu.

Gayelette konuştuğunda ben hala ikinci sorumu düşünüyordum, yüz ifadesi bir dakika öncesine göre daha yumuşaktı.

"Kötü durumda olduğunu görebiliyorum ve kalpsiz değilim. Sakladığın karemsi mor olanı bana ver, gerisi sende kalsın. Sana tam olarak bilmen gerekenleri söyleyeceğim."

Ağzım bir karış açık ona baktım. Cebimdekini nereden ?

Yüzüme doğru bir el salladı. "Ağzını açık tutarken dikkatli ol. Buralardaki kara sinekler senin her zamanki tiplerinden çok daha kötüdür ve bunun bir davet olduğunu düşünmelerini istemezsin."

Ağzımı kapattım ve elimdeki taşları cebimdeki yastık kesim ametistle değiştirdim. Memnun bir mırıltıyla parmaklarımdan aldı ve kendi cebine koydu.

Ben daha ilk sorumu oluşturmamadan konuşmaya başladı. "Caddenin karşısındaki Ginny'den ucuz iplik ve ayakkabı alabilirsin. İhtiyacın olan demirci Smitty, Ginny'nin dört kapı aşağısında. Diğerlerine gelince... O'Donnelly'lere ihtiyacınız olacak. Zamanlarının çoğunu yolun sonundaki köşede bulunan The Hoof and Saddle tavernasında geçiriyorlar. Pazar günleri kapalıdırlar ama yarın tekrar gelin ve değerli bir şeyler getirin ya da biraz nakit para bulun. Oraya vardığında kapıyı üç kez çal, sonra iki, sonra tekrar üç." İki elini de havaya kaldırdı. "Önceden uyarılmış olun. Aradığınız şey

ucuza gelir. Onlara sizi Gayelette'in gönderdiğini söyleyin, bu sizi kapıdan içeri sokar."

Lanet olsun. O bir Fısıltı'ydı; öyle olmak zorundaydı. Ve güçlü biriydi. Hollow'da karşılaştıklarımın çok daha güçlüydü. Aklımdaki soruları ben yüksek sesle söylemeden bilmesinin tek yolu buydu. Ama asıl midemi bulandıran şey.

Benim hakkımda başka ne biliyordu?

Bilen gözleri benimkileri tuttu, biraz yumuşadı. "Korkma. Benim de kendime ait sırlarım var, canım. Ayrıca, müşterilerimin özel hayatlarını paylaşma piyasasında değilim. İş için kötü olur."

"Teşekkür ederim." Sözleri sinirlerimi biraz yatıştırdı ama oradan uzaklaşırken, bu alışverişin zihnimde ağırlaşan endişeler yığına katılacağını biliyordum.

"Kolay olmayacak tatlım," diye seslendi arkamdan ve dönmeme neden oldu. "Sadece şunu bil; tam olarak olman gereken yerdesin ve başarılı olmak için ihtiyacın olan her şeye sahipsin. Yolun her adımında savaşmayı bırak ve kendini evrenin sana söylediklerine aç." Sesi bir fısıltıya dönüştü ve kendime engel olamadım. Daha da yaklaştım, nabzım boğazımda atıyordu.

"Gözlerini aç ve kime güveneceğini göreceksin." Solmuş kırmızı bir gül uzattı. "Zihninizi sahip olduğunuz yeteneklerin olanaklarına açın. Kulaklarını aç ve konuşanları duyacaksınız. Ancak o zaman kaderini gerçekleştirebilirsin. Ve unutmayın, baskı elmas yapar... ama siz bunu zaten biliyordunuz, değil mi?"

Uyuşmuş elimdeki çiçeği kabul ederken bana göz kırptı.

"İşte ev orada. Şimdi siz devam edin."

BÖLÜM 6

Önce kolay olanları aldım.

Son parça için alabildiğim kadar zamana ihtiyacım vardı. Her halükarda, Smitty Smithy adını kullanan yaşlı bir adam olan yerel demirci, saat ondan sonrasına kadar bana yer kiralamayacaktı.

Bu arada kendimi The Smudge'da dolaşırken buldum, şapkamı aşağıya çekip başımı eğerek alabildiğim kadar çok şey aldım. The Hollow'dan çok daha iyi olacağını düşünmüştüm ama... eğer bir iyileşme varsa, bu sadece bir kedinin bıyıklarının kenarındaydı. İnsanlar hâlâ mücadele ediyordu. Hâlâ hastalıklar ve yeterince ete kemiğe bürünmemiş cılız çocuklar ortalıkta cirit atıyordu.

En büyük fark, sokaklardaki insanların Fısıldayanlar olarak yeteneklerini açıkça kullanmalarıydı. Süslü bir şey değildi ama büyü büyüdür ve kibrit olmadan ateş yakabilmek ya da karanlıkta görebilmek gibi basit bir yeteneğe sahip olmanın bile ne kadar yararlı olacağını görebiliyordum.

Güneş gökyüzünde biraz daha yükseldiğinde demirhaneye geri döndüm ve dışarıdaki banka oturdum. Fetch bana en yakın çatıda dinleniyordu, gözleri etrafımızda av ya da kapacak bir biblo arıyordu.

Başımı salladım. *Burada olmaz, Fetch. İçimde yakalanacağımıza dair bir his var.*

Beklerken, içeriden gelen körük sesi, vınlama alevler, hepsi beni uyuşturdu, beni bir zamana geri götürdü.

Pawpaw vardı olmuştur Canlı, ve
Şeyler... Şeyler vardı daha basitti. Belki hâlâ
zordu ama parlak noktalar da vardı.

"Gerçekten yeteneklisin, Sindirella!" Maşayı elime
alıp yarattığım şeyi yağ varilinden çıkarırken Pawpaw
omzuma vurdu. "Ama bu ne?"

"Birkaç at nalı aldım ve onları şuradaki yuvarlak
çubukla birlikte ördüm." Metale nazikçe dokundum, sonra
sıkıca kavradım. Sıcak çelik yorgun ellerimde iyi
hissettirdi. On iki yaşındayken maşa ve çekiç beni
yoruyordu.

Kıkırdadı ve aldı. "Ama bu ne? Yeterince hızlı
yaptın."

"Kafamın içinde görebiliyordum." Omuz silktim ve
ayaklarıma baktım. "Bu bir bulmaca."

Nasırlı parmağını çenemin altına soktu ve gözlerimi
onunkilerle buluşturmak için kaldırdı. Nezaket, sadece
nezaket, bana geri parladı. "Amaç nedir?"

"Yüzüğü almak için." İki nal, her bir topuğundan
diğer nalın bağlanan bir zincir parçasına
bağlanmıştı. Zincirin etrafında sağlam bir halka vardı.

Pawpaw bir gözünü kıstı ve metali birkaç kez
salladı. "Şey... Bilmiyorum ama sanırım çözülmesini
imkânsız hale getirmiş olabilirsin."

Sırıttım ve ellerimi oynattım. Ayakkabıları,
zinciri ve yüzüğü uzattı ve ben de ona arkamı döndüm.
Hızlı bir dizi hareketle yüzükleri çevirdim ve takla . Yüzük
avucumun içine doğru kaydıığında, geri döndüm ve ona
gösterdim. "Gördün mü? Sihir gibi!"

Çenesi düştü.

"Hemen geri tak."

Sırrımı açıklamak istemediğim için tekrar arkamı
döndüm ama beni durdurdu, gülümsemeye çalışsa da gözlerinde
biraz korku vardı.

"Hayır, göster bana çocuğum. Bana numarayı göster ki görebileyim."

Benim bir Fısıltı olabileceğimden endişelendiğini ancak yıllar sonra fark ettim. Hollow'da yasak olan büyüü uyguladığım için evimizden sürüklenebileceğimden korkuyordu. Meğer büyük bir hayal gücüne sahip, zeki ve metale yatkın bir çocuktan başka bir şey değilmişim. O cephede pek bir şey değişmemişti.

Başımın üstündeki ahşap duvara vurulan bir ses beni anılarımdan uyandırdı.

Smitty Smithy başını kapı aralığından uzattı, saçları sıkı bir bandana altında toplanmıştı, derisi kömür tozuyla kaplıydı ve bu da kehribar rengi gözlerini daha da yoğunlaştırıyordu.

"Geri geldin, geleceğinden emin değildim. Önce benim için iki saatin var. Sonra, iki saat de sana."

Başımı salladım ve ayağa kalktım. "Anlaştığımız gibi."

Mal çuvalımı bir köşeye koyarak demirhaneye hızlıca bir göz attım ve kurulumu yaptım.

Pawpaw'ınkinden bile daha iyi. Örsün kenarı keskin ve netti, maşa gıcırdamıyordu ve iki kiloluk çekicin sapı pürüzsüzdü, bugün beni tek bir kıymık bile bulmayacaktı.

Çekiç sapını yuvarladım ve örse deneysel bir vuruş yaptım. Çınlama tüm şüpheleri ortadan kaldırdı.

"Bıçak mı dediniz? Aklında bir tarz var mı?" Smitty'nin kısa arkalıklı ahşap bir sandalyeye yığıldığı yere .

"Kısmen bitti. Şekline ve kenarına, sonra da bir sapa ihtiyacım var. Satmak için yeterince güzel yap, nasıl istersen."

İki saat çok değildi, özellikle de onun 'kısmen bitmiş' dediği çelik yığınını gördüğümde. Beni kesinlikle test ediyordu. Önemli olduğundan değil, beni işe almasına ihtiyacım yoktu, sadece bıçağın bana verdiği zamanı onurlandıracak kadar iyi olmasına ihtiyacım vardı.

Maşayı kullanarak, bıçak şeklindeki belli belirsiz hammadde parçasını aldım ve kömürün içine ittim.

Onu ilk kömür tabakasının altına sokarak sol elimle hava üfleycinin krank koluna uzandım; borular doğrudan ateşin tabanına giriyordu.

Etkilenmemek elde değil, alıştığımдан çok daha iyi bir kurulumdu.

Bu işi zamanında bitirmek istiyorsam, çeliğin kolayca manipüle edilebilecek kadar sıcak olması gerekiyordu, bu yüzden krank kolunu birkaç dakika boyunca sertçe çalıştırdım, kömürdeki alevler daha parlak ve daha parlak titriyordu.

Çelik girsin, sapı çevireyim, çelik çıksın, çekiçle şekil vereyim şeklinde sabit bir düzene oturdum. Vazgeçmek istemediğim güzel bir bıçak elde edene kadar tekrar tekrar çalıştım. Kesici kenar Fetch'in karnı gibi kavisliydi ve ucundaki ölümcül noktaya doğru yükseliyordu. Bıçağın omurgasını nazikçe yükselen bir noktaya kadar aşağı çektim, sonra sivri ucun başladığı yere kadar indirdim. Bundan memnun kalınca çeliği tavlamaaya başladım.

Ter yüzüme ve gözlerime damlıyordu ama yavaşlamadım. Her darbenin tam olarak nereye inmesi görebiliyordum. Kalabalığın içinde göze çarpması için bıçağı nasıl bitireceğimi tam olarak görebiliyordum.

Ama bu en sonunda olacaktı. Sap malzemelerinin yerleştirildiği tezgâha gittim; ahşap, kemik, deri ve biraz da taş. "Sap için ne istiyorsun?"

"Şaşırt beni."

Lanet olsun, daha önce bunun bir test olmadığını düşünüyorsam, şimdi kesinlikle öyleydi. Ellerimi birkaç şeyin üzerinde gezdirdim, sonunda dışı kömürleşmiş siyah bir tahta parçasının üzerinde durdum. Onu aldım ve işime geri döndüm.

Zamanımı aldı ama sap tamamlandığında, pürüzsüz ve benimkinden daha büyük bir el için rahat olacak şekilde oyulmuştu, siyahı derin ve parlaktı, ahşap yerine cam gibiydi.

Sırada bıçağın kenarlarını düzeltmek vardı.

"Şurada bir pedal var, onu pompalayın ve zımpara kağıdı kendi kendine çalışsın."

Gözlerimi kırptım ve Smitty'nin neyi gördüm. Kahretsin, gerçekten de bir adım önde.

"Nasıl..."

"Al, ben pedal , sen kumla."

Demirci de bana katıldı ve bir ayağıyla makineyi harekete geçirmek için pompaladı. Zımpara kağıdı dikey bir rulo üzerindeydi ve gittikçe daha hızlı dönmeye başladı. Bıçağı bastırdım ve sııttım. "Bu harika."

Kenar kısa sürede inanılmaz derecede keskinleşti; zihnimde görebildiğim son parça için hazırды.

"Ağdan var mı?" diye sordum. Smitty önüme bir topak siyah yapışkan bir şey bıraktı. "Bu da ne böyle?"

"Çam katranı, birkaç şey daha." Smitty sandalyesine homurdandı. Ne kadar zamandır çalıştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu bıçağı bitirmek, kendi projemi bitirmek ve kışımı Moll'a geri götürmek zorundaydım.

Çam katranı ve diğer şeyler. İşe yaraması gerekiyordu. Yağın yanında asitle aşındırma fiçisini görmüşüm ve yaptığım şeyden memnun olmasını istiyordum.

Çam-katran-ve-diğer-şeylerden parçalar alarak ellerimde yuvarladım, yapışkan kil gibi işledim. İstedığım yere kadar incelttikçe incelttim. Sonra bıçağın keskin kenarından kaçınarak, asidin aşındırmasını istemediğim her yere çam katranı ve diğer şeyleri yayarak bıçağın üzerine koydum.

Bıçağı asit banyosuna daldırdım, saydım ve sonra çıkardım.

Memnun kalınca yerden bir tahta parçası aldım, çam katranı ve diğer şeyleri sıyırdım ve bıçağı Smitty'ye verdim.

Bıçağı önlüğüyle sildi, bıçağı incelerken kaşları havaya kalktı. "Bu deseni nereden buldun?"

"Eski bir masal kitabım vardı. İçinde böyle yazılar vardı." Kitabı görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, hikâyeleri ayrıntılı olarak hatırlayamıyordum ama içindeki resimler, dikenli harfler ve süslü parşömen işleri hâlâ aklımdaydı. "Bıçak için uygun görünüyordu. Eğer bundan memnunsan-"

"Demirhanede istediğin kadar zaman geçirebilirsin. İhtiyacın olursa yarın da." Smitty ayağa kalktı. "Gitmeden önce temizlen. Şuradaki hurda malzemelerden herhangi birini kullanabilirsin."

Köşedeki çelik yığınının işaret etti. Belki o bunu hurda olarak görüyordu, ama ben... ben bunu lanet bir altın madeni olarak görüyordum.

Ona titrek bir gülümseme gönderirken duygularımın beni ele geçirmesine izin vermemeye çalıştım.

". "

Homurdanarak kendini kapıdan dışarı bıraktı ve ben de metal yığınının içine daldım. Alabaster'da sıkışıp kaldığımız sürece kimse bizi düşüremeyecekti, eğer yardım edemezsem. Ve kafamda sadece Moll için tatlı küçük bir fikir vardı.

Kendisinin bile kullanabileceği bir silah - çok geç olana kadar kimsenin geldiğini göremeyeceği bir silah...

BÖLÜM 7

*Senin gibi **bir** ct buraya ait ve kimse bir şeyden şüphelenmeyecek.*

Taşıdığım çuvalı omzumun üzerinde yükseltirken zihinsel olarak bu mantrayı tekrarlardım. Bütün sabah ve öğleden sonrasının yarısını almıştı, ama ihtiyacım olan her şeyi ve daha fazlasını almayı başarmıştım. Şimdi tek yapmam gereken kimse beni ve çuval dolusu malımı fark etmeden Moll'a geri dönmektir.

En yakın sokaktan bir muhafız çıktı, miğferi bir o yana bir bu yana dönerek beni arıyordu. Gözlerini bana kilitlediğinde nefesimi içime çektim ama bana seslenmek yerine burnunu tiksintiyle kırıştırdıca bıraktım.

Ona göre, bırakın onu öldürebilecek birini, Kral'ın ilgisini hak edecek türden biri bile değildim, Smudge'ın herhangi bir sakini gibi görünüyor olmalıydım. Muhafızın gözlerinde dikkatli bir inceleme değil, küçümseme vardı. Şapkamı gözlerimin üzerine indirdim ve tekrar yürümeye başladım, ta ki arkamdan gelen taşa vuran çılgın ayak sesleri nabzımı hızlandırana kadar.

O muhafız fikrini değiştirmiş ve bazı arkadaşlarıyla birlikte geri mi dönmüştü?

Koşmaya başlamak için yarım adım atmıştım ki bir grup genç çocuk yanımdan geçerken neredeyse beni deviriyordu, biri omzumdan yakalayıp çantamı tuttu.

"Siktirin gidin veletler!" Nefes nefese kaldım, kalbim küt küt atıyordu. Fetch'in hâlâ daireler çizdiğinden emin olmak için gökyüzüne doğru hızlı bir bakış attım. Başını eğdi ve sert bir yan bakış attı. Nefesimin altında mırıldanırken parmaklarımı ona doğru salladım. "Acelemlerim var, acelemlerim var."

Av kulübesine dönmek için aynı yolu kullanmak istemedim, bu yüzden uzun yoldan gittim, takip edilmediğimden emin olmak için zig zag çizdim.

Yol boyunca, Fetch birkaç tavşan yakaladı ve ben de küçük bir çantayı dolduran bir çalı dolusu mor kış meyvesi buldum. Her şey umduğumdan da iyi gidiyordu.

Ama tavşanlar ve böğürtlenlerle takas etmeyi başardığım ganimetlerle geri döndüğümde fiziksel ve zihinsel olarak bitkin düşmüştüm. Fetch'in pençeleri omzumu buldu ve ben botumun ucuyla kapıyı itip açarken rahatlatıcı ağırlığını oraya yerleştirdi.

"Moll?" Yumuşakça seslendim. "İyi misin?"

Nefesim bir anda kesildi ve bir şey bana tam ortamdan çarptı; tökezledim, ikimizi de dik tutmak için kapının çerçevesine tutundum. Fetch ciyakladı ve kırılganlığa doğru uçtu.

"Tanrılara şükürler olsun! Lanet olsun, kafanı giyotinle uçurmadan önce seni kasaba meydanında taş yağmuruna tuttuklarına kendimi tamamen inandırmıştım." Sesi her zamankinden daha tizdi, paniği açıktı.

Başlangıçta, elimde tuttuğum her şeyi bırakmak zorunda kaldım, ama şimdi beni ayakta tutan Moll'un belimdeki demir tutuşuydu. Kollarımı ona doladım ve onu sıktım.

"Şanslıyız ki ikimiz için de kafam hâlâ yerinde. Aslında işler beklediğimden daha iyi gitti."

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı, geri adım attı ve beni içeri çekti.

Yüzümü nötr tutmak için elimden geleni yaptım ve hâlâ gözyaşlarıyla ıslanmış kızarmış yanaklarını fark etmemiş gibi davrandım. Bir gece önce korkunç bir şey yaşamıştı ve ben bunu durdurmak için yanında olamamıştım. Birbirimize göz kulak olacağımıza dair kaç kez söz vermiştik? En az yüz kere.

Bu duygunun mantıksız olduğunu bilsem de suçluluk duygusunun üzerimdeki etkisini kıramadım. O benim kız kardeşim gibiydi. Ve o piçin onu pençeleme fikri şu anda katlanabileceğimden çok daha fazlaydı.

Büyük bir irade gücüyle karanlık düşünceleri bir kenara ittim.

Bir gün olanlar hakkında konuşmaya hazır olacaktı. Ve o zaman, ben dinlemek için orada olacaktım.

"Neyiniz var? Birkaç zarif şey mi?" diye sordu zoraki bir gülümsemeye.

Çantayı ters çevirdim, takma bacağı, devrilmiş bir daldan yaptığım tahta değneğin ve giysi yığınının yere düşmesine izin verdim.

Sahte bacağı eline aldığı anda kaşlarını çatarak başını eğdi. "Bu ne için?"

"Kralı sol ayakkabısıyla bıçaklayan kişiyi arıyorlar. Elllerinde cinayet silahı var. Bacağı olmayan birinin üzerinde deneyemezler ve sizden şüphelenmek de zor olur çünkü sol ayaklı bir ayakkabıyla ne işiniz olabilir ki? Bacağınıza kolayca oturacaktır. Yürümeyi biraz zorlaştırabilir ama çok da rahatsız etmez."

Bir homurtu çıkardı, gözlerinde ilk kez bir yaşam belirtisi vardı. "Böyle bir şeyi ancak sen düşünebilirsin Harm."

Cesaretlenerek cebimden bugünün icatlarından ilkinin çıkardım. Mum büyüklüğündeki çubuğu sırtarak ona uzattım. Demircideki hurda metal, fikrim için fazlasıyla yeterli olduğunu kanıtlamıştı.

"Bir de bu var. Ben buna 'İnkapasitatör' diyorum. Bu yüzden bu kadar uzun sürdü. Boş zamanlarımda demirhanede çalışmak zorunda kaldım."

Cihaza şüpheyle baktı. "Nedir bu?"

"Bir silah. Mükemmel değil ama yine de bir şey. Teleskopik bir direği var, böylece birinin üzerinde kullanmanız gerektiğinde çok yakın olması gerekmiyor. Bu düğmeye basıyorsun, dışarı fırlıyor, sonra da şuradaki düğmeyi çeviriyorsun." Sapın dibindeki derme çatma metal sürgüyü işaret ettim.

Benden uzağa çevirip bastırdığında iki çatal arasında kıvılcımlar havada dans etti.

Söz konusu kıvılcımlar kafesteki bir hayvan gibi tükürüp ısırırken bir çılgılık attı ve irkildi.

"Oha!"

"Aynen öyle. Sadece çok fazla kullanımı var ve şarj edip edemeyeceğimden emin değilim, bu yüzden sadece gerektiğinde devreye giriyorum. Son çare gibi bir şey." Yakındaki bir saman demetinin üzerinde yayılan bir közün üzerinde tepindim.

Onu ters çevirdi ama büyülenmiş bir halde o bakmaya devam etti. "Bu... ölümcül mü?"

"Ölümcül değil ama muhtemelen bir adamın altına sıçmasına neden olur ve bir atı durdurur."

Ya da bir kral.

Ona böyle bir şeyi daha önce vermediğim için kendime lanet ettim. Yapması sadece birkaç saat sürmüştü ve tüm bunları engelleyebilirdi.

Yüzünü bana döndü. "Teşekkür ederim Harm. Bu sana yardımcı olacak-" Gözleri yaşlarla dolarken aniden kesti.

"Bir daha asla olmayacak, tamam mı Moll? Bundan emin olacağız." Bir elimi omzuna götürdüm ve başını kaldırdığında ona cesaret verici bir gülümseme verdim. Cihazı saygıyla tuttu ve sütyeninin içine sokmadan önce son bir kez baktı.

Yerdeki giysi bohçasını aldım ve benekli turuncu bir elbise çıkardım.

"O zaman elimizde bu var. Harika, değil mi?"

Bizim için yeni olan elbiseye bakarken yüzü bir düzine farklı duygu arasında gidip geldikten sonra dehşete kapıldı. "Bununla ne yapacağız?"

"Bu senin için. Normalde giydiğin gibi bir şey değil."

"Aman Tanrım. Evet, bu konuda kesinlikle haklısın." Dudağını ısırды ve başını salladı, uzanıp elbiseyi baş ve işaret parmakları arasında sanki pislikle kaplıymış gibi kavradı. "Ummm...Tamam."

Çantadan kendi elbisemi de çıkardım. "Belki bu seni daha iyi hissettirir." Kırmızı ve yeşil meyveleri olan, en az diğeri kadar korkunç sarı bir elbiseyi elime aldığımda aval aval baktı. "Bak, bu benim."

Dudakları kıpırdadı ve neredeyse gülümseyecekti. "Sen bunu giyerken seninle görölmek ikimiz için de yeterince kötü."

Güldüm. "Katılıyorum. Umarım bizi görenlerin dikkati benim çirkin elbiseme takılır da sana hiç bakmazlar... Ama da..."

Küçük bir şişe siyah boyayı ve çelik yığınının içinde duran bir makası almak için eğilirken nefesimi tuttum. Demirhaneden ayrılmadan önce onları bilemişim, bunun Moll için en kötü kısım olacağını biliyordum.

Uzun bir süre şaşkın şaşkın , ama sonra bir solukla geri çekildi, elleri ağzına gitti.

"Harm, yapamam!" Başını öfkeyle salladı ve gözlerini sıkarak kapattı.

"Moll..."

"Bir peruk, evet. Ama... Saçım-"

Onu kısa kesmek için elimi havaya kaldırdım. "Moll, lanet kralı bıçakladık. Bu modayı aşar. Ne pahasına olursa olsun hayatta kalmak zorundayız! Saçların tekrar uzayabilir ve uzayacaktır da. Senin ve benim kafamız çıkmayacak."

Muhteşem kırmızı yelesi onun için bir gurur kaynağıydı ve her zaman da öyle olmuştu. Yoksulluğun bile ondan alamayacağı güzel bir şeydi. Şimdi ben almak zorundaydım ve bundan nefret ediyordum.

Kaderini kabul ettiği anı gördüm ve iim gururla doldu.

Omuzlarını geriye çekti ve gözlerini açarak sert bir bakışla beni süzdü. "Tamam, tamam. Tamam, kesip boyayacağız. Ve tüm bunları yaptıktan sonra da karışacağız. Sonra ne olacak?"

İşe koyulduğumuzda gerginliğin bir kısmı beni terk etti. Ona köhne sandalyeye işaret ettim ve saçlarını kesmeye koyuldum, ilk kesimi yaparken zorlukla yutkundum.

Molly bıçakların her susturuşunda irkildi.

Boğazımı temizledim ve dikkatini dağıtmak için sohbet etmeye çalıştım. "Dikkat ekmezsek şimdilik sorun olmaz. Onlara başka bir şey vermediğimiz sürece boşa kürek çekiyorlar. Dün gece olan her şeyi kafamda yüzlerce kez gözden ve kaçırmış olabileceğimiz başka bir şey düşünemiyorum." Başımı yavaşça salladım. "Bu olayı bizimle nasıl anlamıyorum - cam ayakkabıyla bile."

"Peki ya Hollow'a geri dönmek?" diye sordu bana dönüp, alnı endişeyle kırışarak. "Sadece Kral'ı bıakladığımız için kamıyoruz Harm. Küçük Alabaster'da bulunmamıza da izin verilmiyor."

"Artık Beşik kapısını korudukları için kolay olmayacak ama bugün The Smudge'a gittim - tüm malzemeleri oradan aldım - ve sanırım oraya kolayca uyum sağlayabiliriz. Bence buradaki işimiz biter bitmez oraya geri dönmeli ve birkaç gün kalacak bir yer bulmalıyız, böylece ben planımın ikinci yarısı üzerinde çalışırken oranın sakiniymişiz gibi davranabiliriz. The Hollow'a geri dönmemize yardımcı olabilecek bazı kişiler hakkında ipucu buldum."

Moll'un gözleri umutla parladı. "Gerçekten mi?"

Başını nazikçe başka yöne çevirdim, böylece çentik atmaya edebildim. "Görünüşe göre kaçakçı bir aile. Yarın onlarla buluşmayı umuyorum."

Yol boyunca Gayelette'ten bahsedip bahsetmeme konusunda tereddüt ettim ve ikincisini tercih ettim. Kadının bilgisi beni derinden sarstı ve tavsiyesi kafamı biraz daha karıştırdı. Bunun Vaiz Pete gibi bir delinin saçmalıkları mı yoksa güçlü bir Fısıltı'dan gelen gerçekten bilgece bir tavsiye mi olduğunu anlayana kadar bunu kendime saklayacaktım. En önemli şeye odaklanmamız gerekiyordu.

Moll'u gizli tutmak.

Başını eğdi. "Smudge nasıldı bu arada?" Burnumun ucunu kaşımak için kırpmaya ara verdim.

"Dürüst olmak gerekirse, The Hollow'dan çok daha iyi değil." Homurdandı. "İnanması zor."

"Görünüşe göre, onu bir tür büyüğü örtü ile gizlemeyi bile seçmişler. Bir duvar gibi görünüyor ama sonra içinden geçip gidebiliyorsunuz."

"Ciddi misin?" Bir kahkaha attı. "Küçük Alabaster'ın havalı sakinlerinin köylülerin yaşadığı yere bakmak zorunda istemiyorlar." Arkasına yaslandı ve ona aldığım elbiseye bakarken bir kez daha iç geçirdi. "Göze batan şeylerden bahsetmişken..."

Kısaltılmış buklelerine dokundum ve ayaklarımın dibinde yere dökülen saçların çokluğu karşısında irkilmemeye çalıştım. "Boya zamanı."

Koyu sıvıyı sıktım, her seferinde bir damla, koyu kırmızıyı zifiri karanlığa gönderdim. "İyi olacağız, Moll. Bunu biliyorum," dedim boya işini bitirirken. "Saçını duruladıktan sonra hızlıca bir şeyler atıştırabiliriz. Sonra da The Smudge'a doğru yola çıkarız. Sanırım bu gece kalabileceğimiz bir yer biliyorum. Yarın da bize yardım edebilecek kişileri bulmaya çalışırım."

...Ve onlara 'nezaketleri' için ödeme yapmanın bir yolu. Kendi şüphelerimi yuttum ve onun için cesur bir yüz ifadesi takındım.

Molly başını salladı ama gözleri yere saçılmış kırmızı buklelere kilitlenmişti. Eğilip onları topladım ve yatağın altına doldurdum.

"İşte oldu. Bitti."

Ama .

Bu korkunç çile daha yeni başlamıştı ve ikimizin de bunu bildiğinden şüpheleniyordum...

Bir saat sonra, ellerim boyadan arınmış ve Moll'un saçları tanınmaz haldeyken, The Smudge'a doğru geri dönerken kendime olan güvenim kesinlikle azalmıştı. Fetch önümüzde uçuyor, birkaç dakikada bir bize geri dönüyordu.

Moll, "Ben hâlâ ayı saldırısıyla gidelim diyorum," dedi. Protez ve koltuk değnekleriyle yavaş ilerliyordu ve biri bizi görürse diye onlarsız yürümesine cesaret edemiyorduk. İlerlemeye devam ettiğimiz sürece hava kararmadan The Smudge'a varacaktık.

Moll protezi için bir arka plan bulmaya çalışarak tüm zaman boyunca kulağımdan konuştu. Eğer kafasını dağıtmasına yardımcı , ona izin vermekten mutluluk duydum.

Ona hızlıca yan gözle baktım ve değişimine bir kez daha hayret ettim. Solgun yüzünün etrafında sıkıca kıvrılmış koyu renk, kısa saçları ve iğrenç, büyük boy elbisesiyle bu insanların bakışlarını bile hak etmiyordu.

"Yine de bir ayı saldırısı olduğu söylentisi yayılırdı diye düşünüyorum. İnsanlar neden daha önce duymadıklarını merak etmezler miydi?"

"Yıllar önce oldu," diye düşündü Moll. "Annem ve ben mantar toplamak için yürüyüşe çıktığımızda, belki de."

"Hikayeyi ne kadar detaylandırırsan, hatırlaması o kadar zor olur," diye nazikçe hatırlattım.

"Peki, onlara ne söylememi istiyorsun?"

"Açıkçası, bacağıının nereye gittiğini öğrenmek isteyen bir sürü insan beklemiyorum."

Gözlerini devirdi ve devam etti, "İşte burada yanılıyorsun. Süslü insanlar kadar kibar değiller. Sadece sorulduğunda hazır olduğumdan emin olmak istiyorum, hepsi bu."

Onun sorunu, The Smudge'ın Hollows'tan çok daha iyi olduğunu ve insanların bizi fark edeceğini düşünmesiydi. Kasabaya yaptığım geziden sonra durumun böyle olmayacağından emindim.

Ne zaman Biz Sonunda ulaşıldı Küçük Alabaster'ın Arnavut kaldırımli sokakta öğleden sonra güneşi batmaya ve kalabalık başlamıştı. Ben The Smudge'a giden büyülü örtüye doğru ilerlerken başımızı öne eğdik. Son bir köşeyi döndük ve The Smudge'ın duvarı tam karşımızda . Rahat bir nefes aldım. , sadece birkaç metre daha ve tıpkı bize benzeyen kitlelerin içine dalabilecektik. I Elimi kaldırdım ve Fetch düşerek koluma kondu. "Hadi gidelim." Bir adım attım ve Moll da benimle birlikte topalladı.

Ama kaderin bizimle işi henüz bitmemişti. Büyük bir muhafız kervanı caddeden aşağı yuvarlanarak bize doğru geliyordu ve acele etmezsek giriş noktamızı keseceklerdi. Küçük Alabaster sakinleri her yerdeydi ve her köşeye nöbetçiler yerleştirilmiş gibiydi. Saklanacak hiçbir yer yoktu. Tek çıkış yolu kefenin içinden geçmekti. Tek yapmamız gereken kılık değiştirmenin işe yaramasını ummak ve yolumuza devam etmektir.

"Gözler aşağı," diye mırıldandım, ilerlemeye devam ederken adımlarıma biraz daha güven kattım.

Düzinelerce muhafız atlı bir arabanın etrafında sıkı bir düzen içinde ve onlara geniş bir alan için caddenin kenarına çekildik. Moll'un eline uzandım, son muhafız grubu yaklaşırken hareketimize devam etmeye hazırlanıyordum.

Neredeyse temize çıkmıştık. Şimdi, geriye kalan tek şey-
"Dur."

Emrin kaynağıyla yüzleşmek için döndüğümde kanım dondu, savaş ya da kaç içgüdüğü tam olarak etkisini gösterdi.
"Evet?"

En yakındaki muhafızın gözleri doğrudan bize dikilmişti ve yaklaşmamızı işaret etti. "Lekeçiler," diye mırıldandı ortağına.

Bizi karşılamak için öne doğru yürüdü ve tehditkâr bir şekilde üzerimize gelirken Moll geri çekildi.

"Sizi kefenin bu tarafına hangi işiniz getirdi? İşe giderken mi yoksa eve dönerken mi?"

Molly cevap vermek için ağzını açtığında, "O... konuşmuyor," diye kestirip attım. Boğazımı temizledim. "Birkaç yıl önce sessizlik yemini etti." Tırnakları elime daha da derin battı ama görmezden . "Şimdi denese bile sesinin işe yarayacağından şüpheliyim."

Onu bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra omuz silkti. "O zaman onun yerine sen konuş. Sizi buraya getiren nedir?"

"Ben bir şahinciyim," dedim Fetch'i işaret ederek. "Benimki yırtık pırtık olduğu için yeni bir deri eldiven almayı umuyordum ama fiyatlar çok yüksekti."

Kararmaya başlayan gökyüzüne baktı ve ona doğru işaret etti. "Sokağa çıkma yasağına oldukça yaklaştın, değil ?"

"Şimdi eve dönüş yolundayız."

Homurdandı ve kara gözleri beni delip geçti. "Ne zamandır Smudge'ın dışındaydın?"

"Sadece birkaç saat." Kervan aniden durduğunda içimdeki dehşet duygusu daha da derinleşti.

"Haberleri duymadın mı?"

En yakın arabanın kapısı açıldı ve kendimi hazırladım. En kötüsüne hazırlanmama rağmen, Prens Duncan taş döşeli caddeye adımını attığında dizlerimin bağı çözüldü. Kan yanaklarıma hücum ederken bile jübileyle ilgili anılar zihnimi doldurdu.

Güçlü elleri belimde. O lanet gamzesi parlıyordu. Yakınıma eğildiğinde sert dudakları, ağzımı havalandıran sıcak nefesi...

Kes .

Bunları nasıl düşünebilirim ki? Şu anda boka batmış durumdaydık. Elbette, sarışın peruğumu kaybetmiştim ve elbisem günah kadar çirkindi, ama beni ikinci kez tanıyacaktı.

göz göze geldik. Ve o baloya ait olmadığımdan emin olacaktı.

Açıklamalar ya da yalvarmalar için zaman olmayacaktı. Ya burada bekleyecek ve kesilen bir kuzu gibi sokaklarda ölecektim ya da harekete geçecek ve savaşıarak ölecektim.

Boştaki elim uyluğuma saplanmış bıçağa doğru seğıirdi. Ben hareketi tamamlayamadan Duncan'ın dumanlı gözleri benimkilerle buluştu. Burun delikleri alevlendi ve kaşları alnında yukarı kalktı, ama bir saniye sonra yüzü tuhaf bir şekilde karardı.

"Neden ilerlemeyi bıraktık Baldric?" diye sordu, dikkatini bizi durduran muhafıza çevirerek. "Gece olmak üzere, ekibimiz yorgun ve bugünlük denemelerimizi tamamladık."

Baldric'in tavrı hemen değışti ve prensi yaklaşırken selam verdi. "Sadece bu ikisiyle görüşüyorum, efendim. Henüz ayak numaraları kontrol edilmedi." Omzunun üstündeki çantaya uzandı ve çok tanıdık, kristal bir ayakkabı çıkardı.

Moll'un ağzından bir ciyıklama sesi çıktı ve ben de elini bir mengene gibi kavradım.

Kendine hakim ol, dostum.

Ayakkabı bana uymazdı, ama kimsenin Moll'un bacağına çok yakından bakmasına da izin veremezdik.

Prens gözlerini kısarak ikimizin etrafında döndü. Bakışları Moll'un protezine takılınca kaslarım gerildi. Fetch'in pençeleri sanki stresimi hissetmiş gibi omzuma doğru bastırdı. Ama prens bir an sonra geri çekildi, dudakları küçümsemeye kıvrılmıştı, baloda sergilediğı kolay çekicilikten çok farklıydı.

"Ayakkabıyla uğraşmayın. Kesinlikle ikisi de değil. Heinrich asla..." Baldric'in koluna vurdu. "Hadi yolumuza gidelim."

Kan kulaklarıma hücum ederken sertçe yutkundum. Ya beni tanımamıştı ve gerçek yüzünü gösteriyordu,

Ya da bana yardım etmek istediği için rol yapıyordu.

Ama öyleyse, neden? Kardeşi daha yeni öldürölmüştü. Kızıl saçlı ya da değil, Jubilee'ye gizlice girdiği belli olan bir kadın görmek, en azından katilin o olup olmadığını iki kez kontrol etmek istemesine neden olmaz mıydı?

İyi talihimizi düşünecek zaman yoktu. Sadece evrenin bunu benim bang 'em up'larımdan biri gibi suratımda patlatmayı uygun görmediği için minnettar olmalıydım. Yine de arabaya ulaşmadan önce, derin, çakıllı bir ses havayı kesti.

"Onlarla kısa bir konuşma yapmak istiyorum, Prens Duncan."

Arabadan ikinci bir adam indi. Saçları tamamen ağarmıştı ama yine de gergin pürüzsüz teni ve ruhuma bakıyormuş gibi görünen kömür karası gözleriyle onda genç bir şeyler vardı. Onu hiç yakından görmemiştim ama altın yıldızlarla benekli uzun, siyah cübbesi onu ele veriyordu.

Relyk, saray büyücüsü. Sıradan bir Fısıltı'dan çok daha üstün olduğu söylenen güçlerini duymuştum. Konuşulanların çoğunu boş dedikodu olarak görsem de, büyüsünün peygamberdevelerinin şehirlerimize uçmasını ve vatandaşları sürüler halinde Çin Seddi'nden aşağı sürüklemesini engellediği yeterince doğruydu. Cissy bu yıl neredeyse kurban olan ilk kişiydi, yani bir şeyleri doğru yapıyor olmalıydı.

Konuşmasını bekledim ama durdu, benimle Fetch arasında bir bakış fırlattı ve sonra tekrar geri döndü. Bu o kadar uzun sürdü ki üst dudağımdan ter boşandı ve titrek bir reverans yaparken terimi sinsice silmek zorunda kaldım.

"Sizin için ne yapabiliriz, efendim?"

"Omzunuzdaki şahin tüm bu kargaşa içinde sessizce oturmak için iyi eğitilmiş görünüyor. Komutlarınıza uyuyor mu?"

"Öyle." Ne demek istediğini çalışırken endişeden tüylerim diken diken oldu.

"Başka bir şahinci işimize yarayabilir, prensim. Yaşlı Bertrand artık gençleşmiyor."

Duncan geniş omuzlarını silkti ve kaşlarını çattı. "Tüm bitenlerden sonra personel işe almanın zamanı değil gibi görünüyor..."

"Yine de, hızlı iletişim araçlarına her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyduğumuz şu günlerde, bunun gerekli olduğunu düşünüyorum."

Prens umursamaz bir el kaldırdı. "Ne yapın. Sadece çabuk olun."

"Sen kız," diye iki parmağıyla beni işaret etti. "Evine git ve eşyalarını topla. Yarın öğleden önce saraya gel." Duncan'a döndü. "Onu kulübelerden birine taşıyacağız, böylece Bertrand onu eğitebilecek. Umarım birkaç gün onu hazır hale getirir."

Yanağımın içini kemirdim, bir düzine çelişkili duygu aynı anda içimde yuvarlanıyordu. Saray arazisinde olmak tehlikeli bir oyundu ama onu reddedemezdim. Hiçbir gerçek Smudger buna cesaret edemezdi. "Kuzenim benimle yaşıyor. O da gelebilir mi?"

Büyücü başını eğdi. "Elbette. İsimleriniz?"

Prese zaten gerçek ismime yakın bir isim vermiştim, bu yüzden başka bir isim bulmam gerekiyordu. Pawpaw'ın bana verdiği isim gibi ama daha kısa.

"Ella. Ve bu da Molly," diye ekledim, sessizlik yemini hakkındaki yalanımın kendi adına cevap veremeyeceği anlamına geldiğini fark ederek.

"Saraydaki muhafızlar sizi bekliyor olacak."

Relyk topuklarının üzerinde döndü ve arabaya doğru ilerledi, pelerini rüzgârı yakalıyordu, altın yıldızlar sanki gerçek altınla dokunmuş gibi parlıyordu. Belki de öyleydiler. Duncan bakışlarımı uzun bir bakışla karşıladı... ardından sinsi bir göz kırpma olduğuna yemin edebileceğim bir şey yaptı. Ancak o zaman büyücünün ardından arabaya bindi.

Ne be?

Duncan kardeşini yeni kaybetmiş bir adam için son derece etkilenmemiş görünüyordu. Gerçi bunun nedeni, buradaki pek çok kişi gibi onun da kardeşinin gerçekten korkunç bir adam olduğunu ve dünyanın daha iyi olacağını bilmesi olabilirdi. Bunun yanı sıra yakında kral olacağı gerçeği de kederinin olmamasını kesinlikle açıklıyordu.

Muhafız ve at arabalarından oluşan kervan tekerlek, silah ve zırh şakırtılarıyla ilerledi. Ancak o zaman ikimiz de rahat bir nefes aldık.

Moll başını salladı, koyu renk bukleleri zıplıyordu. "Bu çok yakındı! Yine de söylemeliyim ki... Prens Duncan'ın beni baloda gördüğünü hatırlamamasına biraz şaşırdım, geçerken bile olsa."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ses tonunda duyduğum *rahatsızlık* bu mu?"

Kadın sinirlendi. "Yani, sanırım yapmadığı için şanslı ama-"

"Ama ne?" Kıs kıs güldüm. "Göğüslerinin *o kadar* da akılda kalıcı olmadığını kabul etmektense darağacında asılmayı tercih ediyorsun." Göğsüne baktım, elbisenin ve giydiği büyük boy, diz boyu ceketin altında ne kadar da örtülüydü.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Güzel. Ben kibirliyim. Ve sanırım göz alıcı saçlar ve aynı elbise olmadan bu zor . Ama önemli olana odaklanalım. Cidden saray arazisine girmeyi düşünüyor muyuz? Düşman bölgesine mi?" Konuşurken, sesini biraz korkudan daha fazlasıyla dolu sessiz bir fısıltıya düşürdü.

Kolumu onunkiyle birleştirerek duvardan geçip The Smudge'a doğru ilerlerken dengesini sağlamasına yardım ettim. "Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum. Bu insanlar hayır denmesine alışık değiller ve böyle bir kalabalığın arasından koparılmanın bir onur olarak görüldüğünden hiç şüphem yok. Ortaya çıkmazsak sadece şüphe uyandırırız." Çok az seçenekle

meselesine odaklandım, zihnim zaten ileriye doğru koşuyordu. Bu gerçekten işe yarayabilirdi.

"Ve bu sefer, Heinrich sana zarar vermek için orada olmayacak. Gidiyoruz ve göz önünde saklanıyoruz. Ne derler bilir misin? "Dostlarını yakınında, düşmanlarını daha yakınında tut. Yiyeceğimiz, barınağımız, biraz da paramız olacak ödeme yapacaklarını varsayıyorum. En önemlisi, yaptıkları hamleler hakkında buradaki, Smudge'daki insanlardan çok daha önce bilgi sahibi olacağız. Gündüzleri şahin yardımcısı olacağım ve zamanımın geri kalanını bizi Hollow'a kaçırarak birini bulmak için kullanacağım. Ve şimdi onlara ödeyecek paramız olacak."

Onu demirci dükkânına doğru yönlendirdim, Smitty hakkındaki içgüdülerimin doğru çıkması ve geceyi orada geçirmemize izin vermesi için dua ettimEn azından kulübeden daha sıcak olurdu.

Başını salladı, biz sokakta ilerlerken hâlâ kuşkulu görünüyordu. "Eğer bunun doğru bir hareket olduğunu düşünüyorsan *Ella*, ben varım. Sadece doğal güzelliğimi kontrol altında tutmak için elimden geleni yapmam gerekecek, böylece Prens Duncan ikinci kez bakıp o gece jübilede göz kamaştırıcı kızıl saçlı olduğumu fark etmez."

Duncan onu tanımamış olabilirdi ama o göz kırpıştan sonra *beni* tanıdığından emindim... Mezarıma götüreceğim bir sır.

Eğer bu küçük maskaralıktan aldığı keyif azalırsa, planladığımdan daha erken bir zamanda içinde yaşayabileceğim bir mezar. Eğer haklıysam ve beni tanıyorsa, sessiz kalmak için kendine göre nedenleri olduğuna inanmak ve bunun devam etmesini ummak zorundaydım.

Ya da Molly ve ben kendimizi ilmeğin yanlış tarafında bulacaktık.

BÖLÜM 8

S mitty dükkanda uyumamıza izin vermişti. Ona bir gün öncekine benzer bir bıçak daha yapmamı söyledi. Molly'nin gürültüye ve ne kadar uzun sürdüğüne rağmen şaşırtıcı bir şekilde uyuduğu bir görev.

İkinci bıçak ilkinden daha fazla zaman aldı, çünkü temel bir şekil yoktu ve çelik parçası olabildiğince hamdı. Ama sonuçta umursamadım. Görevin tekrarlayan doğası, zihnimin plan yapmasına, olası her tuzağı ve kraliyet şahincisiyle çalışmanın beraberinde getirdiği her potansiyel faydayı gözden geçirmesine izin verdi.

Ertesi sabah elinde bir topuk ekmek ve bir parça kaşar peyniriyle bizi karşılayan Smitty, "İyi iş," dedi.

"Daha görmedin bile."

"İşini biliyorum. İyi bir iş çıkardın, yoksa hâlâ yapıyor olurdun." Ökse doğru yürüdü ve kazınmış desenine kadar benim yaptığım ilk bıçağa benzeyen bıçağı aldı. "Çırak olmak istiyorsan geri gel."

Gülümsedim, içimi bir sıcaklık kapladı. Bu nadir bir teklifti, hiçbir bağı, hiçbir şartı yoktu. "Relyk'in emriyle Bertrand'la birlikte eğitim almaya gidiyorum."

Kehribar rengi gözleri benimkilere kayd. "Bertrand. Falconer... O huysuz, yaşlı bir piç."

Ugh. Huysuz bir piçin beni izlemesine ihtiyacım yoktu.

"Ama Relyk'le karşı karşıya gelmek istemezsiniz, o yüzden yola çıksanız iyi ."

Smitty'ye başımı salladım. "Teşekkürler. Her şey için."

Geniş omuzlarını silkti ve Molly'ye hızlıca bir el salladı. "Sen işine bak o zaman, ama ihtiyacın olduğunda geri gel."

Molly, Fetch ve ben demirhanenin sıcaklığından ayrılıp kefenin içinden Küçük Alabaster'a doğru yola çıktık, sonra da saray arazisine doğru yürüdük. Öğleden hemen önce saray muhafız evine vardık.

Planımız mantıklı olsa da, "düşmanlarını daha yakında tutmak" ya da "en az bekledikleri yerde saklanmak" hakkındaki , çarpan kalbimi doğru yolda olduğumuza ikna etmek için çok az şey yaptı. Nereden bakarsam bakayım saray tehlikeliydi. Molly'nin zaten ağır aksak ilerleyen adımları daha da yavaşladığında, onun da aynı şekilde hissettiği açıktı.

Sarayın duvarlarını kaplayan çiçek ve çalı yataklarına hayretle baktım. Küçük Alabaster'la ilgili en çarpıcı şeylerden biri, kışın bile her canlı ve renkli olmasıydı. Sanki The Hollow'dan canlılığı çekip almışlar ve buraya bırakmışlardı... Tıpkı sahip olmaya değer diğer her şeye yaptıkları gibi.

Muhafızların sırası göründü ve Moll'a döndüm. "Unutma, bundan sessiz ol." Bana bir bakış attığında omuz silktim. "Üzgünüm... tekrar, ama bu noktada sadece onunla gitmek zorundayız."

Dudakları birbirine sıkıca kenetlenmiş bir şekilde başını eğerek onayladı.

Nöbetçi kapısına yaklaşırken az miktarda eşyadan oluşan çuvalımızı omzumda daha yükseğe kaldırdım ve ağır bir şey taşıyormuş gibi görünmek için elimden geleni yaptım. Eşyalarımızı yanımızda getirmemiz istenmişti ve hiçbir şeyimiz olmadan gelmek garip gelmişti, bu yüzden elimizdeki çuvalları sopa ve taşlarla doldurup yanımızda getirmeye karar verdik.

Biz yaklaşırken kapıdaki nöbetçi başını kaldırıp baktı.

"İşinizi belirtin."

Sesi resmiydi, düzgün, kırışksız üniformasına uyuyordu ama daha önce gardiyanlardan gördüğümüz küçümsemeden eser yoktu.

"Merhaba," dedim sesimdeki gerginliğı engellemeye çalışarak ama başaramayarak. "Buraya... Prens Duncan buraya gelmemizi ve eşyalarımızı saray arazisindeki bir kulübeye taşımamızı istedi. Relyk dedi ki-"

Omzumdaki deri yastığa baktı ve farkına başını salladı. "Yeni şahinci... Ella, değıl mi? Kuşun nerede?"

"Evet." Hızlı bir ıslık çaldım ve bekçi cevap vermeye başladığında Fetch bana doğru süzüldü.

Bir tür kolu çekti, sonra kapıya doğru işaret etti. "Bu taraftan. Sizi götüreceğim."

Yer ayaklarımızın altında gümbürdedi ve devasa kapının açıldığını görmek için döndüm. Düzinelerce oyma figür ve sembol öğleden sonra güneşinde göze çarpıyordu, en çok da ortadaki büyük, piramidal tepe göze çarpıyordu. Giderek daha canlı renklere bürünen katmanlar üçgeni dolduruyor ve en tepede inci beyazı bir parıltıyla son buluyordu.

Kraliyet arması, tacın üstünlüğünün ve altındaki her şeyin aşağılık olduğunun daimi bir hatırlatıcısıydı. Gözlerim en altta yer alan ve Hollow'u temsil eden çürümüş kahverengiye sabitlendiğinde içimde bir öfke parladı ve bunun yüzüme yansımaması için dua ettim.

Muhafız bizi karşılamak için dışarı ve yarı açık kapının önünde durdu. Çantaya baktı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"İyiyiz," diye cevap verdim, biraz fazla hızlı. Çantayı omzumda daha da yukarı kaldırmaya çalışırken havayı kesen hafif çıtırtı sesiyle irkildim.

Bana bir kaşını kaldırdı ama omuz silkerek kapıya doğru adım attı. "Beni takip edin."

ilerledim, sarayın kendisi görüldüğünde içimi saf bir huşu dalgası kapladı. Jübile gecesinde içerisi çok güzeldi ama dışarıdan gün ışığında görmek ve içeri girmek için kenarından dolanmamak tamamen farklı bir şeydi.

Her şeyin zenginliği ve ihtişamı bir masal kitabından fırlamış gibiydi. Önümüzde mor ve mavi çiçeklerden oluşan çalılarla kaplı beyaz bir yol açılıyordu - bu soğukta imkansız ama yine de oradaydı. Ve sarayın kendisi daha da çarpıcıydı. Parlak beyaz porselen duvarlar, ışıltılı vitray pencereler ve bulutlara doğru uzanan üç dekoratif, gümüşü kule ile bölünmüştü.

Birkaç adım ötede diz çökmüş bir hizmetçi, soğuktan titreyen, elleri çatlamış ve kızarmış, kullanışsız beyaz patikanın tek bir taşını parlatıyordu.

Ama bizim yönümüz bu değildi. Muhafız hemen ana yoldan döndü ve sarayın doğusundaki daha dar bir arnavut kaldırımını yürüyüş yolunu takip etti. Parmağını uzaktaki bir grup eve doğru uzattı. "Gerekli personel için kulübeler şurada."

Beşik'in bu tarafında 'kulübe' olarak gördükleri şey bu muydu?

Moll'a bir bakış attım, çenem açıktı. Küçük Alabaster'ı çevreleyen soyluların evleriyle kıyaslandığında sönük kalıyorlardı ama Hollow standartlarına göre lüks sayılırlardı. Hatta görebildiğim kadarıyla Smudge standartlarına göre bile lükstü. Her birinin arasında kolayca bir dönüm arazi vardı.

"Hangisindeyiz?" Evlerin ilkinde yaklaştığımızda sordum.

"Sondan üçüncü-" Aniden durdu, gözleri üniformasına kaydı. Üniformasını düzeltti ve şapkasını düzeltti, sonra biraz daha dik durdu.

Dönüp onun işaret ettiği yöne bakarken kalp atışlarım hızlandı. Bir figür sırtı dönük duruyordu.

sanki yeni evimizi teftiş ediyormuş gibi, eli altın kabzalı bir kılıcın üzerindeydi. Prens Duncan, arkadan bile her zamanki gibi muhteşem görünüyor.

Hayır, muhteşem değil. Kötü, Harmony, . Sadece ortalama... evet, kendime onun en iyi ihtimalle ortalama olduğunu söyledim.

Nefesimi tuttum, Moll'a hızlıca bir bakış attım ve içinde bulunduğumuz durum tekrar çarptı. Onun burada ne işi vardı? Onu tesadüfen mi hatırlamıştı? Göğüsleri aslında bizi dışarı çıkarmış mıydı?

"Sizi şahsen karşılaması büyük bir onur," diye mırıldandı muhafız, eve yaklaşırken hızlı adımlarla , bizi de peşinden acele etmeye zorladı. Duncan bizi fark ederek döndü ve muhafız eğilmek yerine selam verdi: "Ekselansları."

Muhafızın sivri bir bakışı Moll ve beni kendi reveranslarımıza gönderdi.

Prens Duncan elini kılıcının kabzasına koydu ve bize işaret etti. "Teşekkür ederim, Crispin."

Muhafız başını eğerek onayladı. "Bana başka ihtiyacınız var mı, yoksa görev yerime döneyim mi, Majesteleri?"

Duncan neredeyse nefesimi kesecek çarpık bir gülümsemeyle parladı. "Formaliteleri ne zaman bırakacaksın dostum?" diye kıkırdadı.

"Görünüş önemlidir. Özellikle de böyle zamanlarda."

Anlamadığım kaçamak bir bakış paylaştılar, Duncan sonunda başını salladı ve sırtışı azaldı. "Peki. Ama bu akşamki etkinlikte görüşürüz ve bu kadar kibar olmasan iyi edersin. Kapıya geri dönebilirsin."

Crispin ikinci bir selam verdikten sonra hızla uzaklaştı.

"Yeni evinize hoş geldiniz." Prens döndü, onun Bakışları bana sabitlenmişti. "Gelip sana etrafı gezdireyim dedim."

Yine kendimi, kardeşinin ölümünden kadar rahatsız olmamış görünmesine şaşırıırken buldum. Eğer her an kral olarak taç giyecekse, burada ne işi vardı?

Kendisinden istenen tüm kraliyet işlerini yapmakla meşgul olacağını düşünürdüm.

Heinrich'in ölümünden bahsetmemiştii, o yüzden ben de bahsetmeyecektim ama bu kesinlikle tuhaftı. Heinrich'le birbirlerinden nefret ediyor olsalar bile, kendi taç giyme törenine hazırlanmakla o kadar meşgul olmalıydı ki, bir hizmetkârın onların odasına gelmesine izin vermemeliydi.

Hiç mantıklı gelmedi.

İçimi kemiren merakla rağmen, onu gördüğümdeki ilk sinirlerim biraz yatıştı. Elinde tutuklama emri ya da baltalı bir cellatla gelmemiştii ve bu şimdilik yeterliydi.

Kulübenin kapısını iterek açtı ve tanıdığım herkesi kısıktandırarak sıcakık bir oturma odası ortaya çıktı. Bir köşede alevleri çoktan yükselmiş bir şömine, diğerköşede ise minderli bir kanep ve masa duruyordu. Odanın içinde ilerledik, sonra mutfağı gittik.

Prens odanın ortasındaki masanın üzerinde duran soğan ve patates dolu küçük hasır sepeti işaret etti. Yanında bir somun ekmek ve bir kavanoz morumsu reçel duruyordu. "Adamlarıma sana bazı temel şeyleri stoklamalarını söyledim, bu yüzden Bertrand'la ayaklarının üzerinde dururken birkaç gün bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Bu mükemmel, teşekkür ederim" dedim, şaşkınlığımı sesimden uzak çalışarak. Tezgâhın diğerkarafındaki taze meyvelerle dolu ikinci sepeti gördüğümde Moll'un eline uzandım ve onu sıkıca kavradım. Birlikte büyüdüğümüz insanların çoğı böyle bir yemek için adam öldürürdü. Gerçekten taze meyve yemeyeli ne kadar olmuştu? Yıllar... Pawpaw hala hayatta olduğundan beri değil.

Neye izin verilip verilmediğini anlamam gerektiğini bildiğim için boğazımı temizledim; ihtiyacımız olan son şey daha fazla sorun çıkarmaktı. "İleride yiyecek konusunda, Fetch'in yakınlarda avlanmasına izin var mı yoksa et için pazara mı gitmeliyiz?"

"Kararnameye göre Kuzeybatı Ormanı ve içindeki av hayvanları kraliyet gezileri ve etkinlikleri için ayrılmıştır," dedi kaşlarını çatarak ve arka duvarı işaret etti. "Ancak kulübelerin hemen arkasındaki ormanlık alanda küçük av hayvanları için avlanabilir. İsterseniz kasabadan da et satın alabilirsiniz."

Elimize her bozuk parayı biriktirmemiz gerekiyordu, bu yüzden dışarıda küçük bir oyun oynayacaktık.

Sonra bizi yatak odasına götürdü iki yatağı işaret etti. Uzaktan bakıldığında bile, kalın battaniyeler ve daha da kalın yastıklarla iyi doldurulmuş oldukları belliydi. Moll görmek için yanımdan omuzlarını kaldırarak geçti ve çenesi düştüğünde irkildim, ama neyse ki yumuşak bir i  çekiş dışında ses çıkmadı.

"İsterseniz rahatınıza bakın. Eminim uzun bir gün olmuştur."

Moll onu hemen kabul etti, koltuk değneğini bıraktı ve bir iniltiyle yatağa düştü.

"Bu yataklar çok güzel." Elimi üstteki battaniyenin üzerinde gezdirdim ve takma bacağını yerinde tutan kayışı gördüğümde gözlerini ondan çekmeye çalıştım.

"Bana göre oldukça küçükler ama işimi görürler. Bavulunu açarken yardıma ihtiya ın var mı?" diye sordu, neredeyse taşıdığımı unuttuğum çantayı işaret ederek.

"Hayır, teşekkürler. şimdilik burada bırakacağım." Hızla ikinci yatağa doğru koştum ve onu yatağın yanına, gözden uzak bir yere koydum. "Zahmet olmazsa size birkaç sorum daha olacak."

O çok sıradan gamzesini göstererek gülümsedi. "Elbette."

Duncan oturma odasına doğru ilerledi, kanepenin yanında durup beklentiyle bana baktı. Neden bu kadar... büyük olmak zorundaydı? Bir adım geri atma dürtüsüne direndim ve sonra misk kokusu etrafımda dolanırken pişman oldum. Güzel mi kokuyordu? Bu korkunç bir şeydi.

Eliyle işaret etti ve ben kanepenin bir ucuna oturdum, o da kendini diğer tarafa bıraktı, ağırlığıyla mobilyanın üzerinde bir ürperti yarattı. "Bana bir şey mi sormak istiyordun?" diye sordu, gamzesi tekrar kaybolmadan önce parıldadı.

Huzursuzca yer değiştirdim ve boğazımı temizledim. "Evet. Sadece iş hakkında. Görevlerimin ne olacağı falan."

"Sarayda bazı işlerimiz olduğu için birkaç gün başlamanıza gerek kalmayacak." Gözlerinin arasında bir kırılganlık oluştu.

Benimle ilişkilendirmesini kesinlikle istemediğim *şeyler*, bu yüzden elimdeki iş hakkında konuşmaktan mutluydum. "Bu arada ne yapmalıyım?"

"Şu anki şahincimiz Bertrand ile eğitim alacaksın. Saray arazisindeki yaşama alışmak için biraz zamanın olacak. Ayrıca aileni ziyaret etmek ve yapmak istediğin başka şeyler için şehrin diğer tarafına gitmekte de özgürsün."

Görünüşe göre, Smudge'dan bahsetmeye tenezzül etmemişti. Bu durum, her kadar yakışıklı ve rahat görünse de, aynı olmadığımızı ve benim arkadaşım *olmadığınızı* hatırlattı.

Doğrudum ve dudaklarıma soğuk bir gülümseme yerleştirdim. "Ve maaşlar için...?"

Enerjimdeki değişimden rahatsız olduysa da bunu belli etmedi. "Tam miktarı bilmiyorum ama ikinize de yetecek kadar var - şahinler kraliyet için değerlidir. İlk haftanız tamamlandıktan sonra haftada bir kez para olarak ödenecek."

Hayal kırıklığımı yüzüme yansıtmamaya özen gösterdim. Tanrı'nın izniyle bir hafta sonra burada olmayacaktık ve ilk günden maaşıma karşılık borç istemek kabalık derecesinde cesurca olurdu. İhtiyacım olan son şey şüphe uyandırmaktı. Bizi buradan kaçırmak için ödeme yapmanın başka bir yolunu bulmalıydım, ne kadar erken olursa o kadar iyiydi.

Çünkü yakında taç giyecek olan Alabaster Kralı'nın benden hoşlandığı fantezisine kapılmak ne kadar kolay olsa da gerçekler gerçektir; kuşlar birbirine yapıştırdı. Ben onun için, geldiği gibi hızla kaybolacak bir meraktan başka bir şey değildim ve yaşlı "Mızıkâ" ile tek bacaklı kuzeninde bir şeylerin yolunda gitmediğini fark etmeden önce çoktan gitmiş olmamız gerekiyordu.

Aramızda bir sessizlik uzandı ve bakışları dudaklarıma kayarken içimde bir sıcaklık büyüdü.

Senin arkadaşın değil, diye kendime sertçe hatırlattım. Ve kesinlikle daha fazlası değil. Yüksek sesle "The Smudge" bile diyemiyor, seni The Hollow'da ziyaret etmekten nasıl hoşlanacağını düşünüyorsun?

Yüz ifadesi biraz karardı ve döndü. "Ayrıca, bu gece bir etkinlik var. Birkaç saat sonra bunu duyurmak için çanlar çalacak ve onları duyduğunuzda diğer hizmetkârları takip edebilirsiniz. Amfiteyatrodâ bir kraliyet duyurusu yapılacak."

Orayı ama onca gizlice dolaşmama rağmen hâlâ görmemiştim. "Yakın mı?"

Bu sorunun kulağa ne kadar "içi boş" geldiğini fark ettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Eğer gerçekten Beşik'in bu tarafından olsaydım, bu sorunun zaten biliyor olurdum...

Yine de kendimi ifşa ettiysem, yüz ifadesi bunu göstermedi ve başını salladığında yüzündeki garip endişe kayboldu.

"Sarayın hemen arkasında. Daha tipik bir durumda, bir kutlama veya tatil için hazırlandığında, görülmeye değer bir manzara."

Gözleri şömineye doğru kaydı. Sessizlik uzun bir süre devam etti ama tekrar bana baktığında yüz ifadesi okunamaz haldeydi.

"Her halükarda, duyurudan sonra da bazı gösteriler ve antrenmanlar olacağını tahmin ediyorum, ancak bir ya da iki saatten fazla sürmemeli."

Beni rahatlatmaya çalıştığını hissettim ama sözleri beni daha da gerdi.

Sergiler ve dövüşler mi? Kral yeni öldürülmüşken mi?

Duncan parmaklarını kılıcını tutan kemerine geçirdi. Konuştuğu hiçbir şeyle fazla ilgili görünmüyordu; sanki halka açık bir infaza gidiyormuşuz gibi. Öyle değil mi?

Doğru.

Başımı salladım, büyük "duyuru" ile ilgili içimi kemiren korkuyu bastıramıyordum. Suçu üzerine yıkacak birini mi bulmuşlardı? Yoksa bu, uzak bir kuzenin ya da hırslı bir soylunun aklına bir güç gösterisi yapma fikri gelmeden önce, kralın ölümünü geçiştirmek ve Duncan'ın taç giyme törenini olabildiğince çabuk kutlamak için bir girişim miydi?

Öğrenmek için daha sonraya kadar beklemem gerekecekti ama meraktan ölebilirdim.

"Dört gözle bekliyorum," dedim kelimeleri zorlayarak.

Prens ayağa kalktı ve cep saatine baktı. "Gitsem iyi olacak. Hâlâ hazırlanmasına yardım etmem gereken çok şey var."

Ayağa fırladım ve onu kapıya kadar geçirdim. Öğleden sonra güneşine doğru adım attı, sonra durakladı ve bana doğru döndü. Yüzüne hafif bir kaş çatma ifadesi yerleşti ve başını eğerek veda etti. "Sonra görüşürüz. Ella."

O kadar alçak bir reveransa daldım ki, tökezleyerek ilerleyip ona çarptığımda hiç de garip gelmedi.

"Dikkat et!" diye mırıldandı, elleri kollarımın etrafında kenetlenirken bile, ayağa kalkıp uzaklaşırken beni sabitledi. Onun dokunuşuyla içime dolan heyecanı ceketimin kumaşıyla bile bastırdım.

"Özür dilerim, Majesteleri." Telaşlı bir gülümsemeyle geri adım attım. "Kraliyet ailesinin huzurunda olmaya hâlâ alışamadım. Eminim yakında geçer. Bize etrafı gezdirdiğiniz için tekrar teşekkür ederim."

Uzattığı parmakları bir süre daha oyalandı ama sonra beni bıraktı ve geri çekildi. "ederim..."

Kapıyı arkasından kapattım ve bacaklarımı jöle gibi yaparak kapıya yaslandım. "Lanet olsun."

Moll odaya geri döndü ve başını sessiz bir soruyla eğerek bakışlarımla buluştu.

" yok, o gitti."

Bir nefes verdi. "Bu sessizlik yemini beni öldürecek."

"Biliyorum. Keşke geri alabilsem..." *gibi*, "Ama bu seni daha iyi hissettirecek."

Doğrudum ve açık avucumu uzattım. Moll orada neyin yuvalandığını görünce bir nefes aldı.

"Saatini mi çaldın?" diye tısladı, daha iyi görebilmek için acele ediyordu. "Seni sinsi küçük sürtük."

"Kesinlikle som altından yapılmış, bu yüzden Hollow'a güvenli geçişimizi karşılayacağını umuyorum. Bu numarayı gereğinden fazla sürdürmek istemiyorum."

Saati cebime içimi sıcak bir suçluluk duygusu sardı ama bu duyguyu bir kenara ittim, ne de olsa bu benim ve Moll'un hayatta kalması içindi. Prensın bir sürü başka saati vardı.

Kötü hissetmek yerine, kabuklu ekmek somununa doğru çizgi yaptım. İkiye böldüm ve Moll'un durduğu yere iki tabak taşımadan önce reçelin sağlıklı bir kısmını üstüne sürdüm. Kıkırdadım ve ekmeğin yarısının bulunduğu tabağı ona uzattım. Aşırı mı? Elbette, ama böyle bir yemeği bir daha ne zaman yiyebileceğimizi kim bilebilirdi ki?

İşler planlandığı gibi giderse, kısa sürede The Hollow'a geri dönecektik, güvendeydik ama tıpkı ayrılmadan önce olduğu gibi açlıktan ölüyorduk.

"İtiraf edeyim, tüm kelimeleri içinde tutmaya çalışırken patlayacağından endişelenmeye başlamıştım."

Ekmek ve reçele bakarken ağzı açık kaldı. "Eğer patlayacaksam, bu yüzden patlayayım." Yırttı

Düşük bir inilti ile yemeğin içine.

Ben de onunla birlikte inleyerek bir ısırık aldım.

Yumuşak ekşi mayanın üzerindeki ekşi böğürtlen reçeli cennetten başka bir şey değildi ve memnun bir iç çekişle yumuşak kuş tüyü yatağıma düştüm. İlk lokmamı yuttum ve durakladım. "Kaçak olduğumuzu ve tüm şehrin bizi aradığını biliyorum, ama bu gerçekten de aç olmaktan çok daha iyi, değil mi?"

Moll hevesle başını salladı, ağzındaki ekmekle konuşamıyordu.

Ama birkaç dakika sonra, reçelli ekmeğimin son parçasını bitirirken, içimde bir kez daha yükselen suçluluk duygusundan kurtulamadım. Her ne kadar gerekli olsa da, ondan bir şeyler çaldığım için kendimi çok kötü hissediyordum. Nazik ve yardımsever olmaktan başka bir şey yapmamıştı ve ben bundan faydalanmıştım.

Bundan daha rahatsız edici olanı ise... baloda olduğum için beni neden hâlâ çağırmamıştı? Beni tanır gibi olduğu anlar vardı. Beni ele vermemeye karar verecek kadar benden etkilenmiş miydi?

Mümkün değil.

Erkeklerle, özellikle de zengin erkeklerle olan deneyimlerim, karşılığında bir şey istediği için sırrımı saklıyor olma ihtimalini çok daha yüksek kılıyordu. Sadece özgürce verebileceğim bir şey olmasını ummak zorundaydım. Ya da o bu iyiliği paraya çevirmek isteyene kadar çoktan gitmiş olurum.

Çünkü kraliyete hayır demek tehlikeli bir oyundu ve ben ve Moll'un ayakkabıları tükeniyordu...

BÖLÜM 9

Küp küp doğranmış patates tabağını tezgahdan aşağıya kaydurdım.

Moll, tavada pişen aromatik sebze ve baharatların kokusunu almadan önce.

"Harika kokuyor."

Duncan gittikten ve kendimizi ekmek ve reçelle tıka basa doldurduktan sonra birkaç saat uyuduk. Uyandığımda kendimi yeni bir kadın gibi hissediyordum. Bir gece önce demirci dükkanında uyuduktan sonra kuş tüyü yataklar bulutlar gibiydi.

Henüz hazırlamaya yeni başlamış olsak da, yahninin lezzetli olacağını biliyordum. Dolaplarda kullanılmayı bekleyen o kadar çok sebze, o kadar çok baharat vardı ki.

Dışarıdan yumuşak bir çığlık yankılandı.

"Oh, işte Fetch!" Moll arka kapıya doğru koştu ve kapıyı açarken sessizleşti.

Şahin onun yanından geçip gitti, kanat uçları yanağına değmesine bir santim bile kalmamıştı ve pençeleri deri omuzluğumun üzerine düştü. Gagasında taşıdığı tavşan - boğuk çığlığının nedeni - Hollow'da yakaladıklarından daha tombuldu.

Moll koşarak geldi ve parmaklarını şıklattı. "Getir, bırak!"

Onu ölü karşıladı.

"Biliyorsun o tek kadınlı bir adam. Getir, bırak." Tavşanın tezgahına düşmesine izin verdi, ardından uçarak

Mutfak sandalyelerinden birini kullanarak yatak odamızın önünde onun için yaptığım derme çatma tünek.

"Aptal kuş," diye mırıldandı Moll.

Ona ne kadar yağ çekmeye çalışırsa çalışsın, sadece küçük çocuklar ve benim için yiyecek bırakırdı. Ona karşı tam olarak kötü davranmıyordu... ısırıyor ya da tırmalamıyordu ama özellikle Molly'yi hedef alan ve sadece kıskançlığa bağlayabileceğim genel bir küçümseme havası vardı. Onlar sahip olduğum en yakın iki arkadaşımı. Ailem gibiydiler. Ve bazen aile böyledir.

"Bu aptal kuş sadece akşam yemeği sağladı, bu yüzden nazik ol." Mutfak bıçağını kaptım ve tavşana doğru ilerlerken Moll'u odadan kovdum.

Bu kısımdan nefret ederdi.

Tavşanın derisini yüzdüm ve hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde pişirmeye hazırladım, organ etini ve diğer kalıntıları Fetch için bir tabağa koydum.

Ancak o zaman Moll yahniyi hazırlamaya ve eti eklemeye geri döndü, ben de Smitty'nin ayrılmadan önce almama izin verdiği hurdaların bir kısmıyla ikinci bir etkisiz hale getirici yapmaya çalıştım.

Moll yahniyi bitirip bana da tattırdı. Dolaplardan birini açtım ve ikinci bir somun ekmeği görünce sırttım. Böyle bir lükse maruz kalan iki Hollow kızının başka nasıl davranması beklenebilirdi ki? Akşam yemeğini sanki son yemeğimizmiş gibi -yine büyük bir olasılıkla- tıka basa yedik ve tencere birkaç dakika içinde boşaldı.

Ani çan sesleri sessizliği böldü ve ardından trompetlerin kristal berraklığındaki sesi duyuldu. Bir an sonra kapı sert bir şekilde çalındı. Moll'a döndüm, parmağımı dudaklarıma götürdüm ve kapıya doğru yürüdüm.

Kapıyı açtığımda beni bir gardiyan karşıladı, yüzünde çoktan sinirlenmiş bir ifade vardı. "Gitme zamanı. Etkinlik birazdan başlayacak."

"Evet, tabii ki. Biz de geliyoruz." Fetch'e seslendim ve omzuma doğru uçarak hafifçe kondu.

Muhafız başını eğerek onayladı ama az bir sonraki kulübeye geçmeden önce bizim çıkmamızı bekledi.

"Eğlenceli birine benziyor," diye mırıldandım Moll'a, o kulak kesildikten sonra.

Şaka yapmama rağmen endişeliydim. Kendimi bunun sadece kralın ölümünün ve Duncan'ın onun yerine geçtiğinin resmi bir duyurusu olduğuna ikna etmeye çalışmışım ama bir yanımda bunun büyük bir tuzak olup olmadığını merak ediyordum. Amfi tiyatronun ortasında Molly'yle benim yere gitmemizi bekleyen bir çift ilmek mi vardı?

Yani, bizi kaçırmaktan alıkoymak, bilmiyorlarmış gibi yapmak ve son dakikada pelüş halıları ayaklarımızın altından çekmek için mükemmel bir yoldu.

Fark etmezdi. Kafamda ne kadar çok senaryo üretirsem üreteyim bundan kurtulmanın bir yolu yoktu. Katılım zorunluluğu Little Alabaster'daki herkes için geçerliydi. Gitmemek sadece bizi şüphe altında bırakacaktı.

"Yola koyulsak iyi olur," dedim Moll'a, sinirlerimin belli olmamasını umarak. Koltuk değneklerini sıkıca tuttu ve yol boyunca beni takip etti.

İlk başta burayı bulmakta zorlanırmıyız diye düşündüm ama akşamın serin havasına doğru yola çıktığımızda Duncan'ın haklı olduğunu gördüm. Çok fazla insan vardı - hizmetkârlar ve hatta Küçük Alabaster'ın lordları ve leydileri, hepsi aynı yöne doğru yürüyordu. Sıra sarayın arka tarafına, giderek büyüyen bir kalabalığa doğru uzanıyordu.

"Bu taraftan," dedim Moll'a, sanki kendisi göremiyormuş gibi. Gözlerini devirdi ve ben de gülümsedim. "Sanırım bir an için senin de kör olduğunu düşündüm."

Yaptığım kötü şaka karşısında gözlerini devirmesi daha da şiddetlendi. Elimde değildi, sinirlerim tepeme çıkıyordu.

Kendimizi mücadelenin içine kattığımızda, gerginlik hissediliyordu. Ne olduğuna dair fısıltılı bazı meraklara rağmen

Mağazada birkaç hizmetçi arasında, çoğu bizim kadar endişeliymiş gibi sessizce yürüyordu.

Bunun benim ve Moll için iyi mi kötü mü olduğuna karar veremedim.

Fetch gagasını kulağımın arkasına soktu ve başını oynatarak beni yatıştırdı. Hislerimi anladığını bildiğim için ona bir el kaldırdım. "Ben iyiyim dostum."

Sarayın arka tarafına doğru ilerlediğimizde devasa amfi tiyatro karşımıza çıktı.

Sadece büyüklüğüne baktım. Önünde duran kale kadar uzun değildi, bu yüzden uzaktan görüleliyordu ama yine de çok büyüktü. Dört katlıydı ve genişti, büyük sinekleri yakalamak için bekleyen dev bir kurbağa gibi çömelmmişti. Ancak büyüklüğü, kaba, kahverengi dış yüzeyini delik deşik eden canlı çizimler kadar şok edici değildi.

Gözlerimi kırpıştırdım, bakakalmıştım. Bir şeyler görüyor olmalıydım. Aşırı aktif hayal gücümün ürünü...

"Moll," diye fısıldadım, "Kazmalı bir cüce mi o?" Molly başını salladı.

"Ve bir elmayı ısırın bir kız?" Zehirli olduğunu *bildiğim* bir elma...

Moll dirseğiyle beni dürttü ve iki elini havaya kaldırdı kaşlarını çatarak.

Doğru. Cevap veremedi. Ama cevap gerek yoktu, çünkü görüntülere yaklaştıkça gerçek olduklarını daha iyi anlıyordum.

İlki, Wayne ve Spalding'in yaklaşık yirmi yıl önce dereye attıkları masal kitabının kapağındaki resimle örtüşüyordu...

Babama ve Molly de dahil olmak üzere anlattığım herkese göre Alabaster'da hiç bilinmeyen masallar.

Kapak resminin yanında, bir çift beyaz at tarafından çekilen tekerlekli dev, turuncu bir balkabağı resmi vardı.

Cinderella.

Gözlerim diğer iki görüntünün üzerinde ve gözlerim seçirmeye başlarken bile korkunun metalik tadı dilimi kapladı.

Bir korsan gemisi... zümrüten yapılmış bir şehir... ikisi de tıpkı kitabımdakilere benziyordu. Küçük bir çocukken, Pawpaw'ın bu iki hikayeyi okumasını dinlemekten çok korkmuştum, ama yelkenlerin üzerine çekilmiş kafatası ve çapraz kemikli bayrağı ve kanatlı o korkunç maymunları karıştırmak mümkün değildi.

Burada ne haltlar dönüyordu?

Yanımızda yürüyen üç hizmetlinin mırıltılarını belli belirsiz duydum.

"Bu son görüntü gece yarısı ortaya çıktı. Önceki gecelerdeki diğerleriyle aynı şekilde."

Göz alıcı yeşil saraya ve etrafına üşüşen maymunlara bir göz attım ve onun haklı olduğunu anladım. Çizimin alt kısmı kısmen silinmiş gibi karalanmıştı ama ön planda uzun, dolambaçlı bir yolda yürüyen puslu bir figürü seçebiliyordum.

Kız konuşmaya devam ederken ben de konuşmaya geri döndüm.

"Suçluyu hâlâ yakalayamadılar. Belli ki bu bir tür Fısıltı numarası ama büyücü sabun ve suyun bir şekilde düzeltereğini düşünmüş," dedi içlerinden biri tiksintiyle. "Dün bütün günümü ve bugünün büyük bir kısmını diğer sekiz kızla birlikte onları kül suyu ve kaynar suyla ovarak geçirdim. Zerre kadar bile hafiflediler."

"Relyk'in kendisinin de saatlerce büyü kullanarak onlardan kurtulmaya çalıştığını duydum ama tek yapabildiği alttaki küçük bölümü bulanıklaştırmak olmuş. Bu hızla hepsinden kurtulması bir ayını alır," diye ekledi bir başkası.

Ne. Ne. Sikeyim.

Konuşmaya daha iyi konsantre olmak için gözlerimin kapanmasına izin verdim ve Moll'a yol göstermesi için yaslandım.

"Bu gece hiç bahsedilmeyeceğine dair bahse var mısınız?" diye fısıldadı içlerinden biri.

"Ben olsam bu bahse girmezdim," diye cevap verdi bir diğeri. "Birinin sarayın burnunun dibindeki amfitiyatroyu tahrip etmesinin yanına kâr kalmasını asla kabul etmezler. Özellikle de kralımız saldırıya uğradıktan hemen sonra. Buralarda güvenliğin pek iyi olduğu söylenemez, o kadarını söyleyeyim."

"Bütün bunları yapacak zamanı nasıl bulabildiler? Muhafızlar şahin gibi izliyorlardı."

"Oooh, sence cinayetden sorumlu olan kişi bu çizimleri de mi yapıyor? Bir tür isyanın sembolü gibi mi?"

"Peki o zaman neden bu resimler? O kadar da asi görünmüyorlar. Bir tür ocuk masalından alınmış gibi görünüyorlar."

Tam olarak bilmek istediğim şey.

"Belki de balkabağı arabası zenginlere karşı bir protestodur ya da insanların aç kalmasıyla ilgilidir? Ve... belki de cadı Alabaster'da pek çok kişinin büyü kullanmasına izin verilmediği içindir?"

Gözlerimi açtım ve kaşlarımı çattım. Fena bir tahmin değildi aslında.

Hizmetkârlardan biri, "Umarım bu her kimse böyle devam eder," diye fısıldadı. "Onu gergin görmek bana neşe veriyor."

"Şşşt, biri seni duyabilir!" diye karşılık verdi bir başkası.

Muhafızlar aramızda dolaşarak bizi düzenli bir sıraya sokup duvarın o bölümünden uzaklaştırırken dinleme girişimlerimizi engellediler.

Duyuru için endişeleniyordum ama şimdi kalbim bambaşka bir nedenle çarpıyordu.

O çizimlere yakından ve gerçekten iyi bir şekilde bakmak için neler vermezdim...

Moll kolumu çekiştirdi, ben de ona baktım. Kaşlarını çattı ve sessiz bir soruyla bir omzunu kaldırdı.

Tabii ki neden bu kadar garip davrandığımı anlamadı.

Kitaptan daha önce de bahsetmiştim ama Moll'la tanıştığımda bir anıdan öteye geçmemişti. Kitap hakkında bir şeyler duymak ve gerçek hayatta aynı resimleri görmek farklı şeylerdi. Yine de açıklamaya çalışmanın ne yeri ne de zamanıydı. Özellikle de kendim bile neler olduğunu anlamamışken.

"İyiym, iyiym." Belki de bu sadece garip bir tesadüftü. Belki de onları çizen her kimse, gerçek ailemle aynı krallıktan geliyordu. Belki de kaçtığımızda seyahat eder ve onların kökenlerini bulmaya çalışırdım... ve ailemi.

Şimdilik, ürkütücü bir şekilde kesime götürülen sığırlar gibi hareket ve odaklanmam gerekiyordu. Küçük Alabaster'dan kaçana kadar ikimizi hayatta tutmaktan başka bir şeyle ilgilenemezdim.

Zorlukla yutkundum ve soylular ön girişten içeri girerken, hizmetkârlar ve alt sınıf -tabii ki biz de dâhil- yan kapıdan içeri alınırken titreyen bacaklarımla ilerlemeye devam ettim. Dolambaçlı bir merdivenle birkaç kat yukarı çıktık ve dışarı çıktığımızda amfitiyatronun devasa iç mekânı ilk kez göründü.

Çıplak kemik koltuklar en az yüz sıra halinde üst üste dizilmişti - dış cepheyle aynı renk taş. Küçük Alabaster'da burayı dolduracak kadar insan olduğunu düşünmezdim ve bu konuda bahse girseydim hepsini kaybederdim. Tavan gökyüzüne açıktı ve devasa binanın merkezi, görebildiğim kadarıyla kumdan bir tabandı, yuvarlaktı, orada burada birkaç kapı ve bunlar nereye açılıyordu... Tanrı bilir.

Gözlerim hemen yolun karşısında, zemin seviyesinde, üstü kapalı bir koltukta oturan Prens Duncan'a takıldı. Siyah ve altın pelerinli büyücü Relyk, yanında yeşil zırhlı muhafızlardan oluşan küçük bir birlikle birlikte bir podyumun arkasında duruyordu.

Molly ve ben koltuk bulmak için acele ettik. Amfi tiyatronun dolması yaklaşık yarım saat sürdü. Daha olmamıza rağmen, merkezdeki zemin hala oldukça görünür durumdaydı.

Ne kadar sessiz olduğu ilginç olsa da, getirilen onca insan için neredeyse tek bir öksürük bile yoktu. Bu... ürkütücüydü.

"Büyücünün neden Duncan yerine podyumun arkasında olduğunu merak ediyorum," diye fısıldadım Moll'a. Relyk'in arkasındaki büyük bir kutuyu işaret ettim. "Bu da ne böyle?"

Bana keskin bir bakış fırlattı ve omuz silkti, sonra dudaklarına dokundu.

Doğru, sessizlik yemini falan. Cevap verebilseydi bile sadece tahmin yürüttüğümü bilemezdi. Çıldırmamaya çalışıyorum.

Bir başka trompet sesi ürkütücü bir sessizliğe havayı yararak ikimizin de ürkek bir çift kedi gibi yerimizden sıçramamıza neden oldu.

Etrafımızdaki tüm hizmetkârlar hareketsizdi. Dikkat çekmekten korkar gibi kımıldamıyorlardı. Bizim bilmediğimiz bir şey mi biliyorlardı?

Relyk kolunu kaldırdı ve selamlamak için tembelce el salladı. "Kraliyet ailesi bugün sizi amfityatroya davet ediyor." Sesi binlerce kişiye rağmen devasa salonda sanki yanımda duruyormuş gibi duyuluyordu. "Bugün burada bulunmamızın çok özel bir nedeni var ve bu akşamki etkinliğin amacını açıklamaktan onur ve zevk duyuyorum."

Devam ederken sesi ciddileşti.

"Duyduğunuz söylentiler doğru. Kral Heinrich taç giyme töreninin kutlandığı baloda saldırıya uğradı... Kızıl saçlı ve hain bir planı olan bir kadın suikastçi tarafından kalbinden bıçaklandı."

Moll kısık bir hırıltı çıkardı ve ben de elini tutup parmaklarını sıktım.

Fetch, sanki onun değerlendirmesine katılıyormuş gibi tüylerini kabarttı.

"Sorumlu kişiyi henüz bulamadık ama bu sadece bir zaman meselesi." Relyk arkasındaki muhafız birliğine döndü ve devam ederken bir el salladı. "Çünkü elimizde her şeyi gören biri var."

Tanık mı?

Gözlerimin önünde siyah noktalar titreşti ve kan kulaklarıma hücum etti. Kimliklerimizi gizlemek için yeterince şey yapmış mıydık? Lanet olsun, boku yemiştik.

Büyücü muhafızlara el salladı ve muhafızlar kapalı kutuya doğru ilerleyerek perdeyi dikkatle hazırlanmış bir şekilde kenara çektiler. İri yarı bir figür ortaya çıktı ve yüz hatlarını seçerken kalbim göğsümde dondu kaldı.

"Hayatta kaldı!" Relyk ellerini birbirine çırptı.

İmkansız.

Yine de oradaydı. Kral Heinrich, buz mavisi gözleri batan güneşin altında parlıyordu. Ayakta dururken, sırt üstü yatarken olduğundan çok daha büyük ve korkutucu görünüyordu. Moll'un nemli eli benimkinde titriyordu ve adama doğru dalıp gözlerini oymamak için kendimi zor tuttum.

Bunun yerine bir nefes aldım ve gördüklerimi anlamlandırmaya çalışırken kalabalığın geri kalanı gibi gecikmiş bir selamlamaya daldım.

Nasıl yaşamış olabilir? Kan miktarı... ayakkabının yeri, tam kalbinin olması gereken yere gömülmüş. Öldüğüne dair bana soracağın her şey üzerine yemin edebilirdim. Nefes almıyordu, kalbi atmıyordu. Ama o panikle gözden kaçırmış olabilir miydim?

Şokun etkisi biraz geçince adamın ne kadar tuhaf görüldüğünü fark ettim. Soluk teni yüzüne gerilmişti ve hareketleri biraz fazla yavaştı... fazla kasıtlıydı. Mucizevi için bir adam kim bıçaklanmıştı

doğrudan kalbine, ama *kesinlikle* topa gibi değil.

İlk saldırı onu öldürmemişti ama belki de ardından gelen enfeksiyon öldürebilirdi?

İnsan sadece umut edebilir. Çünkü ya hepimizi teker teker getirdilerse? Ya ona hatırladığı bir şey söylediye ve bu da onu bize getirdiyse? Hayatta kalsa bile bir önemi olmazdı. Ona saldırmıştı. Ben de ona yardım ettim.

İkimiz de ölmüştük.

Molly'nin titrediğini, elimi o kadar sıkı tuttuğunu fark ettim ki elim uyuşmuştu. Ona bir bakış ve gözlerindeki dehşeti görünce midem bulandı.

Relyk devam ederken onu kendime çekmekten ve kulağına teselli edici sözler mırıldanmaktan başka bir şey yapamadım.

"Ve böylece, gecenin açılış konuşmasını yapmak üzere sözü Majestelerine bırakıyorum." Kral yaklaşırken büyücü başını eğdi.

"Her şey girecek. Yemin ederim Moll," diye fısıldadım, Heinrich kürsüye ulaştığında ona doğru eğildim.

Relyk'in parmak uçlarından Heinrich'in göğsüne bir ışık titreşimi geçti ve kral konuştuğunda, Relyk'in başardığı aynı güç ve sesle geldi.

Sesi güçlendiren bir çeşit büyü. Büyücünün büyü kralın hayatını kurtarmış mıydı? olmalı.

Kralın gözleri dümdüz bakıyordu. "Bir kadın Kızıl saçlar beni bahçelere çekti ve sonra öldürmeye çalıştı ama ben . Şimdi, içimizdeki hainleri bulmak için halk olarak birlikte çalışmalıyız. Kraliyete karşı duranlar, bu hiyerarşinin korumak için inşa edildiği *her şey* için bir tehdittir. Bu yolda anarşi, kaos ve isyan yatıyor. Düşmanlarımız bu tür şeylerin tutunacağı düşüncesiyle salya akıtıyor." Bir yumruk kaldırdı. "Düşmanlarımızın kökünü için önümüzdeki günlerde araştırmalarımızı artıracamız, ancak

Bu gece mi? Bu gece kutlama yapacağız! Çünkü ben hayatta kaldım ve komploları bozuldu!"

Amfi tiyatronun kenarlarından rengârenk bir havai fişek gösterisi patladı ve kral geri döndü, tek bir kelime daha etmeden daha önce kutulanmış sandalyeye oturdu. Amfi tiyatronun bir tarafındaki kapılar kayarak açıldı ve tanıdık bir ıglık havayı yararken çenem düştü. Birkaç kişiden fazlası geri çekildi.

Uçan peygamber devesi.

Görünce irkildim. Bunun kanatları kırılmıştı ama işte oradaydı, ete kemiğe bürünmüştü. Devasa bir örnekti, Cissy'yi kaçırandan çok daha büyüktü. Amfityatronun diğerk tarafından bir grup asker çıktı ama benim dikkatimi ayağakalkan Duncan çekti. Kenara doğru yürüdü ve sanki onlara tezahürat yapıyormuş gibi eldivenli yumruğunu göğüs zırhına vurdu.

Peygamberdevesi tiz bir ıglık daha atıp kollarını açarak ilerlerken, çene kemikleri tıkırdarken üç kişilik ekip çembere girdi. Daha önce tanıştığım kapı muhafızı Sör Crispin en öndeydi, canavarın etrafında dönerken kalkanını yüksekte tutuyordu.

"Zalimce görünüyor," diye fısıldadı bir hizmetçi birkaç adım ötemden.

Başka bir hizmetçi alaycı bir ses çıkardı. "Zalim mi? Onlar kana susamış canavarlar. Yeni doğanlar doğarkdoğmaz annelerini yiyor, yaralılar ise artık savaşamayacak hale gelir gelmez yeniyor."

Bu ona katılmak zorundaydım. Yüksek duvarlara rağmen, koruma önlemleri alınmadan önce peygamberdeveleri her yıl düzinelerce insanı öldürüyordu. Diğerk iki krallıkla aramızdaki ticaretin bu kadar az olmasının başlıca nedeni de onlardı. Her ikisine giden uzun yolculuk peygamberdevesi yuvalarıyla doluydu. Aslında onların varlığı kraliyet felsefesinin temel noktalarından biriydi; nasıl olur da insanlar

katı bir hiyerarşinin beraberinde getirdiği yapı ve merkezileşme olmadan bu tür canavarlarla yüzleşmeyi umuyor musunuz?

Bu düşünce aklıma geldiğinde dudağımı ısırdım ve kraliyet ailesine lanet okudum. Pek çok kişi kendilerine yalan söylenmiş olabileceğini düşünmeden bu felsefeye inanıyordu. The Hollow'da bile kraliyeti destekleyenler propagandaya kanıyor ve kendi baskılarını destekliyorlardı.

Canavar ileri fırladı ve göz açıp kapayıncaya kadar aralarındaki mesafeyi kapattı. Bıçaklı bir kol şövalyenin kalkanına çarptı ve şövalye yana doğru yuvarlanarak darbeyi emdi. Diğer iki muhafız hep birlikte ileri atılarak canavarı gövdesine indirdikleri ikiz bıçak darbeleriyle cezalandırdı.

Yeşilimsi kan toprağa sıçradı ama canavar sanki az önce büyük bir darbe almamış gibi sarsılmamış görünüyordu. Kolları diğerine doğru savrulurken çene kemikleri en yakındaki muhafıza çarptı ve miğferini parçalayarak onu yere düşürdü. Crispin tekrar harekete geçerek canavarla ayakta kalan son muhafızın arasında belirdi.

O uzun bıçaklı kollar yine kalkanına çarptı ama bu sefer hazırdı. Bacakları kuvvetin altında bükülme tehlikesi geçirdi ama bıçağı öne doğru kıvrılarak Mantis'in suratına çarptı.

Canavar yüzlerce domuzun kesilmesi gibi acı dolu bir çığlık atarak tezahürat yapan kalabalığı bastırdı. Yarasına rağmen ileri atıldı, saldırdı ama asker onu bir kez daha kenara itti.

Duncan sahnenin kenarına doğru sıçradı, bir eli kılıcının kabzasındaydı, diğer elini ise sıkıca kavramıştı. Onlara yardım etmek için hücum etmekten yarım nefes uzakta görünüyordu. Crispin tekrar yere savruldu ve kalkanı ringin diğer tarafına uçtu. Yuvarlandı ama diğer muhafız kavgaya yeniden katılmadan önce peygamberdevesi bacağını kesti ve bıçağı tekrar canavarın etini buldu. Peygamberdevesi bir saldırı telaşına kapıldı ve şimdiye kadar gördüğüm her şeyin ötesinde bir hızla hareket etti.

Görüldü. Bir muhafıza doğru hamle yaptı, devasa uzuvları vücudumdaki her kasın gerilmesine neden olan bir sesle kalkana çarptı.

Kalkan ezildi ve yarıldı, canavara yol verdi ama asker hiç tereddüt etmedi, kılıcıyla takip eden darbeyi engelledi. Canavar jilet gibi keskin uzuvlarıyla ona tekme attı ama asker etrafında dönerek momentumun onu canavarın boynuna şiddetli bir kesik atmaya götürmesine izin verdi.

Kafası önceki bağlantılarından kurtulurken yarattığın boynundan yeşil kan su gibi aktı.

İçimden rahat bir nefes aldım. Peygamberdevesinin bize kadar geleceğini düşünmemiştim ama yine de... canavarları öldürmek zordu. Eğer tribünlere tırmanmaya başlasaydı....

Mantis bir ton tuğla gibi yere düştü. Crispin topallayarak yaklaştı, yaralı adama elini uzattı ve kalabalık bağırışlar ve alkışlarla kükrerken ayağa kalkmasına yardım etti.

Kaslarım sonunda gevşedi. "Tanrım, bu çılgıncaydı. Neden adamlarını böyle riske atsinlar ki?" Sorarken bile cevabı biliyordum.

Gösteri için. İstedikleri her şeyi öldürebileceklerini kanıtlamak için.

Zenginlerin seyir zevki için hayatları riske atmak Buradaki insanlıktan yoksunluğa bir örnek daha. Buna bir de güç gösterisi eklendiğinde... Bu, insanları aptalca bir şey yapmaktan alıkoymanın bir yoluydu. Bir krala saldırmak gibi.

Dikkatim tekrar kraliyet ailesine kaydı. Kral oturduğu yerden alkışlıyordu ama yine solgun ve halsiz görünüyordu ve bir kez daha konuşmak için ayağa kalkan büyücü Relyk oldu.

"İyi iş çıkardınız. Gördüğünüz gibi muhafızlarımız barış zamanında bile her zamanki iyi. Dikkatli ve düzenli bir eğitim sayesinde, tıpkı dünyanın geri kalanında olduğu gibi

şanlı toplumumuz." Durakladı ve kalabalığın alkışlarının yavaşlamasını bekledi. "Ancak, kan sporları hoşunuza gitmiyorsa, kutlamamıza biraz daha hafif bir şeyle devam edeceğiz. Doğancımız Bertrand'a hoş geldin diyoruz!"

Bu dikkatimi çekti.

Amfi tiyatronun karşı tarafından, soyluların ilk sırasının hemen arkasından yaşlı bir ağaç adam yükseldi. Döndü ve yanındaki kambur, yaşlı kadını alnından öptü, sonra topallayarak merdivenlere doğru yürüdü. Omuzlarındaki benekli bir çift şahin, kalabalığın gürültüsüne rağmen kıpırdamadan duruyordu.

Fetch öne doğru eğildi ve ben de elimi üzerine koyarak onu sakinleştirdim. Daha önce başka bir şahinciye bu kadar yakından gördüğümüzden emin değildim.

Bertrand, üç adam peygamberdevesinin cesedini sürükleyerek götürürken yere bulaşan yeşil kan izlerini görmezden gelerek ringin ortasına doğru ilerledi.

Yaşlı doğancı beklenmedik bir hızla hareket ederek bir parça kuru yem parçasını her iki yöne doğru çevirdi ve kuşlar hep birlikte gökyüzüne fırladı. Zıplayarak havalandılar, ödülleri yakaladılar ve tepelerinde dönmeye başladılar. Bertrand tiz bir ıslık çaldı ve kuşlar daha da yükseğe fırlayarak kalabalığın kükremesine neden olan bir dizi ikili takla ve dönüş yaptılar.

Tekrar ıslık çaldı, bu sefer daha derinden. İkramlarını aynı anda, taklaların ortasında bıraktılar, sonra da düşen kuru et şeritlerine doğru tam bir dalış bombasına dönüştüler. Her şahin diğerinin düşürdüğü ikrama yöneldi ve yerden birkaç metre yukarıda onlara çarptılar, serbest düşüşlerinden geri dönüp Bertrand'ın omuzlarına konmak için çekildiler.

Kalabalık alkışlarla kükrerken Fetch omzumda kıpırdandı.

"Kıskanç mı?" Fısıldadım.

Sanki cevap verirmiş gibi gagasıyla kulağımı dürttü.

Bunu bir dizi başka numara izledi ve kuşlar bu kadar iyi eğitilmişken, kendimi neden böyle bir şeye ihtiyaç duyduklarını merak ederken buldum.

Beni hiç işe almayın.

Büyücü Relyk kürsüye doğru yürüdü ve şahin sert bir şekilde eğilirken bir kolunu kaldırdı.

"Yaşlı Bertrand bize uzun süre ve iyi bir şekilde hizmet etti ve bu büyük imparatorluğa kattığı her şey için minnettarız. Ancak hepimiz yaşlandıkça, yeni kan getirilmelidir. Bununla birlikte, Bertrand'ın çırağı olarak ikinci bir şahinciye işe aldık." Devam ederken kanım dondu. "Ve şimdi onun neler yapabileceğini gösterme şansı var."

Siktir. Siktir. Siktir.

Moll'un eli bir mengene gibi benimkine kilitlendi ama kendimi ayağa kalkmaya zorladım. İleriyi düşünmeli ve yaşlı şahincinin çağrıldığı anda böyle bir şey beklemeliydim, ne yapacağımı planlamalıydim.

"Bana şans dile." Merdivenlere doğru mekanik bir şekilde yürürken görüşüm hafifçe karardı, kalbim göğsümde ağır bir şekilde çarpıyordu. Korkulukları sıkıca kavradım, gözlerim yürürken kralın ayaklarına sabitlendi. Gerçekten ölmüş olmasını dilediğim biriyle göz teması kurmanın bir anlamı yoktu.

Fetch ve benim hangi numarayı yapacağımızı düşündüğümde bile dibe yaklaşmıştım. Koşullar göz önüne alındığında, ne kadar iyi yapmak istiyordum? Aslında şimdilik Bertrand'ın çırağı olarak hareket edecektim, ama bundan daha fazlası, dikkat çekmemeyi planlıyorduk. Şimdi amfi tiyatronun ortasıdaydım ve tüm gözler üzerimdeydi.

Ringe adımımı attığımda içimde öfke kabardı.

"Başlamadan önce kralınızın önünde eğilin," diye talimat verdi Relyk.

Daha fazla korkmayı beklerdim ama o anda Heinrich'in soğuk mavi gözlerine bakarken tek hissettiğim öfkeydi. Bunun yüzüme yansımamasını umuyordum. Eğer mümkün olsaydı, aramızdaki küçük bariyeri aşıp hançerimi boynuna saplar ve Moll'un başlattığı işi bitirirdim.

Kalın, altın tacı akşam ışığında parılıyordu, İmparatorluğun amblemi tacının ortasına basılmıştı.

ipek tunik. The Hollow'da her gün açlıktan ölen altın madencileri, kotalarını dolduramazlarsa dövölüyor, maldan bir parça bile almaya cüret ederlerse asılıyordu. Sırf onun giydiği şeyleri yapmak için kaç kişi ölmüştü?

Moll'un üzerinde durduğu görüntü zihnimde tekrarlandı ve elimi sıkıca yumruk yaptığımında elim acıdı.

Bu adamı başkalarını kurban etmesi için iktidarda bırakırken gerçekten burayı terk edip The Hollow'a geri dönebilir miydim? Ama gerçekte yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ben kahraman değildim. Güçlü bir Fısıltı değildim. Hâlâ mezarın bu tarafında olduğu için şanslı olan bir yetimden başka bir şey değildim.

Uzun süre bakışlarımla karşılaştı, dudakları kaşlarını çattı.

Eğilmen gerek. Ve hala yapmadın seni aptal!

Kendimi güvende hissettiğim kadar sığ bir yay çizdim - bu noktada önerebileceğim tek hafiflik buydu. Şu anda bunu çözecek zamanım yoktu ama önceki planım açıkça eksik kalmıştı. Moll'u güvenli bir şekilde Hollow'a geri götürdüğümde ve işler tekrar sakinleştğinde, belki Küçük Alabaster'a geri dönebilirdim.

Çünkü bu piç kurusu hükmetmeyi hak etmiyordu. Peygamberdevesi kadar korkunçtu.

Kalbim çarpıyordu, isyan etmeyi düşündüğümü biliyordum, tam da onun uyardığı şey, yayda kaldım, hatta biraz indirdim.

Duncan çok daha iyi bir kral olurdu. Bunu görebiliyorum. Ama Duncan'ın hükmetmesi için Heinrich'in ölmesi gerekiyordu.

Bu sefer gerçekten.

BÖLÜM 10

Rebellion oldu a korkunç fikir. Muhtemelen bir .
benim

Bugüne kadarki en kötüsü. Moll bana öyle derdi ve haklıydı.

Yine de kelime içimde yuvarlandı, tekrar tekrar, ne kadar aptalca olsa da.

Elimdeki göreve odaklanmak için dikkatimi kraldan ayırdım.

Duncan bakışlarımı karşıladı. "İyi şanslar," diye mırıldandı.

Dönüp kaşlarını kaldıran Relyk'in yanından hızla geçip muhafızlara doğru bakarken kalbim küt küt atmaya başladı. Kralın muhafızları yakından bakıldığında, tribünlerden göründüklerinden çok daha gariptiler. Ortalama bir adamdan bir baş daha uzun, yarı yarıya daha geniştiler ve her birinin gece yarısı siyahı zırhlarının içine girip çıkan siyah sinek bulutları sanki gölgeler etraflarında kıvrılıyormuş gibi bir etki yaratıyordu.

"Çırak. İşe koyul," diye bağırdı Bertrand ve beni düşüncelerimden

Titreyerek uzandım ve cebimden kurutulmuş bir parça tavşan eti çıkardım. Kralın korkunç muhafızlarını incelemek için daha sonra bolca vaktim olacaktı. Gösteri zamanı gelmişti. Ringe çıkarken Fetch omzumda gerildi ve sonunda onu havaya fırlattığımda bir şimşek gibi kolumdan fırladı.

Bir dizi temel numaranın üzerinden geçtik ve Bertrand'ın şahinlerini göstermemesi için elimden geleni yaptım. Geçer not almak mükemmel olmaktan daha iyi olabilirdi, özellikle de gözlerin üzerinizde olmasını istemediğinizde.

Rutinimizin sonunda ona ıslık çaldım ama o son anda havaya fırladı ve havada döndü. Sanki kazara olmuş gibi gagasından salyangozun düşmesine izin verdi ve bir kalp atışı sonra bir dalış bombasına dönüştüğünde ne bekleyeceğimi zaten biliyordum.

Bir tüy ve pençe kasırgası içinde yere doğru düştü. Lokma, hemen arkasındaki sert toprak zemine gittikçe daha da yaklaştı. Gagası onu yerden sadece birkaç santim uzakta yakaladı ve dalışından dönerek çıktı, kanatlarından bir toprak bulutu havalanırken tekrar uçmaya başladı ve omzuma kondu. Kalabalık alkışlarla patladı ve son bir zafer çılgılığı atarak yutmadan önce ikramı son bir kez havaya fırlattı.

Showofi.

Bertrand'ın şahinlerine arka koltukta oturmaya razı olabilirdim ama anlaşılan Fetch değildi. Onu suçladığımdan değil, harikaydı.

Dikkatim tekrar asillere kayınca ruh halim karardı ve bakışlarıyla karşılaştığımda büyücü başını eğdi. Bana ince gülümseme fırlattı ve ellerini birleştirerek kendi el çırpışını yaptı.

"Ve işte karşınızda sarayımızın gelecekteki doğancısı *Ella*. İyi bir çıraklık dönemi geçirmesi halinde önümüzdeki yıllarda ne gibi yenilikler getirebileceğini görmek için sabırsızlanıyoruz."

Tekrar eğildim, arkamı dönüp ahşap merdivenlerden yukarı çıkarken gözlerim Moll'a sabitlenmişti. Koltuğunda olabildiğince küçülmüş, kraldan uzağa eğilmiş, titriyordu. Öfke karnımda alev alev yanıyor, kanımı kaynatıyordu.

Moll için her savaşırdım.

Ben daha Moll'un yanına oturmayı bitirmeden büyücü tekrar konuştu.

"Bir sonraki sergimiz için... Sör Crispin Locke ile birlikte kendi Prensimiz Duncan. Kraliyet ailesinin gücü sadece liderlik ve politikada yatmıyor. Prens küçüklüğünden beri kılıç kullanmayı öğrenmiştir ve hepimizin bildiği gibi çok az kişi onunla boy ölçüşebilir. Bu sergi onun bunu *kanıtlaması* için bir başka fırsat olacak."

Duncan ve Sör Crispin sadece gözleri ve ağızları görünecek şekilde miğferlerini taktıktan sonra yan yana ringin kenarına doğru . Siyah zırhlı muhafızlardan biri kapıyı onlar için açmak üzere harekete geçti ama Kral Heinrich...

"Dur!" Onlara doğru dengesiz bir yürüyüş yaptı.

"Majesteleri." Relyk ayağa kalktı ve başını eğdi.

Ne oluyordu? Kaskın altından Duncan'ın yüzünü göremiyordum.

Relyk ile büyücünün geri çekilmesine neden olan hızlı bir değiş tokuştan sonra Heinrich kalabalığa hitap etmek için döndü.

"Tacın düşmanlarına krallarının bir saldırıdan sonra bile ne kadar güçlü olduğunu göstermek için bu müsabakada kardeşimin yerini alacağım!" Sesi duygusallıkla çınliyordu. İlk başta bunun müstakbel suikastçısına duyduğu öfke olduğunu düşündüm. Ama Duncan'ın yanından geçip ona bir bakış bile atmadan omzundan kontrol edince, bunun başka bir şey olduğunu anladım.

"Kıskançlık," diye fısıldadım Moll'a yaklaşarak. "Burada en azından bir kardeş rekabeti var."

Tabii... Heinrich kendisine saldırının Duncan tarafından düzenlendiğini mi düşünüyordu? Ama bu mantıklı değildi - Heinrich o gece ne yaptığının farkındaydı, bunu asla kabul etmeyecek olsa bile. Molly'nin nefsi müdafaa yaptığını biliyor olmalıydı, başka bir şey değil.

Bütün krallığı yöneten ve gönlünün istediği her şeye sahip olabilen bir adamdan bunu görmek garip bir duyguydu ama yine de açıkça görülüyordu.

Kıskanmıştı.

düşünen Heinrich, ancak büyücü küçük kardeşini övmeye başladığında müdahale etmeye karar verdi.

İlginç.

Bu bilgiyi bir kenara sakladım. Hatta Duncan'ın kral olarak daha iyi bir seçim olduğuna her zamankinden daha çok inanmamı sağladı.

Heinrich, körelmiş kılıcını kınından çıkarmadan önce saygıyla eğilen Crispin'i karşılamak için ringin ortasına doğru ilerledi. Birbirlerinin etrafında dönerlerken, peygamberdevesiyle olan önceki dövüşünden kalan topallama açıkça görülüyordu ama yine de ilerledi.

Kral onu karşılamak için bir adım attı ve kılıcı bir deneme vuruşuyla ileri fırladı. Crispin onu savuşturdu ve kendi saldırısıyla karşılık vererek kralın zırhlı göğsünden kıl payı kurtuldu.

Heinrich bir kez daha hamle yapmadan önce yana sıçradı ve kılıcı adamın yüzünün yanından geçti. Crispin geri kaçarken tökezledi ama çabucak toparlandı ve kılıcının ucu kralın göğüs zırhında şingirdayınca kalabalık kükredi.

Kral vahşi bir saldırı telaşıyla ilerlerken nefesimi tuttum. Kılıcı bir içeri bir dışarı savruluyor, Crispin'i dövüyordu. Şövalye engelledikçe ve kaçtıkça geriye doğru sendeliyor, giderek artan çılgınca saldırıya karşı kendini savunmaktan başka bir şey yapamıyordu. Bir düzine vuruştan sonra Heinrich'in kılıcı omzunun hemen yanından kayarak duyulabilir bir *gümbürtüyle* aşağıdaki zemine çarptı.

Koltuğumda öne doğru eğildim, bir sonraki adımın ne olacağını beklerken oturamadım.

Crispin gerçekten *krala* vurma riskini alır mıydı? Bu bir ölüm cezası olurdu.

Crispin arkasındaki toprağa saplanmış kılıca kısa bir bakış attıktan sonra körelmiş bıçağını gönülsüzce Heinrich'e doğru savurdu. İşe yaramaz bir şekilde sekti.

Temas ettiği anda zırhı parçalayarak ikinci bir cevapsız darbeye işaret etti. Çitin tam karşısında duran Duncan'a hızlı bir bakış attım.

Bu iş plana göre gitmiyordu, bundan emindim.

Crispin tam silahını kınına sokacakken, kral bir kükreme sesi çıkardı, kılıcı topraktan çekip aldı ve tüm gücüyle savurdu.

şövalyenin kafasını koparmayı amaçlayan öldürücü bir darbe.

şövalye ama bacağı ani ağırlık değişimiyle büküldü ve kralın kılıcı havayı kafasının olduğu yerden kesti. Fakat kral kendini tuttu ve Crispin'in omzuna sertçe inen bir geri hamleyle yetindi. Heinrich zerine atılıp silahını yaralı şövalyenin göğüs plakasına ve miğferine defalarca savururken, Crispin bileklikle kaplı kollarıyla başını kapatırken, arena tamamen sessizliğe gömüldü. Karşılık veremedi. Gerçekten edemezdi. Karşı koyarsa ldrlrd.

Ama hiçbir şey yapmazsa... Onu cansız görmek üzere olduğumuzdan emindim.

Bir an Heinrich savunmasız muhafızı acımasızca . Sonra, sanki biri arenaya bir aslan salmış gibiydi.

Prens Duncan parmaklıkların üzerinden atladı ve eli kılıcının kabzasına doğru ilerleyerek onlara doğru koşmaya başladı. "Yeter! Yeter, kardeşim!"

Heinrich Duncan'ı duymuyor gibiydi, darbeleri Crispin'e daha hızlı ve daha sert geliyordu.

Sessiz kalabalık toplu bir nefes çekerken hava gerginlikle doluydu. Duncan z kardeşine gerçekten zarar verecek miydi?

"Dur!" Relyk'in sesi sessiz arenada gürledi ve prens onlara ulaşamadan ya da silahını tam olarak çekemedi kralı hamlesinin ortasında durdurdu.

Aksiyon arenada olsa da, gözümü alamadığım kişi büyüyüdü.

Relyk'in teni bu mesafeden bile hastalıklı bir gri görünecek kadar solmuştu. "Dediğim gibi, durun. Dövüş iyi karşılandı ve bitti." Bir elini kaldırırken ayaklarının üzerinde sallanıyordu. "Hükümdarımızdan gerçekten muhteşem bir güç gösterisi. Kral Heinrich galip geldi."

Dikkatimi tekrar Heinrich'e verdiğimde, onun Relyk'e ters ters baktığını ama hâlâ yere düşmüş, muhtemelen kıpırdamaya cesaret edemeyen Crispin'in üzerine eğilmiş olduğunu gördüm.

Heinrich sırf bir noktaya parmak basmak için zavallı adamın işini bitirecek miydi? Yürek burkan birkaç dakikadan sonra kral sonunda kılıcını yere bıraktı. Sonra ayağa kalktı ve kutlama için yumruğunu havaya kaldırdı. Bir süre şaşkın bir sessizlik oldu, ardından yarım yamalak bir alkış koptu.

Titrek bir nefes verdim ve koltuğumda geriye doğru yığıldım. Bu çok yakın bir . Soylular ve Küçük Alabaster'lılar biz Hollow'lulara tepeden bakıyor olabilirlerdi ama onlar tam bir hayvandı. Yüzde bin emindim ki Relyk dövüş çağrısı yapmasaydı Duncan'ın arkadaşı ölmüş olacaktı.

Boktan evime dönmek için hiç bu kadar çaresiz olmamıştım. Tecavüz edecek, öldürecek ve canı ne isterse yapacak bir adamın burnunun dibinde yaşamaktansa, onu daha yüksek bir standarda tabi tutan bir yasa olmadığını bile bile, pislikten daha fakir olmayı ve hayatta kalmak için mücadele etmeyi tercih ederdim.

Duncan yanından kardeşine ters ters baktı ve Crispin'in ayağa kalkmasına yardım etmek için diz çöktü. Duncan'ın bakışları tekrar krala döndüğünde adam kolunu kavradı ve ayağa kalktı. "Kardeşim, bu-" Prens'in parmakları kılıcının kabzasına kapandı ama Crispin bir elini Duncan'ın omzuna

koydu, durma Onu. Duncan durdu stok-still kararsızlıkla için a uzun An, vücut sıkı olarak a tel gerildi. Sonunda elini kabzadan çekti ve sadece

başını salladı. "Aferin kralım," dedi sert bir selamla.

Son gerginlik de azalırken kalabalık hep bir ağızdan nefes aldı. Şövalyesinin dengeleyici eli olmasaydı ne olacağını söylemek zordu. Duncan gerçekten de krala tek başına hücum etmeyi mi planlıyordu? Heinrich'in hiç şüphesiz devreye girecek olan uğursuz zırhlı fedailer mangası düşünüldüğünde, bu bir intihar göreviydi. Kan bağı olsun olmasın, Duncan'a krala saldırdığı için herkesten daha fazla merhamet gösterilmeyeceğine dair bir his vardı içimde.

Duncan ve şövalyesi bir süre sonra arenanın ortasından çıktılar ve koltuklarına doğru yöneldiler. Aralarında Moll ve benimki gibi bir dostluk olduğunu anlamak kolaydı; kan bağından ziyade ruh bağıyla birbirlerine bağlıydılar. Duncan ve kardeşi arasında aynı şeyin söz konusu olmadığı şimdi her zamankinden daha açıktı. Prense güvenmek için bir neden mi, yoksa sadece bir tesadüf mü? Tecavüzcü olmaması ve kardeşinin bir pislik olduğunu bilmesi *onun* iyi bir adam anlamına gelmiyordu.

O hâlâ onlardan biri ve sen de tam bir isyan başlatmayı düşünüyordun, seni aptal, diye hatırlattı kafamın içindeki küçük bir ses bana. Bunu bir an bile unutmama izin veremezdim.

Sözde kutlamanın geri kalan etkinlikleri muhafızlar arasındaki gösteriler, dansçılar ve bir çift ateş yiyen Fısıltı'nın yer aldığı hafif eğlencelerle olaysız geçti. Her şey sona erdiğinde güneş çoktan batmıştı.

Relyk, kralla birlikte tekrar kürsüye çıkarken boğazını temizleyerek amfi tiyatroyu susturdu.

"Umarım bu kutlamadan en az bizim kadar keyif almışsınızdır, ancak daha az neşeli bir notla bitirmek zorundayız. Bu gece üzerimizde karanlık bir hayalet dolaşıyor. Bu kadının -kendine Francesca diyordu- bulunup cezalandırılması gerekiyor.

Suçlar. Saray muhafızları Küçük Alabaster'daki tüm kızılıarı sorguladı ama bir sonuç çıkmadı. Bu da demek oluyor ki görünüşünü ya yetenekle ya da büyüyle değiştirmiş. Krallığın bir düşmanı aramızda pusuda bekliyor. Gz önünde saklanıyor olabilecek bir düşman ve her biriniz bu düşmanı adalete teslim etmek için elinizden geleni yapmakla *yükümlüsünüz*. Bu sinsi komploya herhangi bir şekilde karıştığından şüphelendiğiniz biri varsa, hemen ne çıkın ve konuşun. Yanılıyorsanız cezalandırılmayacaksınız. Hatta, tacı korumaya çalışan bir vatansever olarak övgü alacaksınız."

Kralın, görevi 'tacı korumak' olan Sr Crispin Locke'a nasıl davrandığını düşününce, kendimi Relyk'in verdiği sözlerin ne kadar değerli olduğunu sorgularken buldum. Ve daha da endişe verici olanı, suçlananlar için işlerin nasıl gideceğiydi. Bu kolayca bir tür çılgın cadı avına dönüşebilirdi -özellikle de ortada somut bir ödül, hatta bir ödül şüphesi varsa. Ancak kalabalık endişelerimi paylaşmıyor gibiydi ki birkaç sıra önümde bir el havaya kalktı.

Büyücü başını eğerek ona baktı ve ayağa kalkmasını işaret etti. "Evet?"

Relyk'ten hizmetçiye bir ışık titreşimi geçti. Kadının sesi boğuk ve derindi, her kelimeyi zorlukla söylüyordu ama her nefesi duyabilecek kadar yüksekti.

"Agnes Burrows olabilir. Bazen kasabaya gelen bir Smudger ve geri kalanımızdan hoşlanmadığını söyleyebilirim... Birkaç hafta önce onu arkamdan mor bonemle ilgili gülerken yakaladım, kralı incitmeye çalışacak bir tipe benziyor."

Büyücü kadına yardımsever bir şekilde gülümsedi. "Başka... şüpheli davranışlar var mı?"

Hizmetçi çenesini kaşıdı ve sonra başını salladı. "Belki, ama kendi gözlerimle gördüğüm kadarıyla değil."

Relyk ellerini birbirine bağladı, gerginliğini görebileceğim kadar sıkıydı. "Peki Agnes kaç yaşında?"

Kadın yüzünü buruşturdu ve omuz silkti. "Altmış kúsur."

"şüphelimiz daha genç ve güçlü bir Fısıltı bile böylesine büyük bir illüzyonu uzun süre yaratmakta zorlanır, ancak bunu dikkate alacağım ve Smudge'daki bağlantılarıma soracağım."

Otuz kúsur yaşlarında bir adam elini kaldırdı ve Relyk ona da konuşması için zaman verdi. "Peki ya ahırda atların bakımını yapan genç kadın? Sabah erken saatlerde ata binerken onu kralla konuşurken gördüm. O gittikten sonra ağlıyor ve nefesinin altında küfrediyordu."

Büyücü bu sefer *gerçekten* ilgisini çekmiş gibiydi. "Peki onun adı ne?"

"Amelia."

Uzakta bir kadın kısık bir çığlık attı ve ayağı fırladı. "Ben değildim! Bütün gece ahırdaydım ve misafirlerin atlarını besleyip suladım! Yemin ederim!"

Kız on dokuz büyük olamazdı, kahverengi saçlarına bir tutam kumral karışmıştı. Relyk başını yanındaki sineklerle dolu uşaa doğru sallayınca kanım dondu. "Bunun doğru olduğuna eminim, ama bu gece ayrılmadan önce muhafızıma birkaç soru sorarak bunu teyit ettireceğiz."

Heinrich'e bir bakış attı ama kral şaşkınlıkla başını salladı ve sonra omuz silkti.

Bir görgü tanığı için çok fazla. Heinrich'in bahçelerde olanlarla ilgili hiçbir şey hatırlamadığından oldukça emindim, bir süredir neredeyse ölüydü. Relyk bu uydurma haberle insanları korkutup ortaya çıkmalarını sağlamaya çalışıyordu. Eğer herkes sakinleşir ve çenesini kapalı tutarsa, eninde sonunda avdan vazgeçmek zorunda kalacaklardı.

Muhafız Amelia'ya doğru yürürken, aynı saç rengine sahip, sadece gri benekli yaşlı bir kadın

kollarını açarak önüne atladı.

"Hayır! Lütfen, onu almayın! O benim yaşayan tek çocuğum. Ona kefil olabilirim." Sesi histerik bir hal almıştı ve Molly'nin eli kemiklerimi sızlatacak şekilde benimkine sarıldı. "Çok uzun bir gün geçirdiği için o gece geç saatlerde ona etli ve fasulyeli börek getirdim. Onu ahırda gördüm!"

"Başını aşağıda tut," diye fısıldadım Moll'a. Kolum düşünceden çok içgüdüyle havaya . "Affedersiniz? Efendim?" Yüksek sesle seslendim ve her kafanın bana doğru dönmesine neden oldum. "Neden bir seyisin bir çift pahalı... neydi onlar, cam ayakkabılar mıydı duyduğum? Ve davetiye olmadan Jübile'ye nasıl katılabildi?"

Relyk, Amelia'yı suçlayan kişiye sorgulayıcı bir bakış attı. "Düşünceleriniz?"

Adam gözlerini kocaman açarak geri çekildi. "Şey... Bilemem, değil mi? Belki de onları çalmıştır. Bilmiyorum, size sadece bildiklerimi söyledim, hepsi bu."

"Onları nereden bulmuş olabilir ki?" Relyk mırıldandı. "Benim odak noktam kralı iyileştirmek, ve bu suçluya benzeyen herkesle görüşmektir ama artık araştırmayı genişletmenin zamanı geldi." asker sırasına döndü. "Yarın ilk işiniz şehirdeki tüm dükkânları kontrol etmek ve bu ayakkabılara uzaktan bile olsa benzeyen bir şey olup olmadığına bakmak olacak."

Siktir, siktir, siktir. Ne yaptım ben?

Şüpheleri masum bir ahır kızından uzaklaştırmaya o kadar niyetliydim ki, istemeden de olsa soruşturmalarında onlara yardımcı olmuş olabilirdim. Little Alabaster ve The Smudge'dan başlayacaklardı ama soruşturmalarını The Hollow'a taşımaları an meselesiydi. Oradaki herkes sadece Xavier'in böyle tuhaf bir eşya yaratabileceğini bilirdi. Muhtemelen hâlâ o ayakkabılarla övünüyordur.

Elbette aramızda, ölüm anlamına gelse bile bir Hollower'a asla ihanet etmeyecek olanlar vardı. Ancak tek gereken bir miktar maddi ödöldü ve bir avuç yalaka ve dönek kanarya gibi ötmeye başlayacaktı.

Kendi tavsiyeme uyup kapatmalıydım. Belki de 'sessizlik yemini' eden Moll yerine ben olmalıydım...

Hem genç Amelia hem de ağlayan annesi arenadan çıkarılırken fısıltılar ve mırıltılar kalabalığın arasında yuvarlandı, ancak büyücü bir ıslıkla dikkatlerini geri çekti.

"Yıllık Bolluk Ziyafetlerinizin planlandığı gibi devam etmesine izin vereceğiz ve o gece de sarayda seçkin bir misafir grubunu ağırlayacağız. Eğer suçlu bu süre zarfında bulunamazsa, biz güvenlik protokollerimizi yeniden değerlendirirken bu Alabaster'daki son sosyal etkinlik olacak. Bu, Yıl Sonu galası ya da evlerinizde akşam yemeği partileri, sarayda düzenlenen şenlik ya da baloların olmayacağı anlamına geliyor. Hiçbiri olmayacak."

Hâlâ Amelia'ya nasıl yardım edeceğimi anlamaya çalışıyordum ama ön sıralardan gelen soluk seslerine bakılırsa, aptal partilerini bir süreliğine iptal etmek yerine hadım etmekle tehdit ettiğini düşünebilirdiniz.

Ama henüz işleri bitmemişti. Heinrich, Relyk'e katılmak için ayağa kalktı ve buz gibi gülümsemesindeki bir şey bana en kötüsünü sona sakladığını söyledi.

"Peki ya Tanrı korusun, don eriyene kadar sorumlu kişiyi *hala* bulamazsak? İlk doğan çocuklarınızdan oluşan bir ekip, Büyük Duvar'a gidip peygamberdevesi yuvalarındaki yumurtaları temizlemek üzere kurayla seçilecek."

İşte .

Molly'nin yanımda irkildiğini hissedebiliyordum ve gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Canavarlar. Bu insanlar lanet olası canavarlardı.

"Bu bir ceza değil elbette," diye araya girdi Relyk. "The Hollow'da bir saldırı oldu ve küçük bir çocuk neredeyse ölüyordu."

Kız. Küçük bir kızdı, seni piç.

Gözlerimi açtığım da büyüünün başını sallayarak devam ederken sahte bir endişeyle dilini kısıtığını gördüm. "Sadece her ailenin bu krallıktaki insanları güvende tutmakta bir payı olduğunu hissetmesini sağlamamız gerekiyor. Anlıyorsunuzdur."

Ölü sessizliğine bakılırsa, kitleler kesinlikle anlamamıştı ama kimse tek kelime etmedi.

"Artık her şey halloldu, hepiniz evlerinize, yataklarınıza gidebilirsiniz. Sevgili kralınızın mucizevi iyileşmesi için şükran duası ettiğinizden emin olun."

Kral Heinrich'in dudakları acımasız bir gülümsemeyle bükülürken hepimizi el sallayarak uğurladı. Birkaç dakika sonra amfi tiyatrodan düzenli bir şekilde çıktık. Beni tüketen korku ve öfke karışımı neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı ve Moll'un bana ayak uydurmasına izin verecek kadar yavaş davranmakta zorlandım.

Mazeretini kontrol ettikten sonra Amelia ve annesinin gitmesine gerçekten izin verecekler miydi? Ve eğer bırakmazlarsa, masum olduğunu bilmeme rağmen onun götürülmesine izin verdiğim için kralın kendisi kadar ben de mi suçluydum? Elbette yardım etmeye çalışmışım ama hiçbir işe yaramamıştı. Statüsü, güzel yüzü, saçının rengi onu lanetlemişti.

Bu ve kralın bıçaklandığı geceye dair tek bir anısının bile olmadığı gerçeği. Moll'u gören insanların açıklamalarına güveniyorlardı. Bizim için iyi, diğer kadınlar için o kadar iyi değil.

Kulübemize dönerken diğer hizmetkârlardan ayrıldık ve kapıyı kapatana kadar Moll uzun, ağır bir nefes verdi.

"Bu korkunçtu." Protezini çıkardı ve dalgınca dizini ovuşturdu. "Kendimi hasta hissediyorum. Anlamıyorum. Nasıl hayatta olabilir? Kabuslarımda onun *ölü* yüzünü görüp duruyorum..."

Ben başımı sallarken Fetch omzumdan bir üst dolaba uçtu. "Büyücünün büyüü herkesin bildiğinden daha güçlü olmalı, eğer onu ölüme bu kadar yakinken geri getirebildiyse ki hepimiz öyle olduğunu düşündük."

Ama bu çabanın bir bedeli olduğu hissine kapıldım. Relyk gece ilerledikçe daha da bitkin görünüyordu ve kral da tam olarak canlılık ve dinçlik dolu değildi. Halk ve buranın siyaseti için iyi bir görüntü sergiliyorlardı.

İyi cephelerden bahsetmişken.

"Bu çizimlerden ne anladınız?"

"Bunları her kim yaptıysa harika bir sanatçı, ama hizmetçilerin bunların taca karşı bir tür protesto olduğunu konuştuklarını duydum ve bunu gerçekten göremedim," dedi omuz silkerek. "Yine de o kız haklıydı. Büyücü kesinlikle bundan bahsetmedi."

"Sana bahsettiğim peri masalları kitabındaki resimlere çok benziyorlardı," *tamam, aynen benziyorlardı*.

"İlginç. Belki de onları çizen kişi gerçek ailenle aynı yerden gelmiştir!"

Başımı salladım, benimle aynı aklı başında sonuca vardığı için yarı rahatlamıştım. Çünkü diğer olasılık, tüm bu stresin beynimde bir şeyleri yerinden oynatmış olması ve deliliğe giden düz bir yolda ilerliyor olmamdı.

Gayelette yine ne demişti?

"Sadece şunu bilin; tam olarak olmanız gereken yerdesiniz ve başarılı olmak için ihtiyacınız olan her şeye sahipsiniz. Yolun her adımında savaşmayı bırakın ve kendinizi evrenin size söylediklerine açın."

"Evet, o zaman evren çok daha açık olmalı," diye mırıldandım, başım aniden çarpmaya başladı.

"Neydi o?" Moll kafasını soru sorar gibi eğerek sordu.

Boğazımı temizledim ve şakaklarımdaki ağrıya rağmen gülümsemeye zorladım.

"Yok bir şey, sadece sesli düşünüyordum. Endişelenmeni istemiyorum, Moll. Yakında buradan çıkacağız. Yemin ederim."

Sözsüzce başını salladı ve başını omzuma yasladı. "Ben... Teşekkür ederim. Başımın belada olduğunu bildiğin halde benim için geldiğin için. Kalmak zorunda olmadığın halde kalıp bana yardım ettiğin için. Her şey için."

"Durum tersine senin de aynısını yapacağını biliyorum." Bir kolumu beline doladım ve kararlılığım güçlenerek öylece durdum. Değerli enerjimi peri masallarına ve tesadüflere harcamazdım. Beynimdeki her hücreye planlama, gözden geçirme ve biraz daha planlama için ihtiyacım vardı.

Yarın yine de O'Donnelly'lerle temas kuracaktım. Ama işler son birkaç saat içinde kesinlikle daha karmaşık hale geldi. Şimdi, kaçana kadar sadece Moll'u korumak zorunda değildim. Ayrıca Amelia ve annesinin günahlarımızın bedelini ödemediğinden emin olmam gerekiyordu ve onlara yardım etmek için nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Burası zaten sadece ben ve Moll'un kurtarmaya çalıştığımız potansiyel tuzaklar ve terörle dolu bir cehennem manzarasıydı.

Kral Heinrich *hayatta* olduğuna göre, onun terör saltanatının daha yeni başladığına dair içimde bir his vardı.

BÖLÜM 11

Early ve sonraki Sabah, önce I vardı
için olmak at

Bertrand'da doğancı çıraklığımın ilk gününde, The Hoof and Saddle'ın önünde durdum.

Gayelette bana O'Donnelly'leri bulabileceğim yerin burası olduğunu söylemişti ama söylendiği gibi kapıyı çalmak yerine olduğum yerde donmuş bir şekilde ön kapıya baktım. Bunun nedeni soğuk değildi, gerçi rüzgâr burnumu ve yanaklarımı ısıırıyordu.

Geceyi dönüp durarak geçirdim, sonuçların araçları haklı çıkarıp çıkarmadığına karar vermeye çalıştım, ama başka bir yol göremiyordum. Bizi nasıl çıkaracağını bilen yerlilerin yardımı olmadan Little Alabaster'dan kaçmak ve The Hollow'a geri dönmek mümkün değildi. Onlara ihtiyacımız vardı. Ama ödül için bizi kolayca ele verebilecek yabancılara gittiğimde kendimi savunmasız hissetmediysem ne olayım.

Bu şimdiye kadar aldığım en büyük risk olacaktı. Çiçekçi kadın Fısıltı'nın bana karşı dürüst olduğuna ve kralın hayatına kastedilmesinin üzerinden bir hafta geçmeden bir grup yabancidan beni ve Moll'u buradan kaçırmalarını istemek için buraya girebileceğime güvenmek zorundaydım... Bir kadın tarafından.

Şüphesiz bu şüpheli bir soruydu. Beni ihbar etmelerini engelleyecek ne vardı? Hırsızlar arasındaki onur, belki?

Belki de değildir.

Kraliyete ve ettiği her şeye karşı ortak bir nefret mi?
Hayatımızı buna bağlıyordum.

Söylendiği gibi kapıya önce üç, sonra iki, sonra tekrar üç kez vurdum. Bir dakika kadar sonra bir tahta parçası yana kaydı ve kahverengi bir göz bana baktı.

"O'Donnelly'ler için geldim, lütfen."

"Hadi o zaman," diye cevap verdi bir ses, aramızdaki kalın tahta tabakası tarafından boğuklaştırılmıştı. Kapı açıldı ve içeri adım attım. Kapıda duran adam dışında içerisi boştu. Kısa boyluydu, ancak 1.80 boyundaydı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Orada durup tüm sıcaklığı dışarı mı atacaksın yoksa içeri mi gireceksin?"

"Pardon, onlar burada mı?"

Bir homurtu çıkardı ve kapıyı çarpıp kilitlemeden önce beni içeri çekti.

"Arkada."

İşaret ettiği yöne doğru dikkatlice ilerlemeden önce gözlerimin loş ışığa alışmasına izin verdim. Meyhanenin arka tarafındaki açık kapıya yaklaştığımda alçak, hareketli sesler duyabiliyordum.

Kafamı odaya uzattığımda dört adamın bir bilardo masasının etrafında toplandığını gördüm.

"Kilitler çok iyi yapılmış. İçeri girmek sandığınızdan çok daha uzun sürecek." Kırmızı yanaklı iri yarı bir adam, jambona benzeyen ellerinde çocuk bardağına benzeyen birasından bir yudum aldı.

Zayıf yüzlü ve kalın çerçevesi gözleklü kel bir adam bilardo sopasını tutarak öne çıktı. "Diyorum ki biz-"

Büyük kardeş, elindeki biranın tek bir damlasını bile dökmeden Jacob'ın kafasına bir şaplak indirdiğinde odada bir çatlak çınladı. "Senin ne düşündüğün kimsenin umurunda değil Jacob."

Görünüşe göre küçük adam -Jacob- sendeledi, eli yüzüne giderken sopasını düşürdü. Artık bükülmüş olan gözleklilerini düzeltirken meydan okurcasına yukarı baktı. "Bana tekrar hatırlat,

Senin fiili liderimiz olmanı ne zaman oyladık, Scotty?"

Üçüncü adam gürültülü bir kahkaha attı. Yanında genç bir çocuk duruyordu, sessizdi, etkileşim karşısında gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Sanki *bu* ödleği lider olarak seçecek biri var da." Boyu kızıl yanaklara daha yakın olan üçüncü adam aslında tam bir kaçakçıya benziyordu - en azından görünüş olarak. Kumrala çalan koyu bukleler zümrüt gözlerinin hemen üzerinde asılı duruyordu ve her şeyi bir araya getiren çapkın bir gülümsemesi vardı.

Boğazımı temizledim ve dört çift göz hep bir ağızdan bana doğru döndü. "O'Donnelly'ler siz misiniz?"

En büyüğü olan Scotty, birasını bilardo masasının üzerine koyarken beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Hollow'a geri dönmeye çalışan pislik sensin, değil mi?" Öne doğru eğildi. "Gayelette gelebileceğinden bahsetmişti."

Sertçe yutkundum ve arkama hızlıca bir göz attım. Yalnız barmen hâlâ diğer odadaydı ve işimize burnunu sokmuyordu. Güvende olmak için cevap vermeden önce biraz daha yaklaştım.

"Evet," onların da aynı şeyi yapmasını umarak sesimi alçalttım. "Arkadaşım ve benim bir an önce buradan çıkıp The Hollow'a dönmemiz gerekiyor."

Gözlüklü Jacob, uzaktan göremediğim ince, ten rengi sakalını ovuştururken gözleri dalgındı. "İşler için zor zamanlar... Ne zamana kadar dışarıda olmanız gerekiyor?"

"Mümkün olduğunca çabuk. Diğer tarafta bekleyen bir ailem var. Biz sadece buraya geldik-" Büyük Scotty'nin el sallamasıyla durdum.

"Kendine sakla. Bunların hiçbirisi umurumuzda değil. Ne kadar az bilirsek o kadar iyi. Bize en erken ne zaman söyleyin, biz de size ne kadara mal olacağını söyleyelim."

Gözlerimi kırptım. "Bu gece yola çıkabiliriz. ödeme konusunda, ben nakit yok, ama ben var

değerli bir şey." Prensın cep saatini cebimden çıkararak kısa bir süre durakladım. Işığı yakaladı ve hepsi biraz öne eğildi, altın onları bala giden arılar kadar kesin bir şekilde çağırıyordu.

Jacob gözlerini kısarak yaklaşmamı işaret etti. Kaçakçılar altın saate açgözlü, altın yalayan gözlerle bakarken tetikte kalarak yaklaştım.

Onları sadece alıkoyacak ne vardı? Pek bir şey yok.

Bu, sormaya yeni başladığım bir soru değildi. Hollow'da birkaç ay geçirmek bir aptalın bile 'madalyonun kanunu'nu anlaması için yeterli olurdu; başkalarının sözlerine inanmaktansa onlara en çok parayı kazandıracak şeyi yapacaklarını varsaymak her zaman daha iyi olurdu. Yeterince basit bir önermeydi, ama beni biraz bıktırmış olsa da yıllar boyunca bana iyi hizmet etti.

Saati benden çalmaları ağızdan ağıza yayılan iş için kötü olurdu, ama bu, buradan canlı çıktığımı varsayıyordu. Bununla birlikte, buraya gelmeden önce yerimi başkalarıyla paylaşp paylaşmadığımı bilmelerinin hiçbir yolu yoktu. Elbette bu riske değmezdi. Nefesimi içime çektim ve içgüdülerime güvenerek tuttum.

Çok fazla seçeneğim yoktu.

Jacob saati ters çevirdi ve daha yakından incelerken gözleri büyüdü, en büyük kaçakçının elini küçümser bir tavırla tokatlayarak uzaklaştırdı. Sonra bana ters ters baktı. Saati elime geri itti ve sanki saatin lekesinden kurtulmaya çalışıyormuş gibi elini salladı. "Bunu buraya getirecek kadar aptal mısın?"

Saati ona doğru geri itmeye çalıştım. "Bu değerli bir parça, saf altın, kesinlikle değer-"

"Kraliyet ailesinden çalınan mücevherlerle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyoruz," diye tersledi.

İrkildim, onu sustururken omzumun üzerinden bir bakış attım.

Yakışıklı olan söze karıştı. "Kraliyet ailesinden çalmak, ha?" Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi ve bana şöyle bir baktı.

sanki ölçümü alıyormuş gibi. "Azmini sevdim, ama böyle bir şeyden kurtulmak çok zor olacak, özellikle de böyle bir zamanda - bilirsin, şu anda yaşadıkları onca sorun varken."

"Lafı dolandırma Paddy," dedi Jacob gözlüklerini kaldırarak. "Onu satın almamız düpedüz *çalgınlık* olur. Aklı başında hiçbir alıcı onu elimizden almayı düşünmez bile."

"İşaretleri dosyalasak nasıl olur?" Paddy saati aldı ve ters çevirdi.

"Sanki biri kaliteyi fark etmeyecek mi? Böyle bir şeye kalkışırsak Billy bizi öldürtür, seni aptal." Koca Scotty, Paddy'nin kulağına kelepçe vurmak için uzandı ama Paddy elindeki birayı tutarak bar taburesinden sıçrayıp ayağa kalktı.

Büyük bir yudum aldı ve daha büyük kaçakçının takip eden saldırısının menzilinden çıkarken bana göz kırptı. Kıkırdayarak döndü. "Bir kere tavuk olan her zaman tavuktur, sanırım. Eğer öğrenilmekten korkuyorsan, onu eritip satmaya ne dersin?"

Scotty homurdandı, omuz silkmeden önce uzun bir süre düşünerek yüzünü buruşturdu. "Onu eritecek kişi sen olduğun sürece istediğini yap, ama camı ve her şeyi aldıktan sonra, küçük bir altın parçası. Onu fazla uzağa götürmez. Değerli olan, Whisper yapımı bir saatin süslü işleyişinde."

Fısıltı yapıldı. Lanet olsun.

Jacob araya girerken gözleri benimkilerle buluştu. "Scotty bu sefer haklı. Tahmin etmem gerekirse, bize sunacak başka bir şeyiniz olmadığını varsayarsak, bir kişinin ücretinin yaklaşık yarısını karşılar."

"Size diğer taraftan bir şey verebilir miyim?" Dedim, ellerim nemli hissetmeye başlamıştı. Bu düşündüğümden *çok* daha pahalıya mal olacaktı ve seçeneklerim tükeniyordu. "Ben bir mucidim, bir sürü şeyim var-"

Scotty bana el salladı. "Bunun değmeyeceğini bilecek kadar çok sorun yaşıadık. Siz Hollower'lar hem beş parasız hem de kurnazsınız ve biz sizi kovalamayacağız. Biz kaçakçısınız, borç tahsildarı değil."

"Madem bu kadar büyük bir mucitsin, bizim için *burada* ne yapabilirsin?" diye sordu genç çocuk sonunda ve gözlerimi ona çevirdi. Grubun en küçüğü Scotty'ye gergin bir bakış fırlattı. Görünüşüne bakılırsa on üç yaşından büyük olamazdı.

Hızlı hızlı düşünerek ona başımı salladım. "Şey... içeri girdiğimde bir tür kilitle boğuştuğundan bahsediyordun." Yüksek sesle düşünerek durakladım. "Saat için bana biraz ödeme yaparsan, o parayla sana kendi icadım olan bir kilidi açabilirim. Henüz onun kıramadığı bir kilitle karşılaşmadım." Eskisi beni saray kilisesine sokamamıştı ama şimdiden kafamda canlandırabildiğim yeni versiyonu iki kat daha iyi olacaktı, yani bu bir yalandan çok bir tür vaatti. "Neyi açmaya çalışıyorsun ki?"

Scotty kalın bir kaşını kaldırdı. "Peki neden gidip sen Bu, lass? Eğer sen istiyorum için yapmak o içinde Yeraltı dünyasında sorularını kendine saklamayı öğrenmelisin." I çizdi Geri, yükseltmek benim eller içinde bir abartılı bir özür. O olabilir olmak oyunculuk sert ama yargılamak tarafından meraklı görünüyor üzerinde onların Kolektif yüzler, onlar için önemli bir şeye rastladığımı biliyordum. Açmaya çalıştıkları her neyse, en az onlar kadar değerliydi. The Hollow'a iki kişilik geçiş ücreti kadar.

"Eğer söylediğin kadar iyi çalışıyorsa," diye söze başladı Jacob, gözleri yine kısılmıştı, "O zaman bunun için sana iyi para öderiz. Eğer işe yararsa."

Kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. Bu işe yarayabilirdi. Ama dikkatli olmalıydım. "Beni ve arkadaşımı eve götürmeye yetecek kadar mı?"

Dört kaçakçı birbirlerine dönüp safları sıklaştırdılar ve uzun bir süre aralarında sessizce fısıldaştılar. Yüzlerini bana döndüklerinde konuşan Paddy oldu.

"Söylediğin gibi bize bir maymuncuk getirirsen, evet... sana iki kişilik The Hollow'a geçiş izni veririz..."

Başımı salladım, umutla dolup taşım ve zafer duygusunu yüzümden uzak tutmak için mücadele ettim. "Anlaştık o zaman. Malzemelerim yok ve bunu yapmak birkaç günümü alır." Smitty yeterince nazıktı ama demirhanesindeki yerim için beni çalıştıracaktı. "Mümkün olduğunca çabuk başlamak istiyorum. Cep saatini ne kadar çabuk eritip boşaltabiliriz sence?"

Smitty'nin yerinde onlar için eritebilir miydim? Elbette, ama bunun için daha fazla zaman gerekecekti. Ayrıca ne kadar çabuk elimden çıkarırsam o kadar iyiydi. Fısıltı yapımı... muhtemelen izi sürülebilirdi ve benim elimde olmasındansa onların elinde olması daha iyiydi.

Paddy endişelerimi tersiyle itti, diğerlerine bakmadı bile. "Kıza avans ver. Projeyi ne kadar çabuk bitirirse o kadar iyi olur. Buralarda işler kızışıyor. Daha fazla bekleme riskini göze alamayız..."

Scotty kaşlarını çattı, ama bilardo masasının üzerindeki saate uzanırken bile homurdanarak beni yaklaştırdı. Kepçeyle aldı. "Ondan kurtulacağız. Bence değer..." Durakladı ve kulağına bir şeyler fısıldayan Jacob'a döndü. "Elli mark."

Bunu söylediği anda dişlerimi sıktım, bana hangi rakam verirse versin yapacağım gibi. Takas... İhtiyacım olanı almak için elli mark yeterli olsa bile ilk teklifi asla kabul etmediniz. "Tanrım... Bu kadar az paraya bunu yapmak zor olacak. Bunun doğru çalışması için almam gereken bir sürü şey var."

Gözlerini bana dikti, sonra homurdandı. "Yetmiş beş. Parayı alıp kaçmayı aklından bile geçirme. Borç tahsildarı olmadığımızı söylediğimi biliyorum ama bu

Buradaki anlaşma farklı. *Bizim* bölgemizdesin. Nereye giderseniz gidin, adamlarımız sizi bulacaktır. Little Alabaster'da O'Donnelly'lerin ulaşamayacağı hiçbir yer yok."

Elimi uzattım ve onunki benimkini yuttu. "Anlaştık." Yetmiş beş iyi bir anlaşmaydı ve eve dönmenin başka yolu olmadığına göre, bu işi sonuna kadar götürebilirdim.

Paddy bana son kez göz kırptı ve ardından yanındaki genç ve sessiz kızla birlikte yan kapıdan çıkarak gözden kayboldu.

Birkaç dakika sonra yetmiş beş mark daha zengin olarak tavernadan çıktım ve uzun bir nefes aldım. Önümüzdeki yol nihayet açıktı. Her şey yolunda giderse, Moll ve ben birkaç gün içinde eve dönüş biletimizi alacaktık. Tek yapmamız gereken o birkaç günü atlatmaktı.

Ara sokakta koşuştururken ruh halim bütün hafta boyunca en yüksek seviyedeydi... ta ki yüzüm kas duvarına çarpana kadar. Prens Duncan Westerly'nin delici gri gözlerinin bana baktığını görmek için sendeleyerek geri döndüğümde güçlü eller beni yakaladı.

"Kahretsin... Ella? İyi misin?"

"Ben iyiyim!" Vücudumdaki tüm kaslar bir anda gerilmiş, tam bir savaş ya da kaç moduna girmiş gibiydi. Elimden geldiğince kendimi tuttum ve durumu hızlıca gözden geçirdim. Saatini bana kadar takip etmiş miydi?

Lanet olsun.

İçimdeki endişeye rağmen, açıkça yanlış bir şey yapmıyordum. Bildiği tek şey, izin günümde The Smudge'daki bir dükkânı ziyaret eden bir hizmetkâr olduğumdu. Tepkim dışında tuhaf ya da suçlayıcı bir şey yoktu. Sesimi olabildiğince sakinleştirerek devam ettim: "Burada ne yapıyorsun?"

Duncan'ın arkasından bir araba geldi ve ben de boynumu yana doğru eğerek Sör Crispin Locke'un onun yanında topallayarak ilerlediğini gördüm.

Duncan el arabasına uzandı ve yiyecek dolu bir sepet çıkardı. Ekmek, meyve, paketlenmiş bazı şeyler.

tanımlayın. "Amfiteyatro etkinliğinden sonra saray yemeğinden arta kalan biraz yemek vardı ve birazını buraya getirmeye karar verdik."

Daha az şanslı olanları da besleyen seksi bir prens mi? Lanet olsun.

Bu adamdan hoşlanmamak giderek zorlaşıyordu.

"Sizi ayağa kalkmış ve etrafta dolaşırken gördüğüme sevindim Sör Crispin," diyerek prensten uzaklaştım ve başımı eğerek muhafızı selamladım. "Siz... orada, ringde olanları hak etmediniz."

Dilimi ısıırıp koparmak istedim. Kim kral hakkında böyle bir şey söylemişti... hem de kardeşinin önünde?

Ama Crispin sadece omuz silkti. "Her zaman hak ettiğimizi, değil mi? Keşke öyle olsaydı."

Prens Duncan döndü ve gülümsedi. "Her neyse, seni görmek güzeldi... Ella. Ama gitmemiz gerekiyor. Saatim sanki havaya karışmış gibi kayboldu. Değiştirmek için mağazaya gidiyorum."

Gözleri benimkileri delip geçti ve suçluluğumu belli etmemeye kararlı bir şekilde boğazımı temizledim.

"Ne yazık. Bu şeylerin en tuhaf yerlerde ortaya çıkma gibi bir alışkanlığı var, kim bilir?"

Başını eğdi, kara kaşları çatıldı ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "İçimden bir ses öyle olmayacağını söylüyor ama haklısın, kim bilebilir ki?"

Tamam, saatini aldığıma dair şüphesi yüzünden benimle uğraşmaktan geri durmuyordu, bu da onun tamamen melek olmadığı anlamına geliyordu. Ama ne kadarı şeytandı? Yine de beni zincire vurdurmuyordu, o da var. Belki de şeytandan biraz daha fazla melekti.

Zihnim dans pistindeki yakın öpüşmemize geri döndü ve nabzım bir fırtına böceğine dokunmuşum gibi titredi. Duncan'ın keskin gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyor gibiydi, bakışları tam da boynumda kalp atışlarımla dans eden o noktaya kaydı ve dili üst dudağına dokundu.

"Her neyse," diye cıvıldadım, sesimin tiz tonundan utanarak. "iyi olacak, ama eminim seni... buralarda göreceğim." I

kaçmadan önce tavuk gibi elimi onlara doğru salladım.

The Smudge ve Little Alabaster arasındaki örtüden geçtikten sonra, porselen beyazı patikadan uzaklaştım ve derin düşüncelere dalarak saray arazisine doğru yöneldim. Prensın yanımda olması şu ana kadar bir nimetti, ancak birçok potansiyel tuzak vardı. Henüz tanımadıysa bile eninde sonunda beni tanıyacak mıydı? Ayağım kayar ve kendimi ele verecek bir şey söyler ya da yapar mıyım? Ama en tehlikelisi...

Eğer yalnız bir yerde olsaydık... gerçekten yalnız... ve o gözlerindeki parıltılı vaadi yerine getirseydi, onu geri çevirecek gücüm olur muydu? İçimden bir ses cevabı zaten biliyordu ve bu hiç hoşuma gitmemişti.

Kapılardan geçirilip kulübeye doğru ilerlerken hâlâ bunu düşünüyordum... ama kulübeyi Fetch dışında boş buldum.

Gagasını şaklattı ve midem ölmek üzere olan bir balık gibi çırpındı.

"Moll?"

Evin arkasından tanıdık bir kahkaha sesi geldi ve hemen arka kapıya koşup çekerek açtım. İşte oradaydı, çimlerin üzerinde genç bir kızın karşısında oturuyordu, iki bacağını önünde çaprazlamıştı, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi.

"Hey, Ella!" Moll bana gülümsedi. Konuşmak.

Benden başka birinin önünde konuşmak.

BÖLÜM 12

"Ne ne lanet ne düşünüyordun ?" diye talep ettim,

Moll'a o kadar sert bakıyordum ki gözümdeki bir damarın patlamamış olması mucizeydi. Küçük kızı birkaç dakika önce eve göndermiştim ve Molly'yi içeri sürüklemiştim ama şimdiye kadar kendini savunmak için tek kelime etmemişti.

Şu anda bile, mutfak tezgâhındaki var olmayan kırıntıları silmek için büyük bir gösteri yaparken bakışlarımla karşılaşmıyordu.

"Ne beklediğinizi bilmiyorum," diye mırıldandı sonunda. "Bütün gün bir mahkûm gibi evde kilitliyim. Temizlik yaparak ve evi güzelleştirerek meşgul olmaya çalıştım - fark etmedin ama - ama bazen düşüncelerim dönmeye başlıyor ve sadece ihtiyacım vardı - o çok yakın ve ben -" sözlerini yarıda kesti ve mutfak tezgahıyla uğraşmayı bıraktı, omuzları çöktü.

Ne düşündüğünü biliyordum ama yüksek sesle söylemek istemedim.

Kendi karanlık düşüncelerimle mücadele eden biri olarak, onu kendi düşüncelerini bir kenara için suçlayamazdım. Korkunç bir şey yaşamıştı ve ben onu yine yalnız bırakmışım. -Saldırganın yaşadığı yerden birkaç yüz metre kadar uzakta.

Öfke bir anda beni terk etti ve arkamda arkadaşım için derin bir üzüntü kuyusu bıraktı.

"Anlıyorum Moll, anlıyorum. En azından bana burada olduğu süre boyunca onunla konuşmadığını söyle. Çünkü geri döndüğümde benim konuştuğumu ve çocuğun yanıldığını ya da senin bir hata yaptığını falan söyleyebiliriz."

Yüzünü bana döndü ve çenesinin eğiminden anladım ki...

"Ah, Molly," diye fısıldadım, karnımda bir bulantı dalgası dolaşıyordu. Bu kötüydü, çok kötüydü.

"Bilerek yapmadım." Masanın üzerinde duran bir kase mor meyveye başparmağını salladı. "Kimseyle karşılaşacağımı düşünmemiştim, arkadaki çalıları gördüm ve sana bir turta ile sürpriz yapabileceğimi düşündüm. Oraya gittiğimde küçük kız arkamdan geldi ve mırıldandığımı duydu. Hangi şarkı olduğunu sordu ve ben daha durduramadan sözler ağzımdan döküldü. Ama merak etme," dedi, ben cevap veremedim ellerini kaldırarak, "Her şey yoluna girecek. Ona, konuştuğumda sesimi sadece özel çocukların duymasını sağlayan kötü bir Fısıltı'nın büyüsi altında olduğumu, ancak bu özel çocuklar herhangi birine söylerse, büyü'nün beni bir keresinde bana anlattığın hikaye gibi bir kurbağaya dönüştüreceğini söyledim. Tamamen inandı ve beni çok seviyor. Kesinlikle bir kurbağaya dönüşmemi istemiyor." Gülümsedi, sanki gerçekten harika bir şey yapmış ve ikimizi de potansiyel olarak mahvetmemiş gibi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve gözlerimi kısarak ona baktım. "Yani en kötü ihtimalle birine söyler ve ikimiz de şüphe çekeriz. Ve en iyi ihtimalle, altı yaşındaki bir kıza lanetlendiğini söyledin ve eğer seni bir daha görmezse - çiz *bunu*- seni bir daha görmediğinde, onun yüzünden kurbağaya dönüştüğünü mü düşünecek?"

Sessizce bana boş boş baktı.

Ellerimi saçlarımin üzerinde gezdirdim. "Ne düşünüyordun, Moll? Zaten berbat bir durumdayız, neden bazı yerel çocukları aşağı sürüklemiyoruz bizimle biz iken ?" I

mutfak masasındaki en yakın sandalyeye çöktüm ve başımı ellerimin arasına almak için öne doğru eğildim.

Gözleri nadir görülen bir öfkeyle parladı. "Biliyor musun *Ella*? Benim en iyi arkadaşım olmaya karar verdiğinde neyle karşılaşacağını biliyordun," dedi Moll, aniden öfkelenerek ve ellerini bir sahnedeymiş gibi kaldırarak. "Yalnız olmaktan nefret ediyorum. İnsanlara ihtiyacım var, onların da bana. Ben bir yıldız gibiyim, etrafımdaki her şeye altın ışık saçıyorum. Bu, insanların çekildiği bir işaret. Elimde değil. Burada sessiz kalmak için elimden geleni yapıyorum ama bu çok *zor*."

Ona baktım. O gerçekten benim en iyi arkadaşımdı, ama bu kusurlu olmadığı anlamına gelmiyordu. "Başka ne zor musun, Moll? Yakalanırsak başımızı boynumuzdan ayıracak olan baltanın kenarı." Elimi masaya vurdum ve o da sıçradı.

Lanet olsun. Parmaklarımı gözlerime bastırdım ve yavaş bir nefes aldım. İnsanları kendine çekme şekli konusunda haksız değildi; bu Tanrı'nın dürüst gerçeği idi. Ama daha karanlık bir gerçek?

Zamanımız azalıyordu. Eğer bizi buradan çıkarmazsam, Molly ikimizi de öldürtecekti.

Yorgun gözlerimi ovuşturdum ve başımı salladım. "Sadece... bana bir daha olmayacağına söz ver. Eğer küçük kız gelirse, onu gönder. Kendimize birkaç gün daha kazanmalıyız." Arkadaşıma baktım, gözleri genişti ve belki biraz korkmuştu ve yaşadığı onca şeyden sonra bunun için kendimi kötü hissettim. Ama korkması ölmesinden daha iyiydi. "Daha sonra eve gittiğimde her şeyi açıklayacağım ama sanırım buradan çıkış yolunu buldum. Gidip Bertrand'la buluşmam gerek. Sen burada kal ve üzerinde çalış. Kulübeden ayrılma... Pinky yemin eder mi?"

Molly başını salladı, paçayı kurtardığı için rahatlamış görünüyordu. "Pinky yemin ederim."

Hareketleri yaptık ve sonra bir an için bile ayrılmaya tereddüt ederek ön kapıya doğru ilerledim,

Çünkü onu tanıyordum. Çok fazla dikkat çekme eğilimini biliyordum. Ama başka seçeneğim yoktu.

Duncan'la karşılaşmam ve O'Donnelly'lerle buluşmam arasında zaten zihinsel olarak zorlanmıştım. Moll'u o küçük kızla dışarıda görmek beni aklımı kaybetmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştırdı.

Bertrand'ın beni bekleyeceği şahin yuvasına gitmek için etmedim. Büyük taş muhafazaya ulaştığımda, hızla çarpan kalbimi ve zihnimi sakinleştirmeyi başarmıştım - en azından biraz. Yaşlı şahincinin beni yetenekli ve güvenilir görmesi önemliydi, onunla ilk günümde çıldırmamam gerekiyordu.

Ben ona doğru ilerlerken açık kapının hemen dışında duruyordu.

"Günaydın Bertrand," diye seslendim el sallayarak. Gür kaşları çatıldı ve başını kaldırıp güneşe baktı. "Seni tekrar görmek ve nihayet resmi olarak tanışmak güzel."

"Neredeyse sabah oldu," dedi güneşe bakarak, "ama görünüşe göre sadece bazılarımızın tam gün çalışması gerekiyor."

İyi bir başlangıç değil.

mesafeyi kapatırken boğazımı temizledim. "Prens Duncan işlerimi yoluna koymam ve tüm eşyalarımızı kulübeye yerleştirmem için bana biraz zaman tanıyacak kadar nazikti ama günün geri kalanında seninim, o yüzden tüm kirli işleri bana devretmekten çekinme."

Ona en çekici gülümsememi verdim ama belli ki gülümsemem fark edilmedi çünkü bana sırtını döndü ve tek kelime etmeden mew'in içine yöneldi. Ben de onu takip ettim ve bariz küçümsemesini kalbe almamaya çalıştım. Eğer biri işimi elimden almaya çalışsaydı, muhtemelen ben çok heyecanlanmazdım.

Bertrand açık alanda bir el sallayarak, "mew," dedi.

Etrafıma bakarken kısık bir ısıklık çaldım. Devasa bir yerdi, şimdiye kadar gördüğüm tüm evlerden daha büyüktü.

Kirişlerin arasına sıkışmış çeşitli yuvalar ve kuş evleriyle dolu bir oyuk. Et dolu kaselerin yanı sıra şahinlerin gagalarını bilemeleri için direkler de vardı. Yine de dikkat çekici bir şekilde eksik olan şey kuşların kendileri idi. Mew'de tek bir şahin bile tünemiyordu.

Fetch saçlarımı gagaladı ve neredeyse Bertrand'a sormak üzere olduğum sorunun aynısını bana sorup sormadığını merak edecektim.

"Burası harika bir yer. Ama kuşlar nerede?" Bertrand burnunu ovuşturdu ve sonra bir iç çekti.

"Şu anda çalışıyorum. Herkes geçimini sağlamak zorunda," ekledi. "Onlarla tanışmanız için kısa süre içinde onları çağıracağım."

"Ne tür bir iş yapıyorlar? Avcılık mı?" Eğer bu gerçekten bir avsa, buna iş demek garip görünüyordu.

Bertrand alçak sesle homurdandı. "Buna iletişim diyelim ve öylece bırakalım."

Kaşlarımı çattım, eğer benimle bir şeyler paylaşmak istemiyorsa sarayda şahinciliği nasıl öğreneceğimi merak ediyordum. Zorla gülümsedim ve ses tonumu hafif tutmaya çalıştım.

"İlginç. Mesaj mı taşıyorlar?"

"Diğer şeylerin yanı sıra bu da var," diye onayladı Bertrand, ona baskı yapmamdan dolayı açıkça sinirlenmişti. Köşeye sıkıştırılmış, kabaca yontulmuş meşe masaya doğru ilerledi. Masanın ortasında deri ciltli büyük bir kitap, bir kavanoz mürekkep ve tüylü bir tüy kalem vardı.

Kirli bir tırnağıyla kitaba vurdu.

"Eğer bana bir şey olursa, ihtiyacınız olan bilgiler burada. Kuşların isimleri, yanıt verdikleri komutlar, ne yemeyi tercih ettikleri, geçirdikleri hastalıklar, ve bazı notlar hakkında onların

eğilim İyi. Bu Ayrı a kayıt . ve
ola ca heps
rak i
yazışma Ben gönd ve alındı aracılığı ve
de erildi yla
şahinler."

Şaşkınlık ve gerçek bir ilgiyle kaşlarımı kaldırdım. "Vay canına, bu inanılmaz."

"Bu büyük bir başarı." Daha fazlasını söylemek istemiyormuş gibi görünüyordu ama sesindeki gurur notasından, başarılarını paylaşmak isteyen bir parçası olduğunu anlayabiliyordum. "Sen de bir göz atabilirsin. Eninde sonunda benim tavuk tırmalamamı okuyup okuyamayacağını görmek zorunda kalacaksın," diye mırıldandı kitabın kapağını çekiştirerek açıp rastgele bir sayfaya çevirirken.

Parmağıyla en üst satıra dokundu. "Burada Shira'nın sabah saatlerinde, son saldırıdan sonra Alabaster'a belirli bir mesafede uçan peygamber devesi olup olmadığını görmek için bir keşif görevi yapmak üzere gönderildiğini görebilirsiniz. Eğer herhangi birini tespit etseydi uyarı çılgınlıklarıyla geri dönecekti."

"Ama nerede olduklarını nereden biliyorsun?" Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtarak söyledim.

"Büyücünün bir Fısıltı olduğunu elbette biliyorsun, değil mi?" Başımı salladım.

"Diğer şeylerin yanı sıra, bir anlamda hayvanlarla iletişim kurma yeteneğine sahip."

Ağzım açık bir şekilde ona bakarken kalbim duracak gibi oldu. "Relyk hayvanlarla konuşabiliyor mu?"

Daha önce de pek çok Fısıltı görmüştüm, balo gecesi sarayda bile, ama bu kadar büyük bir güce sahip olan biri çocuk masallarında ya da geçmiş yüzyıllarda kalmıştı. Kralınki kadar ağır yaraları iyileştirebilir **ve** hayvanlarla konuşabilir miydi? Bu kadar çok yeteneğe sahip olması haksızlık gibi görünüyordu.

Bertrand yüzünü buruşturdu. "Bence 'Hayvanlarla konuşmak' biraz abartılı . Onlar üzerindeki kontrolünü bir şekilde uygulayabilir ve ne düşündüklerini ve hissettiklerini hissedebilir. Benim şahinlerle güçlü bir yakınlığım var. Sizinkilerle de öyle değil mi?"

"Bazen birbirimizin aklını okuyabildiğimizi düşünüyorum," dedim başımı sallayarak, Relyk'in bir sürüsü olmadığı için rahatlamıştım

Moll'u avlamak için konuşan kuş casusları. Komşu kızla etkileşimi konusunda zaten endişeliydim. Arıların ve kuşların arasında bile tetikte olmamız gerekseydi, gün doğumundan gün batımına kadar sinir hastası olurdum.

Fetch omzum boyunca ilerleyerek saçımı tekrar dürttü.

"Devam et, etrafı kolaçan et," dedim ve ardından kısa, keskin bir ıslık çaldım. Omzumdaki tüneğinden havalandı ve doğruca kırıslara doğru uçtu, devasa alanı dolaştı, ağaç gibi görünmesi için sahte dalları olan otuz fit yüksekliğindeki bir direğe park etmeden önce arazinin yatağını aldı.

Yavaşça bir dönüş yaptım, her şeyi içime çektim. "Dürüst olmak gerekirse, burası çoğu insanın evinden daha güzel."

Bertrand alçak sesle mırıldanarak onayladı. "Yine de çok iyiler kuşlarım ve geçimlerini sağlıyorlar. Haydi, onlarla tanışma vaktinin geldiğini söyleyebilirim," dedi.

Kapıya doğru, ben de arkasından gittim. Farklı tonlarda bir dizi ıslık çaldı ve ardından daha çok bir şarkının parçası gibi çıkan daha uzun bir ıslık sesi çıkardı. Başımı eğdim ve onu inceledim.

"neydi? Özel bir şey mi?" Ben sordum.

Yanakları kızardı ve boğazını temizledi. "Evet, bu Bonnie için. Biraz tavır sorunu olan bir Gyrfalcon. Diğerleri gibi ona seslenirsem, naz yapar. Ona kur yapan genç bir erkek gibi tatlı bir şarkı söylemeliyim." Bir *kahkaha* attı ve sonra serçe parmağını bir kulağında oynattı. "Bana sorarsanız bu biraz saçma. Ama yine de geçimini sağlıyor, ben de onunla çalışıyorum."

Bir dakikadan fazla sessizce durduk ve tam gevezeliğe başlayacaktım ki tanıdık kanat çırpma sesi kulaklarıma ulaştı. Kafamı kaldırdığımda her yönden bir, iki, üç ve sonra dört kuşun geldiğini gördüm.

Bertrand'ın uzattığı kola ilk ulaşan, Fetch ile benzer renklere sahip bir alaca doğandı. Krem rengi göbek

benek benek, parlak sarı bir gagası ve bacakları vardı. Bertrand'ın koluna hafifçe kondu, zarif ve becerikli bir uçucuydu. "Buradaki Shira. İki aladoğandan biri ama gagasında yara izi olan o. Eamon da bir aladoğan ama biraz daha tombul. Sergiyi onlar yaptı." Sanki adının söylendiğini duymuş gibi, benzer şekilde benekli bir şahin Shira'nın yanına kondu, çok daha beceriksizce konarak onu dehşet içinde ciyaklamasına neden olacak şekilde yana çarptı.

Beni diğerleriyle tanıştırdı, biri sol omzuna, biri sağ omzuna kondu. Şimdiye kadar dört kişi olmuşlardı ama hiçbirinin adı Bonnie değildi. Ona bunu sordum ve bir homurtu çıkardı.

"O tatlı zamanını alacaktır. Muhtemelen onu tekrar aramam gerekecek."

Bir yanım onu zaten , belki de bana Moll'u hatırlattığı için.

"Onları içeri getirelim ve Fetch ile tanıştıralım. Birazdan geri gelip Bonnie için tekrar deneyeceğiz," dedi. Mew'e doğru yürüdü ve şahinler Fetch'in varlığını anında hissederek neredeyse hep birlikte yukarı baktılar.

"Hadi bakalım," dedi Bertrand kollarını kaldırarak ve onları yeni arkadaşlarıyla tanışmaları için cesaretlendirdi. Kuşlar alanın etrafında uçtu ve Fetch de onlara katıldı. Aralarındaki kolay dostluk, Fetch'e bir suç ortağı bulamadığım için bir an kendimi suçlu hissetmeme neden oldu. Öte yandan, diğer her şey gibi şahinler de Hollow'da az bulunuyordu. Bildiğim kadarıyla, şahini olan tek kişi bendim.

Bertrand kafasını mew'in kapısından uzattı ve Bonnie'nin şarkısını tekrarladı, ancak bu sefer gecikmedi.

Büyük, güzel, bembeyaz bir şahin bize doğru süzülerek geldi ve güzelliği nefesimi kesti. Bertrand'a doğru süzülüyordu ama beni görünce uçuşunun ortasında yavaşlar gibi oldu ve Bertrand'ın uzattığı koluna ulaşmadan hemen önce sağa saparak doğrudan omzuma kondu.

Ona bakmak için boynumu bktm ve keskin, akik gözlerinde kayboldum. Bertrand'ın homurtusu bu büyüyü bozana kadar kuş ve ben uzun bir süre birbirimize baktık.

"Vefasız kümes kuşu," diye mırıldandı nefesinin altından, miyavlamaya geri dönmeden önce.

Anlaşılan Bertrand nasıl kin tutulacağını biliyordu, çünkü sonraki birkaç saat boyunca tavrı değişmedi. Elbette Bonnie'nin omzumdan zar zor ayrılması da işe yaramadı, sadece kuşlar için hazırladığı i organlardan payını almak için uçup gitti, sonra da Fetch'le buluşmak kısa bir süreliğine yanımdan ayrıldı.

Fetch'in ona karşı herhangi bir kıskançlık duygusu beslemediğini gördüğüme sevindim, çünkü *iki* huysuz yaşlı adamla uğraşmak zorunda kalmak çok uzun bir gün olabiliridi.

Bu haliyle, Bertrand'ın hayatının hiçbir döneminde temizlenmediğinden emin olduğum mew'in her gizli köşesini temizlemekten sırtım ağrıyordu. Güneş batmaya başladığında, ilk eğitim gnmn büyük çoğunluğunu Bonnie omuzlarımın birinde ağırlaşırken kuş pisliğini temizleyerek geçirmiştim. Tek umudum Bonnie'nin aşkını kısa sürede atlatmasıydı.

Eğer yapmasaydı muhtemelen Bertrand'ın tuvaletlerini temizlemek zorunda kalırdım.

"ırac. Bugünlük işim bitti. Sen de oradaki işini bitirip gidebilirsin," dedi yaşlı şahinci, saatlerdir benimle en çok konuştuğu anda.

"Teşekkürler," diyerek fıramı bıraktım ve onun bakışlarına karşılık verdim. "Bertrand, eminim Bonnie sadece seni kıskandırmaya çalışıyordur ya da kasabaya yeni gelen çocuğu merak ediyordur. Yarına kadar, tanıştığım çoğu insan gibi o da beni unutmuş olacak." Geniş gülümsememi bir kez daha denedim.

"Muhtemelen." Saatine baktı. "Gitmem gerek. Karıma ilacını vermeliyim."

Gözlerimi kırptırdım ve bana karşı kısa konuşmasının Bonnie'yle bir ilgisi olmadığını, daha çok karısı için endişelenmesinden kaynaklandığını düşündüm. "O... hasta mı?"

Bir elini seyrek beyaz saçlarında gezdirdi ve başını salladı. "Kronik sırt ağrısı, kemiklerin arasında bir şey var. Şifacıların bile yapabileceği pek bir şey yok ama genç Prens Duncan yardımcı olan bir merhem gönderdi. Günde sadece bir kez sürebiliyoruz ama Marjorie'nin ağrısını hafifletiyor. Gerçi geri kalan zamanlarda..." diye devam etti ve sanki söylemek istediğinden daha fazlasını söylerken kendini yakalamış gibi ağzını kapattı.

Karısı için duyduğu açık endişeden etkilenerek içgüdüsel olarak uzandım ve elini tuttum. Babam son nefesini verirken acı çekmişti ve en sevdiğim insanın başına bunun geldiğini görmek o zamana kadar hayatımda yaşadığım en kötü şeydi. "Acı çektiği için çok üzgünüm Bertrand. Bunu izlemek korkunç olmalı."

Başını kaldırdı ve başını sallamadan önce bana baktı. "Gerçekten bunu kastettiğine inanıyorum. Yarın sabah erkenden görüşürüz. Çıkarken kapıyı arkandan kilitlediğinden emin ol."

Paltosuna ve şapkasına uzandı ve paytak adımlarla miyavdan çıktı. Söylendiği gibi fırçaladığım köşeyi bitirdim ve sonra dönüp hâlâ omzuma tünemiş olan ve dikkatle bana bakan Bonnie'ye baktım.

"Pekala Bayan Bonnie, ikimiz için de biraz dinlenme vakti geldi. Ama sizinle tanışmak çok güzeldi."

Eğildi ve bembeyaz gagasını burnuma dokundurdu. Daha iyi bilmesem, bunun bir öpücük olduğunu düşünebilirdim.

"Çok , değil mi?" Fısıldadım.

Cevap vermedi ama sanki söylediğim her şeyi anlamış gibi kırıslara doğru uçtu. Bonnie güzel olduğu kadar zekiydi de.

O omzumdan iner inmez, Fetch kanat çırparak onun yerini aldı, çok daha hafifti, bu da büyük takdir topladı. "Selam dostum. Eğlenceli bir gün geçirdin mi?"

yeni arkadaşlarıyla?" Başını öne arkaya salladı ve boğazının derinliklerinden kısık bir ses çıkardı. "Güzel. Benim için de öyle. Ya da en azından başladığından daha iyi bitti."

Tüm kuşların içeride olduğundan emin olduktan sonra, Bertrand'ın bana söylediği gibi mew'in kapısını ve kilitledim. Arkamdan gelen ani ayak sesleri beni şaşkınlıkla etrafımda döndürdü.

Bir şey mi unutmuştum?

Kafamı kaldırdığımda saraydan genç bir hizmetçi kızın orada durduğunu gördüm. "Oh, merhaba. Bertrand gece için gitti."

"İyi akşamlar," dedi hoş bir gülümsemeyle. "Kral yarın Kuzeybatı Ormanı'nda bir ava çıkacak ve size ona eşlik edeceğinizi söyleyeceğim."

Kafa derim karıncalandı ve yüzüm ısındı. İhtiyacım olan son şey kralın yanında daha fazla zaman geçirmektir. Yalnızlık daha da kötüydü.

"Ben mi? Emin misin?" Kekeledim. "Yepyeni biriyim ve henüz araziye bile bilmiyorum. Bir avda ona pek yardımcı olabileceğimi sanmıyorum."

Omuz silkti ve bir not uzattı. "Büyücü Relyk, Kral Heinrich'in sizi isminizle çağırdığını söyledi, burada yazıyor. Şahinci Çırağı Ella." Kaşlarını çatıp başını eğdiğinde karalanmış ismime baktım. "Bu bir sorun mu?"

Hay .

"Sadece ikimiz mi? Norm bu mu?"

Genç kızın yüzünde anlayış belirdi ve başını salladı. "Hayır, hayır! Kral tek başına avlanmaz ve özellikle de yakın zamanda hayatına kastedildiği düşünülürse, bunu ya da başka bir şeyi korumaları olmadan yapmayacaktır. Prens Duncan, Sör Crispin, Bertrand ve Büyücü Relyk ile birlikte orada olacak elbette."

Tabii ki.

Tüm vücudumu saran rahatlama hissini bastırdım ve titrek bir gülümsemeyi başardım. "Tamam o zaman. Saat kaçta?"

"Şafakta sizinle burada buluşacaklar."

Kısa bir süre sonra kulübeye doğru geri dönerken, Prens Heinrich'le ormanda tek başıma ava çıkma ihtimalinin yarattığı mide bulantısı azaldı ama hemen ardından bambaşka bir gerginlik geldi.

Neden benim varlığımı istemişti ki? Adımı nasıl hatırlamıştı ki? Bırakın beni herhangi bir etkinliğe davet etmeyi, varlığımı bile fark etmemesi gerekiyordu. Dikkat çekmemeye çalışıyordum ama belli ki işe yaramıyordu. Prens Duncan'ı ve çekimi idare etmem gerektiğinden bahsetmiyorum bile.

Yine de en kötü kısmı cazibe değildi, gerçekten değil. Ne zaman onun yanında olsam, iki düşünce beni sürekli korku içinde bırakıyordu.

Neden şimdiye kadar sırrımı saklamıştı? Peki ya durmaya karar verirse?

BÖLÜM 13

O gece başımı yastığa koyduğumda o kadar bitkin düşmüştüm ki zar zor görebiliyordum. Endişelenmek bir kızı gerçekten çok yıpratıyordu ve günlerdir sürekli endişe dolu bir korku içindeydim. Yine de beynimdeki gevezeliği durdurmak zordu ve sonunda uykuya saat gece yarısını çoktan geçmişti...

Kendimi tamamen karanlıkta buldum, sadece uzaktaki böceklerin ve orman yaratıklarının sesleri beni topraklıyordu.

"Ev gibisi yoktur."

Bir şekilde rüya gördüğümü ve sesin kendi kafamın içinden geldiğini biliyordum, ama bu beni bir homurtu çıkarırken ve gözlerimi mürekkep gibi karanlıkta bir şey... herhangi bir şey... görme çabasıyla kısarken bu düşünceyi tartışmaktan alıkoymadı.

"Sana katılıyorum. The Hollow'a geri dönmemiz gerekiyor," diye yüksek sesle kendimle hemfikir oldum, çünkü bu bir rüyaydı, kimin ki? "Ama çok harika olduğu değil. Orası bir bok çukuru ve eminim onun gibi pek çok yer vardır, ama orası benim bok çukurum."

"Evin Hollow değil, çocuğum. Sen çok çok bir diyardan geliyorsun... ve bir an önce geri dönmelisin. Halkının sana ihtiyacı var. Kendini hazırlamalısın."

Dondum kaldım, bir sesin bana ait olmadığını fark ettim. Benden çok daha yaşlı ama tanıdık bir kadına aitti. Eğer onu bir yere yerleştirebilirim-

"Gayelette?" diye sordum, kalbim küt atarken karanlıkta ciddi bir şekilde garip sokak satıcısını arıyordum. Çıplak ayaklarımın altında yemyeşil çimenler vardı, bu da beni biraz rahatlatıyordu ama yine de.. "Neredeyim ben? Ve sen neredesin? şey göremiyorum."

Sanki görünmeyen bir el tarafından kaldırılmış ve asılmış gibi, gökyüzünün köşesinde parlayan bir meyve parçası gibi şişman, sarı bir ay belirdi. Onu koparmak için elimi uzattığımda ikinci bir ses adımı seslendi.

"Harmony?"

Gürleyen erkek sesiyle içimi bir ürperti kapladı. Bu da bir şekilde tanıdıkta ama bir şekilde değildi.

"Duncan?" Tereddütle seslendim, ondan bir iz var mı diye çayırlı tarıyordum.

Ardından gelen soğuk kahkahanın hiçbir esprisi yoktu, çünkü ayın önünü kapatan iri bir figür önümde belirdi. "Ah, küçük cadı. Bu kesinlikle bir iz bırakacak."

Daha önce rüyalarımda gördüğüm adamın yüzüne bakarken sertçe yutkundum. Yıllar boyunca en az bir düzine kez. Başlarda daha çok bir gölge gibiydi. Yüzü gizli, sessiz bir gözlemci. Ama son zamanlarda.

Örümceğin ağından kaçmaya çalışan bir kelebek gibi orada çırpınan nabzımı gizlemek için elimi boğazıma götürdüm.

Botlarının ucu çıplak ayak parmaklarıma değene kadar yaklaştı ve okyanus spreynin kokusu ve tatlı romun ısırtığı yayıldı. Çenemi avucunun içine aldı ve bakışlarımız kilitlenene kadar başımı geriye eğdi. O gözlerin sonsuz siyahlığındaki parıltı... dudaklarıma kontrolsüz bir arzuyla bakarken çenesinin esnemesi. Yavaşça eğildi, daha da eğildi, ta ki ağızlarımız sadece bir nefeslik olana kadar.

ayrı. Sonra sonsuza kadar durakladı. Alt dudağımı sertçe ısırduğında işkenceye bir son vermek ve ağzımı onunkine yapıştırmak üzereydim.

Acıması gerekirdi. Kahretsin, acıttı. Ama çok iyi acıttıyordu ve ben daha fazlasını istiyordum.

"Lütfen," diye fısıldadım, hisler içinde boğuluyordum, dokunuş, koku ve arzu içinde.

"Bana bir kez daha böyle kibarca sorarsan, bu Duncan'ın yaşadığını bile unutursun."

Soluk soluğa ayağa kalktım ve elimi çarpan kalbime bastırdım.

"Beni rahat bırak!" Odanın öbür ucunda, kendi yatağında uyuyan Molly'ye bir bakış atarak nefesimin altında fısıldadım.

Gecenin geri kalanı uykuyla doluydu ama sadece ara ara. Sabah güneşi doğmadan hemen önce, bana ve Fetch'e uzanan yeşil derili bir cadıyla ilgili bir kâbusun ardından ağlayarak uyandım.

Şimdi, bir saat sonra, ormana giden at arabasında Bertrand'ın karşısında otururken, o şahin gerçeklerini anlatırken esnememe engel olamıyordum.

"Evet, gerçekten de görkemli yaratıklar." Aemon'a bir ödül maması attı, o da hevesle kaptı ve yutmak için başını geriye attı. "Fetch'in çok fazla iz sürme deneyimi var mı?" Bertrand gözlüklerinin üstünden bana bakarak sordu.

"Sayısız kez birlikte avlandık," dedim, "ama bu kadar çok kişiyle değil. Genelde yalnız çıkarız, bakalım o ne yapacak. Ne avlayacağız bu arada?"

Bertrand kaşlarını çatı; bu onun çok sık yaptığı bir şeydi. "Kraliyet ailesini tehlikeye atmaktan hoşlanmayız.

Yani çoğunlukla tavşan ve sülün. Ama kral avlarda kendini biraz... kaptırma eğilimindedir."

Heinrich'e olan kızgınlığım onun sözüyle yeniden canlandı. "Sık sık gider mi?"

"Yolculuğuna çıkmadan önce avdan çok keyif alıyordu, evet. Kraliyet ailesinin Bolluk Ziyafeti'nden önce yıllık bir gezintisi vardı."

Bunu biliyormuşum gibi başımı salladım, Bertrand devam etti. "Kral, halkının dışarıda olduğundan ve olaydan sonra her zamanki gibi işlerini yaptığından emin olmak istedi. Muhtemelen bir ya da iki kişiyi öldürüp eve döneceğiz. Bugün her şeyden çok törensel bir gün. Yarın, sarayın Bolluk Ziyafeti için bir dizi yabani av hayvanı toplayacak olan bir grup muhafız da dahil olmak üzere çok daha fazla avcı burada olacak."

Heinrich ve onun av sevgisi hakkında konuşmak bana sadece Moll'u ve benzer ya da daha kötü şeyler yaşattığı diğer tüm kadınları düşündürdü. Alabaster halkı böyle bir adamın arkasında nasıl durabilir? Nasıl-

"Beni dinliyor musun? Bu işi gerçekten isteyip istemediğini merak etmeye başlıyorum," diye araya girdi Bertrand.

Derin bir iç geçirdim. Günün erken saatlerinde onu kızdırmanın bir anlamı yoktu.

"Üzgünüm, Bertrand. Bugün orada başarılı olamayacağımdan endişeleniyorum." Elbette tamamen yalan değildi. Moll'la ilgili durum zordu ama birkaç gün önce ayakkabısını zorla çıkarmaya çalıştığım bir adamla zorunlu bir yakınlık içinde olmak sinirlerime pek de yardımcı olmuyordu. O sırada öldüğünden emindim ama kim bilebilirdi ki? Belki de içinde hala bir yaşam kıvılcımı vardı... ve bu ona beni bir yerden tanıdığına dair küçük bir his veriyordu?

Ya böyle bir durum için beni çağırmasının nedeni buysa? Bertrand avı kesinlikle kendi başına da yürütebilirdi ve geçmişte de yıllarca yürütmüştü...

Bu düşünceyi kenara ittim ve o gün onuncu kez kendime güvenerek bekçinin

Kim olduğumdan ve 'olayda' nasıl bir rol oynadığımdan en ufak bir şüpheleri bile olsaydı, oraya bir davetten ziyade zincirler ve kelepçelerle giderlerdi. Daha olası açıklama, yeni şahincilerinin biraz av deneyimi kazanmasını ve benim de yeterli olup olmadığımı görmek istemeleriydi.

Tanrılar her şeyin bu kadar olmasına izin verdi.

Araba yavaşlayarak durdu ve ben de kapıdan çıkmadan önce son bir kez nefesimi içime çektim. Aşağıdaki çamurlu zemine kaydım ve ona yardım etmek için kolumu Bertrand bana kaşlarını çattı.

Tamam o zaman.

Bizimkinin yanında başka bir araba durdu ve ilk çıkan Duncan oldu. Selamlamak için elini kaldırdı, Sör Crispin ve büyücü Relyk arkasından çıkarken döndü. Ardından siyah zırhının ağırlığına rağmen doğal olmayan bir çeviklikle aşağıya sıçrayan tuhaf muhafızlardan biri çıkınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Yere çarptı, arkasındaki arabanın örtüsü bir kez daha kayarken döndü ve Heinrich görüldüğünde ona elini uzattı.

Kralın gözleri kısa bir an için bana sabitlendiğinde kanım dondu ama fazla oyalanmadılar. Muhafızın uzattığı eli görmezden geldi ve arabadan inip aşağıdaki zemine adımını attı.

Bertrand öne doğru adım atarak başını eğip kraliyet mensuplarını selamladı, ben de içgüdüsel olarak aynı şeyi yapmak için eğildim. "İlk olarak nereye yönelmeliyiz, Majesteleri?"

"Hmm." Kral bir an dalgın dalgın yukarı baktı ama ilk konuşan Duncan oldu.

Arkadaşını dürttü. "Sör Crispin dünkü devriye sırasında bir mil doğuda birkaç tilki yuvası tespit ettiklerini söyledi. Eminim bölgede sağlıklı bir tavşan nüfusu vardır."

Heinrich omuz silkti. "olsun. Başlamak için en iyi yer burası." Burnunu kırıştırdı ve dikkati

solundaki siyah zırlı iri yarı muhafız. "Mesafenı koru, iğrenç kokuyorsun."

Muhafız tek kelime etmeden iki adım yana çekildi, başı krala bakmak ya da kendisine söyleneni yapmak dışında emri kabul etmek için hiç hareket etmedi. Muhafızlarla ilgili bir şey beni derinden rahatsız ediyordu.

Gözlerimi kıstım. Sinekler hâlâ oradaydı, siyah zırlın içinde ve etrafında uçuşuyorlardı.

İçimi bir ürperti kapladı.

Çok garip.

Onlar insan mıydı? Hareketleri ve tepkileri sanki rol yapıyorlarmış gibi bir şekilde uhreviydi. Kasklarını hiç çıkarmıyor gibi görünmeleri de bu etkiyi daha da artırıyordu. O ön yüzün altına bakma şansım olsaydı, ne görürdüm?

Bilmek istiyor muydum ki?

Üvey annemin sesini neredeyse kafamın içinde duyabiliyordum. *"Bu kadar fantastik düşünmek yeter Harmony. Bugünlerde seni süngerli bir hücreye koyacaklar."*

Huzursuzluk hissinden kurtuldum ve biraz daha yaklaştım Bertrand'a.

Heinrich'in önderliğinde Duncan'ın gösterdiği yöne doğru yaya olarak yola çıktık.

Kral sabahın serin havasından derin bir nefes çekti ve başını salladı, rengi önceki geceye göre çok daha iyiydi. "Bu yıl avlanma alanını tamamen dolaşacağız."

Bertrand zar zor duyabildiğim yumuşak bir of çekti. Ona baktım ve başını hafifçe salladı.

Güzel bir gündü - gevrek ve çok soğuk değildi - ama burada gereğinden fazla kalma ihtimalinden hoşlanmıyordum. Tam bir daire çizmek bana bütün gün sürecekmış gibi geliyordu. Çok uzağa gidersek, Moll ve benim jübile gecesi saklandığımız kulübeye doğru koşabileceğimizden bahsetmiyorum bile. O ürkütücü sineklerin ne olduğundan emin değildim.

Kapalı piçler bunu yapabilirdi, ama ya orada kokumu falan alsalardı?

Sertçe yutkundum ve kendimi o endişe tavşan deliğine çalıştım.

Büyücü, Heinrich ve sinir bozucu muhafızının hemen arkasında yürürken, "Hatırladığım kadarıyla ikiniz de en son eve ziyarete geldiğinizde arkadaki gölde biraz başarı elde etmişsiniz," dedi.

Duncan başıyla onayladı ve Heinrich grubun geri kalanına dönerken dudakları kaşlarını çattı. "O domuzunu sen aldın, değil mi Duncan? O yıl Bolluk Şöleni'nde yediğimiz domuzu?"

"Hâlâ bunu mu düşünüyorsun?" Duncan sözlerinde bir ısırtık hissiyle sordu.

Kral kaşlarını çattı ve onu başından savdı. "Bu yıl da bir yarışma yapalım. Kim daha çok tavşan yakalarsa o kazansın."

Aralarında açık bir gerilim vardı ama rekabet büyük ölçüde tek taraflı görünüyordu. Duncan kardeşinin iğnelemeleri ya da meydan okumalarıyla ilgilenmiyor gibi görünüyordu ama Heinrich'in ciddi güvensizlikleri vardı.

Bana sorarsanız küçük penis sendromu. Bu düşünce dudaklarımı kıpırdattı ama akıllıca çenemi kapalı tuttum.

Kışın yapraklarını dökmeyen derin orman etrafımızda sıklaştıkça, sonbahardan geriye sadece turuncu ve sarı ağaçlar kalmıştı. Çok güzeldi ve şimdiye kadar avlandığım her yerden çok daha büyüktü.

Bertrand alçak bir ısıltı çaldı ve Eamon gökyüzüne . Ağzıyla garip bir tıklama sesi çıkardı ve şahin harekete geçerek gökyüzünde daha da fırladı, gözleri aşağıdaki yere sabitlendi.

"Ben de aynısını yapmalı mıyım?" Sesimi alçak tuttum. Jübile gecesi ölü gibi görünen bedeninin başında dururken kral konuşmamı duymuş muydu? Bu düşünceyi bir kez daha yok saymak için elimden geleni yaptım.

Bertrand omuz silkti. "İki çift göz bir çift gözden iyidir."

Bir kez ıslık çaldım ve parmağımı havaya kaldırdım. Fetch yukarı doğru fırladı ve Eamon'dan biraz daha yükseğe çıkana kadar hızla tırmandı. Rekabetçi ruhunun onu *çok* performans göstermeye itmeyeceğini umarak gözlerimi devirdim. İhtiyacım olan son şey daha fazla dikkat çekmekti.

Ben tekrar önümdeki yola bakarken büyücü gülümsedi. "Onu gerçekten de iyi eğitmişsin, üstelik sarayda sahip olduğumuz sistemlere ya da yıllarca süren deneme yanılma yöntemlerine erişimin olmadan. Oldukça etkileyici."

"Fetch bana iyi hizmet etti, ama bana gelmeden önce eğitildiğine inanıyorum," diye kabul ettim.

"Onu nasıl karşıladın?" Büyücü sordu.

İlk tanışmamızla ilgili çok iyi çalıştığım hikâyeme geçerken kalbim küt küt atmaya başladı; hepsi yalandı. "Ben daha küçük bir kızken onu ormanda yaralı halde buldum. Onu sağlığına kavuşturduğumda çok yakınlaşmıştık. Onu zorlasam bile gitmedi. O zamandan beri benimle."

Gerçek şu ki, ona sahip olmadığım bir zamanı hatırlayamıyordum. Beni evlat edinen babam beni bulduğunda, Fetch çoktan yanımdaydı, sanki gerçek ailem kuşu bana göz kulak olması için bırakmıştı. Bu aptalca bir hayaldi ama mantıklı bulmayı reddediyordum. Belki beni besleyemeyecek kadar fakirlerdi, belki de beni yanlarında tutacak kadar sevmemişlerdi. Ama en azından güvende olmamı sağlamaya çalışmışlardı...

Yüksek bir çığlık sesi havayı ikiye ve Fetch'in bir dalışa geçtiğini görmek için baktım. O yere doğru savrulurken yön değiştirdik ama biz ona ulaşamadan gagasında bütün bir tavşanla bize doğru uçuyordu. Bana doğru dalışa geçtiğinde, yukarı doğru açı yaparak tavşanı göğsüme bıraktı ve tekrar gökyüzüne yükseldi.

Kral bana hızlı bir bakış attı, o soğuk, delici gözleriyle beni süzdü. "Fena değil. Ama emin olun.

Artık avlanmak için iyi bir bölgede olduğumuzu bildiğimize göre, kuşlar tüm avı kapmaz." Arkasını döndü. "Yayım, Çakal." Siyah zırhlı muhafıza doğru uzandı, o da sırtından uzun yayı çıkardı ve zaten sadağı olan krala uzattı.

Bertrand'a yaklaştım, "Neden ona Çakal diyor?" "Kral onlara özel olarak böyle seslenir," diye mırıldandı. "Onlar İmparatorluğun en seçkin askerleri -Relyk onları bizzat eğitti ve zırhlarına büyü kattı. Kimlikleri bile gizli tutuluyor."

Başımı salladım ve Çakal'a bir kez daha baktım. Tuhaf, olağanüstü hızlı hareketlerini gerçek bir savaşta görmek bir mucize olurdu ve kendimi Jübile gecesini Kral'ı gizlice izleyen bir tane olmadığı için minnettar hissediyordum.

Muhtemelen Heinrich tecavüzlerini özel olarak yapmaktan hoşlanıyordu.

Bu düşüncenin beni geçirmesine izin vermemeye çalışırken tırnaklarım avuçlarıma yarım ay şeklinde battı. Sadece günü atlatmam gerekiyordu. Bugün isyanları ya da bir kralı devirmeyi düşünecek gün değildi.

Dakikalar saatlere dönüştü ve öğleye yaklaşırken oldukça başarılı bir av günü olacak gibi görünüyordu. Crispin'in taşıdığı büyük çuval, ilk molamızı verdiğimizde yarısına kadar dolmuştu.

Bertrand'ın şahini Eamon, Fetch ile aynı miktarda iki tavşan yakalamıştı ve iki kraliyet kardeşi de tavşana tavşan giderek başa baş gidiyorlardı.

Kral, muhafızlarından birinin taşıdığı çuvala bakarak, "Neredeyse bir düzine var, bu yeterli olmalı," dedi.

Crispin çantasından başını kaldırarak, "Buyurun, aynısından bizde de var Majesteleri," dedi.

Relyk gürültülü bir nefes çekti ve sağlam bir meşe ağacına yaslanırken herkesin gözlerini üzerine çekti. "Göl çok uzakta değil ama artık yoruldum. Geri dönmeliyiz."

Solgun ve bitkin görünüyordu ve son yarım saattir hızla soluyordu. Krala dönerken onu inceledim. Kaç yaşındaydı ki? Yüzündeki bir şey bunu söylemeyi zorlaştırıyordu. Belki de Fısıltı'nın büyüü buydu, yaşlanmayı yavaşlatıyordu?

Kral homurdandı. "Locke, sen geride kal ve Relyk için bir ateş yak. Biz avımıza devam ederken sen de ısın ve dinlen." Kardeşine şöyle bir baktı. "Bahsimiz bir yere varacak gibi görünmüyor ve birimizin bir ya da iki tavşan önde çıkarak kazanması pek tatmin edici bir son gibi görünmüyor. Neden bunu daha büyük bir avla halletmiyoruz?"

Relyk'in rengi daha da solmuş gibiydi. "Majesteleri, ben-"

Heinrich kendi önerisine sırtıttı. "Her birimiz bir şahinciye gözcü olarak yanımıza alabiliriz ve öğlene kadar kim en büyük avla dönerse kazanan o olur."

Rüzgâr bir kez daha sert eserek pelerininin kapüşonunu bilmem kaçınıcı kez uçurdu ve ben de sinirli bir nefes verdim. Artık canıma tak etmişti, çekip indirdim ve onunla birlikte saçlarım da omuzlarımın etrafına gevşek, mürekkep gibi dalgalar halinde döküldü. Kafamı kaldırdığımda kralın gözleri bana sabitlenmişti. Gözleri büyüdüğünde ve dudaklarını yaladığında içimi bir ürperti kapladı.

Siktir. Siktir. Siktir.

"O halde yola koyulsak iyi olur." Duncan usulca aramıza girerek kardeşinin beni görmesini engelledi.

Kral yana doğru eğilerek tekrar görüş alanına girdi. Heinrich başını eğdi ve dudakları soğuk bir gülümsemeye dönüşmeden önce kardeşini inceledi. "En çok öldüren kazanır."

Relyk, devrilmiş bir kütüğün üzerine çöküp otururken bile başını salladı. "Herhangi bir anlaşmazlık olursa, saraya döndüğümüzde onları tartarız."

Kral bana doğru yürüdü. "Sanırım yola koyulsak iyi olacak. Bana, şahinci."

Duncan bir kolunu kralın kolumu tutma hamlesini önledi. "Kimin hangi şahını alacağını belirlemek için yazı tura atmalıyız. Bu adil olur ve Bertrand'ın daha tecrübeli olduğunu bildiğim için galibiyetin lekelenmesini istemeyiz..."

Heinrich'in gözleri bir an için kızgınlıkla parladı ama başını salladı. "İyi. Acele et o zaman."

Duncan cebinden bir bozuk para çıkardı, başparmağının üzerine yerleştirdi ve sonra havaya kaldırdı. Fetch yanımda gerindi, muhtemelen içimdeki kargaşanın farkında olmaktan çok parayı kapma içgüdüsünden kaynaklanıyordu. Kralla birlikte ormana yalnız gitmek günün en kötü sonucuydu.

Kral bir kez daha dudak büktü, çağrısını yapmak için ağzını açtığı anda dili dudağına değdi. "Başlar, tabii ki."

Para yere doğru savrulurken bir heykel gibi hareketsiz kaldım ve iki kardeş ona bakmak için adım attı. Yere düşmeden önceki bir saniye kadar zaman sanki yavaşlamış gibi uzadı. Bozuk para çimlere çarptığında kalbim dondu ve Heinrich'in yüz ifadesini inceleyerek sonuca dair bir işaret .

Yüzü öfkeyle buruştu ve geçen zaman normal hızına dönmüş gibi göründü. "Lanet olası kuyruklar."

Duncan uzandı ve onu cebine attı. "Hmmm... Sanırım kızı ben alacağım o zaman. Senin bir üstünlüğün olduğuna şüphe yok, kardeşim."

Kral nefesini içine çekti, ellerini yumruk yaptı ama o cevap veremeden büyücü seslendi.

"Her halükarda tecrübeli birinin olması daha iyi. Gitmeden önce sizin için yapabileceğim bir şey var mı Majesteleri?"

Heinrich soruyu duymazdan geldi ve bakışlarını Duncan'a kilitledi. "Hayır, ben iyiyim. Ben yaşlı adamı alacağım, Duncan da güzel fahişeyi alabilir. Yine de onu yeneceğim." Ses tonunda kanımı donduran bir zehir vardı.

Çakal, kral ormanın kuzey ucuna doğru ilerlerken onu yakından takip etti. Heinrich elinde bir

elini uzattı ve yüzünde bir hırıltıyla döndü. "*Bu* şey de mi benimle geliyor? Sanki yaşlı adam yeterince kokmuyormuş gibi."

"Böyle zamanlarda güvenlik çok önemlidir, Majesteleri," diye yanıtladı Relyk.

Kral uzandı ve avucunu muhafızın zırhlı göğsüne vurdu, ancak muhafız en ufak bir irkilme bile göstermedi. "En az üç metre uzağa."

"Evet, Majesteleri."

Ses sonbahar havasını bir bıçak gibi kesip geçerken kalbim küt küt başladı. Soğuk, hırıltılı ve alçak, yarı hırıltı yarı fısıltı gibiydi. Ama sert muameleye rağmen içinde öfke yoktu ve Heinrich'in onu ormanın derinliklerine kadar takip etmeden önce biraz mesafe yaratmasına izin verdi.

Ağır bir el omzuma indi ve beni o anın dışına çekti. "Hadi o zaman."

Duncan'ı takip ettim, kıl payı kurtulduğum için adrenalin hâlâ üzerimdeydi.

"Kış ortası için gerçekten güzel bir gün," dedi Duncan, bakışlarımla buluştuğunda yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Hizmetkârların hayatlarıyla kumar oynamak sana kolay geliyor, mi?" Pişmanlığım anında ortaya çıktı ve gerildim. Çenemi kapalı tutmanın ve bu adamın yanında sessiz kalmanın nesi bu kadar zordu? Neden kabul edip havadan sudan konuşamıyordum ki?

Eli cebine gittiğinde kaslarım gerildi. Küstahlığım yüzünden bıçaklanmak üzere miydim? Ama hayır... kısa bir süre önce çevirdiği parayı çıkardı. "Hileli. İkisi de yazı," dedi ve paranın iki aynı yüzünü bana gösterdi.

Gözlerimi kıptım, kusuru çoktan görmüştüm. "Bunu söyleyen oydu. Ya yazı seçtiyse?"

"Çocukluğumuzdan beri bir kez bile yapmadı. Bazı şeyler asla değişmez." Tuniğinden ikinci bir madeni para çıkardı,

bana atıyor. "Küçük bir şeyse onun kazanmasına izin veririm, önemsediğim bir şeyse ben kazanırım."

Bir nefes verdim, açıklamaya rağmen devam eden rahatsızlığı üzerimden atamadım. O canavarla ormanda tek başıma olma düşüncesi içimi karmakarışık bir hale getirmişti...

İçimizden biri gitmezdi, bundan emindim. Yine de artık bir önemi yoktu; Duncan günü kurtarmıştı.

Şimdilik. Kral bana güzel bir fahişe demişti ve teknik olarak onun emrindeydim. Beni istediği zaman kaleye çağırabilirdi.

Yine, dünyadaki tüm sikişler bu durum için yeterli değildi.

Duncan aniden yanımda durdu, eli hafifçe omzuma düştü. "Her ne sebeple olursa olsun kuyruğu seçseydi, başka bir bahane bulurdum. Seni yalnız götürmesine *asla* izin vermezdim. Sana söz veriyorum."

Ve bu sefer, daha ne yapacağımı bilemedim. Sonra Uzun zamandır kendimle tek başıma ilgilenirken, değişiklik olsun diye bunu bir başkasının yapması güzeldi. Geri çekilmek yerine bir an için dokunuşuna yaslandım. O bir kraliyet mensubuydu, bir sarayda doğup büyümüştü ama ona biraz da olsa güvenmeye başlamıştım.

Başımı kaldırdığımda onu bana bakarken buldum. Eli boynumdan yukarı kayarken, avucu yanağımı kavrarken aramızda elektrik çarpıyor gibiydi. Diğer eli kalçama indiğinde sırtımda bir karıncalanma hissettim ve eğildiğinde nefesim kesildi. Havayı delici bir çığlık böldüğünde tatlı, ılık nefesinin dudaklarıma değdiğini hissedebiliyordum. Bir saniye sonra, Fetch ağır bir şekilde en sevdiği tüneğine geri inerken ağzıma bir kanat yakaladım. Gagasını şaklatarak prensi tehdit etti.

Duncan geri çekildi, ağzını bir sırtıtış kapladı. "Kıskanç biri, ha?"

Fetch'in araya girmesi bana duygularımı kontrol etme ve kendime tüm aptalca şeyleri hatırlama şansı verdi, Duncan'ı öpmek muhtemelen en aptalcasıydı. Şahine dönüp alnına hafifçe vururken bıkkın bir nefes verdim. "Diğer kuşları umursamıyor ama söz konusu insanlar olduğunda kesinlikle kıskanıyor. Kuzenime bile zar zor tahammül ediyor."

Aramızdaki gerilim kırılmıştı ve bu iyi bir şeydi. Başka hiçbir şeye değil ava odaklanmam gerekiyordu. Bir dizi ıslıkla Fetch'i tekrar havaya gönderdim ve avı tespit etme emrini yeniledim. Bir süre arkadaşça bir sessizlik içinde avlandık ve açıklıktan ayrıldığımızdan beri bir sincaptan daha büyük bir hayvanın izine rastlamadan bir sonraki durağımıza vardığımızda güneş zirveye yaklaşıyordu.

Ama büyük bir bulmamızı *istiyor* muydum ki? Kazanmak sadece dikkatleri üzerime çekecek ve muhtemelen kralı daha da kızdıracaktı.

Duncan aniden durdu ve . "Oldukça taze görünüyor."

Ona doğru yürüdüm ve yarı kurumuş geyik peletleri yığınının yanına diz çöktüm. "Ne tarafa gitti?"

Uzun bir süre daireler çizdikten sonra parmağını yere doğru uzattı. Yerde, dökülmüş turuncu yapraklar arasında zar zor görülebilen küçük bir iz kümesi yığından uzaklaşıyordu.

Bir ıslık Fetch'i omzuma geri getirdi ve onu tekrar havaya, ama yanlış yöne gönderirken kısa süreli bir suçluluk duygusuna kapıldım. Duncan'ın avını mahvetmek, Heinrich'in öfkesinden kaçınmak için ödenecek küçük bir bedeldi.

Duncan sözsüz bir şekilde beni takip etmemi işaret ederek daha fazla büyümüş bir bölüme doğru ilerledi. Böğürtlenler ve çalılar birbirinin içine girmişti ve geçen dar patıkayı fark ettiğimde irkildim. Taş ocağımız

O yoldan geçtiğime hiç şüphe yok. Daha da kötüsü, şimdi tam da Fetch'i gönderdiğim yöne doğru ilerliyorduk. Şahin sanki bir işaretmiş gibi tepemizde ciyakladı ve gözlerim yukarı doğru . Aniden döndü ve birkaç düzine metre önümüzde havada süzüldü.

Duncan çalılıkların arasından hızla geçti, hızına rağmen adımlarını sessiz tutmayı bir şekilde başarıyordu. İçimden küfrettim, hapşırık numarası yapıp geyiği korkutup korkutmayacağımı düşündüm ama daha karar vermeden ikinci bir çığlık havayı böldü; çığlık panikle .

Getir.

Bir şeyler yanılttı, çığlığı garipti, onu hiç böyle duymamıştım. Çılgınca gökyüzünü ararken koşmaya başladım.

Hangi cehennemde-

Şahin, sanki gökyüzünden fırlatılmış gibi kanatlarını çırparak ve pençelerini esneterek yere doğru savrularak görüş alanıma girdi. Kalp atışlarım kulaklarımda şiddetle çarpıyor, çığlık atarken bile neredeyse sesimi bastırıyordu.

"Getir!"

Ayağım takılıp ciğerlerimdeki havayı dışarı atan bir güçle yere çarparken bile gözlerim onu hiç bırakmadı. O yere çakılacaktı ve ben burada çaresizce yatıp bunu izleyecektim. Ama şahin bir çığlık daha attı, tam o sırada arkamdan sadece bir yırtıcının yapabileceği gibi kemiklerimi gümbürdeten bir hırıltı duyuldu.

Ağır çekim dehşet içinde döndüğümde araba büyüklüğünde bir ayının üzerime doğru geldiğini gördüm. Fetch yanımdan fırladı ve hayvana gagası, kanadı ve pençesiyle saldırdı ama ayı saldırıyı fark etmedi, ruhsuz siyah gözleri bana kilitlenmişti.

"Geri çekil, Fetch!" Ayağa , dinlemeyeceğini bilsem de dinlemesi için dua ediyordum.

Fetch onun yerine gözlerine doğru ilerledi ve ayı homurdanarak bir hamleyle saldırırken zaman yavaşlıyor gibiydi.

pençesi kafamdan daha büyüktü. Ben çığlık atarken şahin bir tüy karmaşası içinde yana doğru düştü ve yere çarptı.

"Hayır! Yakala!" Ona doğru gitmek için hamle yaptım ama ayı girdi. Arka ayakları üzerinde şaha kalkarken soğuk, siyah gözleri kırpışmadı bile; göğsümü sarsan korkunç bir kükreme çıkarmadan önce boğazından alçak bir gümbürtü çıktı. Soğuk çamur yanağıma sıçradı ve hayvan tekrar dört ayak üzerine düşüp çenesini şaklatarak ileri atılırken zaman yavaşlıyor gibiydi. Çenesi da açılıp doğruca bana doğru gelirken dişlerini sayabiliyordum. Geri çekildim, dönüp var gücümle koşarak kaçma dürtüsüyle savaştım. Bir ayıyı ayak yarışında yenemezdim. Bir ayıyı neyle yeniyordum?

ve öfke füğleri bir anda kayboldu ve geriye
Tek ve korkunç bir farkındalığın ardında.

Burada öleceğim.

"Kaçın!"

Duncan'ın böğürmesi neredeyse ayınıniki kadar dehşet vericiydi ve geriye doğru sıçradım, zaman yeniden hızlandı. Kendini önüme attı, yumruklarını sanki devasa canavarla çıplak elleriyle savaşmaya niyetliymiş gibi kaldırdı.

Aklından ne geçiyordu ki?

Bir an sonra, ilk hamleyi yapıp gırtlaktan gelen bir kükremeye kendini canavara doğru fırlattığında anladım. İkili kendilerini ölümcül denebilecek bir kucaklaşmanın içinde kilitlenmiş bulduklarında ayı bile şaşırılmış görünüyordu. Ayı Duncan'ın üzerinde yükseliyordu.

"Duncan, yapma!" Sesimi buldum ama beni dinlemedi.

Ayı onu bir pençesiyle tuttu ve diğer pençesiyle kesti, ama parçalanmış pazusundan kan akarken bile, prens hızlı davrandı, bir çizme ayağını kırbaçladı ve hayvanın karnına dikti. Bu hareket ayıyı anlamadığım bir güçle geriye doğru savurdu. Duncan zaman kaybetmedi. Tekrar saldırdı, bu sefer kapalı yumruğunu hayvanın hassas burnuna indirdi.

Burun deliklerinden kan aktı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Duncan hâlâ ayıyla benim aramda duruyordu. ", şimdi! Sen bizi yalnız bırak, biz de seni yalnız bırakalım!"

Ayı kocaman başını salladı, kan püskürdü ve prensin teklifini düşünüyormuş gibi bir nefes çekti. Başını tekrar salladı, belki de burnuna aldığı darbeden dolayı hâlâ sersemlemişti. Sonra, Duncan'a son bir kez bakarak, ormanın içinden geçip gözden kayboldu.

Sanki hiç burada olmamış gibi.

"Az önce ne oldu öyle?" Şok, , yere düştüğümde soğğun içime işlediğini hissedebiliyordum.

Duncan döndü ve yanımda diz çöktü. "Ella... İyi misin?"

Başımı salladım, soluk soluğa bir nefes daha çektim. "Olacağım," diye başardım, doğrulduğumda onun bakışlarıyla buluştum. Bana bakan gümüş gözler ve elmas şeklindeki gözbebekleri karşısında nefesim kesildi; bunlar hatırladığım gri değildi. Kemerinden bir su tulumu çıkararak arkasını döndüğünde gözlerimi kırptım.

"Kolun mu?"

" yok." Ayının pençeleriyle parçalandığını gördüğümde **çok** emin olduğum pazuyu işaret etti. Gömlek parçalanmıştı ama deri... deri parçalanmamıştı.

"Hazır olduğunda," dedi ve bir eliyle bana uzatırken diğer eliyle alnıma giderek nazikçe inceledi. "Düştüğünde başını mı çarptın?"

" sanmıyorum." Başımı ona baktım ve gözlerinin tekrar dumanlı griye döndüğünü fark ettim.

Belki de geriye doğru düşerken başımı çarpmıştım? Ya da belki de gözlerindeki değişim şokun tetiklediği bir halüsinasyondur? Çırpınan kanatların sesi dikkatimi başka yöne çekti ve Fetch omzuma konarken biraz dengesiz bir şekilde uçarak görüş alanıma girdiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Bir elimi kaldırıp sırtına koydum ve ona yukarıdan aşağıya baktım. "İyi misin dostum?"

Tüylerini karıştırdı, sanki tüm bu durumdan sıyrılır gibi, sonra yanağını yanağıma bastırdı, bir şahinin yapabileceği kadar sevecen bir hareketti bu.

"Sanırım durumu iyi." Diğer elimi tüylü bacaklarında gezdirerek herhangi bir yara olup olmadığını kontrol ettim. Ama Fetch'in dikkati benim üzerimde değildi. Hayır, Duncan'a dönmüştü. İkisi uzun bir süre göz göze geldi ve Fetch gagasını şaklatıp başını eğdi.

Titrek bir gülümseme verdim. "Beni kurtardığın için teşekkür ediyor.

En ben öyle söylediğini düşünüyorum."

"O cesur bir kuş. Ben onun kadar küçük olsaydım onun yaptığını ," dedi Duncan ayağa kalkmama yardım etmek için uzanırken.

Mütevazı sözleri samimi görünüyordu ama içimden bir ses bunun doğru olmadığını söylüyordu. Duncan Westerly'nin sırları vardı, bundan artık emindim. Yine de Moll'un hayatı boyunca boşuna aradığı şeyin kendisi olduğunu defalarca kanıtlamıştı... Var olmadığına ikna olduğum bir şey.

Beyaz atlı prensin ta kendisi. Bu
bir peri masalı değil ?

BÖLÜM 14

"Bertrand , Günün geri kalanında izin alabilirsin," dedi. Birkaç saat sonra beni miyavdan çıkarırken. "Bir ayı Saldırı herkesi sarsmaya yeter, hele de senin gibi küçük bir şeyi."

Onun değerlendirmesine gücenemezdim bile. Hâlâ şokun sarsıntılarını hissederken, ayının açık ağzından bana doğru fırlayan dişlerini görebiliyorken olmazdı. "Teşekkürler, Bertrand."

Dönüş yolculuğumuz hızlı geçmişti, Duncan ağabeyinin yolculuğu uzatma girişimlerini reddetmişti. Heinrich bunu, az önce lanet bir ayının saldırısına uğradığımız gerçeğinden ziyade, aralarındaki yarışmada kaybeden taraf olmasına bağladığında bile Duncan yerinden . Tek derdi beni ormandan ve şeytani kardeşinin ulaşabileceği yerlerden güvenli bir şekilde uzaklaştırmaktı. Bu düşünce göğsümü hala ısıtıyordu, kendime defalarca onun içimde büyümesine izin vermenin pişmanlık duyacağım büyük bir hata olduğunu hatırlatmama rağmen.

"Bah. Git ısın. Yarın erken dönersin." Bana sırtını döndü, defterinin üzerine eğildi. Bonnie kanat çırpıp yanına kondu, tüy kalemini parmaklarının arasından kaptı, sonra da ulaşamayacağı bir yere uçtu.

"Arsız kız!" Adam ona bir yumruk salladı ve kadın tüy kalemi adamın ayaklarının dibine bıraktı. Aceleyle ileri atıldım ve onu aldım.

kaldırıp ona uzattım. Gür beyaz kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Hâlâ burada ne yapıyorsun?"

Gülümsedim ve geri . "Sadece gidiyordum, patron."

Küçük kulübemize geri dönebilir, bir battaniyenin altına kıvrılıp dünyadan saklanabilirdim. Ama... Yapmam gereken bir maymuncuk vardı. Ve eğer geri dönersem, Moll gitmemi istemeyecekti.

"Bilmediği şey ona zarar vermez, değil mi Fetch?"

Başını bir o yana bir bu yana eğdi. Belki de onaylıyordu?

Little Alabaster ve The Smudge arasındaki örtüden geçerek geri dönerken, sadece sokak satıcılarından birinden sıcak bir parça yiyecek almak için durdum, açlıktan ölüyordum ve bu sinirlerimi yatıştırırdı. Öyle umuyordum.

Ağır ateşte pişmiş et, sebze ve... peynirle dolu bir el böreği mi? Bakır paraları , sonra yemeği mideye indirdim ve bir parça böreği Fetch'e uzattım. "Güzel, değil mi?"

Oradan Smitty' geçecektik ve bana yardım edebileceğini umuyordum.

Demirhanenin ağır ahşap kapısını çaldım. "Git buradan!" Smitty böğürdü. "Çalışıyorum!"

"Benim... Ella. Tekrar takas edebileceğimizi umuyordum?"

Madeni paramın büyük bir kısmını değerli metaller ve maymuncuk için gereken dişliler için saklamam gerekiyordu.

Kapı çekilerek açıldı ve Smitty her zamanki gibi kömür isine bulanmış bir halde bana baktı. "Neden içeri gelmedin?"

Huysuz karşılama karşısında gülümsedim. "Bölmek istemedim."

"Bah. Ne istiyorsun?" Kapıyı arkamdan kapattı ve sıcaklık hemen iliklerime işledi. Ağır bir iç geçirdim.

"Çok fazla dişli ve belki de değerli taş gerektirecek bir şey yapıyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Değerli taşlar mı? Sende var mı?"

Başımı salladım, benimkilerin hepsini kullandığım için pişmanlık duydum.

"Hayır, henüz değil. Değerli bir şey değil, sadece ışığı kıracak bir şey."

Homurdandı. "Belki de sokağın aşağısındaki kuyumcu Jinkens'ı istersin? O ufak tefek şeyler onda var."

Gülümsememek için yanağımın içini ısırdım. "Olabilir mi? Ama bence asıl..." Yakalanırsam başını belaya sokmak istemediğim için durakladım, "tutan şeyi demirden yapmam gerekiyor, böylece iyi ve güçlü olacak."

Bir homurtu daha. "Göster bana."

Önlüğünün cebinden çıkardığı bir parça tebeşiri bana uzattı ve yeri işaret etti. Eğildim ve maymuncuğun tasarımını çizdim. Dişlilerin nasıl olması gerektiğini ve değerli taşın nereye oturacağını düşündüm, böylece ışığı anahtar deliğine çekecek ve tamburları görmeyi kolaylaştıracaktı.

Öyle bir tasarımı vardı ki katlandığında maymuncuk gibi görünmüyor ve cebime düz bir şekilde sığıyordu. Ve eğer onu çıkarmam gereken bir durumla karşılaşırsam... "Gördün , o zaman sadece bir kadının makyaj çantası gibi görünecek, yansıtıcı bir ayna ile birlikte paketlenecek..." Omuz silktim, "Bilmem, makyajı bulaşmış mı diye bakar mısın?"

Smitty yanıma çömeldi. "Neden böyle bir maymuncuğa ihtiyacın olduğunu sormayacağım. Eğer bunu yapabilirsen, şimdiye kadar gördüğüm her şeyin kilidini açabilir."

Sertçe yutkundum. "Bu bir komisyon parçası." "O'Donnelly'ler için mi?"

Omuz silktim, endişem artmıştı. Ona güvenmek istiyordum ama aptal değildim. "Ben... Belki."

Bir kahkaha attı. "İhtiyacın olan metalin hurda kutusunda olacak. Ama ben olsam önce Jinkens'a gider, dişlileri ve ucuz bir mücevheri var mı diye bakardım. Senin yerinde olsaydım ."

Bu yüzden dört vites ve ışığı elde etmek için hala şekillendirmem gereken kaba bir buz taşı kristali parçası üzerinde uğraştım.

"Yüz parça." Jinkens, burnunun ucundan bana daha iyi bakabilmek için tel kuyumcu büyütecini gözünden uzaklaştırdı.

Güldüm ve arkamı döndüm. "Hiç şansın yok. Bu buz kristali çok sert. Şekillendirilmiş kırk parça değerinde olabilir! Ve dişliler kullanılmış, üzerlerindeki dişlere bak! Yarı yıpranmış!"

Jinkens burnunu çekti ve buz kristalini alırken büyüteçini tekrar gözlerinin üzerine koydu. "Ağırlık-"

"İstediğim şey için çok fazla." Parmaklarımla cam kasaya vurduğum. "Ben bunun yarısı kadar, fazla bir inç karelik bir parça istemiştım, bu da yirmi parça ederdi, tabii cömert davranırsam."

Kristali ikiye bölmeyi ve iki parçadan büyük olanını bana otuz beş altına satmayı kabul edene kadar gidip geldik. Dişlilerin her birini dörder altına aldım. O'Donnelly'lerin bana verdiği sikke çantası daha hafıftı ama ihtiyacım olanı almıştım.

Umarım.

Demirhaneye döndüğümde, hurda yığınının ihtiyacım olan metali çıkarıp ona gösterirken Smitty beni izledi. "Ne kadar?"

"Bana bir bıçak daha yap." Taburesinde arkasına yaslandı. "Diğer ikisini çoktan sattım."

İçimi çektim, başımı salladım ve işe koyuldum. En azından ne istediğini tam olarak biliyordum ve bıçağı ilk ikisinden daha hızlı çıkarabildim. Çekiç öyle bir ritimle inip kalkıyordu ki, zihnim maymuncukla ilgili ayrıntılar üzerinde çalışırken transa geçmiş gibi hareket ediyordum.

Sırtımdan ve yüzümden ter boşanıyordu ve kollarım ağrıyordu ama yemek saati çalmadan önce Smitty için üçüncü bıçağı eline tutuşturmuştım.

Bu da bana kilit açma üzerinde çalışmak için sokağı çıkma yasağından önce sadece birkaç kısa saat bıraktı.

Hemen işe koyuldum, metal parçalarını, mücevheri ve dişlileri yerleştirdim. Bu kez küçük bir çekiç kullandım, bitmiş ürüne doğru ilerledikçe iş daha da karmaşıklaştı.

Perçinler için minik zımbalar, daha sonra vidaları için minik kılavuzlar, minik kaynaklar, her şey küçüktü.

Sırada kesilmiş değerli taşın gireceği boşluk vardı. Küçük bir yuva 'V' şeklindeydi, böylece mücevher üst kısma oturacak ve ışığı içeri çekecekti - ne kadar az olursa olsun - kilidin tamburları boyunca çalışma sürecine yardımcı olacaktı.

Buz kristalini almak için elimi uzattım, sadece ona şekil vermem gerekiyordu ama çoktan yapıldığını fark ettim.

Smitty bana uzattı, mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve parlatılmıştı, böylece 'V'nin derinliklerine oturdu ve bir buz kristalinden çok bir elmas gibi görünüyordu - çok pürüzsüz ve mükemmeldi. Zaten kızarmış olan yanakları daha da pembeleşti. "Sıkılmaya başlamıştım. Uydu mu?"

"Teşekkürler, Smitty." Bir elimi alnımda gezdirdim. Tıpkı onun gibi kömür külüne bulandığıma şüphe yoktu. Değerli taşı içine yerleştirdim ve sonra üstünden bir ağ gibi örülmüş birkaç ince telle kilitledim.

Ters , böylece mücevher kayboldu ve elimde kalan tek şey, açtığımda yansıtıcı bir yüzeyin bana yüzümün hafifçe çarpıtılmış bir versiyonunu gösterdiği düz cilalı bir demir kutu oldu. Belki de makyajı kontrol etmek için yeterliydi?

Molly buna bayılırdı. Bir maymuncuğu en iyi nasıl saklayabileceğimi düşünürken aklıma gelen fikir de kısmen buydu. Hiçbir erkek bir kadının toka ve ruj dolu çantasına bakma zahmetine bile girmezdi.

"Sokağa çıkma yasağı geliyor, kızım." Smitty kapıya doğru bir adım attı. "O'Donnelly'lere dikkat et. Müşterilerin olduklarını varsayıyorum. Kraliyetle başları dertte, duydun mu? Sen de kraliyet için çalışıyorsun, o yüzden dikkatli ol."

Başka bir şey söylemeden kapıyı arkasından kapattı ve ben sadece kömür ateşinin parlayan közleriyle baş başa kaldım. Ellerimi en yeni üzerinde gezdirdim ve mükemmel bir maymuncuk şekline geri döndü.

Heinrich'le sorunu olan kaçakçılar için bir maymuncuk mu? İtiraf etmeliyim ki bu durumu biraz daha tatlı hale getirdi.

Benim ve Molly'nin hayatları üzerine bahse girebileceğim
bir maymuncuk. Baskı yok, hiç baskı yok.

BÖLÜM 15

T Demirhaneden ayrıldığım da güneş neredeyse hiç görünmüyordu
-Smitty'nin söylediği gibi akşam karanlığı çöküyordu ve acele etmeliydim yoksa gece nöbetçilerine yakalanacaktım. Bir saat. O'Donnelly'lere ulaşmak ve sihirli örtüden geri dönmek için en iyi ihtimalle bir saatim vardı.

Dürüst olmak gerekirse, işler umduğumdan çok daha hızlı ilerledi.

Maymuncuğun hazır olmasıyla, Hollow'a dönmeye bir adım daha yaklaşmıştık. Oraya vardığımızda... her şey daha iyi . Güvende olacaktık.

Güvende olur musun? Moll bir daha asla saçını uzatamayacak. Koyu renge boyamak zorunda kalacaksın... Bundan nefret eder.

Düşüncelerimin ihanet gibi gelmesinden nefret ediyordum. Her seferinde bir adım. Eve varacaktık ve sonra... sonra işleri yoluna koyacaktık.

Rüyalarım daki siyah saçlı yabancı nın görüntüsü aklımdan geçti. Bir hayalin şu anda bana faydası olmazdı.

Benim asıl endişem Molly'ydi. Çünkü bu ikimiz için de Küçük Alabaster'dan çıkış biletiydi ve onun duygularına fazla kapılmamasına ihtiyacım vardı. Daha az kendisi gibi olmasına ihtiyacım vardı. Bunu düşününce irkildim.

Bir muhafız önümden geçerken kapüşonumu biraz daha yukarı çektim. Smudge piçlerle kaynıyordu, sanki son ziyaretimden farklı olarak şimdi her köşede pusuya yatmışlardı.

Hiç şüphesiz, koca ağzımla, benzer ayakkabılar için mağazaları tarayarak kralın saldırganını aramalarını önermemden dolayı. Hayır, bu kadar çok kelimeyle değil ama söylemiş de olabilirim.

"Bolluk Bayramı'na bir gün kaldı ve her gün ayakkabıyı denemek için kadınları toplamamıza rağmen henüz suçluyu bulamadık. Kaç tane siğil gördüm biliyor musun?" diye yakındı bir gardiyan diğerine, ben yanlarından geçerken. İkisi de bana bakmadı, ancak ben geçtikten sonra bile onları duyabileceğim kadar yüksek sesle konuştular.

"Ve onu bir ayakkabıyla bıçaklamak? Çılgınca, bundan paçayı sıyracağını düşünmesi için deli olması gerekirdi!"

İçimden küfrettim, söz konusu bıçaklama olayını zihnimde yüzüncü kez canlandırdım. Molly yüzünden değil ama Heinrich'in nasıl hayatta kaldığını hâlâ anlayamadığım için.

Ne tür bir insan kalbine cam bir topuk yiyebilir ve sadece birkaç gün sonra avlanmaya çıkabilir? Yırtıcı bakışlarını düşündükçe bile ürperiyordum. Heinrich'in kral olarak kalacağı düşüncesi gözlerimin seğirmesine neden oldu ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Av bana işlerin ne kadar çabuk tersine dönebileceğini göstermişti. Bilmediğimden değil ama bu hatırlatma yüzüme inen bir tokat gibiydi.

Ben bir hiçtim.

Peki ya

Heinrich?

O lanet bir kraldı. Dokunulmazdı. Kalbine alacağı bir darbe bile onu öldüremezdi ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Artık buradan çıkış için net bir yol görebildiğime göre, bunun tek bir dezavantajı vardı. Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de Duncan'dan ayrılmak zor olacaktı. Elini sırtımda hissetmek, yiyecekleri etrafa dağıtması

The Smudge'daki insanlar, beni kurtarmak için lanet bir *ayının* önüne atlayışı...

Her şeyi. Hakkında bildiğim her şeyi .

Soylulardı ve başka türlü davranmak giderek zorlaşıyordu. Heinrich, Bertrand'la birlikte öldürmeyi başardıkları parçalanmış yaban domuzuyla övünüp böbürlenirken bile beni geri getirmekte ısrar etmesi, daha önce duyduğum tüm soylulardan çok farklıydı. Onurlu bir hükümdar fikrini, masallarda ne kadar çok bahsedilirse bahsedilsin, bir fantezi olarak görmüştüm. Ama bu duruşu yeniden gözden geçirmem gerekecek gibi görünüyordu. Sistem bozuktu ama yönetmeye uygun biri varsa o da Duncan Westerly'ydi.

Kahkaha sesi kulaklarımı tırmaladı ve kendimi şimdiki zamana geri çektim.

Smudge gibi bir yer en iyi zamanlarda bile tehlikeli olabilirdi, hele bir de gece çöktükten sonra - ki buna tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştım. Ama hedefim görüş alanımdaydı.

Acele ederek üç adımda The Hoof and Saddle'ın büyük kapısına geldim ve kalıbı çıkardım. Üç. İki. İki. Üç. Barmen bu sefer sadece burnunu kırıştırarak beni içeri aldı, sonra ben odaya bakarken geri çekildi.

Jacob bir duvara yaslanmış, saçsız kafasına bir elma yerleştirmiş, diğer üç kardeş ise ondan bir düzine kadar uzakta duruyordu. Barmen ve diğer müşteriler barın uzak tarafından endişeyle onların maskaralıklarını izliyorlardı.

En küçüğü dönüp beni susturduktan bir dart okunu geri çekti ve *çok* gergin görünen kardeşine baktı.

"Kıpırdama Jake," diye güldü Paddy. "Çocuğun nişancılığının iyi olmadığını biliyorsun."

Jacob kısık bir inilti çıkardı.

"Bir, iki..." Çocuğun kolu yumuşak, pratik bir hareketle ileri atıldı ve ok havada muazzam bir hızla savruldu.

Elinden çıktığı anda döndü; dartın yere düştüğünü bile görmeden atış çizgisinden tek bir emin adımla uzaklaştı. "Sakin ol-"

Havayı delen feryat onu susturdu ve Jacob'ın omzunun iki santim saplanmış olan oku gördüğümde irkildim. En azından bir göz küresinden daha iyiydi.

Onu kopardı ve bir öfke patlamasıyla en küçük kardeşine doğru fırlattı. "Lanet olası çocuklar, siz-"

"Geçen sefer olanlar yüzünden bunu hak etmiştin, eğer gerçekten düşünürsen," dedi Paddy, kahkaha atarak dizine vurarak.

Jacob çocuğa vuracakmış gibi öne fırladı ve Scotty aralarına girerek en küçükleri kıs kıs gülerken kolunu kaldırdı.

"Siz ne halt ediyorsunuz?" Anneleri tarafından yakalanmış gibi oldukları yerde donup kaldıklarında dudaklarımdan bir kahkaha tufanı koptu.

Scotty, "Bu *sadece* siyah saçlı bir kız, ben de Lacey Teyze'nin bizi dövmeye geldiğini sanmıştım," diye mırıldandı.

"*Sadece* mi?" Paddy sordu, dudakları çoktan bir gülümsemeye dönüşmüştü. "Eğer bana soruyorsanız, o bundan çok daha fazlası."

Bana asılmaya yönelik pek de ince olmayan girişimini görmezden geldim. "Jacob'a neden dart attığını sorabilir miyim?"

Anlamadığım bir bakışmayı paylaştılar, gerçi bolca kıs kıs gülüşmeler ve mırıldanılan küfürler vardı.

Küçük Alabaster standartlarına göre zor bir hayat yaşamış olsalar da, mizah anlayışlarını korumuşlardı... ama bu bölgelerde kaçakçılık konusunda neredeyse tekel olmayı nasıl başardıkları beni aşıyordu. Hiçbiri bir grup kaçakçıyı yönetecek ve yakalanmayacak kadar zeki görünmüyordu.

Paddy gözlüklü kardeşini işaret etti. "Bu sabah bir işimiz vardı ve Jacob muhafızlardan kaçarken en yavaş olanımızdı. Bu bir tür ceza oyunu."

"Bitirdin mi o zaman? Konuştuğumuz şeyi." Scotty yaklaştı, ben cebimden kolay kilit açma anahtarını çıkarırken yüz ifadesi ciddileşiyordu.

"Yaptım. Göstermemi istediğiniz bir kilit var mı?" Heyecandan karnıma ağrılar girdi. Smitty'nin kilidinde hızlıca denemiştim ama bu basitti. Yine de son kilit açışından çok daha hızlıydı.

Scotty rahatsız edici bir şekilde yanıma yaklaştı ve gözlerini icada dikti. "Biraz daha mahremiyet için arka tarafa gidelim... Andrew, şu süslü kilitleri al."

En küçük kardeş -sonunda adı kondu- başını salladı ve hepimizden önce yan koridora doğru koşmaya başladı. Nefesimi içime çektim ve kardeşleri dar koridorda takip ederek arka odaya, bilardo masasının ilk ziyaretimde olduğu gibi durduğu yere giderken korkmamış görünmek için elimden geleni yaptım. Bu her ne kadar sinir bozucu olsa da, başka seçeneğim de yoktu. Yapmam gereken buydu. Yap ya da öl.

Gerçekten ölmemesini umuyordum.

İcadımın değerini kanıtlayacak ve Hollow'a geçişimizi güvence altına alacaktım ya da beni soyup soğana çevirecekler ve daha kötüsü olmasa bile sokaklara geri atacaklardı.

Andrew birkaç dakika sonra omzuna astığı deri bir çantayla geri döndü. Dağınık odanın köşesindeki büyük kare masaya yöneldi ve çantanın içindekileri duvara dayalı tozlu masanın üzerine boşalttı.

Yanında durmak için hareket ettim ve yüzeye yayılmış kilit dizisine baktım, onları teker teker aldım.

Toplamda altı tane vardı, parmaklarımın üzerlerinde gezinmesine izin verdim. "İki tanesi çocuk . Açmak için süslü bir maymuncuğa ihtiyacım yok. onları aç. Bir çift iğne yeterli olur."

Scotty Andrew'a baktı, o da başıyla onayladı. "O haklı. O ikisiyle uğraşmana gerek yok. Peki ya bu?" dedi ve büyük, ağır bir kilit seçip uzattı. Bu farklıydı, daha zor olduğu kesindi.

Ayrıntılı anahtar deliğine baktım, çok sayıda çukur ve çukuru not aldım. Sonra onu elime aldım ve maymuncuğun düz, ana anahtarını yerine kaydurdım. Mücevher ışığı yakaladı ve tüm mekanizmaları net bir şekilde görebildim.

"Dikkatle izle," diye fısıldadım, kilidi bir gözüme yakın tutup diğerini kapatarak. "Bu küçük düğmelerin her biri ana boşluğun içindeki iç mekanizmaları yarım milimetre kadar yükseltecek veya alçaltacak. Boşluğu doldurduğunda, onu bu şekilde yerine kilitliyorsun," durakladım, ikinci bir düğmeye tıkladım, "ve sonra kilidin içindeki boşlukla aynı hizaya gelen geçici bir anahtar inşa edene kadar bir sonrakine geçiyorsun."

Bunu yaparken diğer her şeyi zihnimden uzaklaştırdım.

"Tek gereken sabit bir el ve biraz pratik ve-" Kilit klik sesini duyup çekerek açtığımda içimde saf bir tatmin duygusu dolaşıyordu. "Bitti!"

Paddy Andrew'un omzuna vurdu. "Dikkatli olsan iyi olur evlat. Çok hızlıdır. Yeni bir iş arıyor olabilirsin."

Genç Andrew ona şakacı bir itiş kakışla karşılık verdi. "Bende o süslü kilit açacaklarından yoktu, değil mi? Pekâlâ, sıradaki nasıl?" Andrew başka bir kilit tuttu. Bu kilitte yuvarlak bir delik vardı, bu yüzden mekanizmanın içinde neler olup anlamının gerçek bir yolu yoktu, ama sorun değildi.

işaret ettim. "Kolay maymuncuğumun iyi yanı, çok yönlü olarak üretilmiş olması ve giremeyeceği çok fazla olmaması."

"O tipten iki tane var bizde," dedi Scotty, gözlerini bana dikmiş meydan okurken başını eğerek. "Neden Andrew'la yarışmıyorsun, bakalım kim daha hızlı yapabilecek?"

Tam kabul edecektim ki aklıma bir fikir geldi. ", ama kazanırsam senden bir şey istiyorum."

"Pazarlık yapacak durumda değilsin, kadın," diye tersledi Scotty.

Paddy kollarını göğsünde kavuşturup başını öne eğdi. "Tam olarak ne arıyorsun?"

"Eğer o saati çoktan eritmediyseniz, onu geri istiyorum," dedim basitçe. Onlara Duncan'ın o sabah hayatımı kurtardığını ve en azından saatini ona geri verebileceğimi söyleyecek değildim. *Tek* neden de buydu. Onu almanın beni neden bu kadar rahatsız ettiğini sorgulamayı reddettim. Pek çok insan çok daha azı için çok daha kötüsünü yapmıştı. Ama Duncan beni o ayıdan kurtarmak için hayatını tehlikeye attığından beri, onu lanet olası saatinden bile yoksun bırakma düşüncesi midemi bulandırıyor. Aptalcaydı, biliyorum.

Saati geri alırsam, Moll ve ben kasabadan ayrılmadan önce kulübeye bırakabilirdim. En azından zaman yardım etmek için yaptıklarının benim için bir anlamı olduğunu bilirdi...

Scotty burnunu kaşdı ve sonra omuz silkti. "İyi, siktir et. Zaten bununla uğraşmak istemiyordum. Ayrıca Andrew çocukluğundan beri o kilitlerle uğraşıyor. Bu bahsi kaybetmek üzeresin. Ve kaybettiğinde, çantanda ne kadar bozuk para kaldıysa bize vereceksin."

Lanet olsun. Dişlerimi sıkıyorum ve başımı sallıyorum. "Peki." Şansımı hâlâ seviyordum; sadece elimde kalan az miktardaki parayı vermek istemiyordum.

Andrew benimkinin ikizi olan kilidi seçti, sadece bronz yerine gümüş rengindeydi. Sonra cebinden bir alet çantası çıkardı ve fermuarını açtı. Dikkatlice bir kazma seçtikten sonra, beklentiyle bana baktı.

"Hazır mısın?"

"Hiç olamayacağım kadar," dedim, kilidimi kaldırıp yüzüme yakın tutarak.

"Hazır, başla!" Paddy neşeyle seslendi.

Tekrar derin bir nefes aldım ve her şeyi kapatıp sadece kilide odaklandım. Yassı boş anahtarı yuvasına geri kaydurdım ve silindirik bir kazma çıkardım. Sonra onu anahtar deliğine soktum.

Bu sefer neyin eşleştiğini görmek için namluya bakmak yoktu - değerli taştan gelen ışığın hiçbir faydası olmayacaktı. Bu seferki tamamen hissiydi.

Penayı yarım tık sola çevirdim, vücudumu parmak uçlarımdaki en ufak gerilime göre ayarladım. Geldiğinde durdum ve boşluğu dolduran bir düğmeye bastım.

Sonraki bölüm.

Kazmayı tekrar döndürdüm, tam 360 tur attım ama bu sefer hissedilecek bir gerginlik yoktu.

Garip.

Gözlerimi daha da sıktım ve başım çarpmaya başladı. Ellerim nemlendi.

Bu olmaz. Şimdi olmaz.

Bu hissi bastırdım ve kilidin içini zihnimde canlandırmaya çalıştım. Beynim boş alanın bir şemasını oluştururken, her şey bir resim gibi bir anda gözümün önüne geldi.

İki çıkıntı daha. Biri, yarım tık sağda -ilgili düğmeye bastım- ve ikincisi ilkinden çeyrek aşağıdaydı.

Kilidin açılma sesini duymak için beklemedim. Sadece gözlerimi açtım ve saati almak için elimi uzattım.

Bir saniye sonra Andrew "Bitti!" diye seslendi ve kilidi açıp havaya kaldırdı.

"Üzgünüm dostum," dedi Paddy kıkırdayarak. "Güzel bayan seni yaklaşık yarım saniye farkla geçti."

Andrew açık kilidin işaret parmağımın ucunda sallandığını görmek için aşağı baktı ve alnına bir tokat atmışım gibi geri çekildi.

"Mümkün değil!" dedi, bana bir hayaletmişim gibi bakarak. "Bunu milyonlarca kez yaptım. Bir kez denedikten sonra o kilidi o kadar sürede açmak için o aleti kullanmış olmana imkân yok. Bir saatini alırdı, belki daha fazla."

İncelemesi için maymuncuğu uzattım. "Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum. Bu harika bir icat."

Kardeşlerine doğru bakarak, "Buluşun canı cehenneme," fısıldadı. "Bu o. *Onun* yapması gerekiyor. Bu bizim en iyi şansımız; bu konuda bir fikri var..."

Hepsi birbirlerine baktılar ve sessizlikleri midemi bulandırdı.

"Bakın... çocuklar... Ben işimi yaptım. Size süslü, kolay bir maymuncuk getirdim. Bir anlaşmamız vardı. Beni ve arkadaşımı hemen dışarı çıkarın."

Scotty öne çıktı, direnmeyen elimden kazmayı aldı, yüzü kapandı. Ondan hiç hoşlanmamıştım. "Anlaşma değişti. Sana saati geri vereceğim. Bununla ilgili bir sorunum yok, ama bu işi senin... süslü, kolay maymuncuğunla kendin yapman gerekecek."

"Ben hırsız olmak için kaydolmadım," dedim başımı sallayarak ve geri çekilerek. Kraliyetle aralarında zaten bir şekilde husumet , Smitty'nin söylediği buydu ve yaşlı demirciye güveniyordum - en azından buradaki herhangi birine güvenebileceğim kadar.

"Bu şeyi yapmak için çaldığın ve bize satmaya çalıştığın saat düşünüldüğünde bu çok zengin," dedi Scotty homurdanarak ve maymuncuğu havaya kaldırdı.

Başımı salladım, geri çekilmeye mi çalışmalıydım yoksa önce maymuncuğumu mu kapmalıydım emin değildim. "Bunlar olağanüstü durumlardı. İster burada ister kefenin diğer tarafında hırsızlık yaparken yakalanayım, asılacağım. Ben bile değilim.

Beşik'in bu tarafında olması gerekiyordu. Sizin kaybedecek benden daha az şeyiniz var."

"Her ne olursa olsun," dedi Paddy, kaşları gerçek bir pişmanlıkla kırıışmış gibi görünüyordu. "Jübile'den bu yana yaşanan tüm bu dram işleri çok daha zorlaştırdı - özellikle de yapmamız gereken işi. İçimden bir ses sen ve arkadaşının tüm bu sorunlar hakkında bir şeyler bildiğinizi söylüyor, değil mi?"

Bir de eskiden sevdiğim kişi olduğunu düşünürsek...

Beni köşeye sıkıştırdıklarını bildiğim için bir tıslama sesi çıkardım. Açıkça bir tehdit değildi, ama öyle de olabilirdi. Ya o şeyi çalmayı kabul edecektim ya da beni ve Moll'u ele vereceklerdi.

Hırsızlara güvenerek bu riski almıştım ama artık zamanı geri çeviremezdim. Beni buraya Gayelette göndermişti ve... garip bir şekilde yaşlı çiçekçi kadına hâlâ güveniyordum.

"Peki, sizi piçler. Siz kazandınız. Nereye giriyorum?"

Jacob gözlüklerini burnunun üzerinde daha yukarı itti. "Saray zindanı."

"Neyi almak için?" Soruyu iyice düşünmeden sordum. Elbette zindanda değeri olan tek bir şey vardı. Bir hayat.

Lütfen, yanılmama izin verin,

Paddy derin bir iç çekti. "Billy, aramızdaki en yaşlı kişi ve O'Donnelly klanının kalp atışı."

Gözlerimin kapanmasına izin verdim ve bulantıyı uzaklaştırmaya çalıştım. Lanet olsun. Benden bir parça mücevher ya da bir kova altın çalmamı istemiyorlardı. Bir hapisane firarına öncülük etmemi ve kardeşlerini Heinrich ve Relyk'in burunlarının dibindeki saray zindanından kaçırmamı istiyorlardı.

Çok güzel.

Haklı olmaktan nefret ederdim.

BÖLÜM 16

"

Düşünüyordum da... Belki seninle çalışmaya bugün?" gelebilirim.

Moll'a göz kırptım ve yatağımın ucuna uzanırken bir esnemeyi bastırdım. Saat kaçtı ki?

Henüz kahvaltı vakti gelmedi.

"Ne demek istiyorsun?" Gitmeyecekti, ben de oturmak için yastığımı daha yükseğe kaldırdım.

"Asistanınız olarak. Çenemi kapalı tutacağıma söz veriyorum ve tüm pis işleri bile yapacağım, sorun değil. Ben sadece..." Hareketli yüzü düştü ve döndü. "İyi uyuyamıyorum ve burada konuşacak kimsem olmadan sürekli yalnız olmak beni deli ediyor Harm."

Anladım. Bu kadar korkunç bir şeyden sonra düşünceleriyle yalnız kalmak kolay olamazdı, ama bir görevimiz vardı. Ve Küçük Alabaster'ın yarısı onu ararken Moll'u kralı öldürmeye çalıştıktan günler sonra insanlarla etkileşime sokmak bela için yalvarmak gibi görünüyordu.

İçimi çektim. "Bu iyi bir fikir değil, Moll." Vücudum ve kafam bir gün öncesinin yorgunluğunu hâlâ taşıyordu. Ayıdan kaçarken yuvarlandığım için bacaklarımda çürükler vardı ve ellerim çekiç kabarcıkları yüzünden yer yer yarılmıştı. Bu konuşmaya kafamda bir deliğe ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım vardı.

Başka bir savunmaya geçmek üzereydi ki kapı çalındı.

"Ben bakarım," dedi işaret parmağını kaldırarak, "Ama burada işimiz bitmedi." Protezini taktı ve ön kapıya yöneldi. Bir an sonra alçak bir erkek sesinin konuştuğunu duydum.

Bertrand mı? Merak ettim. Hayır, o değildi, sessiz olmaya zahmet etmezdi. Ses neredeyse yumuşaktı.

Sabahın erken saatleriydi ve işe gitmeme daha bir saat vardı, o halde Bertrand değilse kim olabilirdi? Tam dışarı çıkıp kontrol etmek üzereydim ki Moll elinde bir kutuyla odaya daldı. Protezini tekmeledi, söz konusu kutuyu beni geriye doğru itmek için bir silah olarak kullandı, ta ki dizlerim kuş tüyü yatağa çarpana ve oturmak zorunda kalana kadar.

"Bu da ne ?" Paketi kabul ederek sordum. Sanki bu ona herhangi bir bilgi verecekmiş gibi panjurlu pencereden dışarı baktı.

"Sör Crispin'di," diye tısladı, parmağını dudaklarına götürerek, "prensın arkadaşı getirdi bunu. Duncan'ın bunu bu gece saraydaki Bolluk Ziyafeti'nde giymeniz için gönderdiğini söyledi. Neden bana şatoya davet edildiğini söylemedin?" diye sordu.

Şok içinde parlak beyaz kutuya baktım. "Ciddi misin? Gideceğimi bile bilmiyordum..."

Bolluk Bayramı günü, çoğu insanın evlerinde aileleriyle vakit geçirdiği, iyi talihleri üzerine düşündükleri ya da daha iyi talih için dua ettikleri bir gündü. Küçük Alabaster'da ertesi gün işten izin bile aldıklarını . Tabii ki The Hollow'da işler böyle gitmiyordu, ama elimizden geldiğince akşam yemeğimize biraz süslü bir şeyler eklemek için çaba sarf ediyorduk ve daha iyi şeyler için bol bol dua ediyorduk.

Relyk sarayın hala kendi kutlamasını yapmayı planladığından bahsetmişti, ama ben personelinin olacağını fark etmemiştim.

dahil.

Kutuyu kucağımdan alıp kuş tüyü yatağın üzerine iterken yanaklarım sanki içine bakmak istemiyormuşum gibi yandı. "Bu çok garip," dedim, Moll'un bakışlarıyla karşılaşmayı reddederek, Duncan'ın elinin yanağımda nasıl hissettirdiğini düşünmemek için elimden geleni yaptım.

"Gerçekten mi? Sesin tuhaf geliyor Harm." Döndü ve odanın köşesindeki tabureyi tutup önüme sürükledi. Oturdu, eteklerini savurdu ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi. "Bana söyleyecek bir şeyin var mı?" Gözleri şiddetli bir ışıkla parlıyordu. "Dün avda olanlar gibi mi? Alabaster'ın İkinci Prensi Duncan'la eşleştiğinden bahsetmiştin... Bana öyle geliyor ki büyük bir av yakalamış olabilirsin..."

Zoraki bir kahkaha attım ve başımı salladım, yüzümdeki sıcaklık artıyordu. "Sana zaten söyledim. Çok iyi biriydi ve başımız belaya girdiğinde Fetch ve bana yardım etmeye çalıştı. Bunun dışında hiçbir şey olmadı."

Bunun dışında, kesinlikle bir şey.

Rüyalarımın musallat olan ve bu sabah gözlerimin altında mor lekeler bırakan neredeyse öpüşme, *neredeyse* gerçekleştiğinden beri düşüncelerimden *neredeyse hiç çıkmamıştı*. Düşüncelerimin üzerinde çalışması gereken diğer şeyler düşünüldüğünde, bu da bir şey ifade ediyordu.

Kendimizi celladın baltasının altında bulmamak gibi küçük şeyler.

"Eğer sen açmayacaksan, ben açacağım. Buna bir saniye daha dayanmam!"

Jübile'ye gitmeden önce onu hiç görmediğim kadar canlı görünüyordu ve ben de gülerek kutuya el salladım.

"Elbette, buyurun. Muhtemelen süslü bir davettir, burada nasıl olduklarını bilirsiniz, her şey abartılıdır-"

Ben daha konuşmamı bitirmeden bir ılık atarak kutunun üzerine atladı ve kutuyu çılgınca parçaladı. ıkardığı şey benim nefesimi kesti ama onunkini değil. O kadar derin ve zengin bir kırmızı parıltısı vardı ki siyahla sınırlanıyordu.

"Bu da ne böyle?" diyerek havaya kaldırdığı eşyaya baktı, sonra alnı hayal kırıklığıyla kırıışmış bir halde kutuya geri attı. "Elbise yok mu?"

Kutunun içine uzanıp güzelce dikilmiş kıpkırmızı ceketı çıkarırken, "Ben sarayın yeni şahincisiyim, biliyorsun," diye hatırlattım ona. Bir kısrağın burnundan daha yumuşaktı ve siyah kırma kadife ile şık bir şekilde süslenmişti.

"Pantolon mu?" diye burnunu kırııştırdı.

Kutuda kalanlara baktığımda, üzerime tam oturacağını bildiğim, yanları çapraz dikişli, tereyağlı, yumuşak siyah deri pantolonu buldum. Pantolonun altında, binici ceketıyla aynı koyu tonda bir çift kırmızı, diz boyu deri çizme vardı. Kıyafetlere bakarken boğazım düğümlendi ve gözyaşı dökmemek için kendimi zor tuttum.

"şimdi tenine karşı o rengi görünce, elbise olmasa bile iyi bir seçim yaptığını kabul etmek zorundayım," diye itiraf etti Moll küçük bir i çekişle. "Buraya benim için de bir şeyler koysaydı iyi olurdu."

Sözleri rdeğın sırtındaki su gibi üzerimden akıp gitti. En az on yıldır yeni bir çift bot almamıştım. ayrıldıktan sonra da muhtemelen onları giymeyecektim. Bu kadar zarif bir şey için Hollow sokaklarında iim dışıma çıkacaktı. Ama bu gece için onların tadını ıkaracaktım. Ceket ve pantolon da yle.

Bu gece, izmelerime kadar asil bir şahin .

Giysileri saygıyla kutuya geri koydum ve üstünü kapattım.

"Bu arada, gerçekten işe gitmem gerekiyor." Kendimi kuş tüyü yataktan ittim ve kapıya doğru ilerledim, ama Moll gitmeme o kadar kolay izin vermeyecekti.

"Ama ondan önce... seninle mew'e gitmeyi unut. Bolluk Şöleni'ne gelmeme ne dersin? Ne de olsa ben senin kuzenim..."

"Şu anda ciddi olamazsın." Ağzım açık bir şekilde Moll'a baktım.

Ellerini kalçalarına dayadı ve yüzünde zerre kadar utanç olmadan bana ters ters . "Ne yani, bir kız sessizlik yemini etti diye parti yapmayı sevemez mi?" diye sordu sesi tizleşerek.

Konuşmadan önce derin bir nefes alıp kendimi dengelemek zorunda kaldım. "Moll. Şu anda Alabaster'da *en çok aranan* kadın sensin. Bunu unutmayı nasıl başarıyorsun?" Bir patlamayı önlemek umuduyla ses tonuma elimden geldiğince yumuşaklık kattım.

Yatak odasında volta atmaya başladı ve kısık bir kahkaha attı. "Nasıl unutabilirim ki? Bana günde otuz kere falan söylüyorsun. Biraz yardımcı olabilirim Harm. Az önce O'Donnelly'lerin seni kardeşlerini zindandan kurtarmak için tuttuğunu kendin söyledin. Zindanların nerede *olduğunu* bile bilmiyorsun. Saklanma ve dinleme konusunda iyiyimdir. Konuşmasam bile süper çekici olabileceğimden bahsetmiyorum bile. Senin için bölgeyi keşfe çıkabilirim, etrafa bakabilirim, gizli girişler bulabilir miyim diye bakabilirim."

Elimi havada gezdirerek sözünü kestim ve ikincisinde karar kıldım. "Durman gerekiyor. Yardımcı olmak istediğini biliyorum Moll, ama yardım etmek için yapabileceğin en iyi şey yoldan çekilmek ve sessiz kalmak."

Tartışmaya devam etmek için ağzını açtı ama ben elimi kaldırıncaya kapattı.

"Yeter." Kendime onun yaşadıklarını hatırlatarak kullanmak istediğim ses tonunu ısırdım. "Böyle bir şey olmayacak. En iyi kraliyet büfesine bile rakip olacak bir tabak atıştırmalık getireceğime söz veriyorum. Ve hatta tüm dedikoduları dinleyeceğim. Gecenin yarısına kadar oturup kimin kimi aldattığını, kimin ten rengine göre en kötü rengi giydiğini irdelerken bir yandan da karnımızı doyurabiliriz. Tamam mı?"

"Bütün bunlar umurumda değil!" diye bağırdı, şimdi gözleri yaşlıydı. "Orada onunla birlikte olman beni endişelendiriyor. Yardım etmek istiyorum-"

"Neye yardım edeceksin, Moll? Yakalanmak mı?" Asımı çıkardım. ve kullanılmış o. "Sen var ve en çok Çarpıcı yüz Tanıdığım herkes gibi. Kırmızı buklelerin olmasa bile yakından bir bak, Heinrich *seni tanıyacak*. Bana anladığını söyle." Boğazı düğümlendi ve arkasını dönerken başını salladı. Bir cevap mırıldanırken sesi gergin çıkıyordu. "Haklısın, ben unutulmazım. Tamam. Anlıyorum."

Kibrine hitap etmek her zaman işe yaradı, bu yüzden bu numarayı nadiren kullandım. Asınızı asla fazla oynamamalısınız, yoksa bir dahaki sefere işe yaramayabilir.

O sabah mew'e doğru yola çıktığımda, bir gün öncesine göre biraz daha az kıyametle dolu hissediyordum. Aslında durumumuzda pek bir iyileşme olmamıştı. O'Donnelly'lerin son talepleri bizi buradan çıkarma işimi daha da zorlaştırmıştı. Ama saraya davet edilmemle birlikte, en azından artık potansiyel başarıya giden bir yolum vardı. Etrafı araştırmanın, zindanı bulmanın ve umarım geri dönüp amfi tiyatronun çizimlerini yakından görmenin bir yolunu bulmanın bir yolu.

"*Bir dostun ve müttefikin bile olabilir...*" diye fısıldadı zihnimdeki küçük bir ses.

I itilmiş o bir kenara ve zorla kendim için düşünmek İşe doğru kısa yürüyüşümü tamamlarken Duncan'dan başka bir şey düşünmüyordum. "Oh, günaydın," dedi Bertrand, ben adımımı atarken. İçeride.

"Size de günaydın efendim. Dinlenmiş görünüyorsunuz."

Başını salladı ve bana karakteristik olmayan bir kırptı. "Çünkü öyleyim. Eamon'un ve benim dünkü zaferimizin tadını çıkarıyorum. Bunu vurduğum için üzgünüm evlat," dedi. Ama mors bıyığının altındaki gülümseme bana o kadar da üzgün olmadığını söyledi, hem de hiç.

Hiç kızmamıştım. Bırakın zafer anını yaşasın. Ben buradan çoktan gittiğimde, umarım adıma küfretmek yerine mew'deki kısa zamanımı biraz sevgiyle hatırlar.

"Sanırım başlasak iyi olacak. Büyücü, seni daha yüksek bir beceri seviyesine ve bilgiye ulaştırmak için zaman harcamam gerektiğini söyledi."

Bu yüzden Bertrand sonraki birkaç saat boyunca beni şahinlerle ilgili bilgilerle eğlendirdi. Çoğunu biliyordum, bazılarını . Ne olursa olsun, bu gevezelik bana kafamın arkasındaki diğer bazı sorunlar üzerinde çalışmak için zaman verdi. Yakalanmadan zindanlara giden yolu nasıl gibi.

"Çoğu kişinin bilmediği bir şey de şahinlerin saray *içinde* mesaj iletmek için kullanıldıklarıdır."

"Özür dilerim, ne dedin?" Sözüne kestim, onu doğru duyduğumdan emin değildim, Çünkü cevap bu olabilirdi. "Tekrar söyler misin? Bu... alışılmadık görünüyor."

Çenesini kaşıdı ve sonra başını salladı. "Onlar için tavana yerleştirilmiş bir geçit ağı var. Her büyük odada küçük bir geçit var ve hatta bazen bir mesajı hızlıca iletmeleri gerekirse diye taht ve savaş odalarında bir muhafızla birlikte şahinler görevlendiriyoruz. Ya da eskiden kullanırdık. Muhtemelen onları kullanmamız gerekenden daha az kullanıyoruz."

Deri kaplı kitabına uzandı ve defter tutma ve her şahinin her gün kaç av getirdiğinin kaydını tutmanın ne kadar önemli olduğu hakkında bir tartışmaya başladı, böylece saray avlanma alanlarındaki av popülasyonlarını izleyebiliyorlardı.

Öte yandan, ben bu oluklar hakkında düşünmeye devam ettim - umduğumdan da iyi. Başlangıçta Fetch'i kalenin içinden mesaj iletir gibi gönderebileceğimi, sonra da ne kadar büyük bağlı olarak kayıp şahinimi 'bulabileceğimi' düşünmüştüm. Hepsinin gittiğini varsayarsak

zindanlara inerken fark edilmeden gidebilirdim.

En azından muhafızlara ulaşana kadar. İrkildim.

"Bağırsak ağrıların mı var?"

Başımı salladım. "Hayır, üzgünüm, sadece ..." Tanrım, ona zindandaki muhafızların sayısını şüphe uyandırmadan nasıl sordum, "zavallı ahır kızını düşünüyorum, duyduğuma göre... on muhafız tarafından taciz ediliyormuş."

Bertrand homurdandı ve başını salladı. "Gerçekten de zavallı kız. Krala bir şey yaptığından şüpheliyim ama bunu benden duymadınız." Isırmayacağını düşündüğüm kadar uzun süre . "Ama aşağıda on muhafız yok, bir seferde en fazla iki ya da üç."

Mükemmel. Ve değil. Bertrand bana farklı şahinlerin uçuş hızlarını anlatmaya devam etti ve benim aklım kuş muhabbetinden çok uzaklara gitti.

Zindanlar kilitliken bile birden fazla muhafız tarafından izleniyorsa, etkisiz hale getiricinin daha kısa şarjla ikinci kez fırlatılmasını nasıl sağlayacağımı bulmam gerekirdi.

Bu biraz zor olacaktı. Özellikle de hâlâ o şeyin gücünü kontrol etmek istiyorsam. O'Donnelly'lerin bizi buradan çıkarmasını istiyorsam Billy'yi serbest bırakmam gerekse de, hırsız ve suç ortağından tam bir katile dönüşmek üzere değildim.

Duncan ve Sör Crispin'le tanıştıktan sonra, lekelenmiş bir taca sadakat yemini etmiş olsalar bile Küçük Alabaster'daki herkesin kötü olmadığına inanmak zorundaydım. Vicdan azabı çekmeden kurtulabilirsem, bu harika olurdu. Büyük ölçüde çünkü eğer birini öldürürsem av sadece Moll için değil, ikimiz için de olacaktı. Ve koyu buklelerimi gizleyebilecek saç boyalarım yoktu.

Günün geri kalanı Bertrand'la yan yana çalışırken bir sis bulutu içinde geçti. Hızlı öğrenen biri idim ve hatta o

Bana zaten bildiğim bir şeyi gösterdi, çenemi kapalı tuttum ve dinledim ya da en azından dinliyor gibi göründüm. Günün sonunda, bir gün önceki avda kaybettiğim avla ilgili olarak beni eleştirmeyi bıraktı ve hatta benimle dalga geçmeden birkaç şaka bile yaptı...

Yaşlı adamın bana ısınması mümkün müydü?

"Bert, aşkım, hâlâ burada mısın?" diye seslendi alçak bir ses kapıdan, tam da gitmek için toparlanırken.

Sırtında bir C şekli olan yaşlı bir kadın kapının girişinde durmuş, boynunu bizi görebilecek kadar yukarı kaldırmaya çalışırken acı çektiği .

Bertrand'ın karısı. Onu sergide görmüştüm.

İçgüdüsel olarak yüzümü onun görüş alanına sokmak için eğildiğimde, "Merhaba," dedi. "Sen Ella olmalısın."

"Öyleyim," diye cevap verdim ve elimi kaldırdım, "sen de Marjorie olmalısın. Bertrand bana sizden çok bahsetti."

Acı dolu bir gülümsemeye elimi hafifçe sıktı, teni benimkine karşı kâğıt inceliğindeydi. Çizgili yüzüne bakarken kalbim sızladı. Gri gözleri keskin ve meraklıydı, hayatının bir döneminde güzellikten bahseden kalkık bir burnu ve yüksek elmacık kemikleri vardı. Ama sanırım acı, başka pek çok şeyle birlikte bunu da ondan çalmıştı.

"İşte orada!" Bertrand gelinine doğru ilerlerken şöyle dedi. Eğildi ve alnına bir öpücük kondurdu, onunla etkileşime girdikçe tüm tavrı değişti. Huysuz yaşlı adamın yüzü aydınlandı, yüzünü sevgi ve endişe kapladı. "Neden buraya kadar geldin?" diye sordu. "Sana akşam yemeğinden önce evde olacağımı söylemiştim."

"Kaskatı kesilmiştim ve yürüyüşe çıkmam gerekiyordu ama korkarım biraz abartmış olabilirim. Geri dönmek için çok fazla yürüdüm, bu yüzden biraz soluklanmak için buraya geldim."

"Sandalyeni getireyim." Hayatımda hiç görmediğim kadar hızlı koştu ve bir süre sonra tekerlekli ahşap bir sandalyeyle çıkageldi.

"Bu inanılmaz," dedim şeyin mühendisliğini incelerken.

Hollow'da doğuştan yürüyemeyen küçük bir kız olan Killana için buna benzer bir tane yaratmıştım. Hâlâ arkadaşları ve kardeşleri onu itip kakabiliyor ve dışarıda onlarla birlikte olabiliyordu. Ancak bu araçta el freni ve kaldırıp kişinin önüne sabitleyebileceğiniz bir tepsi gibi daha önce düşünmediğim bazı zil ve düdükler vardı. Killana'nın bu değişikliklerden ne kadar hoşlanacağını düşünerek fikri bir kenara koydum ve Bertrand karısının sandalyeye oturmasına yardım ederken gülümsedim.

Marjorie iç çekerek ve dudaklarını sıkarak yerine oturdu. "Prens eve geldi ve benim için biraz daha merhem bıraktı. Sanırım eve döndüğümüzde onu sürmen gerekecek. Othron çiçeklerinin şiddetli don başladığında az olacağını söyledi. Sarayda biraz kurutulmuş örnek kalmış ama yeterli olup olmayacağından emin değil." Başını hüzünle salladı. "Ona geri vermeye çalıştım ama kabul etmedi."

"Bunu kabul etmelisin," diye araya girdim, bu konuşmanın karı koca arasında olduğunu ve muhtemelen beni ilgilendirmedığını çok geç fark ettim. Ama Marjorie rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Eminim yardım etmek istiyordur," diye devam ettim.

"Hatalı da olsa öyle," dedi alçak sesle gülerek. "Yine de kendisi için ilaca ihtiyacı var-"

Bertrand yumuşak bir sesle araya girdi, "Eve gitsek iyi olacak canım. Genç adam bu gece saraydaki Bolluk Ziyafeti'ne katılacak," dedi ve Marjorie'ye sert bir bakış fırlattı.

Bertrand'ın aceleyle araya girmesine bakılırsa, Prens Duncan'ın Marjorie'ye ilaç verdiğini ya kimsenin bilmemesi gerekiyordu *ya da* kendisinin aldığını bilmemeleri gerekiyordu. Duncan hasta mıydı? Öyle görünmüyordu. Daha sonra kemirmek için sakladığım bir başka külçe.

"Sen de katılmayacak mısın?" Bertrand'a sordum. "Hayır. Evde hanımla kalacağım. Prens Duncan Bereket Bayramı'nda tek başımıza eğlenmemiz için her zaman bir sepet dolusu ikram gönderir ve ben de başka türlüünü istemezdim."

Marjorie onun ciğer lekeli elini şefkatle okşadı ve sonra sıktı. "Sen iyi bir adamsın, Bertrand."

Onları izlerken, neredeyse Moll'un her zaman yapması gerektiği gibi hissettim... gerçek aşka ve romantizme inanabilirmişim gibi. Mutlu sonlar olduğuna.

Neredeyse. Boğazımın düğümlemesinden hoşlanmadım ve Duncan'ı değil, rüyalarımın giren fantastik bir adamı düşündüm - gerçek olmayan bir adamı mı?

Hayır, o yolda delilik ve kalp kırıklığı vardı.

"Gitsem iyi olacak. Akşamınızın ve pikniğinizin tadını çıkarın. Seninle gerçekten memnun oldum Marjorie," dedim, sesim söylenmemiş duygularla biraz kalınlaşmıştı.

Onunla tanışmak, iyi bir kadının onu seven bir erkekte yarattığı değişimi görmek güzeldi. Gerçekten hoş bir hanımefendiye benziyordu. Ama arazide kulübeme doğru ilerlerken, aklım hep genç ve esrarengiz prensteydi. Merak etmekten kendimi alamıyordum.

Prens Duncan'ın daha ne kadar sırrı vardı?

BÖLÜM 17

As it turned out, the Abundance Feast was a much

Kış Jübilesi'nden daha küçük bir olaydı, Tanrı'ya şükür. Seksen küsur kişilik bu kalabalıkta yeterince rahatsızdım ama herhangi birinin beni birkaç gece öncesinden tanıyabileceği bin kişilik bir kalabalıktan çok daha az korkutucuydu. Şimdi saçlarımı sırtımdan aşağıya doğru kalın bir örgüyle örmüş ve yeni şahinci üniformamı giymişken, kimsenin beni tanıyacağından şüpheliydim.

Öte yandan, katılımcılar arasında gerçekten çalışmayan tek "hizmetli" benmişim gibi görünüyordu.

Kahretsin. Neler oluyordu?

Odaya girdiğimde Duncan'ın gözleri üzerimdeydi ve kıpırdamamak için kendimi zor tuttum. Tamam, belki bir kişi beni tanıyabilirdi.

Yine de bu konuda fazla endişelenmeme gerek yokmuş gibi görünüyordu çünkü o masanın karşısındaydı ve ben de hemen diğer tarafında kral olan büyücü Relyk ile Faradays adında konuşkan, iyi giyimli bir tüccar çiftin arasına sıkışmıştım. Sanki evli bir çift değil de kardeşlermiş gibi aynı kumaştan kesilmiş görünüyorlardı; açık kahverengi saçları, aynı renk giysileri - koyu yanık turuncu - ve zaten çok fazla içtikleri için kırmızı yanakları vardı.

Şu anda, onlar prattled üzerinde hakkında
nasılçok korktular Tam KIŞ geliyor
Çünkü kastedilenYoksullar sürekli
kömür ve yakacak odun fiyatlarından yakınıyor. "'Kraliyet
neden bu tür kalemleri vergilendirmek zorunda?' diye
soruyorlar bana. Onlara açık söylüyorum... Geçmiş
yüzyıllarda fakirlerin satın almasına izin vermek yerine tüm
kömürü kendine saklayan pek çok hükümdar vardı" dedi
Bay Faraday.

ağız açık. "Sahip olduklarının ne kadar iyi bilmiyorlar."

Bayan Faraday bir yığın havucu amaçsızca tabağında
gezdirirken başını salladı, burnu kıvrılmıştı. "Hak etme.
Mesele de bu, değil mi? Onlara kömür veriyorsun, sonra
kürk istiyorlar. Onlara kürk verirsin, sonra elmas isterler. Bu
kaygan bir zemin ve ben kendi adıma bu zemine
basmadığımız için memnunum."

Sessiz kalmak için neredeyse dilimi kanlı bir şekilde
çiğniyordum, ama bu neredeyse çok fazlaydı.

Fakirler elmasları kömür ya da yakacak odun karşılığında
satmaktan başka ne halt edebilir ki? Mücevherler kesinlikle
geceleri sizi sıcak tutmaz.

"Yeni şahincimiz de mütevazı bir kökenden geliyor, değil
mi Ella? Bu diplomasi meselesine senin bakış açını duymak
isterim," dedi Relyk, dar burnunun ucundan beni izleyerek.
Yine yorgun görünüyordu. Hatta bitkin ama bu onu daha az
heybetli yapmıyordu; bir Fısıltı olarak gücünü görmüştüm ve
ona meydan okuyacak kadar aptal değildim.

Onun nesi vardı da bana hep mikroskop altındaymışım gibi
hissettiryordu? Dahası, sadece ben mi böyleydim, yoksa
saraya yeni gelen herkes böyle miydi?

Belki de vicdan azabım beni paranoyaklaştırıyordu. Kralı
birkaç gece önce neredeyse öldürölüyordu. Uygun gördüğü
soruları sormaya hakkı vardı.

Masanın başına oturmuş, bir gün önceki avda olduğundan
daha da kötü görünen krala bir bakış attım. Etrafında bir sinek
vızıldadı.

yanağına kondu, ama elini sallayarak uzaklaştırmak için elini bile kaldırmadı. Onun yerine başını yana eğdi. Soluk gözleri açık ve kırpışıyor olmasaydı, uyuduğunu düşünebilirdim.

"Ella?" diye sordu büyücü ve beni konuşmaya geri çekti.

"Özür dilerim. Evet..." Üst dudağımı bir peçeteyle sildim ve masaya koymadan önce diplomatik olarak geçebilecek şeyleri düşünmek için elimden geleni yaptım. "Yardımsever bir kral olmakla halkınızın sizi ezmesine izin vermek arasında ince bir çizgi olduğunu düşünüyorum," dedim dişlerimi gıcırdatmamak için kendimi zor tutarak. "Siz ne düşünüyorsunuz, Majesteleri?"

Kralla doğrudan konuşmaya nasıl cesaret ettim bilmiyorum. Bu biraz başını sallama şekliyle ilgili hastalıklı bir merak, biraz da meydan okumaydı. Relyk gizlice elini uzattı ve kralın yüzüğüne kısa bir süre dokundu. Ancak büyücü başını çevirdiğinde, gri buklelerden oluşan kalın yelesinde kel bir nokta olduğunu fark ettim.

Garip.

"Majesteleri oldukça yorgun ve-" Kral söze girdiğinde Relyk konuşmasını yarıda kesti ve aniden heyecanlandı.

"Bence kraliyetin vergi politikalarını sorgulayanlar, Faradays'in onları vatana ihanetten ihbar etmediği için şanslı." Heinrich'in dişleri bir gülümsemeden çok dişlerin gibi bir şeyle , gözleri öfkesinin tüm gücünü bana doğru savurdu. "Bu arada... onları neden ihbar Philip?"

Kadehlerin şingirtısı ve etrafımızdaki alçak, dostane sohbet durdu ve Philip Faraday kaskatı kesildi. Adem elması kravatının altında sallanıyordu ve boğazını temizledi. "Evet, Majesteleri, devam etseydi kesinlikle yapardım, ama onu hemen yola getirdim ve yaptığı hatayı anladı. Eğer herhangi bir

Aksi bir durumdan haberim olsaydı, elbette derhal yetkililere haber verirdim."

Bayan Faraday başını bir güvercin gibi salladı. "Kesinlikle öyle yapardı."

Bay Faraday'ı incelerken kralın gözleri soluk mavi buz parçaları gibi parlıyordu ve diğer adamın bocalamasından öyle bir zevk alıyordu ki ensemde bir ürperti hissettim. Daha da kötüsü? O buz parçalarını bana çevirdi.

"Madem bu gece masanın etrafında fikir topluyoruz, yeni şahincimiz ne düşünüyor? Birinin efendinizin politikalarını kötülediğini duysanız, bunu kendinize saklar mıydınız?" Masanın etrafına bakarken sesini yükseltti ve oda daha da sessizleşti. "Burada böyle potansiyel olarak zarar verici sırları benden saklayacak başkaları da var mı? Belki de bu yüzden göğsümde bir delik oluştu."

Bana bir soru sorduğunu unutmuş olmasını umarak sessiz ve hareketsiz kalırken ellerim nemlendi.

"Hepimiz senin fikrini duymayı bekliyoruz." Unutulmak için çok fazla.

Boğazımı temizledim ve başımı salladım; kralı aptal gibi bu konuşmaya dahil ettiğim için kimsenin kellesini kaybetmesini istemiyordum. "Bence kraliyete karşı güvenilir bir tehdit oluşturan herkesle hızlıca ve merhamet gösterilmeden ilgilenilmeli. Zor zamanlarda üşüyen ya da aç kalan yoksullara gelince, bir zayıflık anında şurada ya da burada yanlış bir söz söylenebilir. Ve eminim ki Faradays gibi kraliyetin sadık destekçileri aradaki farkı anlayabilir."

Büyücünün gözleri beni delip geçti ama bakışlarımı krala diktim, başımı saygıyla hafifçe eğdim. Bu gerçekten de her iki şekilde de olabilirdi ve ben kendimi en kötüsüne hazırlıyordum; Heinrich'in kaprisine bağlı olarak pozisyonumdan serbest bırakılmaya ya da potansiyel olarak kafamın yan tarafına kelepçelenmeye hazırdım.

Ama gelen şey çok daha kötüydü. Sesi alçaldı, boğuk ve...
ondan duymak istemediğim bir şeyle doluydu.

Arzu.

"Seni büyüleyici buluyorum, şahinci. Relyk, bu kadınla sandalyeleri değiştir. Onu daha yakından tanımak istiyorum."

İki seferdir bana geçici bir ilgiden fazlasını gösteriyordu ve bu gidişat hiç hoşuma gitmiyordu. Ama şu anda yapabileceğim çok az şey vardı. Ne Relyk ne de ben krala karşı gelebilirdik.

Şarap kadehimi elime aldım ve sandalyemi geriye ittim, sonra titreyen bacaklarımın üzerinde durdum, Moll'u ve hala bileklerini çevreleyen çürükleri düşünmemeye çalıştım. Korkumu belli etmemeye çalıştım, çünkü bu onun hoşuna gitmez miydi? Muhtemelen kadınlarda yarattığı dehşetten zevk alıyordu.

Relyk de ayağa kalktı ve geri çekildi. Faradays'in yanındaki benim sandalyeme otururken kendi sandalyesini işaret etti. Gerginlik ben hariç odadaki herkesi terk etmiş gibi görünürken sohbet yeniden başladı.

Kral Heinrich'in yanındaki sandalyeye oturmak üzereydim ki Duncan ayağa kalktı ve şarap kadehini kaldırdı.

"Kadeh kaldıralım," dedi, ayaklarının üzerinde biraz dengesiz durarak.

Küçük köşemde su içmekle o kadar meşguldüm ki, onun payına düşenden çok daha fazlasını içtiğini fark etmemiştim.

"Sadece açık denizlerdeki iskorbüt hastalığından değil, aynı zamanda çocukken birimiz için çok kötü sonuçlanabilecek dizi tahta kılıç dövüşünden ve tabii ki bu son saldırıdan sağ kurtulan kardeşim Heinrich'in şerefine kadeh kaldıralım. Hayatta kaldığın için çok mutluyuz kardeşim."

Bardağını havaya kaldırdı ve gözleri yaşlı bir gülümsemeyle masadakilere baktı.

"Çok yaşa kral!" Masanın etrafındaki diğerleri de ayağa kalkıp kadehlerini havaya kaldırdı ve ben de bu hareketi taklit ederek nefesimin altında kelimeleri mırıldandım.

"Çok yaşa kral." Şarabımı geri fırlattım, boğazımdan aşağı hızla akarken, ardında yanan bir yol bırakarak ürperdim. Duncan'ın kardeşini aniden takdir etmesine duyduğum kızgınlıkla savaşmaya çalıştım, bunun yerine Fetch'i oluklara kadar takip etme planımın işe yarayıp yaramayacağını görmek için kaleyi keşfetmek için bir bahane düşünmeye odaklandım.

Bugün Billy'ye ya da zindanlara ulaşamayacaktım ama görevimi tamamlama umudum varsa en azından O'Donnelly klanının en yaşlısının nerede kilitli olduğunu bulmalıydım. Kral Heinrich'in dikkati açıkça bana yönelmişken, Küçük Alabaster'dan bir an önce çıkmak her zamankinden daha zorunlu görünüyordu.

Herkes yerine döndü ve ben de tam yerime oturmak üzereydim ki Prens Duncan yanıma sokuldu.

"Görünüşe göre bardağın boş, Şahin," diye seslendi, sesi kulağımda aşırı yüksekti. Eğildi ve bir sürahidenden bardağıma erik şarabı doldurmaya başladı. Birden irkildi, yüksek sesle kıkırdadı, her yere eflatun bir sıvı püskürttü ve omzumu krala çarparak neredeyse ikimizi de devirecekti. Zaten yere tam olarak çarpmıştım, dizlerimin üzerine düştüm ve darbenin vücudumda yarattığı dalgalanmayı hissettim.

Kahretsin, dizlerimi mermer zemine vurmak biraz çürük bırakacaktı.

"Tanrım... özür dilerim... sandığımdan daha derinlerdeymiş. Çok özür dilerim, ceketini mahvettim. Lütfen Ella, sana onun yerine giyebileceğin bir şey bulmama izin ver," diye mırıldandı Duncan, bana doğru uzanarak.

Elini uzattı, ben de tuttum ve ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim. Kendisine çarpmamı nasıl karşıladığını görmek için Kral Heinrich'e bir bakış attım ama o yine sandalyeye yaslanmış, başı bir yana eğik, hareketsiz oturuyordu. Acaba kalbindeki yaranın kalıcı bir etkisi mi vardı?

Dikkatimi tekrar Duncan'a çevirdim ve başımı salladım. "Çok memnun olurum. İzninizle , lütfen," Ben ekledim, yönetmek bir

Kral için küçük bir gülümseme. "Giyecek temiz bir şeyler alır almaz geri döneceğim."

Duncan beni yemek salonundan çıkarıp sarayın derinliklerine . Ancak beni kapısı açık yan odaya çektiğinde tuttuğum nefesimi nihayet verebildim ve tüm vücudum titremeye başladı.

"İyi misin? Yaralandın mı? Titriyorsun." sordu. Aşırı yüksek, gür sesi birden bir çan kadar berrak ve bir vaaz kadar ciddi bir hal aldı. "Ella, bana bak. İyi olup olmadığını sordum. Yaralandın mı?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım ve birkaç yavaş, uzun nefes aldım. "Ben iyiyim. Sadece sarsıldım, hepsi bu."

Gözleri yüzümü aradı, vermek istemediğim cevapları arıyordu. "Bana güvenmediğini biliyorum ve bunu anlıyorum. Benim gibiler renklerini sana birçok kez göstermiştir, eminim. Ama umarım şimdiye kadar *sizin* tarafınızda olduğumu kanıtlamışımdır. Size söylediğimde bana inanmanızı istiyorum; burada daha fazla kalamazsınız. Relyk başından beri seninle ilgileniyor. Ve şimdi Heinrich de aynısını yaptı. Bu adamlar acımasız. Ve büyücünün görünüşteki nezaketine rağmen, sana bunun bir maskaralık olduğuna söz verebilirim."

Uzun bir süre sessiz kaldım, kalbim çarpıyor ve zihnim yarışıyordu. Ona hayatımı ve daha da önemlisi Moll'un hayatını onun ellerine teslim etmeyecek ne söyleyebilirdim ki?

"Onları senden sonsuza dek saklayamam. En azından nasıl yardımcı olabileceğimi söyle."

Tanrım, keşke bu teklifi birkaç gün önce yapmış olsaydı, şu anda O'Donnelly'lerle başım belada olmazdı. Benden hoşlanıyordu ya da en azından beni arzuluyordu. Ama bu ona gerçekler konusunda güvенеbileceğim anlamına mı geliyordu? Başımı kaldırdım ve gri gözlerine baktım.

"Sen söylersen ben de söylerim," dedim kendimi durduramadan. güçlü boğaz kasları çalıştı. "Sen

sırları da."

Hırıltılı bir sesle gözlerini kaçırdı, döndü ve odayı adımlamaya başladı. "Ne sorduğunu bilmiyorsun."

"Ne istediğimi biliyorum. Senden önce bana güvenmeni istiyorum, sonra ben sana güveneceğim. Adil bir takas gibi görünüyor." Kollarımı kavuşturdum ve bekledim. Ona gerçeği söylememin tek yolu buydu... ya da en azından bir kısmını.

"Ama bunu sana söyleyerek seni daha fazla tehlikeye atmış olurum," diye mırıldandı nefesinin altından.

Tam cevap vermek üzereydim ki pencerenin hemen dışındaki ani bir hareket dikkatimi çekti. Ne gördüğümü anlamam bir saniye sürdü - mavi gözlerin parıltısı, geniş bir ağız ve boyalı siyah saçlar - ama anladığımda neredeyse yere yığılacaktım.

Ne oluyor, Moll?

"Ne oldu?" Duncan bakışlarımı takip ederek sordu. Panikle ayak parmaklarımın üzerine yuvarlandım ve onu ensesinden kendime doğru çevirdim.

"Hiçbir şey. Benim için yaptığın her şeyi gerçekten takdir ettiğimi bilmeni istiyorum. Beni kardeşinle yalnız avlanmaktan kurtardın, sonra bir ayıdan kurtardın... ve şimdi de beni bu gece Heinrich'le oturmak zorunda kalmaktan kurtardın..." Bunu şimdi yapmayı planlamamıştım ama dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı. "Bunu... kulübemin dışında buldum. Düşürmüş olmalısın."

Cebimden altın saati çıkardım ve eline tutuşturdum.

"Ne inanılmaz bir şans," dedi alçak sesle ıslık çalarak ve gözlerini aşağıya dikti. "Kim hayal edebilirdi ki?"

"Değil mi?" Bir gülümsemeyi paylaştık ve sonra geri adım atarken benimkinin kayıp gitmesine izin verdim. "Duncan, sana güvenmek istiyorum ama daha önce başım yandı. İyice düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Ama sözlerini duyuyorum ve uyarılarına kulak vereceğim." Bir adım daha geri çekildim ve sanki bir şey gelmiş gibi kaşlarımı çattım. "hazırlar mısınız? Şunları gizlice çıkaracağım"

kapıları açıp eve gidelim. Dediğiniz gibi, hem Heinrich hem de büyücüsüyle geçireceğim zamanı kısıtlamamın en iyisi olacağını düşünüyorum."

"Kesinlikle." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı ve içimi bir ürperti kapladı. "Seni geri götüreceğim. Gece tek başına dışarıda olman fikri hoşuma gitmiyor."

Kendime biraz zaman kazandırmak için sessizce başımı salladım çünkü yüzümde gezinip dudaklarıma konan gözlerindeki özlem dolu bakış karşısında dilim damağıma yapışmıştı.

"Birlikte gidersek dikkatleri üzerime çekmiş oluruz," diye belirttim.

Başını isteksiz bir şekilde salladı. "Haklısın. Sana ne kadar ilgi gösterirsem Heinrich de o kadar dikkat eder. Sen git, yarın görüşürüz. Umarım o zaman düzgün bir konuşma yapabiliriz. Sana yardım etmek istiyorum. Sadece bana nasıl olacağını söylemen gerekiyor, Ella."

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi ve sonra topuklarının üzerinde dönerek odadan çıktı.

Beynim başka bir uyarı zilini çalmadan önce on saniye daha sersemlemiş bir halde orada durdum. Odaya geri dönmediğinden emin olmak için etrafa hızlıca bir göz attıktan sonra dışarı açılan kapılara doğru koştum ve sessizce birini çekerek açtım. Paniğimin katalizörünü gördüğüm yere doğru çimlerin üzerinden parmak uçlarımla ilerledim.

Orada, vücudu bakımlı, yaprak dökmeyen bir çalılığın ortasında, şatonun dış cephesine doğru sıkışmış halde Moll duruyordu. Kulağını yemek odasının pencerelerinden birinin camına dayamıştı, gözleri konsantrasyon içinde kısılmıştı.

Gözlerimi kapattım ve parmaklarımı burnumun kenarına bastırarak yükselen öfkeyi bastırmaya çalıştım, böylece onu yakalayıp dişleri o güzel, aptal kafasından fırlayana kadar sallamayacaktım.

"Molly Miller!" Tısladım. "Burada ne halt ediyorsun?"

BÖLÜM 18

Belli ki, I gerek yokvar rahatsız olmak Sessiz ol,
Çünkü yemekhanede olanlara o kadar dalmıştı ki beni duymadı bile.

Çalıya doğru yürüdüm ve kafasının arkasına sert bir fiske vurdum.

"Bu da ne?" diye soluk soluğa bağırdı, saldırganla yüzleşmek için döndü, gözleri irileşmiş, yumrukları havaya kalkmıştı.

"Bu da ne demek oluyor?" diye karşılık verdim, sesim kısık ve öfkeliydi.

Gözlerini kırptırarak bana baktı, şok olmuş yüzü ay tarafından aydınlatılmıştı. "Harm? Burada ne yapıyorsun?"

Onu pencereden uzaklaştırdım ve çevredeki çalıların derinliklerine sürükledim. "Burada ne yapıyorum *ben*? *Senin* burada ne işin var Molly? Çünkü sana evde kalmanı söylediğimi çok net hatırlıyorum. Ve sen de kabul ettin!"

Bana meydan okurcasına baktı. "İyi olduğundan emin olmak için geldim. Jübile'de benim için yaptığın gibi. Ve Tanrı'ya şükür yaptın, haksız mıyım?"

Haklıydı. Ama aynı zamanda yanıliyordu. Bu gece aslanın inine hayatımız buna bağlı olduğu için girmiştim, koca avına çıktığım ya da sıkıldığım, konuşacak kimsem olmadığı için değil.

Ve ona burada bir santim bile vermeyecektim. Bu hareket aptalcaydı, intihar sınırındaydı. "Büyük fark. Sen

kutsal topraklara izinsiz girdiklerini ve yakın bir tehlike içinde olduklarını söyledi. Ben burada davetli bir misafirim-"

"Kesinlikle! Sence de bu garip değil mi?" diye sordu omuz silkerek ve başını çılgınca sallayarak. "Neden davet edildiniz? Bertrand da davet edildi mi?"

"Evet, öyleydi." Yanağımın içini kemirdim ve sonra ırkıldım. "Hayır. Aslında bilmiyorum. Sadece Marjorie'yle partileri sevmedikleri ve Marjorie acı çektiği için katılamayacağını söyledi."

"Uygun. Peki ya diğer hizmetkârlar? Kaba olmak istemem Harm, ama neden sen?"

Haksız da sayılmazdı ve odada şarap doldurmayan ya da yemek servisi yapmayan tek saray çalışanının ben olduğumu fark etmişim.

Başımı öfkeyle salladım ve ona bir parmak salladım. "Konuyu değiştirmeye çalışma! İkimiz de biliyoruz ki, davet sebepleri ne olursa olsun, başka seçeneğim yoktu. Öte yandan *senin* de derhal buradan defolup gitmen gerekiyor ki ben de yapmak için geldiğim şeyi bitireyim."

"Benimle gelmezsen gitmiyorum." Çenesini yukarı kaldırdı ve bana baktı.

Kelimenin tam anlamıyla bizi öldürecekti.

"Bunu yapamam. Önce zindanların nerede olduğunu bulmalıyım ki O'Donnelly'lere yardım etmek ve ikimizi de buradan çıkarmak için bir plan yapabileyim! Başka bir şansım olmayabilir."

Kendini yere bıraktı ve bacak bacak üstüne attı. "Sen git. Sen dönene kadar bekleyeceğim. Ama herhangi bir nedenle geri dönmezsen, sana şu sözü verebilirim. O kulübede tek başıma oturup birinin sana zarar verip vermediğini merak etmeyeceğim... ya da daha kötüsünü."

Başımı arkaya attım ve gece gökyüzüne bakarak nefesimin altında küfürler mırıldandım.

"Sadece burada saklanmama izin ver, dışarı çıkmayacağım. Pinky yemin ederim." Sesini alçalttı ve elime uzandı. "Bir şeyler ters gidiyor Harm. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum."

Birkaç dakika önce Duncan'ın bana söyledikleriyle aynı şeyi fark ettiğimi ona söyleyecek değildim ve ikimizin de davetimle ilgili yaptığı gözlem bunu daha da pekiştirdi.

"Tamam. Ama kılını bile kıpırdatma. Biri seni görürse, sadece... Bilmiyorum. Yanını tut ve çok inle. Karnın ağrıdığı için beni bulmaya geldiğini sanacaklar." Zamandan ve akıl sağlığımdan tasarruf etmek için sonunda onunla anlaşmamıza rağmen, Moll ve ben henüz işimizi bitirmemiştik. Zor kararlar verilmesi gerekiyordu ve eğer bunları vermesi gereken kişi bensem, öyle olsun

o.

"Apandisit! Bunu çok iyi taklit edebilirim," dedi sırtarak.

Bu pek de güven verici olmayan sözle, hafif aralık bıraktığım çift kapıya geri döndüm ve odanın içine süzüldüm. Salona açılan kapının önünde durup önce sağa, sonra sola hızlıca bir göz attıktan sonra dönüp yemek odasından uzaklaştım.

Bu delilikti. Eğer yakalanırsam, ölüm fermanımız imzalanmış . Ama başka ne seçeneğim vardı ki? Zindanları bulmak için daha iyi bir şansım olamazdı. En azından şimdilik, hizmetkârlar misafirlerin kaprislerini ağırlamakla meşgul olduğu için her yer sessiz ve karanlıktı.

Zindanlar aşağıda bir yerdeydi, bu yüzden gözlerimi merdivenler için dört açtım.

Koridorda sinsice ilerledim, sanki birinin geldiğini duyarsam bedenimi onunla birleştirebilecekmişim gibi ellerim taş duvarda geziniyordu. Sarayın derinliklerine, bildiğim tek çıkıştan daha uzaklara daldıkça kendi kalp atışlarımın sesinden düşündüklerimi zar zor duyabiliyordum.

Açık bir kapının önünden geçtim ve içeri bakmak için durakladım. Yerden tavana kadar tozlu güllerle süslenmiş bir salon. İpek

The Hollow'daki kulübemden daha değerli perdeler, hiç oturulmamış gibi görünen bir şezlong ve kanepeler ve kristal figürinler ve şamdanlarla dolu devasa bir credenza.

Devam ettim, önünden geçtiğim her kilitli odayı incelemek için durdum, birinin beni merdivenlere götüreceğini umuyordum. Bilardo masası ve pahalı puro dumanı bir barı olan bir erkek salonu. Dekoratif ambalaj kâğıtları ve fiyonklarla dolu bir oda... güzel bir şey yapmaya adanmış, sadece çöpe atıldığını görmek için kullanılan koca bir alan. Sonunda koridorun sonundaki kapalı kapıya önce toplamda on iki işe yaramaz, açık oda saydım.

Kapı kolunu salladım ama yerinden oynamadı. Kulağımı kapıya dayadım ve gözlerimi kapattım. Sessizlik.

Zindana giden merdivenler olabilir mi? Ya da belki de kullanabileceğim bazı bilgiler veya sarayın bir haritasını sunan özel bir kütüphane?

öğrenmenin tek bir yolu var.

Kolay maymuncuğumu çıkardım ve kapıyı nazikçe kurcaladım. On saniyeden kısa bir süre sonra kilit bir tıkırtıyla açıldı ve içeri girdim.

Çok sayıdaki pencereden süzülen ay ışığında, geniş odanın etrafına dağılmış şövalelerin üzerine tünemiş düzinelerce tuvali seçebiliyordum. Çömelmiş boya küvetleri ve fırçalar mevcut her yüzeye yayılmıştı ve yerleri boya lekeli beyaz bezler kaplıyordu.

Bir sanat odası.

Hayal kırıklığı ağzımda acı bir tat bırakarak uzun bir süre orada durduktan sonra içeri doğru süzıldüm. Artık buradaydım ve belki de kilitli kapının bana biraz da olsa yardım edebilecek bir nedeni vardı.

Tuvallerin çoğu boştu ve boş olmayanlar da gelişigüzel görünüyordu. Cılgınca kesilmiş boyalar ve hiçbir şey ifade etmeyen şekilsiz şekiller. Sanatçının hayal kırıklığını neredeyse hissedebiliyordum ve kim olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum...

Burada benim için hiçbir şey yoktu. Gitmek için döndüm ve köşede bir battaniye yığınının benzeyen bir şey gördüm. Tamamen içgüdüsel olarak o tarafa yöneldiğimde adrenalin nabzımı hızlandırdı ve beni daha iyi bakmaya .

Titreyen bir el ile yün örtünün bir köşesini kaldırdım ve tuval yığınının baktım. Eğilip en üsttekine daha yakından bakınca midem bulandı.

Sol tarafta bir kale yükseliyordu... Alabaster sarayı. Üstündeki gökyüzü karanlıktı ve tepesinde kuşlar dönüyordu. Kalbimde onların akbaba olduğunu biliyordum. Görüntüden yayılan umutsuzluk kanımı dondurdu.

Kısa bir mesafe ötede, gri gökyüzünden maviye doğru süzülen küçük bir sıcak hava balonu vardı. Ay ışığını biraz daha içeri almak için perdeyi geri çektiğimde görüntüyü net bir şekilde görebildim.

Sepetin içinde, başında sarı yıldızlar olan bir büyücü şapkası takmış bir adam duruyordu. Yanındaki kadın yumruğunu zaferle havaya kaldırmıştı.

Kıpkırmızı harflerle en alta mı yazılmış?

Ev gibisi yoktur.

"Ne oluyor lan?" Eğer ev gibi bir yer yoksa, bu ikisi neden kaçıyordu?

Hızla yığındaki bir sonraki resme doğru ilerledim ve bu resmi daha önce gördüğümü fark ettim. Bir kez çocukken, bir kez de lanet olası amfiteyatronun dış duvarında. Etrafında maymunların uçtuğu zümrüt bir şehir resmi. Ön plandaki figürün artık amfi tiyatronun duvarındaki gibi lekeli olmadığını fark ettiğimde neredeyse iki kere düşünecektim. Çok net bir şekilde omzunda bir şahin olan bir kadındı... bir çift diz boyu kırmızı çizme giyiyordu.

O bendim.

Yerimde sallanırken, boyanın kuru olduğunu görmek için resmin izini sürdüm. Duncan botları bana daha bugün vermişti. Peki.

Bu onun ressam olduğu anlamına mı geliyor? Amfitiyatro duvarlarının her tarafını çizen de o muydu? Eğer öyleyse, neden?

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, neye baktığımı anlamaya çalışıyordum, yaklaşan ayak seslerini yaklaşana kadar duymadım.

Çok yakın.

"Alo? İçeride biri mi var?"

Olduğum yerde donup kalırken tenim buz gibi titremeye başladı. Varlığımı açıklamak için ürettiğim tüm bahaneler beynimi topluca boşalttı. Kesinlikle bulunmamam gereken bir odada bulunmamı açıklayacak hiçbir şeyim yoktu.

"Harmony? Sen misin?"

Genevieve Salim. Jübile'de beni neredeyse gören saray hizmetçisi.

Elimden geldiğince yüz hatlarımı düzenleyerek yavaşça döndüm. "Oh merhaba, Gen!" Titrek bir gülümsemeyi zorladım ama

Şimdiden kanın başıma hücum ettiğini hissediyordum, şüphesiz bu da beni suçlu . Eğer tam bir büyü yapıp kendimden geçersen, Genevieve'in yardım için çığlık atacağına ve tüm sarayın etrafı gözetlediğimi öğreneceğine hiç şüphe yoktu.

Sakin ol yoksa ölürsün. Moll da öyle.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, sert zihinsel hatırlatma sadece Daha da kötüsü.

Genç hizmetçi başını eğdi, gözleri kısıldı. "Burada ne yapıyorsun?"

Ne, gerçekten mi?

"Komik bir hikaye. Şölenleydim ve üzerime biraz şarap döktüm." Göz devirerek ceketimi işaret ettim. "Beceriksiz aptal. İşe başlayalı sadece birkaç gün oldu - sarayın doğancısı olarak, inanabiliyor musun? Etkilemek istedim ama her şeyi berbat ettim. Her neyse, temizlenmek ve tuvaleti kullanmak için bir tuvalet bulmaya geldim ve

biraz geri döndü. Burası gerçekten büyük bir yer. Saray. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Gözleri aynı şekilde kısık kaldı ve kollarını göğsünün üzerinde . "Yani bu yüz metrelik koridor boyunca yürüdünüz, kilitli bir kapı buldunuz ve tuvaletin burası olduğunu mu düşündünüz?" Hâlâ elimde tuttuğum battaniyeye sert bir bakış fırlattı. "Battaniyeye sıçmayı mı planlıyordun, yoksa onu silmek için mi?"

Gen her zaman kıvrak bir zekaya sahipti. Aynı zamanda pragmatikti... Uzun, sessiz bir an boyunca birbirimize baktık.

Sonra battaniyeyi ve maskaralığı bıraktım.

"Ne kadar?"

Hakkını yemeyelim, Gen yanlış anlamış gibi davranmadı.

"Elli mark ve arkamı dönüp çıkıyorum. Hiç görmedim bir şey."

İrkildim ve başımı salladım. "Bende yok." O'Donnelly'lerin bana verdiği paranın çoğunu maymuncuk için gereken malzemelere harcamıştım.

Ellerini önlüğünün ceplerine soktu ve omuz silkti. "Neyiniz var?"

"Yirmi üç küsur."

Gen başını salladı. "Bak Harm. Senden hep ama aptal değilim. Şimdi seni burada gizlice dolaşırken görüyorum, ayrıca Kral Heinrich'e saldıran kadının eşkâli... İkimiz de biliyoruz ki bu işi yapan ya onun adına sendin ya da Molly." Dayanma elini kaldırdı. "İnkâr etmeye zahmet etme. Başına geleni kesinlikle hak eden bir pislik o. Ama bu benim saklamam gereken büyük ve tehlikeli bir sır. Eğer biri bir şey bildiğimi ve ortaya çıkarmadığımı öğrenirse, ben de senin kadar kötü durumda olurum. Ama ikimiz de Hollow'dan olduğumuz için, bu riski almaya hazırım. Yine de buna değmeli. Kendini umursamasan bile, Moll'un boynu yirmi üç marktan daha değerli değil mi?"

Beni köşeye sıkıştırmıştı ve bunu biliyordu.

"Gerçekten elimde yok ama bana bir gün verirseniz size daha fazlasını getirebilirim."

Bana uzun uzun ve sertçe baktı. "Wren'in 'ndaki Smudge'da yaşıyorum. Sen ya da şahinin yarından sonraki gün gece yarısına kadar bana elli mark getirin, yoksa bu kanarya ötmeye başlar."

"Bunu yapabilirim," diye yalan söyledim, o zamana kadar ya ölmüş ya da çoktan gitmiş olacağımı biliyordum.

"Ve şimdi yirmi üçü alıyorum."

Bir yandan iğreniyordum ama bir da anlıyordu. İlerlemek zordu, fakir olmak berbat bir şeydi. Cebimden bozuk paraları çıkardım ve vermek için odanın karşısına geçtim. Görünüşe göre küçümsediğimi saklayamamıştım, çünkü kısık bir homurtu çıkardı.

"Bu kaşmir bir eşarp almak için değil Harmony. Benim kendi sorunlarım var. Büyükannem yetmiş yaşında. Elleri o kadar yıprandı ki artık dikiş dikemiyor. Elimden geldiğince gönderiyorum ama çoğu gece akşam yemeğini atlıyor. Elli mark onun yerine küçük bir mum yapımı işine başlaması için gerekli malzemeleri alacaktır." Devam ederken ince ağzının köşesi yukarı kalktı. "Hem senin vicdanın da pek temiz sayılmaz. Sen ve eski kızıl saçlı arkadaşın yüzünden şu anda alt kattaki zindanda kilitli üç masum kadın var. Ama bu seni hiç rahatsız etmiyor sanırım?"

Boğazımın arkasını yakmak için safra yükseldi. "Üç mü?"

Dudaklarını büzdü. "Evet. Seyis kız ve annesi, bir de bu sabah kasabada yakaladıkları, cam ayakkabıya uyan ve mazeret bir başkası."

Lanet olsun. Ama belki Gen bana yardım edebilirdi, fark etse de etmese de.

"Peki zindan... nerede ?"

Gen omzunun üzerinden bir bakış fırlattı ve huzursuzca kaydıldı. "Güneybatı köşesi. Sarayın içinden içeri girmeniz mümkün değil. Etrafta dolaşan çok fazla insan var, muhafızlardan bahsetmiyorum bile."

Daha fazlası için zorlama zamanı, buna değmesi için. "Peki dışarıdan nasıl gireceğim?"

"Zaten çok fazla şey söyledim." Gen bir iç çekti ve odadan geri geri çıkmaya başladı. "Ben olsam yaşlı şahinciyle konuşurdum. Duyduklarıma göre o herkesten daha iyi bilir. Benim gitmem gerek, sen de gitmelisin. Büyücü geceleri huzursuz olduğunda resim yapmak için buraya gelir ve seni burada bulursa..."

Şaşkınlıkla ona göz kırptım, pek de üstü kapalı olmayan tehdidi zar zor fark ettim. "Relyk? Burası sadece onun odası mı, yoksa başkaları da kullanıyor mu?"

"Sadece o, neden?"

Cevabını düşünürken başımı salladım. Relyk silmek için çok uğraştığı o resimde benim olduğumu biliyordu. Yani başka kimsenin bilmesini istememişti. Bu yüzden mi benimle bu kadar ilgilenmiş, hatta bana bir iş teklif etmişti? O resimlerin ve içlerindeki varlığımın ne anlama geldiğini anlayana kadar beni yakınında tutmak için mi?

Onları özel olarak yeniden yaratmak için zaman ayırdığına göre önemli oldukları açıktı.

"İstiyorsan kal, ama seni uyarmadığımı söyleme. Bu koridorlar uzun süre boş kalmayacak."

Bununla birlikte, Gen arkasını döndü ve bir kapıdan çıktı. Ayak sesleri koridorda kayboldu.

Haklıydı ve daha sonra noktaları birleştirmeye çalışmak için bolca olacaktı. Resim yığınının hızla düzeltilti ve battaniyeyi olduğu gibi yerleştirdim. Sonra kapıyı arkamdan kilitlediğimden emin olarak dışarı çıktım.

Daha fazla sorun yaşamadan geldiğim yoldan dışarı çıktım ve birkaç dakika sonra Moll'un çalılıkların derinliklerinde büzüştüğünü gördüğümde rahatlamaktan başım döndü.

"Harm!" diye fısıldadı, görüş alanına girdiğimde yüzü parlıyordu. "Geri dönmüşsün."

"Öyleyim. Ama buradan gitmeliyiz. Kesinlikle fazla uzattım."

Geri dönüp amfiteyatro duvarlarında yeni çizimler bulup bulamayacağıma bakmayı her zamankinden daha çok istedim ama şansımı kırılmadan gidebileceği yere kadar zorladığımı biliyordum.

Saray arazisi boyunca sessiz adımlarla ilerledik, ancak yolda bir çatala geldiğimizde, Moll'un ilerlemesini ön koluna bir el koyarak durdurdum.

"Henüz eve gitmiyoruz. Bu tarafa gidiyoruz," dedim elimle kasabayı işaret ederek.

"Bunu neden yapalım ki?"

"Gidip O'Donnelly'lerle konuşmam gerek."

"Hava soğuk ve karanlık... ve sokağa çıkma yasağı var! Ya yakalanırsak? Sabaha kadar bekleyemez mi?"

"Olamaz. Bu almamız gereken bir risk." Fetch süzülerek yanımıza gelirken onu da kendimle birlikte çektim.

Kaşlarını çattı ama omuz silkti. "Tamam, nasıl . İçeride işler nasıl gitti? Zindanın nerede olduğunu bulabildin mi?"

"Saray arazisinden çıktıktan sonra sana her anlatacağım."

Neyi paylaşacağıma karar vermek için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Sonunda, işlediğimiz suçlar nedeniyle kilit altında tutulan üç kadınla ilgili kısım hariç her şeyi paylaşmayı tercih ettim. Şu anda bu konuda yapabileceği hiçbir şey yokken ona bu bilgiyi yüklemenin bir anlamı yoktu. Saray arazisinden kasabaya doğru ilerlerken ona geri kalanı anlattım. Duvardan geçerken biraz endişeliydim ama görünürde hiç muhafız yoktu ve içeri girdiğimizde The Smudge sokaklarında dolaşan dağınık devriyeleri atlatmayı başardık.

Biz yürürken Moll bana fısıltıyla sorular soruyor, görünmemek için ara sokaklarda eğilip bükülüyordu.

"Yani, bekle... senin bir resmin mi vardı? O botların içinde mi? Anlamıyorum."

"Ben de." Ama bir dahaki görüşmemizde Duncan'ın bu konudaki fikrini almaya niyetliydim.

"Ve Gen, Bertrand'ın size yardım edebileceğini düşündüğünü söyledi?" "Bu ne o söyledi, rağmen ben emin değilim ben

Ona sorarak bu teoriyi rahatça test edebilirim. Planım onun dikkatini dağıtmak ya da başka bir şey yapmak, böylece mew'deki masayı kendim karıştırabilirim. Eminim o şahin oluklarının şemaları ondadır, zindana mesaj göndermişlerdir, değil mi? Adam tam bir kayıt tutma uzmanı."

"Biliyor musun, düşünüyordum da... eve döndüğümüzde ne yapacağız? Alabaster'dan kaçmayı başardık diye kurtulmuş sayılmayız. Eninde sonunda bizi aramaya gelecekler, değil mi?"

Kahretsin, o da benimle aynı sonuca varmıştı - Hollow'un bile geçici bir durak olacağı sonucuna.

"Şüphesiz. Bu yüzden sen ve ben fazla kalmayacağız. Önemli olan her şeyi toplayacağız, satabildiğimizi satacağız ve oradan çıkmayı garantileyeceğiz."

Heinrich ve ürkütücü büyücüsünün bile bizi bulamayacağı kadar uzağa gidecektik. Diğer iki krallığın en yakını at sırtında günlerce uzaktaydı ve bu da bir peygamberdevesi tarafından avlanmadığınızı varsayıyordu. En hızlı yol sıcak hava balonuydu, ama bu da uçurmak için birini tutmanın yanı sıra yolcuları peygamberdevesi saldırılarından korumak için en az üç gözcü tutma maliyetini beraberinde getiriyordu.

Kısacası, balonlar zenginler içindi ve biz kesinlikle öyle değildik.

Vahşi doğada canını tehlikeye atacak kadar cesur olan nadir ticaret kervanlarından otostop ummak zorundaydım.

"Hep birlikte seyahat etmemizi istemişimdir," dedi Moll ve suçluluk duygusuyla gözlerimi kaçırmama neden olan bir gülümsemeyle bana döndü. "Belki Bryngarde'a kadar bile gidebiliriz... Oradaki hayvanların daha önce gördüğün hiçbir şeye benzemediğini söylüyorlar.

Gömleklerinizin düğmelerini çalışan küçük mavi maymunları ve hiç ölmeyen kaplumbağaları var. Bin yaşında gibiler! Ve orada o kadar çok yiyecek var ki, sadece meyve ağaçlarıyla bile yaşayabilirsiniz."

"Kulağa harika geliyor."

"Orası olmazsa Valencourt'u deneyebiliriz. Söylenenlere göre, Konuşmacı'nın ortadan kaybolmadan önce erzak almak için ziyaret ettiği son yer orasıymış."

Konuşmacı. Bana kalırsa tek boynuzlu at kadar efsanevi bir şeydi. En güçlü Fısıltı... on yıllardır kayıp. Temiz olduğumuzdan emin olmak için bir sonraki sokağı kontrol ederken konuşmasına izin verdim.

"Öyle mi? Bunu nereden duydun?"

"Şu çalının arkasında casusluk yaparken. Sana söyledim, ben iyi bir dinleyiciyim. Her türlü şeyi duyarım. Soylular Heinrich ve Duncan'a yalakalık yapıyor, babaları Kral Rudolph'un Konuşmacı'yı nasıl saklanmaya ittiğini ve devrimi sonsuza dek yok ettiğini anlatıyorlardı."

"Konuşmacı gerçek değil. Ya da öyleyse bile çoktan ölmüştür."

Yoksul insanlar tutunacakları iyi bir kahramanı ya da tanrıyı severlerdi. Ben de bu konuda suçluydum; birinin gelip beni ve değer verdiğim insanları Hollow'dan kurtarmasını diliyordum. Kimsenin gelmeyeceğini anlamam yirmili yaşlarıma kadar sürdü. Koşullarımızı iyileştirmek için bir yol bulmalı ya da denerken ölmeliydik.

Moll tartışmak için ağzını açtı, ben de parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Şimdi sessiz olmalısın, neredeyse ."

Ondan sonra The Hoof and Saddle'ın kapısına varana kadar sessiz kaldı. Gizli kapıyı çaldım ve karnımdaki mide bulantısı yayılırken bekledim.

"Bak, Moll... Sana bir şey söylemem gerekiyor ve bundan hoşlanmayacaksın."

Gözetleme yuvası açıldı ve tanıdık kahverengi bir göz bana baktı.

"Hadi o zaman, gece bekçisi seni yakalamadan önce," diye homurdandı.

Bir süre sonra kapı açıldı ve kapı görevlisi bizi içeri buyur etti. "Arka taraftalar."

Bar gördüğüm kadar boş değildi ve ince kalabalığın arasından arka odaya doğru ilerlerken bakışlarımı yerde tutmaya özen gösterdim.

Paddy, Scotty ve Jacob bir masada oturmuş, başlarını öne eğmiş, alçak sesle konuşuyorlardı. En küçükleri Andrew ortalıkta görünmüyordu.

"Beyler," diye seslendim selamlama amacıyla.

Hepsi başını kaldırdı ve Jacob kaşlarını çatarken bile Paddy sırtıttı.

"Bu kadar erken ne yapıyorsun?"

"Anlaşmamızı değiştirmem gerekiyor... sadece birazcık," diye ekledim Jacob homurdanırken.

"Anlaşma anlaşmadır. Eğer Billy'i şimdi çıkaramayacağınızı söylüyorsanız-"

Ellerimi kaldırarak onu oyaladım. "Hayır, söylediğim şey bu değil. Aslında bu konuda gerçekten iyi bir noktadayım. Gerçekten işe yarayabileceğini düşündüğüm bir planım var. Geriye kalan tek şey bunu yapmak. Ama bunu yapabilmek için arkadaşımı The Hollow'a geri götürmen gerekiyor."

"Size zaten söyledik, işi yapın ve ikinizi de geri alalım."

Omuz silktim. "İşler değişti. Bu gece gitmesi gerekiyor. Hemen. Yoksa biz gideriz ve Billy zindanda çürür. Eğer şahinim bana Moll'un yarın öğleden sonra eve sağ salim döndüğünü haber verirse harekete geçeceğim. Billy gece yarısına kadar saray duvarlarının dışında olacak. Şartlarım bunlar, ister kabul et ister etme."

"Sen neden ?" Molly ellerini kalçalarına koyarken sessizlik unutulmuştu. "Böyle bir şey olmayacak."

"Yapma," diye mırıldandım, kelimeler boğazımda düğümlendi. "Lütfen tartışma. Sen gidiyorsun. Ben kalıyorum. Bu

final."

"Hayır." Başını öfkeyle salladı. "Asla olmaz. Harm, bunu yapamazsın. Sen-"

"Söyleyeceğin hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek."

"Seni burada yalnız bırakmayacağım Harm. Biz bezelye ve püreyiz, hatırladın mı? Jambon ve yumurta..." Bana doğru hamle yaparken sesi panikten titriyordu ve ben de geri çekildim.

Gitmesini sağlamanın tek bir yolu vardı, o da Gitmesini sağla.

Çenemi kaldırdım ve ona öldürücü bir bakış fırlattım. "Sen bir yüksün. Dışarıda dolaşıp mahallenin çocuklarıyla arkadaşlık ediyorsun, çalıların arasında gizlice dolaşıyorsun, genel olarak ortalığı karıştırmaya kararlısın. Amaç bu mu Molly? Çünkü öyle görünüyor. İkimizi de öldürtmek mi istiyorsun?"

Karnına tekme atmışım gibi görünüyordu ve bunun için kendimden nefret ettim.

"Hayır... tabii ki . Sadece sana yardım etmek istiyorum."

"Aynen öyle," diye tersledim. "Ve sen her 'yardım ettiğinde' işler daha da kötüye gidiyor. Yapabileceğin en iyi şey yoldan çekilmek, böylece peşinden tek parça halinde gelme şansım olur. Bunu benim için yapabilir misin?"

Bana sessizce bakarken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ama ben tek kelimesini bile geri almadım. Orada bulunan üç O'Donnelly kardeş bile bana yargılayıcı bakışlar fırlattı.

O da bunu hissetmiş olmalı, çünkü dönüp Paddy'ye yalvaran bir bakış attı.

"Yardım edebilir misiniz? İkimizi de götürebilir misin?"

Başını iki yana salladı. "Üzgünüm canım. Onun hizmetlerine şiddetle ihtiyacımız var ve şu anda üstünlük onda. Onun dediğini yapmalı ve bizimle gelmelisin."

Molly geri çekildi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yapmayacağım."

Ona yumuşak bir gülümseme verirken gamzesi parladı. "Cesaretini sevdim ama bu iş böyle . Ya kolay yoldan alacağız, ya da ağzını tıkayıp torbaya koyacağız..." Bir elini bıçağının kabzasının hemen üzerine gelecek şekilde kalçasına koydu ve Molly'nin rengi soldu. Sonra bana döndü, gözleri ikiz mavi elmas parçaları gibiydi.

"Sen sadece lanet bir pisliksin. Aptal, otoriter bir pisliksin ve kendini ldrteceksin. Ama böyle olmasını istiyorsan, tamam."

Öfke ve acı içime işledi. Pek çok kusurum vardı ama söyledikleri bana uymuyordu. "Yine aynaya mı bakıyorsun, Moll?"

Daha önce solgun olduğunu dşndysem de, artık rengi solmuş sayılmazdı; The Hollow'daki taze kar kadar beyazdı. "Seni kaltak." Döndü ve arkasına bakmadan kapıya yöneldi.

Tüm fkem uçup gitti ve geriye sadece keder kaldı. Fetch'in gagasına hafifçe vurdum ve başımı Molly'ye doğru salladım.

"Moll ile devam et."

Kıkırdadı ve sonra onun peşinden uçtu.

"Sana tekrar söylememe gerek yok, eğer bize karşı gelirsen-"

Sözünü bitirmeden Jacob'ın sözünü kestim. "Evet, evet, biliyorum. Nefesini boşa harcama." Çünkü söylemeyi planladığı şey her ne ise beni şu anda olduğumdan daha kötü hissettiremezdi.

O'Donnelly'ler Molly'yi ana meyhaneye kadar takip ederken ben ağlamamaya çalışarak geride durdum. Molly'ye yirmi beş yıllık arkadaşlığımız boyunca yapmadığım bir şey yapmıştım. Onu incitmiştim.

Bilerek.

Ve bunu telafi etmek için bir şansım olup olmayacağını sadece tanrılar biliyordu...

BÖLÜM 19

Pencereden dışarıya, karanlığa baktım ve yansıması bana bakıyordu. Moll'u The Hoof and Saddle'a bırakıp kulübeye döndüğümünden beri sekiz saat geçmişti. Sabah çok yakında olacaktı ve ben gözümü bile kırpmamıştım. Yanaklarım solgundu ve gözlerimin altındaki mor lekeler dalgalı cam bölmelerden bile görülebiliyordu.

"Hak ettin," diye kendi kendime, sandalyeme daha da gömülüp yün battaniyeyi omuzlarıma doğru çekerken. Bir arkadaşıyla bu şekilde konuşabilen birinin uykusuzluk çekmesi *gerekirdi*.

Bir parçam onun uyuyup uyumadığını merak etti. O da pek nazik davranmamıştı.

Bana bakan peygamber çiçeği mavisi gözleri aklıma geldikçe göz kapaklarımı kısıtırıp kapattım. Çok incinmiş ve suçlamayla doluydu. Yapılması gerektiğini biliyordum ama bu işimi kolaylaştırmıyordu.

Kapıda alçak bir tıkırtı duyuldu ve ayağa fırladığımda battaniye omuzlarımdan düştü.

Kapıyı açtığımda Fetch'i sahanlıkta buldum. "Hey dostum, geri dönebildiğine çok sevindim! Moll iyi mi?"

Eğildim ve yaşlı kuş elime tırmandı ve bir pençesini kaldırarak sararmış bir parşömen yaprağını ortaya çıkardı.

Bir not... Moll'dan mı?

Mutfağa koştum ve Fetch'i bir sandalyenin arkasına koymadan önce bir fener yaktım. Sonra titreyen ellerimle küçük kâğıt parçasını açtım ve okumak için masanın üzerine yaydım.

Ben ölmedim.

Ama aynı zamanda, siktir .

Gözlerimi kırpttırıp tekrar kırpttırırken başım döndü. Aceleyle yazılmış kelimeler gözlerimin önünde bulanıklaştı ve ağzımdan yarı histerik kahkahalar döküldü.

"Oh, Moll... hiç , değil mi?"

Kahkahalarım hızla gözyaşlarına dönüştü ve masanın üzerine yığılıp başımı soğuk tahtaya yasladım, akışı durdurma zahmetine girmedim. Şimdi ne olursa olsun, en azından onun güvende olduğunu biliyordum - arkadaşlığımız bu sözlerin hararetiyle ölmüş olsa bile, o yaşayacaktı. Ve eğer bu seçimi tekrar yapmak zorunda kalsaydım, yine aynı şekilde yapardım çünkü Molly'nin içinde olmadığı bir hayat yaşamaya değmezdi.

Fetch'in başını nazikçe okşadım ve o da okşamama karşılık verdi. "Sen çok iyi bir çocuksun. Ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

Uzun bir nefes verdim ve mutfağın etrafında bir daire çizdim. İştahım yerinde değildi ama bir şeyler yemem gerektiğini biliyordum. Uyumamıştım ve tatil olmasına rağmen daha yapılacak çok iş vardı. Toplayabildiğim kadar enerjiye ihtiyacım olacaktı.

Moll'un bir gün önce yaptığı bir somun siyah ekmeğin topuğunu kırdım, tereyağı veya reçel ile uğraşmadım. Sadece bir parça kopardım ve ağzıma attım. Kuru, yoğun ve tuzsuzdu ama o anda tam da ihtiyacım olan şeydi. Molly'nin berbat yemeklerinden bir tat.

Yakında tekrar birlikte olacaktık. Bundan emin olacaktım. O zaman ikimiz de söylediğimiz şeyler için özür dileyebilirdik.

Yetersiz yemeğimi Fetch'le paylaşmayı henüz bitirmiştım ve bir yemek almaya çalışıp çalışmayacağıma karar vermeye çalışıyordum.

Kapım alçak sesle çalındığında bir ya da iki saat uyumak ya da bundan vazgeçmek istiyordum.

Anında gerildim ve aceleyle kapıyı açtım. Eğer Molly, ben onu çıkarmak için bu kadar uğraştıktan sonra buraya gizlice girmenin bir yolunu bulmuşsa, onu öldürecektim...

Kapıyı açtığımda Alabaster Prensi Duncan Westerly'nin orada durduğunu gördüm. Saçları dağınık, gözleri benimkiler kadar donuk bakıyordu. Kollarımı belime doladım, gece kıyafetlerimi giymek için zaman ayırmadığıma sevindim.

"Günaydın, Ekselansları..." Hala karanlık olan gökyüzüne baktım ve güneşin henüz doğmaya başlamadığını fark ettim. "Yoksa iyi geceler mi demeliydim? Bir sorun mu var?" Kapı kolunu daha sıkı kavrayarak sordum.

"Evet." Başını salladı ve bir elini çenesinde gezdirdi. "Hayır. Yani, uyumakta zorlanıyordum ve gezintiye çıktım. Geçerken fenerinizin yandığını gördüm. Sana göstermek istediğim bir şey var. Benimle gelir misin?"

Bu korkunç bir fikirdi. Yine de bu gecenin geri kalanında bana uyku yok ve bu kulübede tek başıma oturup Molly'nin ihanete uğramış ve öfkeli yüzünü hayal etmek beni hasta ediyor. Ayrıca, daha önce gördüğüm görüntüler hakkında ona sormam gereken bazı sorular vardı.

"Kesinlikle. Ceketimi almama izin ver."

"Atımın arkasında bir battaniye var. Seni sıcak tutarım." Gözlerimiz buluştu ve ben bir ürpertiye zar zor bastırdım. "Kuzenine gideceğini haber vermeli misin?"

Başımı salladım ve başka tarafa baktım. "Hayır... O... önümüzdeki birkaç gün boyunca Smudge'daki teyzemizi ziyaret edecek."

O soru sormadı, ben de daha fazla ayrıntıya girmedim. Sadece Getir'i çağırdım ve Duncan'ı, biz yaklaşırken başını sallayan güzel, kestane rengi bir aygıra kadar takip ettim.

"Atticus, bu Ella. Ella, aygırım Atticus'la tanış."

Atın yumuşak ağzını okşamak için yavaşça uzandım. Fetch dokunuşuma doğru eğilirken ona baktı.

"Bu sürpriz oldu," dedi Duncan. "İyi bir çocuktur ama genelde bu kadar sevecen değildir."

Bununla birlikte Duncan ellerini uzatarak ata tırmanmam için derme çatma bir üzengi oluşturdu. Homurdanarak bacağımı sallamadan önce Fetch'i gökyüzüne gönderdim. Duncan kolaylıkla arkama atlayıp vücudunu sırtıma yaslayınca içimi bir sıcaklık dalgası kapladı.

"Nereye gidiyoruz?" Atı harekete geçirirken gerginliği görmezden gelmek için elimden geleni yaparak sordum.

"Yakında göreceksin," diye cevap verdi, nefesi saçlarımı ısıtıyordu.

Onu daha fazla sıkıştırabilir, tartışabilir ve bana nereye gittiğimizi söylemediği sürece gitmeyeceğimi söyleyebilirdim. Bunun yerine, günün stresi ve yorgunluğu bir anda üzerime çöktü ve ayakta tutan adrenalin bir anda *yok* oldu. Arkama yaslandım ve bir kolunu belime dolayıp diğeriyle dizginleri tutarken gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Ve Hollow'dan beri ilk defa, sanki bir milyon yıl önceymiş gibi, kendimi güvende hissettim. Sanki sonunda gardımı indirebilirmişim gibi.

Atın rahat yürüyüşünden mi yoksa Duncan'ın kollarının sıcaklığından mı uykuya daldım bilmiyorum. Ama gözlerimi açtığımda bir tepenin zirvesindeydik ve aşağıya bakıyorduk. Bir tarafta Küçük Alabaster önümüzde uzanıyordu, diğer tarafta ise The Hollow'un bazı kısımları görünüyordu. Şafağın ilk ışıkları gökyüzünü bir pembeler ve turuncular cümbüşü içinde aydınlatıyordu. "Bu inanılmaz," diye fısıldadım, büyüü bozmak istemiyordum Doğa Ana dokuyordu. "Öyle değil mi?" diye sordu.

Bir dakika boyunca öylece oturduk ve manzaranın tadını çıkardık. Sonra bir bacağını aygırın sağrısının üzerinden salladı ve hafifçe ayaklarının üzerine indi.

"Bize piknik getirdim," dedi. "Fazla bir şey değil çünkü kaleden ayrılırken misafir beklemiyordum ama paylaşmaktan mutluluk duyarım." Uzandı, beni eyerden kaldırırken elleri kalçalarımnda sıkılaştı. Sanki bir tüyden daha ağır değilmişim gibi. Atticus son anda hareket ederek beni efendisine yaklaştırdı ve Duncan'ın vücudunun ön kısmından aşağıya doğru kaymamı sağladı. Yağsız kasların her santimine sürtündüğümde nefesim kesildi, tüm vücudum temastan karıncalandı.

"Ah, Ella... Gerçekte kim olduğunu ya da neden şimdi hayatıma girdiğini bilmiyorum ama bundan memnunum," diye mırıldandı. Onun güzel gri gözlerine bakarken nefesim göğsümde asılı kaldı ve umutsuzca kaybolmamaya çalıştım

Kimin bilmiyorum ama bir an sonra parmak uçlarımdaydım, başı eğilmişti ve ağızlarımız birleşmişti. Kollarımı Duncan'ın boynuna dolamıştım. Atticus bir homurtu çıkardı ve ayaklarını yere vurmaya başladı.

Duncan uzaklaşırken bir kıkırdama çıkardı. "Bir rutinimiz var," dedi ve cebine uzanıp bir elma çıkarmadan önce atının boynunu hafifçe okşadı. Aygır onu dikkatle dişlerinin arasına aldı ve sertçe ezdi. "Beni şikayet etmeden taşıyor ve ben de ona elma veriyorum."

"Adil bir takas gibi görünüyor," dedim, nefesimi zar zor tutabilsem de sesimin boğuk ya da gergin çıkmadığına sevindim. Moll'un ne diyeceğini biliyordum-

"Onu , elmaya gerek yok."

Duncan elimi tuttu ve beni tepenin zirvesine doğru götürdü. Sonra getirdiği battaniyeyi serdi. Çok büyüktü, ikimizin de oturabileceği kadar büyüktü ve sonra sanki kabarık bir sıcak çöreğe sarılmışız gibi etrafımıza sardı. Güneşin ufukta yükselişini izlerken mutlu bir iç geçirdim.

Duncan uzaktaki bir şeyi göstererek, "İşte tam burada," dedi. "Birazdan göreceksin

Sana göstermek istediğim şey. İşte!"

Gözlerimi kısıtım ve Little Alabaster ile The Hollow arasındaki Beşik parıldıyor ve kayboluyor gibiydi. Güneş tam o anda ufukta belirlediği için bu sadece ışığın bir oyunuydu ama o anda toprak, onu bölen hiçbir şey olmadan bir bütünmüş gibi görünüyordu. Bu manzara kalbimde bir sızıya neden oldu. Mümkün olmayan bir şeyin hayali.

"Keşke öyle olabilseydi." Sözcükler dudaklarımdan çıkar çıkmaz donakaldım ve Veliaht Prens'in önünde resmen küfrettiğimi fark ettimAma o sadece beni kendine daha sıkı çekti.

"Keşke ben de öyle olabilseydim." Sesi alçak ve aceleci bir şekilde devam ederken içinde ani bir gerginlik vardı. "Ve eğer her şey plana uygun giderse, yakında olacak."

Sertleştım ve yüzünü incelemek için boynumu büküm. "Ne demek istiyorsun?"

Çenesi sıkıştı ve burun delikleri açıldı. "Yaşama şeklimizi değiştirmek istiyorum, hepimizin yaşama şeklini. Bir grup insanı aç, diğerini gerçeklere karşı kör tutan duvarlarla bölünmemeliyiz. Herkesin rahatça yaşamasına yetecek kadar var. Bizi ayıran bu duvarları yıkmalı ve işleri daha adil hale getirmek için birlikte nasıl çalışacağımızı bulmalıyız."

"Ama... bu olamaz. İktidardakilerin bundan vazgeçmesi mümkün değil."

Gözleri tutku ve çelik gibi bir kararlılıkla parlıyordu. "Öyleyse *alıyoruz*."

Şaşırmış bir halde geri çekildim. "Duncan... ne diyorsun sen?"

"Bir darbe düzenleyeceğim. Ve bu konuda sana güveniyorum, Ella. Senin de bana güveneceğin umuduyla."

BÖLÜM 20

Ağzım bir karış açık, konuşmadan ona baktım.
kelimeler .

Bir darbe.

Duncan kardeşini tahttan indirecek miydi? Heinrich'i yakından gördüğümde ve kesinlikle ölmediğini anladığımda isyan etmeyi düşünmediğimden değil. Ama bunu düşünmek, zihninde tehdit etmek başka bir şeydi, bunu yüksek sesle söylemek ve... bunu kastetmek başka bir şeydi.

Son birkaç gün içinde yaşadığım bir düzine an zihnimde yeniden canlandı ve bu vahiyle yeni bir anlam kazandı. Her şey çok anlamlıydı.

Duncan bana dönmedi. "Sana daha önce söylemek istedim ama emin olmam gerekiyordu. Söz konusu sadece benim hayatım değil."

"Crispin?" Duncan'ın amfi tiyatroda Heinrich'i takip etmesini engelleyen o kısa omuz tutuşuna geri döndüm. "Yapma" demekten çok "henüz değil" der gibiydi.

Kaşlarını çattı ve uzun bir süre sessiz kaldı. "Ve diğerleri. Ayrıntılara giremem ama iş başa düşerse benim için savaşmaya hazır güçlü bir destekçi grubum var. Umarım öyle olmaz. Heinrich yaralandığında, savaşmak zorunda kalmayacağımızı, tanrılardan bir lütuf aldığımızı düşünmüştüm. Ama..."

"Ama atlattı," diye fısıldadım.

"Relyk'e çok teşekkür ederim. Hala onun bilmiyorum. Oradaydım Ella. Yarayı gördüm ve... kardeşimin öldüğüne yemin edebilirdim."

Bakışlarımı aşağıdaki duvara kaydırarak başımı salladım. Yırtmak istiyordu. Onu. Yıkma.

Böyle bir şey mümkün müydü?

"Seninle en büyük sırrımı paylaştım." Çenemi yakaladı ve yüzümü ona çevirdi, gözleri benimkileri delip geçti. "Şimdi sıra sende... Gerçekten kimsin sen? Sende bir şey var, bunu açıklayamam ama ilk tanıştığımızdan beri bunu biliyorum."

Ciddi bakışlarıyla tekrar karşılaştığımda boğazım düğümlendi ve Gayelette'in şifreli sözleri zihnimin ön saflarına doğru süzüldü...

"Gözlerinizi açın ve kime güveneceğinizi görün."

"Benim adım Harmony Fallowell. The Hollow'da yaşıyorum. Eminim zaten biliyorsunuzdur, Alabaster'a Jübile gecesi geldim. Burada sıkışıp kaldım..." Ne söyleyeceğimi bilemediğim için sözümü yarıda kestim.

Bir gerçek vardı, bir de *gerçek*. Kralın kardeşine o gece olanları gerçekten anlatabilir miydim? Ya içgüdülerim yanılsa? Ya bunların hepsi itiraf etmemi sağlamak için hazırlanmış bir tuzaksa?

"Bana her şeyi anlatabilirsin Harmony. Sana asla ihanet etmeyeceğim. Seni ilk gördüğüm andan beri büyüünün etkisi altındayım." Nazik bir parmağıyla çeneme dokundu ve devam etmeden önce göz temasını yeniden kurdu. "Heinrich'i bıçaklayan kuzenindi, değil mi?"

Bu bir sorudan çok bir ifadeydi ve bunu inkâr edecek gücü kendimde bulamadım. "Ne zamandır tanıyorsun?"

Gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "İlk başta sadece Jubilee'ye gizlice girdiğinizi biliyordum, ama bu birinin bunu ilk kez yapması değil. Daha çok içimden gelen bir histi.

Heinrich'e her baktığında. İğrenmeni ve nefretini hissedebiliyordum. Bu da yeni değil. Pek çok insan ondan nefret ediyor, haklı sebeplerle. Molly'ye karşı ne kadar korumacı olduğunu gördüğümde ve protezine yakından baktığımda bulmacanın son parçası da yerine oturdu. Zekice," diye ekledi sırtarak.

"Sizin gibi insanlar genellikle bizim gibi insanlara bakmazlar... pek değil. Bu bir kumardı," diye itiraf ettim alaycı bir gülümsemeyle.

"Ve işe yaradı... pek çok insan üzerinde. Yine de Relyk'in bir şeyden şüphelenip şüphelenmediğini merak ediyorum."

Battaniyeyi omzuma biraz daha sıkı çektim. "Kesinlikle benden . Duncan... amfi tiyatronun ilk ortaya çıktığı zamanki resmi gördün mü? Hani şu zümrüitten yapılmış şehir resmini?"

Gözlerini kısarak düşündü. "Hayal meyal, ama kabul ediyorum, çok şey oluyordu. Bazı Fısıltıların burayı tahrip ettiğini düşündüm ama duvar resimleri saldırgan ya da tehlikeli değildi, bu yüzden onlara pek aldırmadım. Neden?"

"Sihirle temizlemeyi başardığı tek şey... bendim. Aslında resimde ben vardım, omzumda Fetch vardı ve resim ortaya çıktıktan günler *sonra* bana verdiğin botları giyiyordum."

Duncan bana baktı. "Bunları sana vereceğimi bile bilmiyordum. Onları bir gece önce seçtim. Nereden bilebilirdi ki?"

"Dahası da var," diye usulca itiraf ettim.

Yol ayrımına gelmiştik. Burada ona ne kadarını söylemeliydim? Dikkatli davranmanın zamanı gelmişti. Eğer ona planlarımdan bahsedersen, bu her şeyi mahvedebilirdi... ikimiz için de. Yardım etmek isteyecektir. Ve eğer yakalanırsak, sadece Moll'u hayal kırıklığına uğratmakla kalmaz, Duncan'ı ve hayalini de yanımda götürmüş olurum. Bu bir seçenek değil. Çünkü geçmişte soylular hakkında beslediğim duygular ne olursa olsun, Duncan kesin bir şeyi kanıtlamıştı.

Beyaz atlı prens *gerçekten* de vardı ve şu anda yanımda, kanlı canlı duruyordu.

Kendi derimi kurtarmak için çok ihtiyaç duyulan bir devrimin başlangıcını torpilleyemezdim. Bunu tek başıma yapmam gerekiyordu - O'Donnellys'in işini bitirip Moll'a geri dönecektim. Sonra da Hollow'dan temelli ayrılacaktık. Heinrich'i iktidarda bıraktığım için suçluluk duymayacaktım, çünkü Duncan onun yerini alacaktı.

Bu arada, belki de elinde bazı bilgiler vardı.
yardımcı *olabilir*...

"Dün gece partideyken hemen eve gitmedim. Kaçmamıza yardım edebilecek bir şey bulabilir miyim diye etrafı kolaçan etmeye gittim," diye geçiştirdim. "Ve kendimi uzun bir koridorun sonundaki bir odada buldum. Tuvallerle ve bir sürü resimle doluydu. Amfitiyatrodaki çizimlerin kopyaları vardı. Onları Relyk yapmıştı. Geleceğimi biliyordu. Her nasılsa, nasıl bir kara büyü kullanıyorsa, bu önceden bildirilmişti."

Kaşları birbirine çatıldı. "O zaman seni The Smudge'da gördüğünde neden oracıkta öldürmedi?"

"Düşünebildiğim tek şey bana hala ihtiyacı olduğu. Ne için, bilmiyorum. Belki de resimlerin ne anlama geldiğini ya da onları kimin yarattığını bulmasına yardım etmek için. Sen ne düşünüyorsun?"

Başını salladı ve hayal kırıklığı içinde bir nefes verdi. "Onunla konuşmak zor, sırlarını göğsüne yakın tutuyor. Her şeyi çözmene yardım etmeyi çok istiyorum ama planımız çoktan harekete geçtiği için önümüzdeki birkaç gün dikkatli olmam gerekiyor. Bu süre zarfında seni güvende tutacağım ve onun ve kardeşimin her ne planlıyorlarsa onu yapamayacak kadar ölü olduklarından emin olacağım. Keşke şu anda daha fazlasını yapabilseydim, ama aniden ortadan kaybolursan bu sadece şüpheleri artırır."

"Şimdiye kadar çok şey yaptın," diye fısıldadım, suçluluk duygusu beni neredeyse ikiye bölüyordu. "Özellikle de o ilk gün gardiyana Heinrich'in bizim gibi kadınlarla asla ilgilenmeyeceğini söyleyerek. Eğer bizi iyice kontrol etselerdi..."

Düşündükçe irkildim.

"Molly'nin saç rengi yüzüne pek uymuyordu, bu yüzden tahminimce o gece Heinrich'in bahçeye çektiği kızıl saçlı oydu. Adam şiddete , boğuşma sırasında Molly'nin ayakkabısı çıktı ve siz de onu kurtarmak için tam zamanında geldiniz."

Oldukça yakındı ve anlambilim onu düzeltecek değildim. Sırlarım konusunda ona güvenmek bir şeydi. Moll'unkilerle ona güvenmek başka bir şeydi.

"Seni suçlamıyorum. de sevdiğim biri için aynı şeyi yapardım," dedi.

Parmakları benimkilerle iç içe geçerken aramızda elektrik kıvılcımları çaktı. Doğal hissettirdi...doğru.

İçimi çektim ve her şeyin daha farklı olmasını dileyerek başımı omzuna yasladım.

"Korkutucu olduğunu biliyorum. Seni Alabaster'dan daha önce çıkarabilseydim, çıkarırdım."

Bana aptal diyebilirsiniz ama ona inandım. "Ama yakında... Harmony."

Bildiğinden daha erken. Bu düşünceyi bir kenara ittim. "Tahtı ele geçirmek için planın nedir? Büyücü, görüldüğü kadar güçlü bir Fısıltı ise güçlü bir düşman olacak gibi görünüyor."

"Hatta daha da fazlası. Gücünü gizliyor çünkü insanlar bilselerdi dehşete düşerlerdi. Mantığın sesiymiş gibi davranmaya çalışıyor ama en az onlar kadar kötü niyetli ve kurnaz. Bence saldırmamız için mükemmel bir fırsat yaratmış olabilirsin."

"*Ben mi?*"

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama... Molly onu bıçakladığında kardeşimin öldüğüne eminim. Onu kendi gözlerimle gördüm; Relyk ona ulaştığında vücudu çoktan soğumuştı. Ve şu anda bile hâlâ hayatta değil. Gerçekten değil."

Krallığı yöneten adam yürüyen bir cesetten biraz daha fazlasıydı. Yoksa krallığı yöneten Relyk miydi?

"Peki ne yapacaksın?"

"Eminim çoktan fark etmişsinizdir ama Relyk gün geçtikçe zayıflıyor ve görünüşünü korumakta zorlanıyor. Kardeşimin durumu giderek kötüleşiyor ve Relyk onu sonsuza kadar tek parça halinde tutamayacak. Muhtemelen benim yerime uzak bir kuzenini onun yerine getirmek için çabalıyordur, o yüzden bu bizim şansımız."

"Neden sen değilsin? Sırada sen varsın."

Duncan'ın dudakları acı bir gülümsemeye dönüştü. "Bu asla olmayacak. Büyücü krallarının zayıf iradeli ve kolay manipüle edilebilir olmalarını sever. Beni öldürtmeye çalışmamasının tek sebebinin Heinrich'in hayatına kastedilmesine çok yakın olması olduğuna eminim. İnsanların soru sormasını istemiyor. Şişman, mutlu, sessiz koyunlar istiyor. Ama sonunda bazı koyunları . Heinrich'i hayatta tutma çabasının gücünü ne kadar çabuk tükettiğine bakılırsa, sanırım birkaç gün içinde saldırmamız için yeterince zayıflamış olacak."

Yüzümü sıkıca omzuna gömdüm ve sıcak, odunsu kokusunun ikinci bir battaniye gibi üzerime örtülmesine izin verdim.

"Zayıflamış olsa bile, kazanabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

"Kesin olarak bilemem. Gücünü saklamak konusunda her zaman çok gayretli olmuştur. Ama halefine karar verene kadar bekleyemem. O zaman iki cephede birden savaşmış oluruz. Elimize geçecek en iyi şans bu."

"Peki onları devirmeyi başarırsan ne olacak? Bir sonraki kralımız sen mi olacaksın?"

"Bir süre için. Ben..." ifadesi karardı ve gözlerini . "Beni de en iyi seçenek yapmayacak kendi sorunlarım var diyelim. Uzun vadeli hedeflerim arasında monarşiden tamamen kurtulmak var ama yeni yasalar çıkana kadar birinin işleri denetlemesi gerekecek.

oluşturuldu. Bu ben ve seçilmiş danışmanlardan oluşan bir ekip olacak. Hayalimiz duvarları ve kralı olmayan bir Alabaster."

Bir sürü sorum vardı ve bunları nasıl soracağımı bulmaya çalışıyordum ki, Duncan'ın eli bir anda önümüze fırladı.

Yavaşça ayağa bir parmağını dudaklarına götürdü. Yumruğunu açıp l bir sineği ortaya çıkardığında karnım guruldadı.

akal.

Elindekini bırakıp kılıcına uzanırken ben ayağa kalktım, kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu.

"Yere yat!" diye bağırdı, Fetch'in yakındaki bir ağaçtan gelen uyarı çığlığıyla neredeyse aynı anda.

Bir an önce durduğum yerde bir ok havada vızıldarken sola doğru alım attım. Ne olup bittiğini daha iyi görebilmek için dönmeden önce birkaç adım öteye sıçradım.

Atticus n ayaklarını yere vurarak toynaklarını yere vurdu ve volta bir dizi tedirgin homurtu çıkardı ama kaçmadı.

"Yakın dur ve daha fazlası için gözlerini dört a," dedi Duncan, gözleri kendisine doğru koyu renk giysili fiğre takılmıştı. Kukuletası tam olarak takılı değildi ve bir an için yüzü kısmen açıkta kaldı.

Siyah kukuleta geriye kayarken havaya sinekler uuştu. Kızıl çizgiler, bir adamın yüzüne çarpık, uhrevi bir şekilde yaklaşarak zayıf yanakları ikiye bölüyordu.

Lanet okuyarak i dudağımı ısırđım. Duncan çok iriydi, benden bir karış daha yüksekti ama akal ona kafa tutuyordu. Acımasız bir dövüş olacaktı.

İlk harekete geçen Duncan oldu. İleri atıldı, büyük kılıcı iki eliyle savurduğu devasa bir darbeyle havayı yırttı.

akal menzilin sadece birkaç santim dışına sıçradı, sonra tehlike geçtiği anda bir bulanıklık içinde saldırdı. Kılıcı

Daha hafif ve daha inceydi ve görünüşüne bakarak beklediğimin aksine *hızlıydı*. Takip eden bir saldırıyı savuşturdu, bıçağı tek ve akıcı bir hareketle Duncan'ın omzuna doğru kıvrıldı.

Prens son anda eğildi. Kılıcını kaldırdı, kendini bir karşı hamleye hazırladı ama vakit . Çakal momentumun onu taşımasına izin verdi, kılıcını bir elinden diğerine savurarak kendi etrafında döndü ve kendini bir sonraki saldırının tam ortasına attı.

Gördüğüm tüm dövüşçülerden daha hızlıydı.

O ince kılıç, Duncan'ın kafasına ya da göğsüne birkaç santim yaklaşmayı asla ihmal etmeden savrula savrula ilerliyordu. Bu böyle devam ederse, tek bir şekilde bitebilirdi.

Duncan bir hamleyi savuştururken çarpışan kılıçların şangırtısı havayı yararak ilerledi ve tedbiri elden bırakarak kendi saldırısını başlattı.

Çakal yana doğru sarsıldı, salıncağın altında yuvarlanırken gözden kaybolur gibi oldu ve kolunu Duncan'ın bacağına çarptı. Prens homurdandı, ayağı bir tekmeyele dışarı fırladı ama Çakal çoktan ayağa kalkmış, bıçağı boğazına doğru parıltıyordu.

Çantamı çılgınca karıştırdım, gözlerimi önümdeki korkunç sahneden ayıramıyordum. Eğer bir şey yapmazsam, Alabaster ve The Hollow'u kurtarabilecek tek kişi olan Duncan ölecekti.

Geri sıçradı, Çakal'ın kılıcı omzuna bir darbe indirdi. Kan anında gömleğini ıslattı ama kılıcın ısırtığını hissetmemiş gibi hiç tereddüt etmedi.

Prens devasa kılıcı havada ıslık çalarak rakibine doğru savruldu ve sol eliyle vurduğu yumrukla onu takip edince yerinden çıkacak gibi oldu.

O şeyi tek eliyle nasıl kullanabiliyordu? Kemiklerin çatırdaması omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Çakal darbeye doğru hiç etkilenmeden ilerledi.

Duncan bir dizi saldırıyı , ben çantamdan etkisiz hale getiriciyi çıkarırken hâlâ geri adım attığı belliydi. Eğer onu kullanmak için bir zaman varsa, o da buydu.

Yanlara doğru eğildim, yaratığın hareketlerini izledim ve mükemmel anı aradım. O Duncan'la meşgulken sırtına saldırmanın bir yolunu bulabilseydim...

Canavar dönerek Duncan'ı tamamen görmezden geldi bir bulanıklık içinde bana doğru sıçradı. Silahımın tetiğini çılgınca kavradım ama aradaki hız farkı çok fazlaydı. Sadece birkaç adım ötemde belirdi, kılıcı boynuma saplanırken ağzından yüzlerce sinek dökülüyordu.

Tökezleyerek geri , cihazı tutarken kalbim hâlâ göğsümde gümbürdüyordu, kendimi kaçınılmaz olana hazırlıyordum.

Çakal tam saldırmak üzereyken Duncanın geniş omuzları görüşümü engelledi.

"Geri çekilin." Prens bir başka saldırıyı savuştururken sesi derecede sakindi.

Ben kaçmaya çalışırken Fetch omzuma düştü ve canavarın inanılmaz hızlı hamlelerinden birine daha girişini dehşet içinde izledim. Kılıcı havada öyle bir hızla savruluyordu ki, hiçbir insanın onunla boy ölçüşebileceğini hayal bile edemezdim. Ama Duncan canavara doğru ilerledi, hızı neredeyse canavarla eşleşiyordu, daha küçük olan bıçağı yolundan çıkardı ve yere yuvarlanmasına neden oldu.

Çakal korkunç bir çığlık atarak silahına davrandı. Duncan aynı anda ileri atıldı, kılıcı canavarın koluna doğru savruldu.

Çakal rotasını tamamen değiştirip durduktan sonra elini Duncan'ın göğsüne doğru uzatarak ters yöne sıçrayınca nefesim boğazımda düğümlendi.

Avucundan dalgalı bir mürekkep siyahı dalgası fırladı ve aralarındaki boşluğu tamamen siyah bir sisle kapladı. Duncan yana doğru yuvarlandı ve sis sol omzunun üst kısmını tüketirken acı içinde homurdandı. Bir bölümü

Arkasındaki ağaç, sanki bir anda yüz yıl yaşlanmış gibi temas ettiğinde soldu ve öldü.

Duncan kendini kılıcının kabzasına tutturdu, dengesini toparlarken ucu yere değdi.

Çakal gırtlaktan gelen korkunç bir kahkaha attığında kanım dondu. Yaratık yaralı Duncan'a doğru hamle yaparken, buluşumu nemli ellerimle sıkıca kavrayıp ileri atıldım.

Prensın kılıcı bir kalp atışı kadar kısa bir sürede yanından fırladı ve sadece sıradan bir saldırı için değildi. Duncan kılıcını Çakal'a doğru *fırlattı* ve yaratıkla kafa kafaya çarpışmak için ileri atılırken kükredi.

Çakal silahı bir kenara savurdu, takip eden yumruğu engellemek için hareket ederken yüzünü ilk kez bir dehşet ifadesi kapladı. Korkmakta haklıydı çünkü bir an sonra Duncan'ın devasa yumruğu mide bulandırıcı bir çıtırtıyla çenesine çarptı. Canavar kaçmak için dönerken onu geri çekti, yere fırlattı ve üzerine atladı.

Düzinelerce acımasız, kemik kıran darbe arka arkaya indi ve aşağıdaki zemini kaplayan yeşil, kokuşmuş kan fışkırdı. Duncan ayağa kalkıp düşen kılıcına doğru ilerlediğinde yaratık yarım dakikadır hareketsizdi.

Sopayı hırıltılı bir nefesle kaldırdı, sonra bir oduncu hamlesiyle yaratığın boynuna indirdi; kemik ve yeşil kan ayaklarıma sıçradı.

Bir mide bulantısı dalgası üzerime çöktü ama Çakal'ın kafası yuvarlanırken başımı çevirmedi. Bir sinek bulutu boyun deliğinden dışarı fırladı ve cesedin etrafındaki havayı doldurdu.

"Vay anasını."

Duncan nefes nefese, "Ölü olmama ihtimalini göze almak istemedim," dedi.

Gözlerimi ayaklarının dibindeki parçalanmış cesetten uzak tutarak ona doğru bir bakış attım. "Seni suçlamıyorum. Ben hiç

böyle bir kavga görmedim."

Yumruğunu sıkarak bana baktı. "Hep bir tane alabilir miyim diye merak etmişimdir. Sanırım öğrendik."

"Gözlerin. Farklı görünüyorlardı," dedim parmağımı ona doğru uzatarak. "Av gezisine çıktığımız günkü gibi."

Cesede bakarken zayıf çenesi çalışıyordu. "Ben bir Fısıltıyım. Gücüm bana ihtiyaç duyduğum zamanlarda kutsal olmayan bir güç veriyor... ama bunun bir bedeli var." Devam ederken sesi kırılmıştı. "Yine de daha acil endişelerimiz var. Bu suikast girişimi Relyk için büyük bir tırmanış. Geriye dönüp baktığımda, bunun ilk olmadığını da varsaymak zorundayım."

Aklım karıştı ve sonra geldi. "Ayı saldırısı mı?" Nefes nefese kaldım.

"Heinrich'i ayakta tutmak için zaten enerji harcarken, ayıyı kısa bir süre için bile olsa kontrol etmek onu tüketmiş olmalı."

"Döndüğümüzde bu kadar hasta görünmesinin nedeni de bu olmalı."

"Benim tahminim de bu. Yakın zamana kadar birbirimizin etrafında dans ettik, nazik davrandık. Biz harekete geçmeye hazır olana kadar böyle kalmasını umuyordum ama ya planımızı öğrendi ya da Heinrich'in bu dünyada fazla kalmayacağını biliyor ve halefinin önünü açması gerekiyordu. Cesetten kurtulmalı, Crispin'le buluşmalı ve buradan nereye gideceğimize karar vermeliyim."

Başımı salladım, etkisiz hale getiriciyi çantama geri koyarken ellerim titriyordu. "Anlıyorum. Omzun iyi mi?"

Tuniğinin kumaşı tamamen normal görünüyordu, ancak hemen üzerinde koyu, çürük benzeri bir yama görünüyordu. Birkaç kez yuvarladıktan sonra omuz silkti. "Daha iyi oldu. Ama o şey beni zar zor yakaladı, iyi olmalıyım. Diğerleri çoktan iyileşti. Yeteneklerimin bir avantajı - hızlı iyileşme."

Duncan Çakal'ın cesedini uçuşumun kenarına sürükledi ve ben Atticus'u sakinleştirmeye çalışırken onu aşağı attı. Bu

Ürkmüş kestaneyi binmemize izin verecek kadar sakinleştirmek birkaç dakika sürdü, ama sonra yola koyulduk, outlook'a yaptığımız yavaş yolculuktan çok daha hızlıydık.

"Peki şimdi ne olacak?" Gözlerim başka bir serseri sinek aramak için etrafta gezinirken sordum.

"Bunu çalışıyorum ama işe saraya geri dönerek başlamam gerekiyor."

Arkama bakmak için boynumu çevirdim. "Sen *ne*?"

Duncan atı tırısı kaldırdı ve bir iç geçirdi.

"Halkımın bana ihtiyacı var. Eğer büyücü benim peşimdeyse, kim bilir başka kimlerin peşindedir? Lord Willoughby diğer lordları yanıma toplamamı bekliyor. Ve bu kadar yaklaşmışken şimdi pes edip kaçamam. Çakal'ı beni hiç yakalamamış gibi davranmalı ve gerçeği keşfettiğinde çok geç olacağını ummalıyım."

"Seni tekrar öldürmeye çalışmayacak mı?"

"Beni yalnız yakalamasına izin vermediğim ve kaleye yakın durduğum sürece bu onun için büyük bir risk olur. İnsanlar soru sormaya başlar ve o bunu istemez. Geri çekilecek ve tekrar denemeden önce toparlanacaktır. Bundan eminim. Bu bize hamlemizi yapmak için yeterli zamanı verecektir."

Hoşuma gitmemiştii ama itiraz da edemezdim. Ben de aynı derecede tehlikeli ve en az onun kadar aptalca bir şey planlıyordum. Neredeyse biliyormuş gibi devam etti.

"Bu arada, bu işin patlaması ihtimaline karşı güvenli bir yere gitmene ihtiyacım olacak. Güvende ve çatışmalardan uzakta olduğumu bilirimsem yapmam gerekenlere daha kolay odaklanabilirim."

Bu sözleri daha önce nerede duymuştum? Ah, evet. Bunları Moll'a temelde ona bir yük olduğunu söylemeden ve onu göndermeden hemen önce söylemişim.

Kolları dikkatlice etrafımda sıkılaştı. "Kuzeybatı Ormanı'nın derinliklerinde bir av kulübesi var. Seni şimdi oraya götürmek istiyorum. Kimsenin orada olduğunu bile şüpheliyim."

Detaylı bir şekilde tarif etti ama zahmet etmesine gerek yoktu. Orayı çok iyi hatırlıyordum. Moll ve ben Küçük Alabaster'daki ilk gecemizi orada geçirmiştik. Kulübe, bu geceki göreve hazırlanmak için en iyi yer olabilirdi. Ve Duncan haklıydı. Şu anda kızartacak daha büyük balıkları varken benim için endişelenmemesi daha iyi olurdu.

Aklıma bir not aldım... Güvende olduğumda Fetch'e bir mesaj gönderecektim. Fazla bir şey değildi ama yine de bir şeydi.

"İstediğin buysa, ben giderim."

"Anlıyorum. Crispin'i bu sabah erzaklarla birlikte göndereceğim ve mümkün olan en kısa sürede gelip seni alacağım."

Başımı sallarken içimi bir suçluluk duygusu kapladı ama tek yolu buydu.

"Eğer üç gün içinde orada olmazsam, gizlice The Smudge'a gitmeli ve elinden geldiğince saklanmalısın," dedi. "Bu... işlerin planlandığı gibi gitmediği anlamına gelir."

"Söyleyeceğim," dedim, yalanımı ilerleterek.

Bundan sonra kulübeye neredeyse sessizlik içinde gittik, ikimiz de gergin ve . Kapıyı arkamızdan kapatana kadar nefes alabildiğimi hissetmedim.

"Senin için endişeleniyorum. Seni şatoda bekliyor olabilirler," dedim, o şömineye yönelip bir hırıltı çıkarırken ben de yıpranmış döşeme tahtalarında volta atıyordum.

"Bu düşünceni unutma."

Bu düşünceyi ve daha binlercesini aklımda tutarak adımlamaya devam ettim ve onun dönmesini bekledim. On dakika sonra elinde bir kol dolusu odun ve çırayla kapıdan içeri girdi.

"Crispin hava kararmadan geri dönemezse burada donmanıza izin vermeyeceğim." Bu kısa açıklamayla birlikte çömeldi ve kısa sürede ateş yakmaya koyuldu.

"Peki ya duman?"

"Bu ormanlar sıktır. Eğer küçük tutarsan, ne Relyk ne de adamları fark eder. yeterince şey var... bir yaşam gücünü ikiye bölmeye çalışmak gibi

ve geri dönüp kafalarını kesip kesmeyeceğimi merak ediyorum."

Ayağa kalktı ve bana dönmeden önce ellerini pantolonunun paçalarına götürdü. Gözlerindeki bakışı sadece aşk olarak tanımlayabilirdim. Elbette hayır... Daha yeni tanışmıştık. Ama kendi adımı bildiğim kadar emindim. Ve bunu hayatımda o kadar nadir görmüştüm ki, beni neredeyse alçaltıyordu.

"Harmony, ben-"

"*Ya sadece gidersek?*" Neredeyse ağzımdan kaçırıyordum, ellerimi omuzlarına koymak için aramızdaki mesafeyi kapatırken göğsümü saran korku birden dayanılmaz bir hal aldı. "*Ya tüm bu darbe olayını unutursan, sadece Molly'yi alırsak ve nereye kaçacağımızı bilmiyorum. Çok çok bir yere. Diğer krallıklardan birine.*"

Ama ben bunların hiçbirini söylemedim.

"Darbeyi başka biri yapamaz mı?" Zayıf bir şekilde denedim.

"Başka kimse . Bunu sen de biliyorsun."

"O zaman en azından şimdi benimle kal. Sadece kısa bir süre için, önce..."

Neyden önce? İkimiz de ölmeden önce mi? Ben gitmeden ve o kalmadan ve birbirimizi bir daha hiç görmeden önce mi?

"Lütfen." Kelime boğazımda düğümlendi ama o çoktan başını sallamaya başlamıştı; ellerini kalçalarımın koyarken yüz ifadesi teslimiyet, keder ve vaadin acı tatlı bir karışımıydı.

"Bunu ne kadar çok istediğimi . Ama herkes uyanmadan önce geri dönmeliyim. Bugünün neler getireceğini bilemeyiz ve beni destekleyenlerin bu tehlikelerle tek başlarına yüzleşmelerine izin veremem." Yüzümü kavradı ve yanağımı eline bastırdım. "Bu konuda sana söz veriyorum. Sana geri dönmemi engellemeye çalışan herkesi öldüreceğim."

Dudaklarını kısa bir anlığına dudaklarıma yapıştırmadan önce her bir çizgiyi ezberlemeye çalışır gibi yüzümü bir kez daha inceledi. Sonra, gitmişti.

Kapıyı arkasından kapatırken parmaklarımı ağızıma bastırdım, keşke biraz daha zamanımız olsaydı. Keşke gerçekten veda edebilseydim. Çünkü aptal ya da değil, benim için geri döneceğine inanıyordum.

Gittiğimi ve yüzüne karşı yalan söylediğimi öğrendiğinde bu sevgi nefrete dönüşecek miydi?

BÖLÜM 21

Duncan gittikten sonra, o gün çok yavaş geçti.

Kışın derinliklerinde. Dışarıya her baktığımda, güneş hala gri gökyüzünde kendi yolunda savaşıyor gibi görünüyordu. Ama nihayet gece çöktüğünde, yapmam gereken şey için çok erken görünüyordu...

Fetch omzumda otururken küçük av kulübesinden çıkarken, baktığım dolunayın göreceğim son dolunay olup olmayacağını merak ettim.

Moll burada olsaydı ne derdi?

Hafif sesiyle sözler aklıma geldiğinde dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Bu kadar olumsuz olmayı bırak Nelly. Bu iş sende!

Kapıyı arkamdan kapattım ve buzgece havasında titredim. Saray arazisine kadar gitme ve bu zahmete karşılık göğsüme bir ok saplanma ihtimalim oldukça yüksekti.

Duncan hiçbir şey olmamış tekrar örgüte girmeyi başarmış mıydı? Yoksa büyücü, Çakal katilinin suikast görevini tamamlamaya çalıştığını ve başaramadığını mı anlamıştı?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Ormanda yolumu seçtim, ilerlerken kulaklarımı orada olmaması gereken herhangi bir sese karşı gergin tuttum. Ormanın sınırına ulaştığımda korkum biraz olsun azalmıştı.

Havada sinek yoktu, ki bu iyi bir şeydi. Yılın bu zamanında, kışın ortasında, bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Çoğu için akşam yemeği vakti çoktan gelmişti ama yine de saray arazisine doğru ilerlerken kapıda nöbet tutan yalnız muhafız dışında kimseyle karşılaşmadığımı görmek hoş bir sürpriz .

Onu daha önce görmüştüm ve dalgın bir şekilde el sallayarak geçmeme izin verdi.

Omuzlarımı geriye atıp miyavlamaya doğru yürürken kendime fısıltıyla "Sen buraya aitsin," diye hatırlattım. "Sadece ilerlemeye devam et ve durma."

Ama bir yanımda, eğer Relyk Duncan'ın planlarını fark ettiyse, buranın neden askerlerle dolu olmadığını merak ediyordu.

Bu düşünce aklımın ucundan bile geçmemişti ki, uzakta bir muhafız birliğinin yakındaki bir soylunun evine doğru yürüdüğünü gördümAdımlarımı yavaşlattım ama görmek için boynumu eğdiğimde durmadım. Kapıya hızla vurdular ama açılmasını beklemediler, onun yerine kendileri tekmeleyerek açtılar.

"Lord Willoughby, size ve eşinize sormak istediğimiz bazı sorular var," dedi muhafızlardan biri, sesi gecenin içinde cınlayarak. Üst dudağım ter içinde kaldı ve adımlarımı hızlandırdım. Lord Willoughby. Duncan'ın onunla birlikte çalıştığını söylediği kişi değil miydi bu?

Lanet olsun.

Duncan'ı çoktan yakalamışlar mıydı? Yoksa bunlar ön sorular mıydı? Bilmemekten nefret ediyordum ama devam etmek zorundaydım. Mew'e vardığımda, soğuk havaya rağmen kıyafetlerim terden sıırıslam olmuştu ve nefesimi kontrol etmek için enerjimin her zerresini harcadım. Eğer kendimi kurtaramazsam başka kimseye yardım edemezdim.

Bunu yapmanın tek yolu Küçük Alabaster'dan kaçmak ve duvarın diğer tarafına geçmekti. O zaman Duncan'a ve davasına nasıl yardım edebileceğimi bulmaya çalışabilirim. Mew

Yaklaştığımda sessizdi ve kapının kilidini açtım, içeri girmeden önce omzumun üzerinden hızlıca bir göz attım.

Kuşlar varlığını ya da belki de Fetch'in varlığını hissetmiş olmalıydı, çünkü karanlıkta bile tüyler uçuşuyordu. Belimdeki çantada sakladığım güdük mumu yaktım. Şahinler tüneklerinden birer birer aşağı uçarken, "Merhaba güzellerim," diye fısıldadım.

Önce Bonnie indi, Fetch'in tünediği yerin karşısındaki omuzu aldı. "İyi akşamlar güzel kız," diye mırıldandım, uzun bir süre boynunu kaşıyarak. Mırıldandı, ilgiden hoşlandığı belliydi. "Keşke kalıp ziyaret edebilseydim ama yapacak işlerim var." Burnumu hafifçe ısırdı, acıtacak kadar sertti ama kan akıtacak kadar değil, sonra uçup gitti. Bertrand haklıydı. Şımarık bir kızdı ama bu onu daha çok sevmeme neden oluyordu.

olmadan, şahinlerle ve Bertrand gibi bir akıl hocasıyla çevrili bu hayata sahip olabileceğim bir dünya olmasını diledim. Eve gidip karnım doyana kadar yemek yiyebileceğim, Molly ile günüm hakkında gülebileceğim ve hatta belki de gecelerimi Duncan ile geçirebileceğim bir hayat...

Ya da siyah saçlı ve gece yarısı gibi gözleri olan bir adam? Hayır, o bir hayaldi. En azından Duncan gerçektir.

Aptalca düşüncelerime rağmen, asıl ihtiyacım olan şey buradan bir an önce siktir olup gitmekti.

Bertrand'ın masasına doğru ilerledim ve içindekileri metodik bir şekilde incelemeye başladım. Yaklaşık bir saat boyunca günlük kayıtlarını ve kâğıt yığınlarını karıştırdım ama saraydaki şahin oluklarının planlarını bulamadım ve paniklemeye başladım. Son çekmeceyi de kapatmak üzereydim ki, son yığının en altında diğerlerinden farklı görünen, daha ince ama büyük ve dörde katlanmış bir kâğıt gözüme ilişti.

Çekmecedan aldım ve açtım. Mürekkep kendini gösterdiğinde nefesim kesildi, onu bulmuştum.

Bir plan.

Boğazım düğümlendi ve gözyaşlarımı geri kııptım. İşte buydu. Saraydaki tüm şahin kanallarının bir planı.

Titreyen bir elle belimdeki çantanın içine soktum ve sonra yavaşça çekmeceyi kapattım. Bir yanım oluklara körlemesine girmek zorunda kalacağımı, rastgele bir oluk açıp yolumu bulabilmek için dua edeceğimi düşünüyordu. Ama şimdi, elimdeki bilgilerle, karnımda bir umut koru filizlendi. Bu gerçekten işe yarayabilirdi.

Bonnie'nin beyaz tüylerini son bir kez daha görmek için kırıslara doğru hızlı bir bakış ve ona el salladım. "Kendine iyi bak, güzel kız. Seninle tanışmak benim için bir onurdu."

Mew'den geri çekildim ve kapıyı arkamdan kilitledim. Uzun bir süre olduğum yerde donup kaldım. İşler sarp sarmaya başlarsa Relyk'in gelip şahinlerden birinin mesaj iletmesini isteme ihtimali kesinlikle vardı. Eğer böyle bir şey olursa, olukların içindeyken yakalanabilirdim. Ama tek alternatif, kendime düşünme izni bile veremeyeceğim bir alternatifti. Bu yüzden kapıyı kapatıp kilitledim ve her şeyi kadere bıraktım.

"Öldüler mi o zaman?"

Bertrand'ın birkaç adım arkamda durduğunu, romatizmalı gözlerinin ay ışığında yüzümü aradığını görmek için döndüğümde midem dibe vurdu.

"Kuşlarım... Onları sen mi öldürdün?" "Tabii ki hayır."

Yavaşça başını salladı. "Yapacağını düşünmemiştim. Ama sormak zorundaydım. Almaya geldiğin şeyi aldın mı?"

Dudaklarımı ıslattım, ona ne kadarını söyleyeceğimden emin değildim. "Bertrand, bilmemen daha güvenli. Lütfen bırak gideyim."

Başını eğdi ve uzun bir süre beni değerlendirdi. "Göster bana." Bir elini sallayarak belimdeki çantayı işaret etti.

İçimi çektim ve kesenin fermuarını açarak içine gizlediğim haritayı çıkardım, sonra da ona uzattım.

Dudaklarını büzdü ve sonra başını salladı. "Hayır. Bunlar eski. Yaklaşık beş yıl önce saraya bir ek yapıldıktan sonra yeniden çizildiler. Her bir kâğıt parçasını saklamakla ilgili sorun da bu zaten," diye yarım bir gülümsemeyle onayladı. ", sana ihtiyacın olanı getireyim."

Şaşkınlıkla ona baktım, onu doğru duyduğumdan emin değildim. "Neden bana yardım ediyorsun?"

Kapının kilidini açtı ve mew'e geri dönmemizi sağladı, sonra cevap vermeden önce kapıyı arkamızdan kapattı. "Prens bir duruş sergiliyor ve sen de bunun bir parçasısın. Yaşlı olabilirim ama aptal değilim. Ava çıktığımız gün bir şeylerin yanlış gittiğini fark ettim. Sonra bir şeye kulak misafiri oldum ve bundan emin oldum."

"Neydi o?"

"Avdan sonra Kral Heinrich büyücüden bir şey isteyip isteyemeyeceğini sordu..." Yaşlı adamın buruşuk boğazı zorlukla yutkunurken çalıştı, "sende *var*. Büyücü bunun mümkün olamayacağını açıkladı. Cevapları aramadan önce diyarı istikrara kavuşturması gerektiğini ama senin bir şekilde diyarın geleceğinde rol oynadığını bildiğini söyledi."

Ona bakakaldım, kafam her zamankinden daha karışık. "Bu da ne demek oluyor?"

Bertrand omuz silkti. "Bunu bilmiyorum. Bildiğim tek şey, ne yapman gerekiyorsa yapman ve sonra buradan gitmen gerektiği. Prense olan sadakatimden dolayı sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım. O iyi bir adam. Gerçekten de en iyisi."

Suçluluk duygusu beni sardı ve neredeyse o anda Duncan'ın bu olayla hiçbir ilgisi olmadığını itiraf edecektim. Beni durduran sadece Moll'un yüzünün zihnimde dolaşan görüntüsüydü. Bu ve bu özel görev darbeyle ilgili olmasa da, Duncan'ın da bir destekçisi olduğum gerçeği...

"Bunu takdir ediyorum," dedim ve omzunu sıkmak için uzandım. "Ama seni uyarmak zorundayım... Bu işe karışman seni ve Marjorie'yi büyük bir tehlikeye atabilir."

Bir kahkaha attı ve masasının en üst çekmecesine uzandı. "Ben ve Marjorie bir anlaşmaya vardık. Durumu gittikçe kötüleşiyor ve prensin kendisi için ilaca ihtiyacı var. Bu onun için bir tedavi değildi. Sadece bize daha az acı çekeceğimiz güzel saatler kazandırdı. Ama o anlar her geçen gün daha da azalıyor. Birlikte güzel, uzun bir hayat yaşadık ve ikimiz de ölmekten korkmuyoruz. Bu yüzden eğer son eylemim güçlere karşı bir meydan okuma olacaksa, benim için sorun yok. Bırakın gelsinler."

Etrafı karıştırmak ya da aramak yoktu. Bertrand birkaç sayfayı karıştırdı, benim görmediğim gizli bir bölmeden tam olarak ihtiyaç duyduğu yere ulaştı, sonra katlanmış başka bir sayfa çıkardı.

"İşte en son şemalar. Yaklaşık bir buçuk yıllık. Sarayda tam olarak nereye gidiyorsunuz? Nereden başlamanız gerektiğine dair bir fikrim olabilir."

Gerçek zamanı. "Zindan... Orada serbest bırakmam gereken bazı insanlar var."

"Ah." Kağıdı masasının üzerine koydu ve işaret parmağıyla bir bölgeyi dürttü. "O zaman buradan başlamak ve bu yolu takip etmek isteyeceksiniz," dedi bir iz sürerek. "Burada bir bölüm var. Sıkışan yerler var, bu yüzden her zaman kolay olmayabilir."

Bir tüy kalem aldı ve daha sonra takip edebilmem için aynı izi sürmeden önce mürekkebe batırdı. Sonra haritayı katladı ve bana uzattı.

"Önümüzdeki iki saat boyunca burada kalacağım ve şahinlerin hiçbirinin ayrılmadığından emin olacağım. Eğer çağrılırlarsa, en azından bir gecikme yaratmak için elimden geleni yapacağım. Ne kadar çabuk gidersen o kadar iyi. Bugün buralarda işler gergin ve yakında büyük bir şey olacağından şüpheleniyorum. Büyücü iyi görünmüyor ama kendine gelmesi an meselesi."

ve bu gerçekleştiğinde burada olmak istemezsiniz."

"Peki ya Prens Duncan?" Kendime engel olamayarak sordum. "Onun iyi olup olmadığını biliyor musun?"

Başını salladı. "Onu biraz önce, akşam yemeğinden hemen önce avluda Sör Crispin'le birlikte gördüm. Arada bir şey olmadıysa, sanırım durumu iyi." Bana başka bir soru soracakmış gibi ağzını açtı ama sonra . "İyi şanslar."

Bununla birlikte, Fetch'in başını hafifçe okşadı ve sonra bana salladı. Gece havasına geri adım attığımda, zihnimde milyonlarca soru bir arı sürüsü gibi vızıldıyordu. Relyk vardı açıkça bilinen I oldu geliyor için Küçük Alabaster. ay yapraklarında gelecekten haber vermek için mi okumuştu, yoksa sadece amfitiyatrodaki çizimleri gördüğünde mi? O çizimlerin gizemini çözmenin anahtarının ben olduğumu mu düşünüyordu? Ya da bir şekilde o çizimlerle bir bağlantım olduğunu mu biliyordu? Kral'ı öldürmeye teşebbüs etmek mi?

Ve en korkutucu soru...

Ya bunların hepsi bir tuzaksa... Orada, olukları koruyarak beni bekliyor olabilir miydi?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

BÖLÜM 22

Bir adım daha atarken omurgamda **bir** ürperti belirdi.

Çatı korkuluğu boyunca adım atıyor, kayarsam beni bekleyen kırk metrelik düşüşe bakmamaya çalışıyordum. Fetch bile endişeli görünüyordu, kıpırdamadan dururken pençeleri deri omuzluğuma ince bir baskı uyguluyordu.

Bir ayak diğerinin önünde. Devam , aşağıya bakma.

Bir grup soylu boş konuşma içinde yaptı. Aşağıdaki avluda, şu anda sarayın kiremitli çatısında dolaşan davetsiz misafirden tamamen habersizdim. Bir an durdum ve şahin oluşunun ızgarası görüldüğünde nemli elimi gömleğime sildim. Ortada şahinlerin dalması için bir delik vardı, ama aynı zamanda birinin gerektiğinde bir şeyleri düzeltmek için sürünerek girebileceği bir mandal da vardı.

Çömeldim ve salyangoz hızıyla son pencerenin altına doğru manevra yaptım. Çatıya ilk çıktığım andan beri içimi saran endişe dalgalarını bir parça beklenti böldü.

The Hollow'da tamircilikten baca temizleyiciliğine kadar her işi yaparak para kazanmak için harcadığım zaman dar alan korkusunu ortadan kaldırmıştı, bu yüzden kaygan çatıda yürümekten sallanarak yürümeye geçmek hoş bir şeydi.

Yolun geri kalanını yürüyerek geçtim, ulaşabildiğim anda ızgaranın kenarlarından tutmak için öne doğru eğildim.

Güvenli.

İçeri girmek yeterince kolay bir işti ve alan miktarı beni hoş bir şekilde şaşırttı. Bütün yolu sürünerek geçmeyi bekliyordum.

Kesemden mumlardan birini yaktım ve ilerlemeye başladım. Şahinlerin mükemmel bir gece görüşü vardı ve aşağıdaki dar yarıklardan süzülen fener ışığı kırıntıları benim insan gözlerim için yeterli olmaktan çok uzaktı. I kaşlarını çattı, itmek geçmiş a dalga. tiksinti olarak mum kıvılcımlanarak ve etrafı aydınlattı. Kahverengi-beyaz çizgiler sıçramış ve zemin ve Duvarlar, ve koku her adımda daha da artıyordu. Yine de bu konuda endişelenecek vaktim yoktu. En azından kurudu, çünkü oluklar fazla kullanılmıyordu. Aşağıdan gelen yumuşak ayak sesleri yankılandığında kalbim küt küt atmaya başladı ve daha iyi için başımı en yakın oluktan içeri soktum. Küçük bir muhafız devriyesi koridorda yürüyordu, sessiz konuşmaları

Bu yükseklikte zar zor duyuluyor.

Midem guruldadı ve alçak bir çömelmeyle oluktan aşağı inmeye devam ederken hızımı daha da yavaşlattım. Onları duyabiliyor olmam bile endişe vericiydi çünkü bu, eğer oda yeterince sessizse, burada hareket ettiğimi de duyabilecekleri anlamına geliyordu...

Ayak sesleri çok geçmeden kayboldu ve neyse ki bu bir trend değildi. İlk büyük viraja kadar kazasız belasız geldim ve Bertrand'ın haritasına hızlıca göz attıktan sonra sağa döndüm.

Bu ana tünelden düzinelerce tünel çıkıyordu ve şüphesiz her biri daha da fazla yan kanala açılıyordu. Bir mesaj dakikalar içinde binadaki hemen hemen her odaya doğrudan gönderilebiliyordu ve buranın mimarlarına karşı duyduğum kin dolu saygıdan kurtulamıyordum. Şaftlar aşağıdaki kattan neredeyse hiç fark edilmiyordu ve sadece şimdi ben ben yukarı burada ben ben tam olarak

Böylesine karmaşık bir ağ oluşturmak için harcanan çabayı takdir etmek gerekir.

Ani bir gıcırtı beni düşüncelerimden sıyırdı ve döndüğümde kocaman bir farenin bana baktığını gördüm, boncuk gibi kırmızı gözleri mum ışığında parlıyordu. Görünüşe göre Küçük Alabaster'da kemirgenler bile iyi besleniyordu çünkü piç kurusu iki fit uzunluğundaydı. The Hollow'da payıma düşenden çok daha fazla fare görmüştüm ama hiç biri kaslı görünüyor muydu?

Çünkü ona çok yakınsın. Sakin ol ve nefes al.

Parmaklarım avucumun içine girdi ve vücudumu Varlığımın her zerresi beni kollarımı sallamaya ve o defolup gidene kadar bağırmaya zorlasa bile tamamen hareketsizdi. Fetch bile temkinli görünüyordu, omzumdaki tüneğinden kımıldamıyordu, ancak kemirgene sanki bir atış yapmak istiyormuş gibi bakıyordu.

Senin ondan korktuğun kadar o da senden korkuyor, diye kendime hatırlattım. Fareye doğru sessiz bir el salladım, ama belli ki bunu küçümseme olarak algıladı, çünkü bir ciyaklama daha çıkardı ve kendini doğrudan bana doğru fırlattı. Geri çekildim ve botlarım çarpışarak beni çaydanlığın üzerine yuvarladı. Dirseğim şaftın demir duvarına çarpınca kolumda bir acı hissettim. isteğime direnerek alt dudağımı sertçe ısırdım.

Tamam, belki benim kadar değil.

Kedi büyüklüğündeki sıçan koşarak yanımdan geçerken Fetch gagasını tıkırdatıp kanatlarını çırpı ve ötesindeki mürekkep gibi karanlığın içinde kayboldu. Aşağıda herhangi bir ses duymak için uzun bir süre bekledim ama sadece sessizlikle karşılaştım.

"Sen ne tür bir şahinsin?" Histerik, adrenalin yüklü bir kıkırdamayı tutarak fısıldadım.

Fetch olabildiğince cesurdu -hatta benim için bir ayıyı bile alt etmişti- ama anlaşılan onun da bir sınırı vardı. On kiloluk bir fareyle karşı karşıya gelmek bu sınırdı ve buna saygı duymalıydım.

Aşağıdaki saraydan neredeyse hiç ses çıkmadan sonraki birkaç dönemeçte yolumuza devam ettik. Bertrand yolumuzu iyi seçmişti. Geçit aşağıya doğru eğim başladığında sarayın alt katlarına yaklaştığımızı anladım. İlerlerken elimi duvara dayayarak yol gösterdim. Sadece birkaç dönüş kaldı ve haritaya göre bir sonrakine varmak üzereydik.

Vardığımızda kanalın aşağısına baktım, alt şaftın altındaki odadan gelen sesler kulaklarımı tırmalarken midem endişeyle burkuldu. Daha da kötüsü, bu kanal aşağıya doğru daha keskin bir eğimle iniyor ve zindanın bulunduğu yerin altına açılıyordu. Bir şahin için biraz dalmak sorun olmazdı. Peki ya benim için? Bu ilginç olacaktı.

Döndüm, önce kıcıımı sallayarak şafttan aşağı indim. Botumla kendimi kanalın duvarına sıkıştırdım ve sonra haritaya bakmak için aşağıya baktım. Görünüşe göre mutfak bölümünün tavanındaydım. Aşağıdaki sesler de sarayın tahıl depoları ve buğday yerine çavdar ekmeği yapmakla ilgili yarı duyulabilir bir tartışmayla bunu doğruluyordu.

Biraz daha ileri.

Aşağı kaydım ve bir sonraki oluğa hafifçe indim. Çömelerek, dört yönün kesiştiği bir sonraki kıvrımın etrafından dolaştım ve kısa bir süre durdum. Düz gitmem gerekiyordu ama tam önümde bir ızgaranın metalinde büyük bir delik vardı. Sanki fareler tarafından kemirilmiş gibiydi. Deliğin diğer tarafında hiçbir şey yoktu. Delik, aşağıdaki sarayın herhangi bir bölümünü ortaya çıkarmak yerine, sadece mürekkep gibi, sonsuz bir boşluğa açılıyordu.

O çok tanıdık yarığa bakarken karnımda bir düğüm oluştu.

Cam ayakkabıların içinde geldiği kutuyu yiyip bitiren karanlık, bir ömür önceymiş gibi hissettiriyordu. Jübile günü, her şeyin başladığı yer.

Bir mide bulantısı dalgasını bastırdım, bir santim daha hareket etmeye cesaret edemedim. Yanından geçersen ne olacaktı?

Titreyen bir elle mumu uzattım ve en alttaki santimini deliğe soktum. Elimden buz gibi bir soğukluk geçti ve geriye doğru çekilerek mumu geri aldım. Şok içinde kısalmış balmumu kütüğüne bakarken kalbim göğüs kafesine çarpıyordu. Dokunulduğunda hâlâ soğuktu ama daha da endişe verici olanı, alttaki parça tamamen kesilmiş, hiçlik tarafından tüketilmişti.

Moll'un sesi kulaklarımda çınladı. *"Sakın bunu düşünme. Bunu düşünmeye bile cüret etme Harmony Marie Fallowell. Şu anda sadece zorlaman gerekiyor. Sadece bu şekilde değil."*

O haklıydı. Eğer kendimi bu tavşan deliğinden tam bir paniğe kaptırırsam, buradan asla çıkamazdım. Kara delikler her neyse, benim onlarla hiçbir ilgim yoktu, değil mi?

Doğru.

Alnımda ter birikti ve ben geriye doğru kıpırdanıp haritama uzanırken Fetch omzumda huzursuzca kıpırdandı. Sakin kalmak için elimden geleni yaparak haritaya baktım. Yarım düzine daha oluk vardı ama hepsi de ana bacaya geri dönmek için o dik yokuşu tırmanmamı gerektiriyordu.

Geriye doğru süründüm, yukarı bakarken iç dudağımı kemiriyordum. Bırakın sessizce yapmayı, tekrar ayağa kalkmak bile neredeyse imkânsızdı. Peki ben ne *yaptım*? Haritayı kullanarak farklı bir yol bulabilirdim ama Bertranda göre bazı kanallar benim sığamayacağım kadar dardı ve oraya varana kadar hangileri olduğunu bilmeme imkân yoktu...

Haritanın bakarken başım çarpmaya başladı ve ciğerlerim sıkıştı.

Düşün.

Hayır! Kafamın küçük bir ses çınladı. *Düşünmeyi bırak. Zihninizi sahip olduğunuz yeteneklerin olanaklarına açın.*

Gözlerimin kapanmasına izin verdim ve planı zihnimden tamamen uzaklaştırdım. Sonra, oluklardan oluşan labirenti bir kilidin içi gibi hayal etmeye çalıştım; kanallar, çukurlar, çukurlar ve dönüşlerle. Başım çatlayacak gibi oldu ama tam gözlerimi açacakken kafamda bir görüntü canlandı...

Ve
gördüm.
Biliyordum.

Paraşütü kendi evime götürürken hiç tereddüt etmedim. sola döndüm ve bir dizi dönüş yaptım. Bu daha az direkt bir yoldu ama iyi ilerleme kaydettim. Zindan girişine açılan oluğa doğru son şafttan aşağı sessizce kayarken adrenalinden titriyordum.

Teşekkürler Gayelette. Bana bir şeylere ulaşma cesareti veren onun sesi ve yönlendirmesiydi... daha fazlasına.

Rahatlayarak ağlamak istiyordum ama tiyatro için zaman yoktu. Etkisiz hale getiriciyi çekip sonuna kadar uzattım, ellerim terden yapış yapış olmuştu. Nöbetçi hemen köşedeydi. Hızlı ve emin adımlarla ilerlemeliydim, sürpriz unsurunu kaybedersem ikinci bir şansım olmayacaktı...

Bir... iki-

Son ve güçlendirici bir nefes çektim, sonra ileri atıldım ve etkisiz hale getiricimi ona sapladım.

Muhafız bana doğru döndü, ben can havliyle tetiğe basarken kılıcını çekmeye çalıştı. Kılıcın ucundan kıvılcımlar çıkarken geriye doğru tökezledi ve ben beklerken kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdedi.

Lütfen çalışın, lütfen çalışın.

Sopa ellerimde titreyerek canlandı ve içindeki elektrik ona doğru fişkırıp onu kıvılcım ve ışıktan oluşan kör edici bir spreyci içinde tüketirken irkildim. Sopayı bıraktım ve o yere hızlıca bir özür mırıldandım.

Bir elimle kılıcını diğer elimi boynuna koyarak ilerledim.
Güm, güm, güm.

Bıçağı ve kını kemerime bağlarken rahat bir nefes aldım.
Ölmemiş.

Ve gerçekten, tek umursadığım Billy O'Donnelly'yi almak ve Moll ile buluşmak için Hollow'a kaçmak olsaydı, onu öldürmeliydim.

Ama tek şey bu *değildi*.

Adalet arayışında bile onlar gibi olmayı reddettim. Biri bana saldırırsa öldürürdüm ve Moll'u savunmak için kralın kendisini hiç pişmanlık duymadan bıçaklayabilirdim, ama bu farklıydı. Bu adam işini yapıyordu ve bir tiranın yönetimi altındaki pek çok kişi gibi emirlere uyuyordu. Bu onu suçsuz yapmıyordu ama asıl sorun sistemin kendisiydi. Elimden geldiğince merhamet gösterirdim.

Etkisiz hale getiricimi katlayıp çantama tıktırdım ve aynı hareketle maymuncuğumu çıkardım. Zindanın ana kapısının kilidi karmaşık görünüyordu ama henüz eşimle karşılaşmamıştım ve bugün o gün olmayacaktı. Kolay maymuncuğumla değil.

Diz çöktüm, kazmanın ön tarafını anahtar deliğine soktum ve düğmeye bastım. Beklediğim gibi, şansım yaver gitmedi. Biraz daha uğraştım, gözlerimi kapatmaya zorladım ve sahip olduğum her şeyle ona odaklandım. Kilidin iç kısımlarının zihinsel bir haritası zihnimin ön planına çıktı. Kazmayı biraz geri çektim ve her şeyi yerine oturtmak için parmaklarımı ayarladım. Sonra nefesimi tuttum ve bastırdım.

Metal kilit tıkırdayarak açıldı ve kapıyı yavaşça iterek açarken endişemi bastırdım. Birkaç vuruş bekledim ama başka muhafız çıkmadı. Yerde yatana bir bakış attım ve kötü bir koku bana doğru yayılırken burnumu kırıştırdım.

Çaka! mı?!

Gözlerim yukarı fırladı, az önce odayı taradı, sonra farkına varınca tekrar muhafızın üzerine yerleşti. Adam etkisiz hale getirici ile vurulduğu için altına sıçmıştı.

Jackal'dan daha iyi olduğu kesin.

Kapıyı ayağımla iterek daha da açtım ve gardiyanın omuzlarından tuttum, onu benimle birlikte zindana sürüklerken tüm gücümle yüklendim. Onu sağ taraftaki açık hücreye attım ve içeriye kilitledim. Uyandığında hâlâ seslenebilecekti ama en azından bu şekilde yardım için koşamaz ya da peşimden gelemezdi.

Fetch'e ileride keşif yapmasını söylemek için ağzımı açtım ama ben söyleyemeden o süzülerek uzaklaştı. Daha önce yaptığım şey özeldi ve bunu istediğim zaman tekrarlayabileceğimden şüpheliydim ama bir şeyler açıkça değişmişti. Gri, taş zindanda hızla ilerlerken, gözleri ve kulakları tehlikeye karşı açıkken, hevesini neredeyse *hissedebiliyordum*. Eğer hayatta kalmayı başarabilirsem, tüm bunları düşünmek için bolca vaktim olacaktı. İlk köşeyi döndüm, geçtiğim her hücrede şaşkınlığım daha da derinleşiyordu. Şimdiye kadar tek bir mahkûm bile yoktu.

Bertrand'dan aldığım haritada zindanlar gibi havalandırma olmayan alanlar hakkında fazla ayrıntı yoktu, ama burada başka bir kanat varmış gibi görünüyordu ve çok uzakta değildi.

Çalıntı kılıcımın kabzasını sıkarken nefesimin altından küfrettim. Etkisiz hale getiricimin tekrar kullanıma hazır olması için on beş dakika geçmesi gerekecekti ve iyi eğitilmiş bir askere karşı kılıçla dövüşme şansım yoktu.

Yani bu beklemem gerektiği anlamına mı geliyordu? Eğer beklersem, başka bir muhafızın gelip ilkinin yokluğunu fark etmesi ne kadar sürerdi?

"Sen de kimsin be?"

Ses, sessiz zindanı yarıp geçerken sıçradım, bakışlarım ileri fırladı. Üç hücre aşağıda, demir parmaklıklara sıkıca bastırılmış bir kadının elma yanaklı yüzü belirdi.

Rahat bir nefes alarak hücreye doğru yürüdüm. "Bu koğuştta bir tek sen mi varsın? Bir adam arıyorum." Omuz silkerken sarı bukleleri titriyordu. "Eğer istersen erkek ," dedi geniş bir göz kırpmayla.

"Bırakın çıkayım."

Maymuncuğumu çıkardım, eğildim ve nazik davranışımın bana biraz bilgi sağlayacağını umarak işe koyuldum. "Bak, ne olursa olsun çıkmaya izin vereceğim. Ama bana yardım edebileceğini umuyorum. Gardiyanların ya da diğer mahkûmların Billy adında bir adam hakkında konuştuğunu duydun mu?" Eğer kardeşleri kadar tuhaf biriyse, unutulması oldukça zor olurdu.

İçini çekti, parlak, gök mavisi gözleri başının arkasına yuvarlanmakla tehdit ediyordu. "**Ben** Billy. Anladığım kadarıyla sersem kardeşlerim size kadın olduğumu söylememiş."

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım ve çalışmaya devam ederken rahat bir nefes aldım. "Bundan bahsetmediler, hayır."

Demir kilidi sertçe çekiştirdim ve bir saniye sonra hücre kapısı açıldı. Billy içeri girdi, selamlamak için parmaklarını oynatırken cupid'ın yay dudakları yaramaz bir sırıtışla kıvrıldı. "Buradan çıkmak için kaç kafa kırmamız gerekiyor?"

"Girişteki nöbetçiden beri bir nöbetçi görmedim," dedim ve haritama son bir kez bakarken onu takip etmesini işaret ettim. Bir sonraki şahin bacasına ulaşabilirsek, en hızlı çıkış yolu buradan geçiyordu. Çıkmaz sokak olmasaydı ben de oradan girecektim.

Zaten artık geri dönmek de pek bir seçenek değildi. Girdiğim şaft bu yükseklikte neredeyse erişilemezdi ve bir devriyenin kayıp muhafızı fark edip etmediğini bilmenin hiçbir yolu yoktu. Sadece haritayı ve kafamın içindeki yetenekleri kullanarak oluklardan geçip bu lanet yerden alternatif bir yol bulmayı ummam gerekiyordu.

Hafifçe kaşlarını çattı, bana ayak uydurmak için uzun adımlar attı. *Ufacıktı*. Benden tam bir baş daha kısaydı - O'Donnelly kardeşlerin patronundan beklediğim bu değildi. -Ama kardeşinin de söyleyeceği gibi, onun azimli olduğunu inkar edemezdim.

"Burası genelde herif kaynıyor; nasıl bu kadar boş bulabildiniz?"

"Şu anda Küçük Alabaster'da büyük bir şeyler oluyor, muhafızlar başka şeylerle meşgul," dedim.

İnledi. "Lanet olsun... Lütfen bana aptal kardeşlerimin 'büyük' bir şeyle ilgisi olmadığını söyleyin..."

"Öyle değil." Bir düzine kadar boş hücreyi daha geçtik ve iç dudağımı çiğnedim.

Amelia ya da annesinden hâlâ bir iz yoktu. "Burası kadınlar kanadı, kadarıyla?"

"Daha çok bir *kadın* kanadı gibi. Artık bana eşlik edecek sadece muhafızlar kaldı. İçlerinden birini küçük bir vıcık vıcık vaadiyle kandırmaya çalışıyorum ama yemi yutmuyor. Sanırım görüldüğünden biraz daha zeki." Beni dürttü, dişlerini sertçe aşağı indirmeden önce bana bakmamı bekledi.

"Peki ya son birkaç günden önce? Burada başka kimse yok mu?" Bir erkeğin aletini ısırp koparmaktan çekinmediğini sözsüz olarak itiraf etmesini görmezden gelerek sordum. "Amelia adında bir kızı ve annesini arıyorum ama buraya geldiklerinden emin değilim."

Billy'nin yüzü buruştu. "Yeesh. ikisi... Umarım senin akrabaların değildir. Onları o sıçan piçi gardiyanlar getirdi. Sadece birkaç saatliğine buradaydılar, sonra Relyk onları sorgu odasına götürüp kendisi ve kral tarafından sorgulattı." Dudaklarını ve başını salladı. "Onları bir daha hiç görmedim."

Gözlerimi kapattım, beni tüketmekle tehdit eden korku ve suçluluk bastırmak için elimden geleni yaptım. Ancak

Onların kanı benim ellerimdeydi. Ayağa kalkıp gerçekte ne olduğunu itiraf etseydim, ikisi de hayatta olurdu.

Ama Moll ölmüş olacaktı, diye düşündü küçük bir ses. Relyk ve kralın şeytani piçler olması senin suçun değil.

Suçluluk duygusunu üzerimden attım ve odaklanmaya çalıştım. Orada

Düşünmek ve pişmanlık duymak için daha sonra zamanım olacaktı. Şimdilik, Billy ve beni buradan canlı çıkarmak için sahip olduğum her şeye ihtiyacım olacaktı.

Yumuşak bir gümbürtü sessizliği bozarken Fetch'in pençeleri aniden omzumda sıkıştı.

Sikeyim.

Bir elimi uzatarak Billy'yi arkamda durdurdum. Kapı sallanmaya başlayınca diğer elim içgüdüsel olarak keseme doğru gitti ama etkisiz hale getiricinin işe yaraması için hâlâ şarj olması gerekiyordu. Bu da bana iki seçenek bırakıyordu: Her kimse onu kılıç dövüşünde yenmek ya da geldiğimiz yoldan geri kaçmak ve onlar bizi yakalamadan ya da alarm çalmadan önce bir kaçış yolu bulmayı ummak.

Bu seçeneklerin hiçbirisi harika değildi.

Yaklaşırken elimi kılıcımın kabzasına dayadım ve kapı gümbürdeyerek açıldı. Sonra muhafız içeri adım atarken kapıyı çekerek açtım.

Anlaşılan Billy'nin aklında başka bir şey vardı ve beni iterek geçti. "Selam yakışıklı," diye seslendi gömleğinin eteklerini yukarı çekip iri göğüslerini ortaya çıkararak.

Muhafız kıpırdamadan durdu, gözlerini kadının göğüslerine dikmiş, adem elması boğazında sallanıyordu.

"Uhh... Ben... sen-"

Ama Billy onun düşüncelerini toparlamasını beklemeden bir anda öne fırladı, bacağını savurarak suratına bir tekme attı, sonra da dizlerinin üzerine çökerek dallara ve böğürtlenlere bir yumruk indirdi. Boğuk bir hırıltı çıkardı ve kendi dizlerinin üzerine çöktü. Billy iki parmağını doğrudan gözüne soktu, sanki bir önceki

darbeler yeterli olmamıştı. Elini açıp boynunun yan tarafına vurduğunda acı dolu feryadı kısa kesildi. Adam bir kaya gibi yere düştü ve başını yere çarptı.

Billy kılıcını kınından çekip gömleğini düzeltti ve bana sorgulayan bir bakış fırlattı.

"Sırada ne var?"

BÖLÜM 23

''

Bu taraftan, şutun içine." Önce Billy'nin kalkmasına yardım ettim. Sonra bana doğru uzandı.

Fetch uçarak geldi ve omzuma hafifçe kondu.

"Sessiz olacağız, ayaklarımız yere basmayacak, çok gerekmedikçe konuşmayacağız. Anladın mı?" Billy'ye baktım ve o da sırtarak bana iki başparmağıyla onay verdi.

Önden gittim, haritayı elime aldım ve onu kullanarak... kafamda ne varsa bizi buradan çıkarmak için kullandım.

Daha önce terlediğimi düşünmüş olsaydım bile, şimdi üzerimden akan sıvının yanında bu hiçbir şeydi.

Neredeyse. Neredeyse varmıştık. Haritaya bir kez daha baktım, tek parmağımla çizgileri takip ettim. Billy'ye işaret ettim ve başımı salladım.

Son virajı dönerken koşmaya başladım. Son şahin bacasından bir kez daha hızlıca geçtikten sonra, başka çıkmaz durumların ortaya çıkmayacağını varsayarsak, kendimizi dış dünyada bulacaktık.

Başaracaktık. Hala inanamıyordum ama gerçekten başaracaktık.

Aşağıya, yere baktım ve Billy'ye yanıma gelmesini işaret ettim. Kanallardaki yolculuğumuz sorunsuz ve iyi talihimizin devam etmesi için dua ettim. Seçtiğim çıkış oluğu yerin bir düzine kadar yukarısındaydı.

ve iniş sırasında dizlerim ağrıyordu. Yine de içeri girmek için bir saat süren çatıdaki gizlilik görevinden çok daha iyiydi.

Billy arkamdaki çimenlere vururken homurdandı ve beklentiyle etrafına baktı. "Çocuklar nerede?"

"Bizi The Smudge'da ."

Keskin bir *tıslama* çıkardı. "Bütün pis işlerini bir bayana yaptırmak. Kulağa doğru geliyor, tembel ahmaklar."

Sarayı çevreleyen duvarların iç kısmından sarkan büyük bayrağa doğru dönerken kendime bir kıkırdama izni verdim. Burayı daha önce iyi bir kaçış rotası olarak belirlemiştim. Bakımlı ağaçlardan oluşan bir küme biraz koruma sağlıyordu ve muhafız devriyeleri genellikle saray arazisinin ön ve arka tarafına odaklanmıştı.

"Oraya gitmemiz gerekecek," dedim küçük kadına bakarak.

Aval aval baktı. "Ona tırmanmamı mı bekliyorsun?"

"Tabii ki hayır. Tabanına ulaşabilirsek yukarı çıkmanın bir yolunu bulabilirim." Çantamdan kancayı çıkardım ve kısa bir süre için dönüp dolaşıp aynı yere geldiğimi fark ettim. Bir ömür önce kancayla girmiştım ve aynı şekilde çıkmıştım.

Avluya ilk adımımı atarken Billy'ye alçakta durmasını işaret ettim. Muhafızlar meşale ışığında devriye geziyordu ama beklendiği gibi sayıları her zamankinden çok daha azdı ve uzaktan ateşlerinin titrediğini görebiliyordum.

Düşüncelerim Duncan'a kayarken bir nefes verdim. Ona bir şey olsaydı sarayda kıyamet mi kopardı? Tabii Relyk bunu gizlice yapmadıysa ve henüz kimsenin haberi yoksa...

Ya ayrılırsak ve ona ne olduğunu asla öğrenemezsem? Geceleri nasıl uyuyacaktım, ihanetten hüküm giyip az önce terk ettiğim zindana mahkum edilip edilmediğini merak ederek?

...Ya da daha kötüsü?

O anda bir karar verdim; çılgınca, aptalca bir karar. Billy'yi kardeşlerine götürüp Molly'nin

Güvenlik ve bkz. benim arkadaş bir son zaman.
Sonra, I Duncan'a katılmak ve yardımımı sunmak için geri dönecektim. Eğer bir devrim söz konusu olsaydı, riski ne olursa olsun bunun bir parçası olurdum. Biz koşuşturdu karşısında ve saray Gerekçeler, ve I duvarın dibine geldiğimizde dikkatli bir şekilde nişan aldım. Tetiği çektiğimde yakalama kancası yukarı doğru uçtu ve duvarın sert beyaz taşına çarparak şingirdadı.

Nefesimi tuttum, her iki taraftaki tehditleri taradım ama hiçbir şey görmedim. İpi birkaç kez sertçe çektikten sonra Billy'yi belinden tutarak yaklaştırmaya çağırdım.

Arkasına yaslanıp bana sırtırken mavi gözleri parlıyordu. "En azından önce beni yemeğe çıkarabilirdin, seni arsız sürtük."

Bu bende hayalet bir gülümseme yarattı ve tutuşumu sıkılaştırdım. "Bekle."

Öyle yaptı ve halatı son bir çektikten sonra bizi gökyüzüne gönderecek düğmeyi çevirdim. Mesafeyi saniyeler içinde aştık, duvarın tepesini işaretleyen çivili bariyeri tuttuk ve tepeye tırmandık. Devriyeler bu yükseklikten daha çok görünüyordu, mürekkep gibi karanlıkta ilerleyen küçük kırmızı-turuncu lekeler, ve I ıslık çaldı Yumuşakça, gönderme Getir içine ve Hava. "Gözetlemeye devam et ve herhangi birine girmediğimizden emin ol devriye geziyorlar."

"Bunu nasıl yapacağım-" Billy sözünü kesti ve bana bakakaldı. "Bekle, lanet olası şahinle mi konuşuyorsun?"

"Evet. O... diğer kuşlardan farklı. Bir anlayışımız var."

Gözlerini kıstı ve başını salladı. "Senin adın ne bu arada?"

"Harmony," dedim, artık yalan söylemenin bir anlamı olmadığını görerek. "Harmony Fallowell."

Beni inceledi ve burnunu çekti. "İçimden bir ses senin diğer kuşlardan farklı olduğunu söylüyor, Harmony Fallowell. Kaçakçılık işine girmeyi düşünmelisin. Senin için inanamayacağın kadar çok iş ayarlayabilirim."

"Bunu benim ilk ve son girişim olarak düşünebilirsiniz."

Duvarın üzerinden manevra yaptık, sonra yine kancayı kullanarak arnavut kaldırımli sokağa indik. Noble'ın evleri hafifçe ışıkla parlıyordu ama devriyelerden kaçınmak ve devam ederken parlak meşalelerinin geldiğini görmek için fazlasıyla yeterli siper vardı.

"O aptallar seni bu işe nasıl bulaştırdı?" Billy, Smudge'ın hayali duvarı görüldüğünde sordu.

"Uzun hikâye ama Little Alabaster'dan çıkıp The Hollow'a geri dönmem gerekiyor. İlk başta onlar için kolay bir maymuncuk yapacaktım ama beni zor durumda bıraktılar."

Eli omzuma gitti ve yüzündeki kasvetli ifadeyi görünce şaşırarak döndüm. "Onlar gerçekten de iyi kalpli çocuklar. Eminim ben gittiğimden beri kafası kesilmiş tavuklar gibi etrafta koşturuyorlardır ve beni çıkarmak için gördükleri ilk fırsatın üzerine atlıyorlardır."

"Kafası kesilmiş tavuklar kulağa doğru geliyor," dedim, parmağımı dudaklarıma götürürken başka bir muhafızın feneri görüldü.

Köşeyi döndüklerinde koşarak yanlarından geçtik ve Smudge'ın duvarına doğru son bir koşu yaptık.

Biz oraya varmadan hemen önce bir devriye daha köşeyi döndü ve biz hızla geçip giderken kalbim küt küt atıyordu, Fetch başımın yanında uçuyor, onların çılgınca bağırıışlarını duymazdan geliyordu. Billy önümden hızla koştu, sahte duvarın içinden geçerken sihirle parıldıyordu.

"Bu taraftan," diye tısladı ve küçük bir sandık kümesinin önünde durdu. En yüksektekine merdiven gibi tırmandı, sonra birkaç metre çatıya sıçradı.

Ben de aynısını yapınca elini uzattı ve ben de oraya varana kadar beni son birkaç santim . Arkamı döndüğümde muhafızların duvardan geçmeye çalıştıklarını gördüm.

"etmeyin, onlar Smudge'ı benim kadar tanımıyor."

Ve böylece onları atlattık ama emin olmak için The Hoof and Saddle'a gitmek için dolambaçlı bir yol izledik.

Yere ilk atlayan ben oldum ve iri, gölgeli bir figür beni selamlamak için dışarı çıktığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Scotty bana baktı, yüz ifadesi bir şaşkınlıktan kızgınlığa dönüştü.

"Nerede o?"

Kapı arkasından gıcırdayarak açıldı ve Paddy diğer iki kardeşiyle birlikte dışarı çıktı, tam da Billy'nin arkamdaki sokağa çarpmasıyla aynı anda.

"Bu güzel bayana zor anlar yaşattığınızı duydum." Ellerini kalçalarına götürdü ve gözlerini onlara dikti, ama kardeşler üzerine çullanınca yüz ifadesi saniyeler içinde bozuldu.

Normalde zor bir adam olan Scotty'nin bile gözleri dolmuştu ve Billy onları teker teker itmek zorunda kalmıştı. "Hâlâ yapmamız gereken bir iş var ve bu kıza, beni çıkarmak için siz serserilerden destek almadan kendini tehlikeye attığı şeyden sonra hızlı bir çözüm borçluyuz!"

Paddy omzuma vurdu ve kız kardeşine başıyla selam verdi. "Anlaştık. Onu hemen tünele götürmeli ve bu işi çözmeliyiz."

"Nerede o? Elimde kullanabileceğimiz bir kanca var-" Billy uzanıp alnıma sert bir fiske vurunca tökezleyerek geri çekildim.

"İyi iş çıkardın. Şimdi gerisini profesyonellere bırak, genç kız." Yüzü sertleşti ve emir vermeye başlarken sesi derin, emredici bir tona büründü.

Parmağıyla yakındaki bir evin çatısını işaret etti. "Jacob, Andrew, siz ikiniz yüksek yoldan gidin. Endişelenmemiz gereken bir şey görürseniz her zamanki işareti kullanın. Scotty, sen bizim nokta adamımızsın. Geçen sefer yaptığın gibi bizi lanet bir devriyenin içine sokmadığından emin ol."

"Bu-" Kadın onu susturunca h d k adam sözünü kesti ve cesareti kırılmış bir şekilde başını sallamakla yetindi.

"Paddy, sen arkayı kolla." Bana doğru yürüdü ve sırtımı sıvazladı. "Ve sen de benimlesin. Sen daha O'Donnellys diyemeden seni The Hollow'a geri götüreceğiz."

İsmi ona papağan gibi tekrarlama dürtüsüne direnerek, diğerleriyle birlikte harekete geçtim. Bu olaydan önce onlar hakkında edindiğim izlenime rağmen, onlara karşı biraz yumuşamaktan kendimi alamadım. Belli ki birbirlerini çok seviyorlardı.

The Smudge'dan hızlı ve sessiz bir şekilde geçtik. Jacob ve Andrew yukarıdan o kadar m kemm l bir baykuş taklidiyle  t yorlardı ki Fetch bile buna inanmış görünüyordu ve omzumda endişeyle kıpırdanıyordu. Onlar bizi uyarırken, her yer devriye kaynıyor rağmen her devriyenin etrafından dolanmayı başardık. Smudge'ın kenarına kadar yolu yarıladığımızda henüz tek bir muhafız bile görmemiştim ki en yakın kulübeden kambur bir figürün çıkması daha da şaşırtıcı oldu.

Ben şaşkınlıkla geriye sendelerken Paddy'nin sabitleyici eli omzuma düştü.

"etme geç  kız, sadece-"

"Gayelette," diye araya girdim, içimi bir ürperti kapladı.

iek arabası durduğunda, dışarıdaki tabelada yeni çalışma saatlerinin yazdığını görünce şaşırdım.

Cuma 9'dan gece yarısına kadar açık. Gözlerimi kırpıştırdım ve sonra bana yukarıdan aşağıya bakan yaşlı kadına döndüm. "Sonunda görmeye başlıyorsun."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama eliyle beni susturdu.

"Artık doğru yoldasın, zaman kaybetme çocuğum. şimdi gitmelisin; bir sonraki bölüm seni bekliyor! Ama sayfalardaki deliklere dikkat et. Karanlık o tarafta yatıyor."

Ona uzun uzun ve sertçe baktım, sözlerinin oluklarda yardımına nasıl koştuğunu hatırladım, neredeyse çok geç kalmıştım.

"Kitabımdaki resimlerin neden sürekli görüldüğünü söyleyebilir misiniz? Bu ne anlama geliyor?"

Dudaklarını büzdü ve başını yavaşça salladı.

"Lütfen! Eğer bana gerçekten yardım etmek istiyorsan, bu kadar gizemli olmayı bırak. Bana sadece ne yapacağımı söyle, ben de yapayım."

Gülümsemesi nazikti. "Sorularımızın cevapları, onları bulmak için çıktığımız yolculuğun yarısı kadar bile önemli değil. İşte orada büyürüz, çocuğum. Şimdi acele et! Çok geç olmadan."

Sessizce başımı salladım, aceleyle uzaklaşırken söylediklerinin şaşkınlığı hâlâ üzerimdeydi.

"Boktan bir şey... Tüyler ürperticiydi. Onunla daha önce konuştun mu?" Paddy fısıldayarak yanıma yaklaştı.

". "

Billy bana yetişebilmek için hızını yavaşlattı. "Onu arada bir görüyoruz, sonra hiç gitmemiş gibi tekrar gelmeden önce yıllarca görmüyoruz. Arada nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ben olsam ona fazla aldırmazdım, gerçi kafası biraz karışık."

İtiraz etmedim ama yanıldığını biliyordum. Gayelette'in ilk tanıştığımızda verdiği şifreli tavsiye Billy'yi kurtarma görevimin başarısında kilit rol oynamıştı. Şu anda her şey bu kadar berbat durumdayken onun benim doğru yolda olduğumu düşündüğünü bilmek beni biraz olsun rahatlatmıştı.

Billy omzunun üzerinden bakarken bir tıslama sesi çıkardı. "Oy, Paddy, sana 'arkayı kolla' dediğimde aklımdan geçen tam olarak bu değildi. Gözlerini yoldan ve müşterimizin arkasından ayırma lütfen."

Ona bir bakış attım ve suçlama karşısında şok olmuş gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim olmadığına eminim, kardeşim," dedi, sesi ikna edici olmaktan uzaktı.

Tepeden bir çift yüksek sesli yuh sesi duyuldu ve alay anında kesildi.

"devriye var," diye mırıldandı Billy.

Scotty bizi en yakın yan yola götürürken tam gaz koşmaya . Koşarken dizlerim ağrıyordu, saray duvarından dik iniş yüzünden hâlâ ağrıyordu ama bu trenin vagonu olmak istemiyordum.

Yoğun şehir yerini açık bir alana bırakırken Billy, "Artık çok uzak değil," dedi.

The Hollow'u Little Alabaster'dan ayıran beşik belirmişti. Yakında Molly'nin yanına dönecektim. En azından kısa bir süre için.

Keşke Duncan'ı da yanında .

Ama onun kaderi benimkinden daha büyüktü ve yıldızlar aynı hizaya gelirse, Moll'u sıraladıktan ve güvenli bir şekilde yola çıktıktan sonra onu tekrar göreceğim.

Ay ışığının aydınlattığı tarlayı taradım, ekin ve ağaç sıralarının baktım ve The Hollow'a kadar uzanan bir tünelin nerede saklı olabileceğini merak ettim. O'Donnelly'ler beni henüz yoldan çıkarmamıştı, bu yüzden şimdi onlara güveniyordum.

Yaprak dökmeyen ağaçlarla bezeli bir tarladan hızla geçerken ayaklarımız çamurlu zemine battı. Tarlanın sağ tarafına doğru ilerleyip çimenli bir tepenin yanına çıktık ve Scotty yavaşlayarak durdu.

Başını kaldırdığında nefes nefese kalmıştı. "Diğerlerini beklemeli miyiz? Muhafızları şimdiye kadar atlattığımıza eminim."

"Jacob ve Andrew hızlılar. Şimdilik ilerlemeye devam edelim, bize yetişirler."

Harap bir ahşap ev göründü ve tepenin doğu tarafından yaklaştık. Mahzenin metal kapısına ulaştığımızda arkamızdan ayak sesleri duyuldu. Hepimiz bekledik; Paddy bir anlığına gözden kaybolurken nefesler tutulmuştu.

"Endişelenecek bir şey yok. Sadece çocuklar," diye usulca, görüş alanına geri dönerek

Billy başıyla onayladı. "Şimdilik gözcülük yap, tünele girmek üzereyken seni arayacağım."

Andrew, gözlüklü ağabeyiyle birlikte yaklaşırken kısık bir kahkaha attı. "Vay anasını, çok yakındı. O muhafız sürüsünü gerçekten görmediniz mi? Neredeyse çiftliğe varana kadar peşinizdeydiler."

Jacob, "Hiç bu kadar çok kişiyi aynı anda dışarıda görmemiştim," diye ekledi.

Billy başını salladı. "Saray büyük ölçüde korumasız bırakılmış, yani kesinlikle bizimle ilgisi olmayan bir şeyler dönüyor."

Scotty bana baktı, The Smudge'daki koşumuzdan dolayı hâlâ nefes nefese kalmıştı. "Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Omuz silktim. "Tam olarak söylemek zor ama günlerdir ortalık gergin." Soruyu geçiştiriyordum ama Duncan'ın darbesiyle ilgili herhangi bir bilgiyi paylaşmak bana düşmezdi.

Billy Andrew'a doğru ilerledi, bir eliyle sırtına vururken diğer eliyle kiler kapısını işaret etti. "Açın şunu."

Maymuncuğumu uzatmak için hamle yaptım ama ben yapamadan kapı tık diye açıldı. Scotty çift kapıyı açarken döndü ve bana muzaffer bir gülümseme fırlattı.

Billy eğilip duvardan feneri aldı, sonra da bir kibrit çaktı. "Tünel bir mil kadar uzun. Sizi diğer tarafa geçireceğiz."

Scotty ahşap merdivene doğru gıcırdayan bir adım atarak içeri girdiğinde küf kokusu yukarı doğru yayıldı. Geri kalanımız da onu takip etmek için harekete geçti ama biz içeri girmeden Paddy arkamızdan koşarak geldi.

"Sorun nedir?" Billy sordu.

"Çakallar yolda!" Paddy omzunun üzerinden baktı ve Duncan ile Crispin arkasından koşarak gelirken kulaklarım çınladı. Bakışları benimkilerle çarpıştı ama öfke ve suçlamalar bulmayı beklediğim yerde tek gördüğüm rahatlamaydı.

O gelmişti.

Benim için.

I göz kırptı Sert, Üfleme dışarıa
nefes o vardı onu son gördüğümde beri
göğsümde sıkışıp kalmıştı.

Bu saçmalıklar için zaman yok, kuş beyinli. Odaklan!

"Çakal olduklarından emin misin?" Duncan'ın bir tanesiyle
yaptığı acımasız dövüşün hâlâ zihnimde tazeyken başardım.

"Olumlu!" İlerlemeye devam etmemiz için eliyle çılgınca
bir işaret yaptı. "Şerefsizlerden üç tane. Hemen gitmeliyiz!"

BÖLÜM 24

"W ne yapıyorsunuz burada?" Grubumuz merdivenlerden aşağı koşarken tısladım, iki bir zamanda, takip ederken Scotty'nin liderliğinde.

"Relyk darbeden haberdar oldu," dedi Duncan, dar tünelde koşarken bir eli sırtımın küçük kısmındaydı. "Soyluları sorgulamaya başladı. Crispin'i kulübeye gönderdim ama sen orada değildin. Neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

"Duncan, ben-"

"Sorun değil," diye araya girdi. "Anlıyorum. Yapman gerekeni yapmak zorundaydın. Seni aramak için zindanlara gittiğimde, kasaba meydanında yarım düzine destekçim asılmıştı bile. Relyk'in saldırıyı kimin yönettiğine dair ihtiyacı olan bilgiyi alması an meselesiydi. Yeniden toplanıp onlara daha sonra dışarıdan saldırmamız gerekecek."

Görölmeye değer bir adam olduğunu inkâr edemezdim ve onu canlı görmek henüz sindiremediğim bir rahatlamaydı. Ama...

"Başka bir yoldan da çıkabilirdin. Biz sadece seni yavaşlatacağız."

"Hâlâ orada ve tehlikede olup olmadığını bilmeden gitmez miydin?" Alçak bir hırıltı çıkardı. "Bir düzine Çakal bile seni bulmamı engelleyemezdi."

Hırpalanmış kalbim sertçe çarptı. "Zindanda olacağımı nereden biliyordun?"

Onun konuşmasıyla aynı anda farkına vardım. "Bertrand. Uzun bir süre bekledi ama Relyk kaçmaya çalışan soylulardan birine gözcülük yapması bir şahin çağırdığında sinirler gerildi. Ne olduğunu anladıklarında kaçmaya başladılar."

Yapbozun parçaları birbirine uyuyordu. "Bertrand büyücünün şahini oluklara gönderip beni bulmasından korkuyordu," diye onun yerine ben bitirdim. "Tanrım, zavallı Bertrand. Onu bu duruma sokmak istememiştim."

"Bunu yaptığına sevindim. Artık senin yanıdayım." Parmakları belime daha sıkı sarıldı ve ben de ona sarılabilmeyi diledim.

"Siz iki aşk kuşu flört etmeyi bitirdiğinizde, belki de bu hortlaklardan kurtulmayı başarırsak diğer tarafta ne halt edeceğimize dair bir plana odaklanabiliriz, değil mi?"

"Kusura Billy," dedim, efordan nefesim kesilmişti. Bacaklarım yanıyordu ama durmadım. Bir Çakal tarafından başımın kesilmesi, ağrıyan dizlerim ve kaslarımdan çok daha fazla acı verirdi.

Korkuya rağmen mantıklı düşünmeye çalışırken bacaklarım daha hızlı çalkalanıyordu.

"Sona ulaştığımızda dışarı çıkacağız, kapıları kapatacağız ve üst üste yığabileceğimiz ne varsa toplayacağız. Paddy, tünel tam olarak nereye açılıyor?"

"Kasabadan kısa bir mesafede, göletin yanındaki büyük ölçüde yanmış hemen altında."

"Mükemmel." Göletin etrafında sürü kaya vardı. Çoğu benim kaldıramayacağım kadar büyüktü ama biz daha küçük olanları toplarken Duncan kesinlikle onları kaldırabilirdi. Gerekirse Petway'lerin kulübesine yüz metreden daha az bir mesafede koşabilir ve birkaç silah ödünç alabilirdim. Onlar iyi bir aileydi ve durumumu bilselerdi yardım ederlerdi.

Ayak sesleri arkamızda yankılandı ve midem bulandı.

"Yaklaşıyorlar, hareket etmeliyiz! Çıkış hemen ileride. Sadece merdiveni yukarı kaldırıp kapıları açmam gerekiyor," diye seslendi Jacob.

"Hallet şu işi." Crispin onay için Duncan'a döndü. "Onları oyalayacağız."

Duncan kılıcını kaldırdı ve arkadaşı da aynısını yaptı. "O merdivende çalışırken hepimiz yardım edeceğiz," dedim ama

Ben çantama uzanırken Duncan kolumu tuttu. Etkisizleştirici şimdiye kadar şarj edilmişti, ben de yardım edebilirdim.

"Tünel çok dar Harmony. İhtiyacımız olan zamanı kazanacağız."

Tartışmak için ağzımı açtım ama haklıydı. Sadece iki kişi rahatça yan yana durabilirdi ve onları arkadan desteklemek mümkün olsa da, bu aynı zamanda geri çekilmelerini engellemeye de hizmet ederdi.

"Bu işi profesyonellere bırak, genç kız," diye onayladı Crispin ve yaklaşan ayak seslerine doğru dönmeden önce sakın bir gülümseme takındı.

İkili birlikte tünelden aşağıya doğru hücum etti ve köşeyi döndüklerinde kulaklarımı kapatma isteğime direndim. Duncan'ın savaş çılgılığı havayı böldü, ardından kan donduran bir feryat geldi.

Bıçaklar çarpışmaya başladığında nefesim boğazımda düğümlendi.

Bu noktada yapabileceğim tek şey umut etmektir.

Bir kükrete daha mağarayı sarstı ve tünelin tavanından üzerimize toprak yağarken Fetch kanatlarını salladı.

Hiçbir şey göremiyordum ama hortlak gibi bir uluma bana bir bıçağın bir Çakal'da hedefini bulduğunu söyledi. Crispin ve Duncan köşede yeniden belirmeden bir an önce çılgın ayak sesleri duyuldu, siyah bir bulut sürünüyordu.

"Çıkış nasıl gidiyor benim kardeşim?" Billy sordu, sesinde kısmen uyarı, kısmen de

Korku.

"Kapılar menteşelerinden bükülmüş ama neredeyse tuttum. Bir dakika."

Crispin göğsü kabarak yanımıza yaklaşırken, "Şu büyük olan diğerlerinden bile daha güçlü," diye soludu.

"Şu kara sisin dağılmasını bekliyor gibiler," diye ekledi Duncan arkasına bir bakış atarak. Pazuları kısa süreli bir deış tokuştan dolayı terden kayganlaşmıştı ve kılıcı yeşil Çakal kanıyla ıslanmıştı.

Jacob'dan arkamızda küçölmekte olan sis bulutuna döndüğümde kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Kendi ilerlemelerini o şeyle engellemişlerdi ama sis çok hızlı dağılıyordu.

Kapıları açmayı başarsak bile, o canavarlar dışarı çıkmak isterse onları nasıl kapalı tutacağımızı bulacak zamanımız olmazdı. Çok güçlülerdi...

Duncan omzumu kavrayıp loş ışıktaki bakışlarımı tutarken gözleri sıvı gümüş rengindeydi. Sanki o da aynı şeyi düşünüyordu.

"Beni affet," diye fısıldadı. "Ve pes etme, savaşmaya devam et."

Başını sallayan Crispin'e sert bir bakış fırlatırken bir açıklama istemek için kolunu tuttum.

"Billy, sen Harmony ve aileni dışarı çıkar. Crispin ve ben burada son bir direniş göstereceğiz ve sen girişı mühürleyene kadar onları oyalayacağız." O doğaüstü gözleriyle Billy'ye baktı. "Geri dönmesine izin verme. Anlaşıldı mı?"

İçimi bir korku kapladı ve onu sertçe sarsarak Fetch'i omzumdan düşürdüm. "Hayır! Hayır, seni ölmen için o yaratıkların yanına kapat!"

"Bir keresinde beni öldürmeye çalıştılar. Nasıl sonuçlandı?" diye fısıldadı. Ama ikimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyorduk. Bir kişi üç kişi değildi ve bu Çakallar da en iyileriydi.

"Merdiven çıktı, !"

Paddy ellerini kollarımın altına sıkıştırdığında hırıltılar ve gelen botların vuruşları neredeyse üzerimize

ve beni cılız merdivene kaldırdı.

"Önden gidin ve tırmanın yoksa arkanızdaki herkes ölür ve bu sizin başınıza kalır!" diye bağırdı. Bu beni harekete geçirdi, onun da bildiği gibi.

Bir ayağımı diğerinin önüne atarken, gözlerimden akan yaşlarla basamakları zar zor görebiliyorken, kılıçların ani çarpışması başımdaki çarpıntıyı bastırdı.

Fetch'in hemen arkasındaki açık kapılara ulaştım ve merdivenden indim, hemen arkamda duran Paddy'ye yardım etmek için geri döndüm.

Belki acele ederlerse, kurtulması için hâlâ bir şans olabilirdi. Belki de.

Ama düşüncelerim omzumun üzerinden gelen tanıdık bir sesle raydan çıktı. "Şu cılız kıcını yoldan çek de şu herifi paramparça edeyim, mu?"

Moll birkaç metre ötede duruyordu, üzerinde sarı, korseli bir elbise vardı ve paltosu bile yoktu. Terlikli ayağı, üzerlerinden ipler sarkan, tanıdık görünümlü kırmızı çubuklardan oluşan küçük, düzgün bir yığının üzerinde duruyordu. Benim !

"Tekrar merhaba aşkım," dedi Paddy ahırın zeminine atlarken. "Mükemmel zamanlama."

Moll ve ben birbirimize bakarken O'Donnellys merdivenden yukarı ve açık kapılardan geçmeye devam etti. Gözleri benimkiler kadar ıslaktı ve sert adam rolüne rağmen alt dudağı titriyordu. Ona sarılmak istedim ama bunu yaparsam ikimizi de bir arada tutmanın imkânsız olacağını biliyordum...

"Ne giyiyorsun lan sen?" Kestirip attım. "Ne... kahramanlar seksi olamaz mı?" diye bir imayla karşılık verdi.

bir gülümseme.

Aşağıdan bir acı feryadı yükseldi ve irkildim. Duncan'ın sesine benzemiyordu ama emin olamıyordum.

Billy merdivenden indi ve Jacob'la birlikte Scotty'yi kollarından tutup yolun geri kalanında kaldırmak için aşağı uzandılar.

"Destegimiz var çocuklar!" Billy, Duncan ve Crispin'e seslendi. "Onları yere yatırın ve buraya gelin ki işi bitirebilelim."

Paddy başını kapılardan içeri sokup tünele girdi ve baş aşağı baktı. "Bu kapıları sensiz kapatmayacağız."

Cevap veren hırıltı kesinlikle Duncan'dı ve mutlu değildi ama umurumda değildi. Bu işe yaramalıydı... işe yarayacaktı.

"Son bir hamle, Cris. Elinden geleni ardına koyma!"

Aşağıdaki tünelden gırtlaktan gelen bir savaş çılgılığı yankılandı ve başım adrenalini ve korkuyla çarptı. Keşke neler olduğunu görebilseydim-

"Onları yakaladılar!" Paddy uludu. "Çakalların sırtı yere geldi!"

Crispin açık kapıdan hızla içeri girdi, Duncan da peşinden.

"Şimdi!" Billy, kıpkırmızı çubukların fitilini ve onları tünele fırlatan Moll'a seslendi.

Bir seferde iki taneden fazlasını hiç kullanmamıştım, beş tanesinin ne tür bir zarar vereceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

İyi yağlanmış bir makine gibi, geri kalanımız kapıların her iki tarafına geçtik ve onları bir çınlamayla kapattık.

"Kaçın!"

Hepimiz tam dışarı çıkmıştık ki arka arkaya gelen bir dizi patlama sesi altımızdaki zemini sarstı. Ahırın kömürleşmiş, iskelet halindeki kalıntıları sarsıldı ve bir an için tamamen çökebileceğini düşündüm. Sonra, o ve titreyen toprak duruldu.

Gece gökyüzünde beyaz puflar bırakan nefes alışverişlerimiz dışında her şey durgun ve sessizdi.

Crispin önce paslı kapılara doğru ilerledi. Dinlemek için başını eğdiğinde kapılardan fısıltılar halinde duman yükseliyordu.

"Hiçbir hareket duymuyorum ve kapılar kıpkırmızı. O patlamadan hiçbir şeyin kurtulduğunu düşünemiyorum." Doğruldu ve yorgun bir gülümseme sundu. "Sanırım kurtulduk. Şimdilik."

Gözlerimi kapattım ve Duncan'ın yanımda durduğunu görmek için açmadan önce sessiz bir teşekkür duası ettim. Elime uzandığında kolunda bir kan izi vardı ama bununla daha sonra ilgilenecektik.

Moll güvendeydi ve hepimiz o tünelden tek parça halinde geçmeyi başarmıştık. Şu anda önemli olan tek şey buydu.

KISA BİR SÜRE SONRA, hepimiz The Hollow'un merkezinde duruyorduk. Neredeyse sabah olmuştu ve ahırdan kaçarken beni harekete geçiren adrenalinin son kırıntıları da kaybolmuştu. En son ne zaman uyuduğumu hatırlayamıyordum ve bacaklarım yorgunluktan titriyordu. Bir adım daha atabileceğimden emin değildim.

Yıpranmış ekibimizin geri kalanına bir bakış attım. Onlar da benden çok daha iyi durumda değillerdi. Yemek yememiz ve biraz dinlenmemiz gerekiyordu, yoksa bir işe yaramayacaktık.

"Devam etmeliyiz," dedi Paddy, nefes almak için belinden eğilerek. "Saray muhafızları yakında Billy'yi bulmak için buraya üşüşeceklerdir."

Duncan ellerini kalçalarının üzerinde kavuştururken kısık bir kahkaha attı. "Saray muhafızları artık kız kardeşini umursamıyor, O'Donnelly. Bulmaları gereken haydut bir prens ve onun hain şövalyesi var. Duymadın mı? Bu ikisi bir darbe planlıyormuş."

İki adamı değerlendirirken Billy'nin gözleri kısıldı. "Kusura bakmayın ama bu oldukça acınası bir darbe. Ne yani, ikinizin hepsini alt edebileceğinizi mi düşündünüz? O lanet büyücü de dahil mi?" Bir homurtu çıkardı. "Pek değil."

İki parmağımı çarpan şakağıma bastırdım ve başımı salladım. "Dün gece olmaması gerekiyordu. Bir grup destekçiyi bir araya getirmişlerdi."

Duncan başını salladı. "Harmony'nin onu bıraktığım yerde olmadığını işler değişti."

Kurnaz, mavi gözlerinde anlayış belirdi ve dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Aşık Çocuk bunu kendi başına halletmene izin veremezdi. Beyaz Atlı Prens olmak zorundaydı, değil mi?"

Şu anda bunu ya da sözlerindeki gerçeğin beni nasıl hissettirdiğini düşünemezdim. Bunun yerine, iyi olduğum şeylere odaklandım.

Söz konusu planın planlanması ve yürütülmesi.

İki elimi de havaya kaldırarak herkesin dikkatini çektim. "Burada yetkili olmadığımı biliyorum ama yeniden değerlendirme yapmamız gerekiyor. Evimiz buradan birkaç mil uzakta ve güneşin doğmasına da az kaldı. Dikkat çekmemeyi umuyorsak dışarıda dolaşmak istemeyiz. Ben parti için giyinmişim, ikiniz kan içindesiniz, Billy zindanda bir hafta geçirmiş ve mezarlıktan çıkarılacak bir şeye benziyor -kusura bakmayın- ve Duncan da krallığın lanet olası prensi. Tam olarak uyum sağlayamıyoruz."

Paddy'nin gamzesi parladı. "O haklı, biliyorsun. Ben ve o her zamanki gibi güzelsin, ama geri kalanınız şu anda oldukça boktan durumdasınız."

Uzun bir nefes aldım, söyleyeceğim şeyden korkuyordum ama söylemek zorunda olduğumu da biliyordum. "Bak... biraz saklanıp dinlenebileceğimiz, herkese yetecek kadar büyük bir yer var. Temiz su, giysi, biraz yiyecek. Hemen köşeyi dönünce..."

"Bana ciddi olmadığını söyle," diye tısladı Molly, kolumu çimdiklemek için. "Boktan bir sandviçin ortasındayız ve sen bu karışıma üvey canavarını da mı eklemek istiyorsun? Sen aklını kaçırmışsın."

Acıyan yeri ovuşturdum ve tekrar yapamaması için uzaklaştım. "Başka bir seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

Billy bana yaklaşmadan önce kardeşlerine bakarak, "Siz bakmayabilirsiniz ama ben ve benimki bakıyoruz," dedi. "Birlikte çok dikkat çekiyoruz. Ayrıca, O'Donnelly'ler olarak en iyi kendi başımıza çalışırız. Bizim için yaptıklarınızı takdir ediyorum ama artık gitme vaktimiz geldi."

Scotty rahat bir nefes aldı. "Tam zamanında. Bütün bu gevezelikler bana nöbet geçiriyor."

Duncan elini cebine atarak bozuk paralarla dolu bir kese çıkardı ve Billy'ye uzattı. "Saklanacak bir yer ya da buradan geçecek bir yol bulmana yardım etmek için. Bir kervan iki gün içinde Bryngarde'a doğru yola çıkacak."

Paraları başıyla teşekkür ederek kabul etti ve sonra geri çekildi.

"O zaman geri anavatana, sanırım . Ta, all. Belki başka bir hayatta görüşürüz."

Bununla birlikte o koşmaya başladı ve kardeşleri de onu takip etti. Onların gidişini izlerken içimi bir hüznün kapladı. Sadece birkaç gündür hayatımdaydılar ama onları asla unutmayacağımı biliyordum.

Üvey annemin evine doğru yürümeye başladığımda gökyüzü siyahtan mora dönüyordu, her ağır adımda korkum artıyordu

"Sanırım ailenle tanışmaya gidiyoruz, o zaman?" Duncan sordu.

Molly öğürdü ve Duncan ona kuşkulu bir bakış fırlattı. "Üç Çakal ile mücadele ettik ve hikayeyi anlatmak için hayatta kaldık. Bu

bundan daha kötü olamaz..." O güldü ama ben onunla birlikte gülmedim.

Molly yine de bir homurtu çıkardı. "Druzilla, Pain ve Suffering ile tanışmadın. En azından o sinek kaplı piçlerin seni öldürmeye çalışacağını biliyorsun. Bu üçü mü? Bu üçü sadece ölümü dilemenize neden olacak."

Daha haklı olamazdı ve üvey annemin evine doğru yola çıktığımızda kendimi Çakallar'ı dilerken buldum...

BÖLÜM 25

''

Ve sen de onun, bir daha böyle bir şey yapmayacağından eminsin.

Bizi görüp neler olduğunu anladığı anda alarma mı geçecek?" Molly kısa, yıkık dökük patikadan yukarı doğru yürürken üçüncü kez sordu.

Neredeyse geldik.

"Kesin çok güçlü bir kelime," diye çekindim. "Ama Duncan'ın varlığından etkileneceğini ve yalakalık yapmaktan vazgeçeceğini düşünüyorum. En azından kısa bir süre için." Omuz silktim ve kapıya üç kez sertçe vurdum. "Ama sanırım birazdan öğreneceğiz."

Bazen, bok fırtınası geldiğinde, bulduğunuz yere sığınmak zorunda kalırsınız. Druzilla ve üvey kardeşlerim tam olarak hayallerimi süslemese de sahip olduğum tek aile onlardı. Getch omzumda sallanıp duruyordu, sanki şansını başka bir yerde denemek isteyip istemediğini düşünüyor gibiydi, sonunda sadık bir kuş olarak yerleşti.

Kapı sabahın bu saatinde beklediğimden çok daha hızlı bir şekilde ve kapıyı hiç açmayan tek kişi tarafından açıldı. Üvey annem kabarık koyu kahverengi bornozu ve gece bonesine sarılmış saçlarıyla karşımıza çıktı.

"Harmony, gecenin bu saatinde burada ne işin var?" Fetch'e ters ters gözleri benimkilerden uzaklaştı ve belindeki kemerle oynadı. "Hindi

Et bitti. Bana söylediğin gibi yaptım ve birazını Xavier'e ve o küçük Petway haylazına gönderdim, ama geri kalanı için geri dönmez de yedik. Zaten tütsüye koymasaydık şimdiye kadar bozulurdu ve size daha önce de söyledim, biz sizin için çalışmıyoruz."

Bir saniye sürdü ama arkamdaki üç kişiyi fark ettiği anda anladım, çünkü hemen bir elini kaputuna götürüp soluk soluğa kaldı. "Misafir mi getirdin?" diye sordu, ince kaşları anında çatıldı. "En azından beni uyarabilirdin, biliyorsun. Bir avuç serseri arkadaşını ağırlamayacağım ya da güzelim çay yapraklarımı onların gibiler için heba etmeyeceğim-" Sözüünü kesti ve Duncan'ın yüzüne bakarken gözleri büyüdü ve tanıdık geldi.

Onu nasıl tanıdı, asla bilemeyeceğim. Belki de yüzünde babasından bir şeyler gördü - Paw'la evlenmeden önce balolara katılmıştı.

"Aman Tanrım. Bu sen misin-?" Çırpınan elini kalbinin üzerine götürdü ve bir adım geri çekildi, belli ki şoktaydı. "Ekselansları," diye fısıldadı derin bir reverans yaparken. "Hiçbir fikrim yoktu. Lütfen kabalığım için beni affedin." Kapının bir tarafına geçti ve ona kraliyet ailesinden biriymiş gibi el salladı. "Spalding!" diye bağırdı omzunun üzerinden ve sonra daha da yüksek sesle bağırdı. "Spalding. Hemen ayağa kalk!"

Geri kalanımız onun yanından geçerken, Duncan'a yaklaşmak için neredeyse Molly'yi deviriyordu.

"Lütfen kızımın kabalığını bağışlayın. Ben Druzilla Fallowell, Harmony'nin annesiyim."

"Adım," diye araya girdim alçak bir sesle.

"İyi, seni nankör sefil. *Üvey anne*." Duncan'a doğru dönerken yüzüne güzel bir gülümseme yerleştirdi. "Kan bağının her zaman abartıldığını düşünmüşümdür. Seni büyüten, besleyen ve sana sahip çıkan kişi

Korktuğunuzda sizinle ilgilenmek bir anneyi gerçekten anne yapar. Sizce de öyle değil mi Prens Duncan?"

"Bilemem," dedi ince bir gülümsemeyle. "Benimki, Alabaster'dan ayrılmama yetecek kadar altın karşılığında beni babama teslim eden bir fahişeydi."

Moll bakışlarımı kocaman gözlerle karşıladı, ben de omuz silktim. Resmi haberlere göre Duncan'ın annesi kralla gizli bir törenle evlendirilmiş ve evlilikleri duyurulamadan doğum sırasında ölmüştü. Görünüşe göre prens, monarşiyi ortadan kaldırmayı planladığı için artık görünüşü korumaya gerek olmadığına karar vermişti.

Belki her şeyin saçmalığından, belki de sadece yumruk sarhoşu ve bitkin olduğumdan, ama Druzilla'nın ağzı karaya vurmuş bir sazan gibi açılıp kapanırken dudaklarımdan bir kıkırdama fişkırdı. İsterik, durdurulamaz kahkahalar halinde dökülmesini engellemek için elimi dudaklarıma götürmek zorunda kaldım.

"Evet... Bu kulağa pek hoş gelmiyor, değil mi?" Boğazını temizledi ve mütevazı salona doğru el salladı. "Lütfen oturun. Oturun. İsterseniz ayaklarınızı uzatın."

"Ne diye feryat ediyorsun anne?" Spalding taşaklarını kaşıyarak odaya girdiğinde homurdandı, üzerinde sadece uyku pantolonu vardı, ince göğsü çıplaktı.

"Bak kim ziyarete gelmiş, hayatım!" dedi, aceleyle ona doğru koşarak ve acil bir bakış fırlatarak. "Bu Prens Duncan."

"Ve bu da Sör Crispin Locke," dedi Duncan, muhafızına doğru bir el sallayarak.

"Memnun oldum." Prense bir kez daha gülümsemeden önce adama zar zor baktı. "Spalding benim en büyük oğlum. Kardeşi Wayne fabrikada gece vardiyasında çalışıyor. Birkaç saat içinde evde olur." Hâlâ halsiz olan Spalding'e döndü. "Üzerine düzgün kıyafetler giy, sonra da çaydanlığı kaynat ve Bolluk Günü'nde yemek için ayırdığımız o güzel bisküvileri çıkar, olur mu?"

Ağır ve yavaş adımlarla uzaklaştı.

"Peki... bu onuru neye borçluyum?" diye sordu, kendini aşk koltuğuna bırakırken oturmamız için tekrar işaret etti. Duncan soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı ve ben de başımı salladım. Ona ne söylediğimi ve nasıl söylediğimi seçmem gerekiyordu.

Yoksa kesinlikle aklını kaçıracaktı.

"Bak Druzilla," diye başladım oturmak için hareket ederken. "İhtiyacımız olan-"

"Aslında, biliyor musun? Belki de ayakta durmayı tercih edersin Harmony... her yerin pislik içinde." Beni bir aşağı bir yukarı süzerken burnunu kırıştırdı.

Ona baktım, kurallarına alışmıştım.

Diğer yandan Molly... "Neyin var senin-"

"İyi noktaya değindin!" Duncan, Molly'nin gelen tiradını kesti ve gülümsemesinin tüm gücünü Druzilla'ya doğru çevirdi. "*Hepimiz* kirliyiz ve güzel mobilyalarınızı kirletmek için bir neden yok. Belki siz bize yiyecek ve içecek bir şeyler hazırlarken biz de banyonuzdan yararlanabiliriz?"

Gözleri o şeytani gamzeye o kadar uzun süre kilitlendi ki, transa geçmiş olabileceğini düşündüm, ama sonra gözlerini kırıştırdı. "Oh. Evet, tamam. Üçünüzün de güzelce ıslanmaya ihtiyacı var ama sadece bir küvetim var ve onu doldurduktan sonra kuyunun yeniden dolması saatler sürer ki tekrar kullanılabilsin... Majesteleri, banyoyu sizin yapmanızda ısrar ediyorum. Harmony ve şövalyeniz lavaboları kullanabilir."

"Harmony banyo yapsın; Crispin ve ben idare edebiliriz." Duncan gülümsemeye devam etti.

"Özür dilerim, Majesteleri, ama kızımın özel bir şeye ihtiyacı yok-"

"Adım at," diye Molly. Onu sevmemin birçok nedeninden biri de buydu. Mükemmel değildi ama ondan daha sadık kimse yoktu.

"Üvey *kızım* benim çatım altında yaşarken sıcak ve süslü bir banyoya ihtiyaç duymuyordu, şimdi de duymuyor."

Kızgın bir şekilde burnunu çekti. "İşte çocuklar böyle olur *şımarık*."

Gülümsemesine rağmen Duncan'ın gözlerinde öfkenin parladığını gördüm ve yaklaşmakta olan bu tartışmanın önünü kesmek umuduyla bir elimi kaldırdım. "Hiç sorun değil. O haklı, iyi bir fırçalama ve temiz giysiler işimizi görür. Sen git, Duncan. Ben Crispin'e lavaboyu göstereyim."

"Bak ne diyeceğim," dedi Duncan cebinden bir altın para . "Küvet için takla atacağız. Üçümüz." Crispin'e baktı ve parmaklarını oynattı. "Yazı mı tura mı?"

Parayı havaya kaldırdı ve Crispin parayı söyledi, bunu yaparken dudakları seğiriyordu.

"Kuyruklar."

"Ooh, kötü şans, dostum. Kafalar." Duncan bana döndü, gözlerinde bir parıltı vardı. "İşte başlıyoruz Harm. Bu sefer yazı diyeceğim... Yazı!"

Bozuk parayı yakalayıp elinin tersiyle iterken, içinde ne olacağını zaten biliyordum ve gözlerim yanarken bile içimden sıcak bir sevgi aktı.

O yerden gelip de nasıl hâlâ bu kadar iyi olabiliyor?

Druzilla açıkça tura gösteren paraya baktı. Kekelemeye çalıştı ama Duncan çoktan konuşmaya başlamıştı.

"Adil olan adildir, Bayan Fallowell. Şimdi bana şu leğenleri göstermeye ve sonra Spalding'le birlikte mutfağa gidip yemek üzerinde çalışmaya dersiniz? Sonra ziyaretimizin nedeni hakkında sohbet edebiliriz."

Druzilla salladı, adamları odadan çıkarırken biraz şaşkın görünüyordu.

Yarım saat sonra, aldığım soğuk karşılamaya rağmen işler iyiye gidiyordu - bu bir sürpriz değildi. Sıcak su ağrılarımın bir kısmını geçirdi ve artık lağım ya da şahin boku gibi kokmuyordum. Druzilla kendisine küçük gelen bir ceketini ödünç almama bile izin verdi - benim

Kıpkırmızı olan birkaç yerden yırtılmıştı. Botlarımdaki çamur ve pisliği temizlediğimde kendimi daha iyi hissediyordum. Giysileri kan lekeli olsa da adamlar da yenilenmiş görünüyordu.

Beşimiz mutfak masasının etrafına oturduk ve çay yerine ayranlı bisküvi, bol sos ve dumanı tüten fincanlar dolusu sert, sıcak kahveden oluşan bir yemeği paylaştık. Konuştuğumda neredeyse kendimi yeniden insan gibi hissediyordum.

"Yaralarınızı iyi temizlediniz mi?" Hem Duncan'a hem de Crispin'e sordum.

"Her şey yolunda," dedi Crispin. "Biraz kanama var ama çoğunlukla yüzeysel. İç organlarım aldığım birkaç darbeden sonra püre haline gelmiş gibi hissediyorum." O ve Duncan kıkırdadı ve ben de rahat bir nefes aldım. Bu konuda gülmek iyiydi. Umarım bu ikisinin de ciddi şekilde yaralanmadığı anlamına geliyordur.

Duncan başını üvey anneme doğru eğdi. "Misafirperverliğiniz için teşekkürler, Druzilla. Şimdi sorularınızı yanıtlamaktan mutluluk duyarız."

"Aslında, Ekselansları, kocamın kızıyla bir dakika yalnız konuşmama izin verir misiniz, lütfen?"

Yüzüm yaşadığım şoku ve rahatsızlığı yansıtıyor olmalıydı çünkü Duncan çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Buna gerek yok. Hepimiz konuşabiliriz-"

"Sorun yok, Duncan." Fetch'i omzumdan alıp sandalyenin arkasına tünemesini sağlarken ona güven verici bir gülümseme verdim. "Böylesi daha iyi."

Druzilla ayağa kalkarken peçetesiyle ağzının kenarlarını sıvazladı ve ben de onu takip ettim.

Molly sandalyesinin yanından geçerken, "Dalağına bir tekme yemek isteyen olursa beni arasın," diye mırıldandı.

"Yapacağım."

Druzilla'nın yatak odasına vardığımızda ve o kapıyı kapattığında ben hazırdım. Zihinsel olarak zırhlanmışım ve üzerime gelirse ayıya karşı hazırdım - gerçek bir ayıyla karşılaşmaktan daha kötü olamazdı.

Bir adım daha yaklaşıp beni dünyanın en garip kucaklaşması için kendine çektiğinde neredeyse fikrimi değiştiriyordum.

Bilinmeyenin korkusu içime doldu ve donup kaldım, kaskatı kesildim.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

"Seni kucaklıyorum Harmony. bir his?"

Bir çanta dolusu elbise askısıyla boğuşuyormuşum gibi *hissettim*, ama o çekilip bir elini saçlarında gezdirirken, sanki bir telinin bile yerinde olmadığından emin oluyormuş gibi bu düşüncemi kendime sakladım.

"Sanırım gelişinizin şokunu atlattıktan sonra bir kısmını bir araya getirebildim. Birkaç gün önce krala yapılan saldırıyla ilgili özel bir el ilanı aldık. Kızıl saçlı birinden ama gerçekten bir şey düşünmedim. Sonra Molly'nin kısa kesilmiş ve o korkunç renge boyanmış saçlarını görünce..." Devam etmeden önce dalgınca bonesine dokundu. "Bu yüzden buradan bu kadar çabuk ayrıldın, değil mi? Jubilee'ye gizlice girdi ve Wayne'in paylaştığı dedikodulardan sonra onun için endişelendin."

Başımı salladım. Artık inkâr etmenin bir anlamı yoktu"Evet."

"Ama çok geç kaldınız. O..." diye devam etti ve titreyen elini ağzına bastırdı. Bir yanım onu teselli etmek istedi ama kendimi tuttum.

"Hayır. Çok yakın bir şeydi ama onu durdurduk. Onu o durdurdu."

"Güzel. Bu iyi." Omuzları çökerken gözlerinin izin verdi. "Bu korkunç bir şey. Güçsüzlük. Unutması zor ve bazen hiç beklemediğin bir anda karşına çıkıveriyor -yıllar geçiyor ve... bir anda geri geliyor, ilk seferki gibi sana saldırıyor."

Gerçek, olabildiğince emin bir şekilde üzerime çökerken kelimeler ağzımdan kaçtı. Druzilla ihlal edilmenin ne demek olduğunu ilk elden biliyordu. Yıllar süren farklılıklarımız ve acılarımız ne olursa olsun

Bana sebep oldu, göğsüm onun için sızladı ve gözlerim .

"Özür dilerim, Druzilla." Ona sunabileceğim tek şey buydu ama beni duymuyor gibiydi.

Başını kaldırdı ve akçaagaçtan yapılmış şifonyerinin üzerinde duran babamın çerçeveli resmine baktı. "Biliyorsun, onu seçtim çünkü hemen evlenecek birine ihtiyacım vardı ve durumum nedeniyle seçeneklerim sınırlıydı. Baban sadece kendisine ait olmayan bir oğul yetiştirmekle kalmayıp, aynı zamanda nazik sevgisi ve hayranlığıyla iyileşmeme yardımcı olduğunda ne kadar şaşırdığımı bir düşünsene."

Şaşkınlıkla ona göz kırptım. Druzilla babamla cazibesi yüzünden evlenmemişti. Onunla evlenmişti çünkü tecavüzcüsü onu hamile bırakmıştı.

Ne kadar korkutucu olmalı.

Bir sonraki anda düşüncelerim babama kaydı... Ağzımı açtım ama o benden önce davrandı.

"Başımdan beri biliyordu. Ona söylemeyi planlamamıştım ama o biliyordu ve bana açıkça sordu. Ona gerçeği söyledim ve beni bir kez bile pişman etmedi. Bir kez bile bundan bahsetmedi. O sadece... beni koşulsuz ve daima sevdi. Bir süre sonra bunu hafife aldığımı söylemekten utanıyorum. Daha iyi bir eş olabilirdim. Daha iyi bir üvey anne olmalıydım. Ama pişmanlıklar biraz kardeşleriniz gibidir. Düşündükçe acı verirler ve hiçbir işe yaramazlar." Kendi şakasına küçük bir kahkaha attı ve ben de kendi gülümsememi yarattım.

"Taşınmak için yeterince büyükler, biliyorsun." "Öyle.

Ama o zaman çok fazla zamanım olur ve yalnız kalırım.

Tüm o pişmanlıkların ve kaçamadığım anıların içinde debelenmek için." Dar omuzlarını silkti. "İşte buradayız. Şimdi benim için bazı boşlukları doldurma sırası sende. Nasıl oldu da bir prens ve muhafızıyla birlikte geldin?"

Ona olayların kısa bir versiyonunu anlattım ve Duncan'ın artık suya düşmüş olan devrim planıyla bitirdim.

"Küçük Alabaster'dan ayrıldığımızda, devamımızdan yana olan soyluları asıyorlardı. Şu anda amacımız The Hollow'dan çıkıp güvenli bir yere gitmek ve böylece yeniden toparlanabilmek. Duncan'ın umudu kendi ordusunu kurup monarşiyi yıkmak. Ben... Ben de onunla gideceğim ve elimden geldiğince ona yardım edeceğim."

Bunu yüksek sesle söylemek kulağa ne kadar saçma geldiğini fark etmemi sağladı ama gerçek buydu ve bunu geri almayacaktım.

"Benden ne istiyorsun?"

Bu ona daha önce hiç sorulmamış bir soruydu, bu yüzden anlaması bir saniye sürdü. "Dürüst olmak gerekirse, iki şey var. Birincisi, silah olarak elinizde ne varsa alacağız. Duncan'da altın ve takas edebileceğimiz bazı şeyler var ama sadece birkaç kılıcımız ve bize yardımcı olacak birkaç eşyamız var. Eğer büyücü ve muhafızları bizi güvenli bir yere ulaşmadan yolda yakalarlarsa... şey, kolay hedef oluruz."

Keskin bir baş hareketiyle onayladı. "Çocukların alabileceğiniz bazı silahları var, bir ok ve yay ve birkaç balta. Başka ne var?"

Relyk beni takip edecekti, bundan emindim. "Buradan ayrılmanı ve bir süre saklanmanı istiyorum. Duncan sana biraz para verecek. Git kuzenin Ilsa'nın yanında kal. Artık gerçek adımları bilip bilmediklerinden ya da ailemi aramaya gelip gelmeyeceklerinden emin değilim."

Dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Sizin için pek de öyle olduğumuz söylenemez. Ama yine de pişmanlıklarla vakit kaybetmeyeceğim. Buradan gitmelisin. Keşke... Keşke küçük bir kızken senin gibi bir arkadaşım olsaydı Harmony. Molly sana sahip olduğu için çok şanslı."

Şok üstüne şok, kendimi rüyada gibi hissettim. Ama sözünün eri Druzilla bana istediğim tüm yardımı verdi.

Kısa bir süre sonra kapıdan çıktığımızda, geldiğimizden çok daha iyi durumdaydık. Druzilla bize ellerinde bulunan yiyeceklerin yanı sıra bazı yedek giysiler ve silahlarla dolu bir çanta vermişti. Hatta Duncan'la -kısa bir süre de olsa- tartışmıştı.

Ona, iyiliğinin karşılığını on kat fazlasıyla ödeyen bir yığın para verdim. Gen'e sessizliği için söz verdiğim paraların The Hollow'daki büyükannesine ulaştığından emin olmak için bu fırsatı değerlendirdim, o da Gen'e paraları aldığını bildirecekti. Druzilla, elinde daha az para kalmasına rağmen kabul etti.

Elimde paha biçilmez bir şey kaldı; nihai bir anlayış, ortaya çıkan gerçekler ve biraz daha iyi hale getirilmiş bir geçmiş.

Hiçbiri benim hatam değildi... O bile hatalı biliyordu. İncinmiş insanlar, insanları incitir. Onun yaptıklarını unutmak zorunda değildim ama kendim için olduğu kadar onun ve babam için de affedebilirdim.

Ana caddeye doğru yürürken Molly, "Hâlâ onun bir pislik olduğunu düşünüyorum," dedi, gözlerimiz kara sineklere karşı tetikte, kulaklarımız at sırtındaki adamların sesini duymak için dikilmişti. Sabah güneşi doğmuştu ve hava mevsim normallerinin dışında ılıktı, bu da gökyüzünden beyaz ışıkların süzülüp önümüzde yere fısıldamasını daha da garip hale getiriyordu.

Kar değil, bir başlangıçla fark ettim. El ilanları.

Genellikle saray bunları gecenin köründe gönderirdi, böylece uyandığımızda sokaklara saçılmış halde bulurduk. Milliyetçiliğin erdemlerini yücelten, takım çalışmasının rüyayı nasıl gerçekleştirdiğine dair propaganda saçmalıkları.

Ancak bugün, en azından birkaçımızın yüzünün söz konusu el ilanlarının tam ortasına yapıştırılma ihtimali yüksekti.

Hepimiz durmuş, yüzümüzü yukarı çevirmiş, ilkinin bize ulaşmasını bekliyorduk. Fetch omzumda kıpırdandı ama Duncan bir tanesini uçamadan havada yakalamayı başardı ve hepimiz görmek için etrafımıza toplandık.

"Eee?" Yazıyı okuyacak kadar yaklaşımdan sordum.

Sayfayı tararken gözleri kısıldı ve sonra şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı.

"Bertrand." Geri kalanımızın okuması için kâğıdı uzattı.

The Hollow'daki herkese,
Şahinlerim son bir mesaj iletecek ve bu mesaj büyücü Relyk'in okumanızı istediği saçmalıklardan değil, kendi aklımdan olacak. Bugün bir duruş sergiliyorum ve sizden de bana katılmanızı istiyorum. Artık kendimize baskı yapılmasına izin veremeyiz. Bir erkek için... bir kadın için, güçlerle savaşmalı ve değişiklik talep etmeliyiz. Saygınlık ve nezaketle muamele görmek için. Hiç kimse boğaz tokluğuna çalışıp yine de yatağa aç girmemeli. Hiç kimse, ödeyecek parası olmadığı ve çalışamayacak kadar yaşlı olduğu için ihtiyacı olan ilaçlardan mahrum kalmamalı. Bizi ayıran bu duvarı yıkmalıyız. Rejimde bir değişikliğe ihtiyacımız var, hepimizi gören bir adama! O adam Prens Duncan.

Yaşasın Kral Duncan!

Bertrand, Şahinci

"Lanet olsun," diye tısladı Crispin, bir elini saçlarında gezdirirken.

Kollarımın tüyleri diken diken oldu ve diğerleri şaşkın bakışlar atarken topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım.

Bu mesaj bir ölüm fermanıydı. Bertrand adını büyük, kalın harflerle yazarken bunu biliyordu elbette. Onunla yaptığım son konuşmayı düşündüğümde, söylenmeyen pek çok şeyi kaçırdığımı fark ettim. Marjorie'nin acısından bahsetmişti. Onun için nasıl hayatta kalmayı seçtiğini çünkü onun yalnız kalmasını istemediğini. İyi ve dolu dolu bir hayat yaşadığını ve bir sonraki hayata geçmeye hazır olduğunu...

Ve Duncan'ı elinden geldiğince destekleyerek patlamayla gitmeyi tercih etti.

"Marjorie'nin uyumasına yardımcı olmak için benden fazladan afyon istedi," diye fısıldadı Duncan, uzun bir süre gözlerini kapatıp derin bir iç çekti. "Şimdi, bunun ikisi için de olduğunu varsaymak zorundayım..."

Bu düşünce beni biraz rahatlattı. En azından birbirlerinin kollarında huzur içinde öleceklerdi.

Bonnie, Eamon ve diğerlerini düşünmeden edemedim. Elbette Bertrand şahinlerin güvende emin olmuştu- "Ah evet!" Keder ve endişeyi cızırtılı bir ses böldü. "Sonunda saraydan haber geldi! Görünüşe göre saygıdeğer liderlerimizin paylaşacak daha çok bilgeliği var. Yalayıp yutun, Hollower'lar. Ve kendinize sorun, bugün ülkeniz için ne yapabilirsiniz? Size bu kadar iyi hizmet etmiş olan efendinize hizmet etmek için ne yapabilirsiniz?"

"Lanet olası Pete," diye mırıldandı Molly, derme çatma kürsüsünü sürükleyerek kaldıran tuhaf, yaşlı vaize ters ters bakarken nefesinin altından. "Hiç vazgeçmiyor, değil mi? Kimse bunu duymak istemiyor!" Molly sokağın karşısından ona ters ters bakarak bağırdı.

"Acele etmeliyiz," dedi Duncan, el ilanını cebine tikiştirirken. "Relyk şimdiye kadar bütün orduyu toplamıştır ve yürüyüşe geçmiştir. Öldürmeye başladıktan sonra ona karşı olanların bile hizaya girdiğini varsayarsak, her an beni bulmak için buraya gelebilir. Tek yapması gereken ölü Çakalları takip etmek, burada olduğumu anlayacaktır."

"Yaklaşın hemşerilerim," diye seslendi Pete, bizi yaklaştırmaya çağırarak. "Gelin... size cesur Kral Hein'i anlatayım-"

Bir solukla sözünü kesti, vahşi gözleri botlarıma kilitlenmişti. İçimden garip bir deja vu hissi geçti ve yüzü sevinçle aydınlanırken ürperdim.

"... Hiçbir fikrim yoktu! Tanrılara şükürler olsun!"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama yer altımda kayarken, açık bir ağız gibi açılıp beni bütünüyle yutarken hiçbir kelime gelmedi.

BÖLÜM 26

Oturdum. yukarı ilea başlave yüzünü
buruşturdu olarak a donuk Acı
kafatasımda yankılandı. Ne olmuştu böyle? Bir saniye önce
caddede Pete'i dinliyordum, bir saniye sonra ise bir obruktan
aşağı düşüyor ve bir çuval kaya gibi yere çakılıyordum. Sanki
yeterince yara bere içinde değilmişim gibi.

Biraz toprak tükürdüm ve elimin tersiyle ağzımı sildim.
Alan karanlık, kuru ve tozluydu.

"Merhaba, Harmony!"

Nabzım hızla atarken karanlık odada etrafıma bakındım
ve hoparlörü bulmaya çalıştım ama nafile. Sıcak ışık aniden
odayı doldurdu ve gözlerimi kısarak gözlerimi korudum.

"Pete? Sen misin?"

Yaşlı vaiz elinde titreyen bir fenerle ortaya çıktı.

"Öyle."

Gülümsemesi kulaktan kulağa yayılıyordu, ışık cildine
onu manyak gibi gösteren kırmızımsı bir renk veriyordu ve
kendimi kürek kemiklerim duvara çarpana kadar geriye
doğru kaçarken buldum.

"Bakın, burada neler olduğundan emin değilim ama
arkadaşlarımla yanına dönebilirim..."

Yaşlı adamın her zaman zararsız olduğunu
düşünmüşümdür. Taç hakkındaki iddiaları o kadar gülünçtü ki,
nadiren

Onlara dostça yaklaşırdı ve şimdiye kadar kimseyi incitmemişti... en azından benim bildiğim kadarıyla. Ama küçük odanın etrafına telaşla bakarken, onu yanlış değerlendirmiş olabileceğimi düşündüm. kaçırmak ve karanlık bir odaya kilitlemek için bir tuzak kapısı yaratan bir adam muhtemelen iyi bir şeylerin peşinde değildi.

Geriye tek bir soru kalmıştı.

Beni hayatta tutmayı mı yoksa öldürmeyi mi planlıyordu?

"Sert iniş için çok özür dilerim. Bu küçük yeraltı odasını yaklaşık yirmi yıl önce yaptım ve bakım konusunda pek de iyi olmadım. Üzerine inmeniz için rahat bir kuş tüyü yatak olması gerekiyordu ama görünüşe göre çürümüş."

Yaklaştı ve ben de Druzilla'nın bana verdiği hançeri alıp önümde salladım.

"Eğer bunu Relyk adına yapıyorsanız, bazı şeyleri bilmeniz gerekir. şu anda bile Alabaster'da soyluları öldürüyor, herkesin gözü önünde asıyor. Güç onu çılgına çevirdi ve-"

"O konuda değerşen bir şey yok çocuğum," dedi Pete kıkırdayarak. "Büyücünün güç arayışı doymak bilmez. O bir canavar ve her zaman da öyle oldu."

Sözleri karşısında şaşkınlıkla ona baktım. "Her zaman onun ne kadar büyük olduğundan ve kralın yeryüzündeki bir ilah olduğundan ..."

"Ah, şu." Bir el salladı ve odada sekiz şeklinde adım atmaya başladı. "Doğru zamana kadar The Hollow'da rahatsız edilmeden beklemem gerekiyordu. Kraliyetin hedef tahtasından uzak durmak için onların canına okumaktan daha iyi bir yol var mı?"

"Yani bunların hiçbirini kastetmedin mi? Bunca yıldır?" Sinmeyi unutup hançerimin yanıma düşmesine izin vererek talep ettim.

"Tanrım, hayır."

"Sen ezelden beri monarşinin erdemlerini vaaz ediyorsun. Ben çocukken bile sizi kasabada o kürsüde gördüğümü hatırlıyorum."

Adımlarına ara verdi. "Burada bekliyordum. *Seni*," dedi omuz silkerek. "*Doğrusu*, bunca zamandır burada, burnumun dibinde olduğuna inanamıyorum. O lanet botları almak için epey zaman harcadın, değil mi?"

Botların ne anlama geldiğinden hâlâ emin değildim ama ona cevap vermek için elimden geleni yaptım. "Ne şimdi ne de o zaman böyle botlara param yetmezdi. Bunlara sahip olmamın tek nedeni hediye edilmiş olmaları."

Dudaklarını büzdü ve sonra başını salladı. ", elbette, bu şeyler söz konusu olduğunda her zaman zamanlamayla ilgilidir. Sadece birimizin *şu ana* kadar önümüzdeki mücadeleye tam olarak hazır olmadığını varsayabilirim. Bu nedenle, sanırım kendimi doğru dürüst tanıtmamın zamanı geldi." Yaklaştı ve elini uzattı. "Siz beni Pete olarak tanıyorsunuz ama ben daha çok *Konuşmacı* olarak bilinirim. Belki adımı duymuşsunuzdur?"

Ona bakarken nefesim bir anda kesildi. Şaşkın bir sessizlik. Biri gelip bana tuğla ile tokat atsaydı, bundan daha fazla şok olamazdım.

"Sen mi?" Onu bir aşağı bir yukarı süzerken başımı yavaşça salladım. "*Sen* Konuşmacı mısın?"

Bu doğru olamaz. Konuşmacı görülmemiş ya da On yıllardır ondan haber almamıştım. Aslında, onun bir efsaneden başka bir şey olmadığından oldukça emindim.

Bana hüzünlü bir gülümseme fırlattı. "Relyk ve Kral Rudolph, Fısıltılar Kovuğu'nu soylu bir kan bağı olmadan gerçek bir güce sahip olanlardan temizlemek için gözyaşı dökmeye başladığında, babam fakirken büyü yapma suçundan dolayı zulüm görenler ve kraliyete karşı çıkan Fısıltı olmayanlar için güvenli bir sığınak yaratmak için ayrıldı."

Tekrar adım atmaya başladı, yüz ifadesi hülyalı ve düşünceli bir şekilde kaybolmuştu.

"Başlangıçta elli ama yıllar geçtikçe büyüdük ve güç kazandık. O öldükten sonra görevi ben devraldım ve daha fazla Fısıltıyı ve onların müttefiklerini katına getirmek için Hollow'a geri döndüm. Biz göçebeler ve

hem peygamberdevelerinden hem de Relyk'ten kaçarak gecenin karanlığında seyahat ettik. Uzun bir süre fark edilmeden kaldık. Ama sayımız arttıkça, saklanmak çok zorlaştı. Alabaster'dan yeterince uzakta, Relyk'in gelip bizi bulmayı aklından bile geçirmeyeceği bir yere yerleşmek zorundaydık. Dünyanın bildiği en soğuk, en karanlık yere."

"Gölge Uçurum," diye mırıldandım usulca başımı sallarken. "Ama nasıl? Şüphesiz soğuk-"

"Zamanı gelince Harmony," dedi hikayesine geri dönmeden önce. "Kök salmayı, gerçek bir topluluk oluşturmayı ve güçlerimizi geliştirmeyi başardığımızda . Zamanımızın geldiğinden emindim. Büyücüyle başa çıkabileceğimizden ve monarşiyi devirebileceğimizden. Ancak daha fazla inanan toplamak için en güçlü Fısıltılarımdan oluşan bir birlikle son bir kez daha geri döndüğümde, gece gibi siyah zırhlar giymiş küçük bir grup asker tarafından karşılandık. Relyk onların arkasında duruyordu ve sayıca onlardan bire on üstün olmamıza rağmen... gülümsüyordu."

Sertçe yutkundum, bundan sonra ne olacağını biliyordum... sahnenin zihnimde geliştiğini görüyordum.

Devam ederken boğazı düğümlendi. "Gerçek dışıydılar. Hızları ve güçleri doğal değildi. Onlarla boy ölçüşebilecek Fısıltılarım olsa da, Relyk'in kendisi de onların yanındaydı. Üstün gelemedik. Bir süre savaştık ve sanırım onu şaşırtan anlar oldu, ama bir şansımız varmış gibi görüldüğünde, elini sallayarak on adamımı dümdüz etti. İşte o zaman aptallık ettiğimi anladım. Onu yenebilecek durumda değildim, hâlâ gençtim. Yemeğiyle oynayan bir kedi gibi benimle oynuyordu."

Hikâyesi hakkında herhangi bir şüphem varsa bile, bu tek başına hikâyesine inanmamı sağladı. Relyk'in gücünü görmüştüm ve bundan şüphe etmedim.

"Sadece dördümüz kalmıştık," diye devam etti Pete, "ve ben ölmeye hazırdım. Ama en iyi arkadaşım, benim dışımda kolektifimizdeki en güçlü Fısıltı, ölmeme izin vermedi."

Beni. Beni gömleğimden yakaladı, halkımızın bana ihtiyacı olduğunu söyledi ve sonra beni gece gökyüzüne fırlattı. İnişimi büyülerimle yumuşattım ve kendimi yarım mil ötede, sıcak hava balonumuzun sadece birkaç metre uzağında buldum. Relyk çok fazla güç harcadığı için takip edemeyecek kadar zayıflamış olmalıydı, bu yüzden kaçabildim ve halkıma geri dönebildim. Yanımdaki diğerleri o gün öldü. Relyk zaferiyle övündü, ülkedeki herkese kendisinin ve Kral Rudolph'un Konuşmacı'yı yok ettiğini söyledi ve bu gerçekten çok uzak değildi. Kehanete kadar halkımla birlikte kayıplarımızın yasını tutarak saklanmaya devam ettim. Yirmi beş yıl önce, bize geldi ve yolum açıldı. Zafer bizim olacaktı ama bu zaman ve sabır gerektirecekti. Bu yüzden Vaiz Pete kılığında Hollow'geri döndüm ve geleceğin ortaya çıkmasını, işaretlerin açığa çıkmasını bekledim. Harmony, *seni* bekledim."

Başımı yavaşça salladım, hâlâ her şeyi sindirmeye çalışıyordum.

"nasıl? Benim olduğumu nereden biliyorsun?"

"Kelimeleri dinle, kehanet bana öyle söylüyor." Boğazını temizledi ve tekrar konuştu, bu sefer sesi gür çıkıyordu. "Güzel yüzlü, kırmızı çizmeli, adı Barış, bir büyücünün korkusu. Bunca zamandır Serenity'yi, marangozun kızını izliyordum. Tanrılara şükür *onu* kaçırmadım, ha?" Güldü. "Biraz at suratlı ama adı huzur ve sakinlik anlamına geliyor. Hepimiz sana Harm diyoruz... Huzurun tam tersi olabilirsin! Ama tam adın hakkında pek düşünmemiştim."

Alt dudağımı kemirerek bunun aklıma yerleşmesine izin verdim. Relyk'in resmi de beni yeni botlarımla resmetmişti, bir tür kehanet gibi. Ama yine de bu ben olduğum anlamına gelmiyordu.

Değil mi?

Mesele şu ki, bu kadar kısa sürede çok şey olmuştu ve eğer net bir şekilde bakarsam, hepsinin merkezinde ben vardım.

Ve hala...

"Elinizdeki bu mu? Bu gerçekten de bütün bir devrimi dayandırmak için yeterli mi?"

Tek parmağını kaldırdı ve tavana doğru salladı. "Hayır. Daha çok şey var ama zaman geçiyor. Çok geç olmadan gitmeliyiz. Sen ve arkadaşların benimle gelin, her şey açıklığa kavuşacak." Durdu ve bana baktı; yüz ifadesi ciddiye. "Gelir misin? Benimle gelip kaderini gerçekleştirir misin? Sende hepimizin düşündüğünden daha fazlası var Harmony, sadece... kendini olasılıklara açmalısın."

O konuşurken içimde bir şeyler canlandı, sanki zihnim yepyeni bir gerçeklik olasılığına açılmıştı. Bu bana Gayelette'i düşündürdü. Sanki ayağa kalkıp kulağıma fısıldamış gibi sözleri aklıma geldi.

Gözlerinizi açın ve kime güveneceğinizi göreceksiniz. Zihninizi sahip olduğunuz yeteneklerin olanaklarına açın.

Kulaklarınızı açın ve konuşanları duyacaksınız.

Pete'in söylediği her şeyin doğru ve haklı olabileceğini fark ettiğimde kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Beni dikkatle izlerken gülümsemesi soldu. "Peki benimle gelecek misin Harmony?"

Sadece deli olduğunu bildiğim bir adamla bir mahzende kapana ve üstelik kraliyetin sözcülüğünü yapıyordum. Ama belki de burada deli olan bendim, çünkü kendimi başımı sallarken buldum.

"Kehanetinizdeki kişinin ben olup olmadığımdan emin değilim ama gelip öğrenmeye hazırım."

"Ah, çok güzel!" Konuşmacı sırttı ve baş döndürücü bir keyifle alkışlamak için fenerini yere bıraktı. "Gelin, gelin. Gitmeliyiz."

Ayağa kalktım ve yanına gitmeden önce hançerimi sakladım.

"Arkadaşlarım hâlâ sokakta mı?" Burada Pete'le konuşarak en az çeyrek saat kaybetmişim ve onların dışarıda, bensiz gitmeyi reddedip Relyk ve adamlarına maruz kalmalarından endişeleniyordum.

"Hayır. Kapının hemen dışındaki bir tünele düştüler. Sanırım biz konuşurken sizi kurtarmak için bu odaya girmeye çalışıyorlar."

Elini büyük, demir kapının sürgüsüne götürdü ve çekerek açtı. Kapı ardına kadar açılır açılmaz Molly ve Duncan'ın adımı çağırdıklarını duydum.

"Tanrıya şükürler olsun," dedi Molly bana doğru koşarak. Karanlıkta gözbebekleri büyümüş ve odaklanamaz hale gelmişti ve bir baykuş gibi gözlerini kırptırıyordu. "Ne oluyor Pete?" diye sordu, Duncan onu boğazından yakalarken bile Konuşmacı'nın göğsüne sert bir darbe indirdi.

Duncan'ın kolunu , "Tamam, hepimiz sakinleşelim," dedim. "Her şey yolunda. Sadece konuşmamız gerekiyordu. Bırak onu, Duncan."

Elimin altında kasları titriyordu ve bunu istemediğini biliyordum.

"Lütfen. O... o düşündüğünüz kişi değil."

Konuşmacı'yı serbest bıraktı ve bana döndü. "Az önce ne oldu öyle? Sana zarar mı verdi?"

Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim ve açıklayacaktım ki Konuşmacı heyecanlı bir ciyaklama sesi çıkardı.

"Mükemmel. Görüyor musunuz? Sadece mükemmel!" Boğazını tekrar temizledi ve sadece kehanetin devamı olduğunu tahmin ettiğim şeyi gürlledi. "'O zaman prens ve fakir, el ele. İşi bitirmek için, toprağı iyileştirmek için." Elleri birbire vurdu. "Parçalar gerçekten de bir araya geliyor!"

Duncan bana sorgulayan bir bakış attı ve Fetch bir omzuma inerken uzun bir nefes aldım.

"Konuşmacı, arkadaşlarımla tanış. Millet, bu Konuşmacı. Ve anlatacak bir hikayesi var mı..."

BÖLÜM 27

”

Size neden böyle diyorlar... 'Konuşmacı'?" Ben sordum
Bir süre sonra, Pete'in yıllar boyunca inşa ettiği tünelleri kullanarak yürürken, fark edilmeden kaçabilmek için tam da bu ana hazırlanıyorduk.

Dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Çocukken babamla aramızda geçen bir şakaydı. O zamanlar o daha güçlüydü ama ben ukala ve küstahtım. Ona, eğer o bir Fısıltı ise, ben de büyüdüğümde bir Bağırان olacağımı söyledim. Ona ve onun etkisine bir saygı duruşu olarak alçakgönüllülüğü tercih ettim ve ikisinin arasında bir şey seçtim."

Kısa bir süre sonra tünel çıkışından çıktığımızda, herkes hızlanmıştı ve Konuşmacı olan efsaneye rastladığımız için benim kadar şaşırmıştı... efsane doğruysa, Relyk kadar güçlü olabilecek bir Fısıltı. Son birkaç kilometreyi sessizce yürüdük ve herkesin benimle aynı şeyi yaptığını hayal ettim... göz açıp kapayıncaya kadar değişen şeyi anlamaya çalışıyorlardı.

"Bunu çok özlemişim. Temiz hava, yalanlar yayan aptal el ilanları yok..." Konuşmacı ellerini iki yanına kaldırdı ve bir iç çekti. Uçsuz bucaksız tepeler ufka doğru yuvarlanıyor, karlı zirveleri bulutlara uzanan heybetli dağ kümeleri tarafından kuşatılıyordu. Daha büyük ağaçlar

Şimdiye kadar gördüklerimin hepsi demet halinde yere serpilmiş, serin rüzgârda dalgalanıyordu.

Çok fazla boşluk vardı. Durmak için yavaşladığımda Moll'un eli kolumu buldu, şaşkına döndüm.

"İnanılmaz," diye mırıldandım, tadı özgürlük gibi olan derin bir nefes çektim.

Konuşmacı eliyle etrafı işaret etti ama gözleri bende sabit kaldı. "İşte, kehanetin çocuğu. Bu Relyk'in senden esirgediği şey. The Hollow, The Smudge ve hatta Little Alabaster'daki herkesten esirgediği şey."

Başımı salladım, hâlâ manzarayı seyrediyordum. Fetch hiç beklenmedik bir şekilde gökyüzüne çıktı ve havada bir dizi gösterişli manevra yaptı.

"Uçan peygamberdeveleriyle arası iyi olacak mı?" Koğuşlar gökyüzümüzü en azından biraz güvende tutuyordu ama burada...

"O herhangi bir peygamberdevesinden çok daha hızlı. Bırakın o da gerçek özgürlüğün baksın!" Konuşmacı söyledi.

"Balonunuz buradan ne kadar uzakta?" Duncan, Moll ve benden çok daha az heyecanlı bir şekilde sordu. Belki de karşımızdaki adamın söylediği kişi olduğuna hâlâ güvenmediği içindi. Ya da belki de seyahat etmek onun için eski bir şeydi ve etkilenmemişti.

Ancak bizim için Çin Seddi'nin diğer tarafında olmak hem korkutucu hem de heyecan vericiydi.

"Çok uzak değil. Bir dakika." Konuşmacı yakındaki bir kayaya doğru yürüdü ve otururken gömleğini yukarı kaldırdı.

Göğsünün ortasındaki küçük, metalik disk görüldüğünde merakla daha yaklaştım. Kenarlarını baş ve işaret parmakları arasında kavradı ve sertçe çekti. Diski çekip çıkardığında kan karnına doğru damladı ve etinin içine gömülmüş olan üç inçlik ince sivri uç ortaya çıktı.

Vücudu bir an için kasıldı ve yardım etmek için yaklaşan Crispin'e el . Konuşmacı iğneyi dikkatlice çantasına yerleştirmeden önce uzun bir iç geçirdi. "Çok daha iyi."

"Bu da neydi böyle?" Moll düşüncelerime ses verdi.

"Relyk'in Hollow'un üzerinde, şehirdeki herhangi bir güçlü büyü belirtisine onu uyaran bir koruması var. Bunca yıldır ben de kendiminkini bastırıyordum." Bunu söylerken yüzü aydınlandı ve kesesini yeniden açtı. "Bu da bana şunu hatırlatıyor..."

Parlak sarı yıldızlarla bezeli çivit rengi şapkasını açtı ve başına geçirmeden önce birkaç kez salladı. Bir yumruğunu kaldırarak ayağa kalkarken şapkanın ucu bir tarafa düştü. "Ve işte böyle, Konuşmacı geri dönüyor!"

"Sihir mi bu?" Birden başım dönerek sordum. Bu şapkayı, yıldızları ve her şeyiyle Relyk'in resimlerinden birinde yaşlı adamın üzerinde görmüştüm.

Pete arkasını döndü ve o anda resmin özetlediği anı gördüm. Eksik tek şey, yumruğumu havaya kaldırmış bir şekilde tam yanında duran bendim.

Bokların en kutsalı, bu vahşiydi. Aynı zamanda heyecan vericiydi. Akıl sağlığını bir kez daha sorgulamak yerine, Gayelette'in bana söylediklerini doğruladı. Doğru yoldaydım. Tanrılara şükürler olsun!

"Hayır. Sadece eski bir büyücü şapkası."

"Relyk'in elinde bunun bir resmi vardı. Ya da azından ikimizin resmini. Alabaster'dan ayrılırken birlikte bir sıcak hava balonundaydık." Ona bakarken göğsüm ağrıyordu, ani ve korkunç bir farkındalıkla sarsılmıştım. "Arkadaşım Bertrand, Relyk'in bana canlı ihtiyacı olduğunu söylediğini duymuş ve şimdi nedenini biliyorum. Onu sana götürmemi istedi. Ve ben de bunu yaptım. Benim sayemde saklandığın yerden çıktın."

Sırtımı nazikçe sıvazladı. "Ben sadece saklanıp seni bekliyordum Harmony. Kaderlerimizi gerçekleştirmemizi bekliyordum. Umutsuzluğa kapılma. Her şey tam da olması gerektiği gibi." Kendi kendine mırıldanmaya başlarken dönüp uçsuz bucaksız tepelere baktı. "Şimdi bir bakayım... Bu muydu? Hayır, belki..."

Uzun bir süre sonra tepelerden birinde karar kıldı ve parmağını oraya doğru uzattı. "Balonum hemen şuranın arkasında

Tepe. Sanırım. Büyük ihtimalle. Sadece birkaç saatlik bir yürüyüş olmalı. Belki yarım gün? Bu kadar uzaktan söylemek zor."

Moll ve ben gergin bakışlar attık. Bu gerçekten de büyücüyü yenmek için bir orduya liderlik edebilecek efsanedeki kahraman devrimci miydi? Yirmi beş yıl önce sahip olduğu sihir ve yeteneğin kaybolmuş olması mümkün müydü? Tünel odasında daha ciddiydi ama şimdi kendinden geçmiş ve neredeyse çocuksu görünüyordu. Peki sihir neredeydi? Bize henüz bir parça bile göstermemişt...

Yürüdükçe uykusuzluğum beni yakaladı ve tepenin eteklerine vardığımızda nefes nefese kalmıştım. Yüzüncü kez şehre doğru döndüm, gökyüzünde başka balonlar ararken gözlerimi kısıyordum.

"Hâlâ bizi takip eden kimse yok."

Konuşmacı, "Büyük Duvar'ı aşmadan önce Alabaster'ın tamamını kontrol gerekiyor," dedi. "Relyk bir balonla ayrılmayı planladığımızı bilse bile, zaten bir olduğunu bilmiyor. Bu da avantajlı olduğumuz anlamına geliyor."

"Peki havalandıktan sonra peygamberdeveleri ne olacak?" Crispin sordu. "Şahinler daha hızlıdır ama biz öyle olmayacağız. Uçuş sırasında onları uzak tutmak için genellikle güvertede üç muhafız gerekir."

"Benim balonum Libby, sizin İmparatorluk balonlarınızdan çok daha farklı. Hız için yaratılmış. Ayrıca, korumalarınız ben değilim." Bunu söylerken parmaklarını oynatarak sıırıttı. "Onların büyüü yok."

Onun da bilip bilmediğini merak etmeye başlamıştım ama yanan gözlerimdeki kumu ovuştururken bunu söylemedim. "Daha ne kadar var?"

Sanki düşünüyormuş gibi yüzü bir an için buruştu. "En fazla bir saat."

Kendimi yürümeye devam etmeye zorlayarak bir nefes verdim. *Biraz daha gidersen uyuyabilirsin*, diye kendime hatırlattım, dua ederek Konuşmacının balonu büyük ve sabitti

Bunu gerçeğe dönüştürmeye yetecek kadar. En az onun kadar uzun süredir saklanıyordu. Tek bildiğimiz, şimdiye kadar yok edilmiş olabileceğiydi.

Duncan yanıma , eli hafifçe omzuma düştü. "Ara vermek ister misin? Peşimizde değiller ya, bir şey olmaz-"

"Efendim," diye seslendi Crispin arkamdan ve döndüğümde onun gökyüzünde bir şeyi işaret ettiğini gördüm.

Gözlerimi kısıtım, kalbim küt küt atıyordu. "Balon mu?"

Uzaktaki bir bulutun içinden iki uçan peygamberdevesi çıkınca cevap verme zahmetine girmedim.

"Lanet olsun," diye küfreden Moll'un parmakları avucuma batarken arkalarından üç kişi daha çıktı.

"Belki de bizi henüz fark etmemişlerdir." İlk çılgınlıkları havayı yararken kanım dondu ve rotalarını değiştirip doğrudan bize gelirken içlerindeki kana susamışlığı neredeyse hissedebiliyordum. Amfitiyatrodaki adam haklıydı; bunlar basit yırtıcılar değil, akılsız ölüm makineleriydi. Bize doğru savrulurken itişip kakışıyor, birbirlerine çarpıyorlardı ama gözleri avlarından hiç ayrılmıyordu.

Biz.

Duncan kılıcını çekerek önüme atladı. "Sen ve Molly, Crispin ve benim arkamda kalın ve kaçmak için bir fırsat bulmaya çalışın. Uzun menzilde en iyisi olduğunuzu varsayıyorum, Konuşmacı?"

Bir öfke dalgası paniğimi yok etti ve Duncan'ın yaralanmamış omzunu tuttum. "Bu sefer yine kahramanlık yapmana izin vermeyeceğim. Ya ben senin yanında savaşırım ya da sen o şerefsizlerle savaşmadan önce *benimle* savaşmak zorunda kalırsın." Kesemden etkisiz hale getiriciyi çıkardım ve uzatıcıyı maksimum uzunluğa kaydardım. Bu bana bir metre daha kazandırdı.

Duncan kaşlarını çattı ve kemerinden bir hançer çıkarırken küfretti. "Bırak ben ve Crispin dövüşelim. Sen dikkatleri dağılmışken içlerinden birini sersemletmek için fırsat kolla. Ve içlerinden birinin bizi geçme ihtimaline karşı bunu al."

Crispin kendi hançerini Moll'a uzatırken ona baktım. Hançeri göğsüne yaklaştırdı ve bana başını salladı. Tekrar gökyüzüne baktığımda içimi bir ürperti kapladı. daha da büyük görünüyorlardı. Bir bakıma beşe beşti, ama üçe bir amfi tiyatrodan neredeyse eşit bir maç gibi görünüyordu ve bunların hepsi eğitimli muhafızlardı.

Yaşadığımız onca şeyden sonra gerçekten de bu akılsız canavarların pençelerinde ölecek miydik?

Kaderimiz Konuşmacı'nın ellerindeymiş gibi görünüyordu ve bu düşünce karşısında irkildim. O bir kahramandan çok, birinin zararsız, bağımlı amcası gibiydi.

Mantisler yaklaştıkça kalbim neredeyse duracak kadar yavaşlayarak Moll'a yaklaştım.

Elli feet. Otuz. Yirmi.

Duncan kükredi, ilk üç peygamberdevesi yere çarparken o ve Crispin birlikte öne doğru sıçradı. Çeliğin çınlaması havayı ikiye böldü ama benim dikkatim doğrudan bize doğru savrulan diğer peygamberdevesine odaklanmıştı.

Yere indiğinde onunla Moll'un arasına atladım. "Getir, git!"

Etkisiz hale getiricimin tetiğini çekerken onu gökyüzüne gönderdim. Adrenalin dalgası içime doldu ve yanarak canavarı sersemleten bir enerji dalgasıyla patlattı.

Düşerken işini bitirmek için hançerimle içeri daldım ama zaman yoktu.

Fetch uyarı çığlıkları atarken son peygamber devesi görüş alanıma girdi.

Arkada!

Moll dönerek daha kısa olan etkisiz hale getiricisini dalış yapan canavara doğru uzattı ve zaman neredeyse durma noktasına kadar yavaşladı. Siktir, siktir, siktir. Bir ülke miliyle grubun en büyüğü olan mantis, menzile bile girmeden önce kafasını koparırdı. Peki ben ne yapacağım?

Elimden geldiğince yüksek sesle çığlık atarak ve hançerimi göğsüne doğru tutarak tam gaz koşmaya başladım. Eğer bana odaklanmasını sağlayabilirsem, belki o da-

Bir gök gürültüsü beni dizlerimin üzerine düşürürken kulak zarlarım acıyla çığlık attı ama arkamdan mor bir şimşek çakarken gözlerim hiç dalgalanmadı. Bir ışık parlamasıyla dev peygamberdevesine çarptı ve gövdesinin olması gereken yerde yeşil bağırsaklardan oluşan bir sisten başka bir şey bırakmadı.

Moll'un etkisiz hale getiricisi o zaman patladı, işe yaramaz bir şekilde havaya uçu, ama önemli değildi. O hayattaydı.

Konuşmacı arkamdan kükredi, sesi kulaklarımdaki ınlamadan zar zor duyuluyordu ve onu suçlayamazdım. Ayağa kalkıp hâlâ hareketsiz duran küçük peygamberdevesine doğru ilerlerken göğsümde umut kabardı. Tepkisiz bedenini umutsuzca kontrol etmeye çalışıyormuş çırpınıyordu ama ben çok hızlıydım, hançerimi kabzasına kadar alnının ortasına gömdüm.

Bıçağı çıkardığımda üzerime bir mide bulantısı dalgası çöktü, ama onu geçip peygamberdevesini bir kez daha bıçakladım.

Şimdi Duncan'a yardım etme zamanıydı.

Döndüm, hareket ettim ama onu bana bakarken buldum. Gözleri kısılmıştı, gümüş rengi parlıyordu ve arkasında dört parçaya ayrılmış tek bir peygamber devesi yatıyordu. Diğer ikisi zaten yüz metre ötedeydi, uzaklara doğru uçuyor, bizden kaçıyorlardı. Belki de mor şimşekten kaçıyorlardı.

Gözleri fal taşı gibi açılmış Crispin parmağını Konuşmacı'nın buharlaştırdığı büyük peygamberdevesine doğru uzattı. "Orada ne oldu öyle?"

Konuşmacı omuz silkti, parmak eklemlerini kırıp esnetirken büyücü şapkası sallanıyordu. "Biraz fazla güç harcamış olabilirim. Biraz paslanmışım."

"Eğer parmaklarının ucunda böyle bir büyü varsa, bir şansımız olabilir," dedi Duncan beni çekerek. Eğildim,

gömleğine sıçrayan yeşil kandan bile rahatsız olmamıştı.

"Benden daha fazlası gerekecek. Relyk'in büyüünün gerçek boyutu on yıllardır görülmedi." Konuşmacının ses tonu tuhaf, şarkıya benzer tınısını kaybetmişti. "Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, onun güçleri benimkileri on kat gölgede bırakıyor."

On kat mı?

Bu... çok katlıydı...

Nefesimi içime çektim ve birkaç dakika önce arkasında bıraktığı yok olmuş cesede doğru döndüm. "O zaman kazanmayı nasıl umabiliriz ki?"

Gözleri parıldadı ve dudakları bir sırtışa dönüştü. "Çünkü kehanetin çocuğu... sen elimizdesin! Anahtar sensin Harmony. Ve artık sihrimi şehre bu kadar yakın bir yerde kullandığıma göre, işaretlendik." Bu düşünce karşısında dehşete kapılmak yerine neredeyse sersemlemiş gibiydi.

"Sence bunu çoktan hissetmiş midir? Senin büyüün mü?"

"Henüz değil, ama koşulları onu uyaracaktır.

ve balona ulaştığımızda, hızlı hareket etmek için büyü kullanmam gerekecek. Arkamızda bir iz bırakacak. Karar verildi." Büyücü şapkasının ucunu yüzünden çekip aldı ve bir ışık parlamasıyla kolunu yana atarak döndü. Parmak uçlarından bir alev fişkırdı ve bir düzine metre ötedeki bir çim parçasını yaktı.

"Sen ne-?"

"Mücadeleyi halkımıza götürmek. Köyümüze. Bırak gelsin. , onunla yüzleşmeye hazır olacağız ve bu yaptığı son şey olacak."

Gözlerindeki ateş artık Vaiz Pete olarak taklit ettiği taç için duyduğu coşkunun çok ötesine geçmişti. Ve, ne kadar çılgınca olsa da?

Aslında ona inanmaya başlamıştım.

BÖLÜM 28

"H kol?"

Alçak bir ses adımı söyleyerek beni hayal dünyasından çekip çıkardı.

"Harmony?"

Esnedim ve gözlerimi açtığımda Moll'un bana doğru eğilmiş, gözlerini kocaman açmış olduğunu gördüm. "Sabahtan beri uyuyorsun. Uyanmayacağından endişelenmeye başlamıştım."

Ayağa kalktım ve birkaç metre ötede derme çatma bir tünekte duran Fetch'e baktım. "Ben bayıldığımdan beri bir şey oldu mu?"

"Konuşmacı senin uyanmanı bekliyordu, sanırım sana göstereceği bir şey var."

Konuşmacının balonuna vardığımızda, Duncan'ın beni taşıma teklifine rağmen yorgunluktan ayaklarımın üzerinde duramıyordum. Şaşırtıcı bir şekilde, yaşlı Libby endişelerime rağmen bozulmamıştı ve onunla yaptığımız uzun yolculuk, çok ihtiyacım olan uykuya dalıp çıkarken bir pus içinde geçti. Hatırladığım son şey karanlıkta bir yere indiğim, Duncan'ın kollarında beni balondan çıkardığı ve alnımdan öpüp kaybolmadan önce beni rahat bir kuş tüyü yatağa yatırdığı oldu.

Aslında *bu* rahat kuş tüyü yatak.

Dilimdeki son nemi de emerek şakaklarımı ovuşturdum. "Burada hiç su var mı?"

Moll bir kovadan bardağı doldurarak odanın karşısına geçti. "Aslında bir süre önce öğle yemeği hazırlamıştım, eğer artık yemek isterseniz."

Aramızda geçenler hakkında hâlâ tam olarak konuşmamıştık ama şimdilik benim için sorun yoktu. Hayatta kalmaya odaklanmamız gerekiyordu.

"Buraya gelirken soğuktan uyanmadığına inanamıyorum," dedi Moll, bana bir tabak getirirken. "Çok acımasızdı."

"Şu an olduğundan daha mı kötü?" İçimi hafif bir ürperti kaplayarak sordum. Efsaneye göre dünyanın sınırına ve Gölge Uçurum'a yaklaştıkça hava daha da soğurdu.

"Çok daha kötü," dedi, tabağı önüme koyarken gözleri şişmişti. "Buraya geldiğimizde nasıl idare edeceğimizi merak etmeye başlamıştım. Sonra birdenbire, köye vardığımızda, tıpkı eve dönmüş gibi olduk. Soğuk ama katlanılabilir."

Kısa bir süre sonra çadırdan çıktık ve yakındaki bir grup köylüyü gergin bakışlar ve işaret edilen parmaklar telaşına soktuk.

"Nereye gidiyoruz?" Aniden yüksekliğin farkına vardığım için bir mide bulantısı dalgasını bastırarak .

The Hollow'un aksine, bu köy ağaçların inşa edilmişti. Yüksekliklerinin çoğu altımızda kalsa da, karla kaplı ağaçlar her yöne doğru uzanıyordu. Ağaç dalları, üzerinde durduğumuz geniş, ağaç tepesi platformundaki sağlam, rustik evlerle karışmıştı. Gözlerim Moll'un bizi götürdüğü derme çatma, ahşap köprüye takılınca dişlerimi sıktım.

"Konuşmacı Gökyüzü Ağacı'nda yaşıyor."

İsmini duymamıştım ama bölgedeki diğer her şeyin üzerinde yükselen, en yüksek dalları bulutlara kadar uzanan devasa meşeyi gördüğümde hangi ağaçtan bahsettiğini hemen anladım. Daha da garibi, kış için çıplak olmayan tek ağaçtı. Yaprakları

koyu yeşil renkteydi ve normal bir meşenin iki katı büyüklüğündeydi.

"Harika, doğruca ölüm köprüsünden mi geçeceğiz?"

Gülümsemesi bir anda parladı. "Evet, hoşuna ."

Kan çanağına dönmüş gözlerimi ovuşturarak burada olup bitenlerin büyüklüğünü kavradım. Konuşmacı, hikayelerde iddia edildiği gibi sadece küçük bir çeteyi yönetmiyordu. Burası ağaçların arasında yüzlerce sakini olan tam teşekküllü bir köydü. Kaç tanesi Fısıltı'ydı?

Köprüye yaklaştığımızda Moll önden gitti ve köprüden inen bir grup çocuğa el salladı.

"Yine saklambaç oynamak ister misin Molly?" diye sordu öndeki kız, durarak. Şapka olarak taktığı kalkık meşe palamudu kasketi, soğuktan kızarmış burnunu ovuştururken sallanıyordu. Eline baktı, sümüşü doğrudan pantolonuna silerken yüzü tiksintiyle buruştu.

Moll yüzünü buruşturdu, kıkırdayarak cebinden bir mendil çıkardı ve şapka ile kaplı saçları hafifçe okşamadan önce kıza uzattı. Muhtemelen sümük olmayan tek yer orasıydı. "Şu anda yapamam. Konuşmacı ile önemli bir işimiz var."

"Vay canına," dedi kız, gözleri büyüyerek.

"Sıcak kaldığınızdan emin olun," dedi Moll, onu nazikçe okşayarak, gülümsemesi hüzünlüydü. Çocukların hepsi kürk giymişti ama kızarmış kulakları ve burunları dışarıda çok zaman geçirdiklerini açıkça .

"Öyleyiz!" Kız, grubunun ortasındaki tombul çocuğu işaret etti. "Yap şunu, Keegan!"

Diğer çocuklar dikkatlerini ona çevirince endişeyle yere baktı ama başını salladı. "Elbette, tamam."

Yukarı kaldırdığı avuçlarından alev dalları fışkırırken nefesimi tuttum. Diğer çocuklar neşeye alkışladılar, başlarını ona doğru eğdiler, sadece kendilerini ısıtacak kadar yaklaştılar.

"Bunu gördün mü?" Moll'a dönerek sordum.

Yürümeye devam ederken Moll, "Ve bu yüzeyini bile çizmiyor," dedi. "Neredeyse herkes bir çeşit Fısıltı görünüyor."

Konuşmacı'nın bize Relyk'in zulmü hakkında anlattıklarına uyuyordu ama yine de büyü'nün burada ne kadar sıradan olduğunu görmenin tuhaf bir yanı vardı. Bir demirci biz yanından geçerken elini sallayarak zırh takımlarını yeniden şekillendirirken bir melodi mırıldanıyordu ve bir Fısıltı botanikçisi ağacının kalbinden yepyeni bir dal çıkarıyor gibiydi, tüm bunlar sadece kış rüzgarında kuruması için bir gömlek asmak içindi.

Kısa bir süre sonra Gök Ağacı'na vardığımızda Konuşmacı dışarıdaydı. El salladı ve bize doğru gelirken konuştuğu bir grup köylüyü başından savdı. "Dinlenmiş hissediyor musun Harmony?"

"Çok daha iyi, teşekkür ederim." Yolun geri kalanını ona doğru yürüdüm, o lanet olası sallanan köprülerden geçmeyi bitirdiğimize göre midem nihayet yatışmıştı.

"Sizi yalnız bırakayım," dedi Moll. "Ben birkaç ufaklığı sallarken bazı annelerin uyumasına yardımcı olmayı teklif ettim."

Ben daha hoşça kal bile diyemeden arkasını döndü ve gitti.

Moll'un geri çekilen sırtına bir el salladım ve evlerden birinin önünden geçip sandığa doğru ilerleyen Konuşmacı'yı takip ettim.

"Çok sıcak," diye yorumladım, başımı ona doğru eğerek. Molly'nin söyledikleri bir anda aklıma geldi. Buradaki hava, köyün kenarındaki sert kış ısırığına hiç benzemiyordu. Yürürken dikkat etmemiştim ama ona bu kadar yakın durunca son derece fark ediliyordu. "... ısı mı yayıyor?"

"Benim sihrim değil. Onun büyü'sü," dedi ağaca doğru işaret ederek. "Gökyüzü Ağacı olmasaydı Gölge Uçurumu'na bu kadar yakın yaşamak çok soğuk olurdu. Babamın en büyük zaferiydi."

"O yerleştirdi?"

"Pek sayılmaz. İlk Fısıldayanlar grubuyla buraya geldiğinde, fidan buradaydı, buzun ve karın altından görünüyordu. Her şeye rağmen, fidan zorlukları yenmeyi ve hayatta kalmayı başarmıştı. Ona büyülerini aşıladılar ve bugünkü haline getirdiler. Mevsimleri yaşamamıza ve ürün yetiştirmemize yetecek kadar. Hepsinden iyisi, bizi Relyk'in bakışlarından korudu. Şimdiye kadar arayışının kapsamı, yaşanabilir olduğunu düşündüğü alanlarla sınırlıydı."

"İnanılmaz," diye fısıldadım, çekingen bir şekilde elimi uzattım. Ancak o zaman ağacın kabuğuna kazınmış, ağacın devasa gölgesinin ağır gölgesinde zar zor görülebilen bir yazıyı fark ettim.

Gözlerimi kısıtım ve karalanmış yazının geri görünene kadar ağacın etrafında yürüdüm.

Kehanet.

*0 GÜN GELECEK, geç kalmayın Kaderini
gerçekleştirmek için Hollow'da Güzel
yüzlü, kırmızı çizmeli
Onun adı Barış, Bir büyücünün
korkunç kızı, tamircisi, kaçakçısı,
casusu
Bir şahinin kalbi, bir kuyumcunun
gözü Yüzüğün kilidini açmak ve seni
özgür kılmak için anahtarı elinde
tutan o Bir ışık parlat ve
karanlığı çal
Görmesine yardım et, kıvılcımı
ateşle Tek başına başaramaz
Tapuyu tamamlamak için hepinize
ihtiyacı var 0 zaman prens ve fakir,
el ele işi bitirmek, toprağı
iyileştirmek için
Ancak o zaman sayfayı çevirmeyi umabilir Kız,
tamircisi, korsanı, büyücüsü.*

Sanki suyun altındaydım... kelimeler gözlerimin önünde bulanıklaştı, kulaklarım doldu, ciğerlerim ağırlaştı. Bu nasıl ?

Ağzımı açıp kapadım ama hiçbir kelime çıkmadı.

Konuşmacının sesi alışılmadık derecede ciddiye. "Yirmi yıldan daha uzun bir süre önce bir gecede ağaçta ortaya çıktı. Kimse nasıl olduğunu bilmiyor. Hatta çoğu kişi Hollow'a gittiğimde delirdiğimi düşündü." "Sanırım yanıldıklarını kanıtladım." diye eklerken yüzünde yarım bir gülümseme belirdi.

0 gün gelecek, geç kalmayın.

"Hayatının yirmi yılından fazlasını beni bekleyerek harcadın. Bu-"

"Çılgınca. Öyle göründüğünü biliyorum. Ve neredeyse bocaladığım zamanlar oldu."

Başımı yavaşça salladım, hâlâ sersemlemiştim. "Hepsini sindirmeye çalışıyorum ama çok fazla şey var." Bazıları çok mantıklı gelse de diğer kısımlar kurcalıyordu. *Kız, tinker, korsan, büyücü? Kızı ve tamircisi, evet, ama..* "Peki sence kıvılcımı ateşlemekle ilgili kısım ne anlama geliyor?"

"ona da geleceğim," dedi ve parmağını ağacın dibinin birkaç santim altındaki bir noktaya doğru uzattı. "Ama bu ağaçta başka bir tuhaflık daha olduğunu da belirtmek isterim."

Etrafını görebilmek için boynumu eğerek yaklaştım. Kanım dondu. Kehanetin altındaki ağaç kabuğunda titreşen, çok tanıdık bir delik açılmıştı. Siyahtan daha siyah, renksiz, iki boyutlu bir boşluktu, sanki gerçekliğin dokusunda bir delik açılmıştı. Onu daha önce gördüğümde olduğu gibi bir tiksinti dalgası üzerime çöktü. Onda çarpık ve karanlık bir şeyler vardı, neredeyse küfür gibi.

"Cam ayakkabıların bulunduğu ayakkabı kutusunda da böyle bir delik vardı. Sonra Billy'yi kurtarmaya gittiğimde sarayda da bir tane gördüm."

Konuşmacı benimle göz göze geldi; çatık kaşları ve çökük dudakları gülünç şapkasıyla keskin bir tezat oluşturuyordu. "Buna neyin sebep olduğu hakkında bir şey biliyor musunuz?"

Başımı salladım. "Sadece içinden geçmenin ölüm anlamına geleceğini biliyorum. Bundan eminim. İlk başta bunun Relyk'in işi olduğunu düşünmüştüm ama şimdi o kadar emin değilim..."

"Katılıyorum. Bu Relyk'in işi değil. Büyü farklı hissettiriyor. Belki aynı derecede karanlık ama bir şekilde bu dünyaya ait değil." Konuşmacı kaşlarını çatı. "Bana Gölge Uçurumu'nu hatırlatıyor, sanki karanlık bir güç dünyamızda delikler açmış ve ötesindeki karanlığın içeri girmesine izin vermiş gibi."

Bir ürpertiyi bastırarak yavaşça başımı salladım. "Korkunç." "Buna karşı savaşmanın bir yolunu bulmak bir sonraki

Relyk yenildikten sonra savaşa devam edeceğiz." Bu tür düşüncelerden arındırmak istercesine başını salladı. "Dünyamızdaki bu garip delikler şimdilik bir gizem olarak kalmak zorunda, çünkü seni kaderine tam olarak adım atmaya hazırlamaya odaklanmamız gerekiyor." Az önce önünden geçtiğimiz eve doğru el salladı. "İçeri gel, sana bildiğim her şeyi anlatacağım."

Konuşmacı kapıyı açtı ve uyuduğum eve bu kadar benzemesi beni şaşırttı. "Burası sizin eviniz mi?" "Öyle. Gerçi o kadar uzun zamandır burada ki hissettirmiyor."

Odanın köşesindeki büyük sallanan sandalyeye doğru yürüdü ve içine çökerken inledi.

"İstediiğiniz yere oturmakta özgürsünüz."

Tahtadan yapılmış bir kutuya doğru ilerledim ve üzerine kuştüyü bir minder serip oturdum, ellerimle yapacak bir şeyim olmasını diledim.

Konuşmacı cebinden küçük, ahşap bir kutu çıkardı ve masa lambasının ışığına doğru tuttu. "İzini bulmak yıllarımızı aldı ama kehanetin bahsettiği eşyanın bu olduğuna inanıyoruz."

Kutuyu çekip açtı ve içinden küçük, zararsız görünen, tepesinde küçük bir ışık bulunan bir kuyumcu büyüteç çıktı. Şüpheciliğimin görünmemesini umarak ona baktım.

Yüzüm. Çok iyi cilalanmıştı ama tamircilik yaptığım dönemde gördüğüm düzinelercesinden farklı görünmüyordu.

"Ne işe yarıyor?"

"Keşke bilseydim." Masaya doğru kaydıldı. "Bunu çözmek sana düşer. Kehanete göre sen bir kuyumcusun ve benim de karanlığı aydınlatacak ışığı sağlamam gerekiyor. İçindeki büyüü *hissedebiliyorum* ama denediğimiz hiçbir şey işe yaramadı."

Kutusundan çıkarıp bir gözüme tuttum ve ampulü yakmak için küçük düğmeye bastım. Sonra nefesimi tuttum ve elimdeki damarlara baktım. Herhangi bir büyüteç kullansaydım görüneceklerinden farklı görünmüyorlardı...

Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım. "Kehanetin onun gücünü açığa çıkarabileceğimi söylediğini biliyorum ama dürüst olmalıyım. Büyü hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Konuşmacı gözlerini kısarak uzun bir süre Fetch'e sabitledi. "O zaman neden şimdi bile bunu hissediyorum. O kuş... onunla özel bir bağınız var, değil mi?"

"Küçüklüğümden beri onunla birlikteyim, biz-"

Beni susturmak için küçümseyici bir el salladı. "Sen çok güçlüsün Harmony. Mutlaka işaretler olmalıydı. Belki de bir şekilde engellenmişsindir?"

"Fısıltı mı?"

Kaşlarını çattı. "Evet... ama değil. Senin büyüün daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor."

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim, onları inkâr etmek istedim ama yapamadım. "Son zamanlarda bazı anlar oldu..." Zihnimde bir dizi anı tekrar tekrar canlanırken dalıp gittim. Fetch'le, Toynak ve Eyer'deki kilitlerle, şahin kanallarıyla, hatta kolay maymuncuğun yaratılmasıyla. Çok açık olmalıydı. Ve belki de sürekli keşfedilmeyi ve asılmayı beklemeseydim öyle olurdu. Bir parçam kesinlikle biliyordu ve düşünmemeyi ya da bir isim koymamayı seçmişti. Eğer ben

Bir şeyin daha beni uçurumun kenarına iteceğini ve işe yaramaz hale getireceğini biliyordum...

Tekrar yukarı baktım ve Konuşmacı'nın gözleriyle karşılaştım.

"Tamam. *Muhtemelen* bir tür Fısıltı olduğumu kabul . Yine de bunun büyüteçle ilgili sorunumuzu nasıl çözdüğünü anlamıyorum. Senin başarısız olduğun yerde ben nasıl başarılı olmayı bekleyebilirim?"

Alnındaki damarlar şişkinleşerek sandalyesinde öne kıpırdandığında nefesim kesildi.

"Sen, şahin, bana gel!" diye emretti, ön kolunu Fetch'e tünemesi için bir yer verir gibi kaldırdı. Omzuma baktım ve Fetch hafifçe kıpırdandı, gagasını tıkırdatırken başını bana doğru eğdi. Ama bir hareket yapmadı.

Konuşmacı sandalyesinde arkasına yaslandı, yüzüne normal, nazik ifadesi geri döndü. "İşte böyle Harmony. Çünkü benim gücüm yaşayan tüm Fısıldayanları gölgede bırakabilir ama bu onların yapabildiği her şeyi yapabileceğim anlamına gelmez. Büyümü kullanmak ve onu kendime çağırmak için her şeyimi verdim ama bağlantın çok güçlüydü. Çoğu Fısıltı son derece uzmanlaşmıştır ve yetenekleri bir ömür boyu geliştirilir. Ama benimki farklı. Bazı konularda mükemmelim, bazılarında ise en iyi Fısıltıların yapabileceklerinin sadece bir kısmına sahibim. Belki de bu son yirmi beş yılda çalışsaydım ve öğrenmek için gerekli zamanı ayırsaydım, aynı ustalığın bir benzerine ulaşabilirdim, ama ne yazık ki, bu dünyadaki zamanımız sınırlı... ve ben bunun yerine seni beklemeyi seçtim. Kehanete göre sen kuyumcu ve tamircisin, diğer şeylerin yanı sıra." Serçe parmağındaki zümrüt yüzüğü çıkardı ve kabaca aramızdaki ahşap masanın üzerine fırlattı. "Büyüteç elleri incelemek için değil Harmony... bunun için."

"Bu kadar mı? Bizi özgür kılacak yüzük bu mu?" Kısık bir sesle mırıldandım. Değerli taş yarım bir yumurta gibi kabarıktı ve ona dokunduğum anda sihirli olduğunu anladım. Enerji ile titreşiyordu.

Büyüteçi yeniden açtım, ışığı yaktım ve yüzüğü incelerken yüksek büyütme merceklerden birini yerine yerleştirdim. Bir yandan diğer yana eğerek olağandışı bir şey olup olmadığını araştırdım.

"Eee?" Konuşmacı konsantrasyonumu bozarak sordu. Falcon kanalındaki o anı yeniden yaşamak için parmağımı kaldırdım. Eğer o anın özünü yakalayabilirsem... her şeyin yerine oturduğu ve gereken yolu görebildiğim o mükemmel anı, o zaman belki...

Gözlerimi kısıtım, gizli büyümü kullanmak için vücudumdaki tüm kasları gerdim ama yine de bir şey olmadı.

"Bu yüzük bana atalarımın kaldı. İçinde kilitli olan içkinin, içene başka hiçbir şeye benzemeyen bir güç vereceği söylenir. Uzun sürmeyecek ama Relyk'e karşı savaşımızı kazanmanın anahtarının kilidini açmak olduğuna eminim."

Baskı yok.

Keşke gerçekten kilitli olsaydı. Kilitlerde iyiydim ama bu daha çok bir bulmacaydı.

Tekrar inceledim, halkayı bir yandan diğer yana eğdim ve minik kabarcıkların değişimini izledim. "Açmayı denemiştir, eminim."

"Birçok kez. Metale bak. bir çizik bile yok, değil mi?"

Tıpkı söylediği gibiydi. Parlak altının üzerinde belli belirsiz parmak izleri görülüyordu ama sanki bu noktaya gelene kadar nesilden nesile aktarılacak yerine yeni dövülmüş gibiydi.

"Taslak olmadan da direnişimizi sürdüreceğiz..." dedi Konuşmacı. "Relyk'le savaşmak için şu andan daha iyi bir yer ya da zaman yok - kralı bu kadar uzun süre hayatta tuttuğu için en zayıf anında."

Masanın üzerinden eğilerek yüzüğü ona doğru ittim ama yüzüğü almak için hareket etmek yerine kaşlarını kaldırdı.

"Onunla ne yapmamı istiyorsun? En azından kilidi açma şanssı olan sensin. Sende kalsın. Umarım daha önce bir şeyler bulursun..."

Relyk ve ordusu gelip hepimizi ot gibi biçmeden önce.

Başımı salladım, yüzüğü geri çektim ve Cepte. Elimizdeki tek koz . Nasıl oynayacağımı bulmam gerekiyordu yoksa hepimiz ölecektik.

Konuşmacı sandalyesinden kalkarken abartılı bir inilti çıkardı ve elini beline götürdü. "Gözcümüzü kontrol edelim. Son konuştuğumuzda Relyk'in konumunu öğrenmeye çalışıyordu, ne kadar daha hazırlık yapmamız gerektiğini öğrenmek için."

Mütevazı kulübesinden dışarı çıktı ve ben de onu takip ederek Gökyüzü Ağacı'nın platformunun diğer tarafına doğru ilerledim. Konuşmacı beklenmedik bir ısıklık sesi çıkarınca Fetch irkildi. Tepede bir hışırtı duyuldu ve dağ büyüklüğündeki ağacın en yüksek dallarından kalın bir sarmaşıktan aşağı ustalıkla kayan yaşlı bir adam belirdi.

İzlerken gözlerim ufka kaydı ve nefesim boğazımda düğümlendi, manzara ilk gördüğüm andaki kadar şok ediciydi. Bir tarafta çıplak bir kış ormanı uzanıyordu ve diğer tarafta, doğuya doğru, korkunç olduğu kadar güzel de olan garip, mürekkep gibi bir siyahlıktan başka bir şey yoktu. Yukarı baktım, bulutlu mavi gökyüzüyle temas ettiği düz çizgiyi gördüğümde omurgamda bir ürperti hissettim.

Aslında dünyanın ucundaydık.

Gölge Uçurum.

Ona çekildim, kendimi kenardan aşağı atma dürtüsü beni hazırlıksız yakaladı.

",," dedi yaşlı adam ama diğer köylüler gibi o da selam vermedi.

"Nasıl uzun vardır Biz Düşünüyor musun?"
Bu Konuşmacı diye sordu, büyücü
şapkasını kafasına daha düzgün oturacak şekilde
ayarlayarak.

"Hızlı seyahat ediyor, belki bir buçuk günlük mesafede." Döndü, dalların arasından iyi bir açı bulmaya çalışıyormuş gibi boynunu bükte, sonra Konuşmacı'ya el salladı. "Bir göz atın." Gözcü elini sanki bir aynayı tutuyormuş gibi daire şeklinde bükte ve Konuşmacı'nın gözüne bastırdı.

Bir insan teleskopu. İnanılmaz.

Konuşmacı uzaklaştığında sırtıyor ve ellerini birbirine sürüyordu. "Dediğiniz gibi hızlı hareket ediyor. İşimiz çok zor olacak," dedi. "Bu çağlar boyunca sürececek bir isyan olacak."

"Bakabilir miyim?" Gözcünün yanına gittim ve elini bana doğru uzatarak başıyla onayladı.

Onlarca balon, sonsuz gibi görünen muhafız ve piyade ordusunun üzerinde uçuyordu. Arkada tek bir adam oturuyor, bir tür savaş arabasıyla çekiliyordu. Gözlerimi kıstım ve Fısıltı elini daha da sıkarak bakmam için sadece dar bir aralık bıraktı.

İşte .

Büyücü Relyk, sanki hiç zayıflamamış gibi, onunla ilk tanıştığım günkü kadar taze görünüyordu. Uzun, kır saçları dolgun ve eski ihtişamına geri dönmüştü, görebildiğim kadarıyla hiçbir yerinde eksik yoktu. Büyücü kıyafeti gitmiş, yerine kibar bir kıyafet gelmişti. Ama en önemlisi?

Başında tünleyen altın taç. Relyk *kraldı*.

BÖLÜM 29

Mırıldanarak yüzüğü odanın öbür ucuna fırlattım. Lanet olsun, kulübemizin kapısına doğru tepiniyordum.

Lanet olası beş saat ve hâlâ bir şey yok. Yüzüğü gerçekten nasıl açacağıma dair bir fikir edinmek bir yana, üzerinde harcadığım onca zamana rağmen en ufak bir büyü titreşimi bile ortaya çıkarmayı başaramamıştım. Hiçbir ipucu yoktu, nasıl çalıştığına dair tek bir ipucu bile yoktu.

Elimi büyütecin sert tahtasına kenetledim ve onu da fırlatma isteğimi bastırdım. Konuşmacı, diğerleri yaklaşan savaşa hazırlanırken, tuzaklar kurup strateji konuşurken benim yüzüğe odaklanmam konusunda kararlıydı ama bu noktada kafamı duvara vuruyormuşum gibi hissediyordum.

Kapıyı iterek açıp dışarıya bir adım attığımda serin kış havası üzerime çöktü. Diğer platformlardan ve hatta aşağıdaki orman zemininden gelen uzak sesler duydum ama hepsini duymazdan geldim, bunun yerine platformun batı kenarına doğru ilerledim.

Kehanetin sözleri açıkça benden gibiydi, ama şu anda kendimi sözde bir kahramandan en uzak şey gibi hissediyordum. Platformun ahşap çitine doğru adım atarken cebimdeki büyüteçle dalgınca oynadım. Dünyamızın kenarına, sadece karanın düz kenarına bakarken içimde korku ve huşu karışımı bir duygu dönüyordu

Ta ki bir bıçakla kesilmiş gibi düşene kadar ve sonra dönen, kıvranan siyah bir yıkama. Kenarın var olduğunu biliyordum ama onu kendim göreceğimi hiç düşünmemiştim. Bilinmeyenin dehşetine rağmen, bir parçam merak ediyordu... ötede başka neler vardı? O girdap gibi dönen karanlığa adım atarsam ne olurdu?

Fetch omzuma doğru geri döndü ve beni rahatlatmak istercesine garip şahin şefkati jestiyle yanağını yanağıma dayadı.

"Sen gerçek bir şeftalisin, dostum. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Geriye dönüp baktığımda, en azından bir çeşit Fısıltı olduğumu daha önce fark etmemiş olmam biraz saçmaydı. Fetch ve ben her zaman normal bir şahin ve şahinin başaramayacağı şekilde iletişim kurabilmiştik. Bazı durumlarda, herhangi iki *insanın* başarabileceğinden daha iyi. Ama büyü, Hollowdaki dünyamızın çok küçük bir parçasıydı. Etrafta küçük yaraları iyileştiren ya da iksir satan başıboş bir iki Fısıltı dolaşıyordu ama bunlar çok nadirdi. Hiçbir şey Küçük Alabaster'daki gibi değildi, hatta buraya *yakın* bile . bir yerde büyümüş olsaydım hayatım nasıl olurdu? Yeteneklerimi geliştirmem için teşvik edilseydim?

Relyk'in büyüyü bastırması onu bunca yıldır iktidarda tutmayı başarmıştı. İksir olmadan hiç şansımız var mıydı? Eğer taç bir gösterge ise, bir kralın iktidarda olduğu aldatmacasından bile vazgeçtiği açıktı. Heinrich'i hayatta tutmaya çalışırken yaşadığı zayıflık açıkça geçmişti. Üstelik sayıca da azdık. Köyün Fısıltıları iyi eğitilmiş askerlere karşı ne yapacaktı?

Tahtaya vuran botların sesi beni kendime getirdi ve Duncan yanıma yerleşirken nefesimi içime çektim. O da ellerini çitin üzerine koymuş, gözlerini karanlığa dikmişti.

Duncan, "Yüzüğü açamazsan kimse seni suçlamayacak," diye söze başladı.

"Bu suçlamayla ilgili değil. Sorumlulukla ilgili. Bu kehanet yüzünden herkes bunca zamandır beni bekliyordu. Eğer burada kaybedersek... bu benim hatam olacak."

"Bu çok fazla baskı demek." Devam ederken eli benimkine gitti. "Sen yapamasan bile biz kazanabiliriz. Benim darbemde bu kadar savaşçı yoktu ve buradaki bazı Fısıltıların ne kadar güçlü olduğunu görmelisin Harm. Relyk çiğneyebileceğinden fazlasını ısırdı. Bir şansımız var... Yüzük olsa da olmasa da bir şansımız olduğunu biliyorum."

"Konuşmacının bu konudan bahsederkenki bakışları farklı bir hikâye anlatıyor ve onunla yüz yüze geldi," dedim.

Elimi sıkıca sıktı ve diğer eliyle çenemi kendine doğru çekti. "Ne olursa olsun, sana inandığımı bilmeni istiyorum. Sen tanıdığım en harika kadınsın ve tüm bunlar sona erdiğinde, umarım bunu sana kanıtlamama izin verirsin. Yapma," dedi ve parmağının ucunu dudaklarıma götürerek yanıtlımı kesti. "Cevap vermek ya da tutamayacağın sözler vermek zorunda değilsin. Sadece her ihtimale karşı sana söylemem gerekiyordu..."

Her şeyi berbat edersem ve hepimiz solucan yemi olursak diye.

Arkamızdan ağır ayak sesleri geliyordu ve döndüğümde Konuşmacının yanında Moll ile bize doğru yürüdüğünü gördüm. Bana bir kaşını kaldırdı, dudaklarında bir gülümseme oynuyordu, ama konuşan Konuşmacıydı.

"Gelin, gelin. Hazırlık yolunda çok şey başardık. Şimdi konuşma, gülme, yaşama, sevmeye zamanı! Bu gece dünyamızın sahip olduğu tüm güzelliklerin tadını çıkarma, uğruna savaştığımız her şeyi hatırlama gecesi!"

Duncan ve ben de arkalarından gittik ve birkaç dakika sonra köyün merkezindeki ağaç tepesindeki meyhaneye vardık. Köylüler etrafta çeşitli gruplar halinde dans ediyor, kumar oynuyor ve sohbet ediyorlardı. Crispin bile bir köşede kendine bir yol bulmuş, güzeller güzeli bir kızla sağır bir şarkı mırıldanıyordu.

Frost Whisper, dans pistini ayaklarının altında dondurmuş ve onları yan yana paten kayarken bırakmıştı. İçki içmeyi planlamamıştım ama atmosfer bulaşıcıydı ve Konuşmacı göğsüme bir bira ittiğinde kendimi sağlıklı bir yudum alırken buldum. Tatlı ve fındıklı bir içkiydi ve The Hollow'da bildiğim alkolden çok daha yumuşaktı.

"Meşe palamudu bal iyi yanı... akşamdan kalma olmaması."

Bir huzzah çıkardım ve bir yudum daha aldım.

"Aç mısın?" Duncan domuz kızartması, mantar ve kabakla dolu bir tabak uzatarak sordu. Kenarda taze ekşi mayalı bir ekmek duruyordu ve ortasında eriyen tereyağı dumanı tütüyordu.

Ona teşekkür ettim ve son gecemmiş gibi yaşamaya karar verdim.

Son gecemiz.

"Dans edelim mi Prens Duncan?" diye sordu siyah saçlı, güzel ve yaşlı bir kadın elini uzatırken.

"Sadece Duncan, Bethea, ama evet. Çok isterim."

İkili dans pistinin donmamış tarafına geçti ve neşeli bir makaraya başlamalarını izlerken gülümsedim.

"Soğumadan yesen iyi olur," dedi Moll yanıma sokularak. Gözleri biraz bulanıktı ve ben de kıkırdadım.

"Ve bal likörünü bıraksan iyi olur, yoksa ağlamaya başlayacaksın ve bana nasıl en iyi arkadaşın olduğumu ve Küçük Alabaster'da bir pislik olduğun için nasıl kötü hissettiğini anlatacaksın..." Şakacı bir şekilde koluma vurdu ve

bir hıçkırık çıkardı. "Ciddiyim, Gerçi, sen Yani vardır, ve I Ben... Sadece... Ben

Bana yaptıklarını unutamıyordum ve bu beni korkutuyordu ve iyi bir karar veremiyordum. Sonra daha çok korkuyor, sonra kendime kızıyordum,

Bizi için o kadar uğraşıyordum ki, tecavüze uğrayacağım aklıma bile gelmemiştii Harm. Ben sadece..."

Tabağımı masaya bıraktım ve onu kollarından nazikçe yakaladım, içimi bir korku kapladı. "Molly. Dedin ki

yapmadım..."

"Yalan söyledim," diye fısıldadı. "Yalan söyledim çünkü zaten bizi için, beni çıkarmak için çok uğraşıyordun ve zaten olduğundan daha fazla endişelenmeni istemedim. Bu yüzden kulübede tek başıma çok zor zamanlar geçirdim. Düşüncelerimden kaçamadım... anılarımdan..."

Onu kollarıma , hıçkırığa hıçkırığa ağlarken ona olabildiğince sıkı sarıldım ve gözyaşlarım çenemden saçlarına süzüldü. "Bu senin hatan değil, Molly. Senin suçun değil. Ben de sana sert davrandığım için özür dilerim. Çok özür dilerim."

Birlikte ağladık herkesin bizi görebilmesini umursamadım. Bildikleri tek şey, gözyaşı dolu potansiyel vedalaşmalarımızdı. Neler yaşadığımız hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Molly'nin neler yaşadığını.

Birbirimize ne kadar sarıldık bilmiyorum, Molly burnunu çekip önce onun, sonra da benim yüzümdeki yaşları silmeden önce çok dakikalar geçmişti. "Ağlama Harm. Bu gece kutlama yapmamız gerekiyordu."

Yanaklarındaki gözyaşlarını sildim. "Tamam, ama..."

"Aması yok." Bana titrek bir gülümseme verdi. "Yiyelim, içelim ve neşelenelim. Tamam mı?"

Başımı salladım. Daha fazla konuşabileceğimiz, bana ne anlatmasına izin verebileceğim ya da şey anlatmayacağım bir zaman olacaktı, bu ona bağlıydı. Ama ne zaman isterse ona o zamanı tanıyacaktım.

Moll kendisi için bir parça alırken tabağımı ellerime geri itti. İçinden bir inilti çıktı. "Bu çok güzel."

Ağzıma bir parça yaban domuzu attım ve çiğnerken gözlerimi kapattım, gamlı, tuzlu lezzetin tadını çıkardım. Açlıktan ölmek asla hafife alamayacağım bir ayrıcalıktı. Buna odaklandım.

"Meşe palamudu püresini denediniz mi? Çok lezzetli." Oturduğu yerde sallanırken gözlerindeki ışık söndü. "Ayrıca, büyüye izin verilseydi Hollow'un nasıl olabileceğini merak ediyor musun? Şu yere bir bakın." bir el salladı. "Meşe palamudu bile kullanılıyor. Ondan fincan yapıyorlar."

Onlar, yiyecekler ve içecekler... Hepsi Çardak Fısıltısı olan bu adam yüzünden. Relyk bizi becerdi. Hepimizi sikti."

Bir hıçkırık daha çıkardı ben de fincanımı kaldırıp onunkiyle tokuşturdum.

"Hepimizi siken Relyk'in ölümüne! İşlediği suçlar yüzünden sonsuza kadar çürüsün!"

"Şerefe!" diye bağırdı ve yumruğunu havaya kaldırdı.

Diğerleri de katılınca alkışlar etrafımızda çınladı. Crispin'le birlikte kayan Don Fısıltısı, "Yalanları yüzünden kargalar gözlerini oysun!" diye ekledi.

Odada bir kükreme daha çınladı ve her seferinde daha da aptallaşan küfürler birbirini izledi.

Konuşmacı her adımında büyücü şapkasını düzelterek hepimizin ortasına geldiğinde gülmekten karnıma ağırlar girdi. Kadehini havaya kaldırdı ve yüz ifadesi hemen kasvetli bir hal aldı.

"Kahrolsun Relyk, gerçekten. Ama bundan daha önemlisi, bilmenizi isterim ki... bizi ne bekliyor olursa olsun, her birinize dostlarım ve savaştaki kardeşlerim demekten gurur duyuyorum. Büyükbabam her zaman, en azından bir kişi hala inandığı sürece bir devrimin asla gerçekten kaybedilmeyeceğini söylerdi, ama bunu ancak şimdi gerçekten anlıyorum. Günü yakalasak da yakalamasak da, cesaretimizin hikayeleri çok uzaklara yayılacak ve tıpkı bizden öncekilerin bizimkinin ateşini yaktığı gibi, biz de başka bir devrimin çırası olacağız.

Tiranlık sonsuza dek süremez ve hepinizden bu büyük resimdeki yerimizi düşünmenizi rica ediyorum. Yarınki mücadele sadece bizim için değil, bizden sonra gelecek herkes için. Dilenciler ve madenciler için, çiftçiler ve dullar için, bir duvarın yanlış tarafında doğdukları için doğuştan yok sayılan çocuklar için.

Ne için savaştığımızı asla unutmamalıyız. Ne kadar güçlü olursa olsun, Relyk bile sadece bir sembol: yok etmeye çalıştığımız baskı ve kötülüğün bir sembolü. Bizler

Bu m¼cadelede eski b¼y¼k devrimcilerin yanındayız ve yarının sonucu ne olursa olsun zaferimiz kaçınılmazdır. Her şey söylenip yapıldığında, sihir ve otorite ait olduğu yere, yani halkın ellerine geri dönecektir. Tüm insanların."

Bira bardağını dudaklarına götürüp tek dikişte yudumlarken kalabalık alkış ve haykırışlarla patladı. O anda -büyücü şapkası ve dök¼len biraya lanet olsun- düpedüz kahraman gibi görünüyordu.

Ve neredeyse bir şansımız olduğuna inanacaktım.

BÖLÜM 30

Yeşilin içine bakarken kulaklarım gözlerime battı. Güneş doğmadan önce yüzüncü kez mücevherin derinliklerine baktım. Bu yüzüğü artık avucumun içi gibi biliyordum... her yüzünü, her kıvrımını... ama bu bilgi hiçbir şeyi değiştirmemişti.

Daha da kötüsü? Gözcümüz gecenin bir yarısı Relyk ve adamlarının izini kaybetmişti ve yörüngelerine ve önceki hızlarına bakılırsa savaş saatler içinde -belki de daha az- üzerimize gelecekti ve ben sıfır ilerleme kaydetmiştim.

Hayal kırıklığının beni tüketmesine izin vermemek için savaşıarak sakın bir nefes aldım.

"Harm?" Kapıdan gelen bir ses beni kendime olan acıma duygumdan çekip çıkardı.

"Evet Moll?" Bakışlarım hâlâ yüzüğe sabitlenmiş halde sordum.

"Meşgul olduğunuzu biliyorum ama bir saniyenizi yaptığımız tuzaklardan bazılarına bakabilir misiniz?"

Yüzüğe daha sert baktım ve kızgınlığımı ondan çıkarma isteğime direndim. "Moll, buna devam etmem gerekiyor, fazla zamanım yok." Sözümü kestim ve orada biriken gerginliği hafifletmek için omuzlarımı yuvarladım. Belki de tam da ihtiyacım olan şey bir manzara değişikliği idi. "Tamam, tabii. Göster bana."

Ayağa kalktığımda Moll sırtıttı, dün geceki itirafından sonra bugün ruh hali daha hafifti. "Merdiveni almamız gerekecek ama

çok uzak değil." Durakladı ve başını bana doğru eğdi. "O şeyi öylece bırakacak mısın?" diye sordu çenesini yüzüme doğru sallayarak.

"Ne?" Ne demek istediğini anlamak için elimi kaldırdım ve büyüteç hâlâ bir gözümde olduğunu fark ettim. "Oh!"

Onu tutmaktan bıkmıştım ve bir madenci feneri gibi tutturabilmek için deriden bir şeride monte etmiştim. Alnıma dayamak için kaldırdım ve onu dışarı kadar takip ettim.

Tahta ve ip merdivenler her platformdan aşağıya doğru kıvrılarak iniyor, sakinlere aşağıdaki orman zeminine ulaşmanın kolay bir yolunu sunuyordu. Onu takip ettim, yarım yamalak merdivene vardığımızda içimi bir sinir dalgası kapladı. Bizden önce bir çocuk geldi ve harekete geçmeden önce bize el salladı. Platformun kenarından atladı, bir örümcek maymunu gibi hızlı inişine başlamadan önce eli sadece bir saniyeliğine ilk basamağın üzerindeydi, ahşap çıtalara zar zor değiyor gibiydi.

Endişemi yuttum, bir ayağımı ilk basamağa atarken aşağıya baktım.

Moll, "Neredeyse yolu yarılamış bile," diye hayret etti.

Buradaki insanlar ağaçlardaki yaşama iyice adapte olmuşlardı ve bu onlara benim hayal bile edemeyeceğim kadar normal geliyordu. Dibe ulaştığımızda nemli ellerim ipten kurumuştu ve ayaklarım sağlam, tanıdık bir zemine değdiğinde rahat bir nefes aldım.

Konuşmacı'nın adamları etrafa yayılmış, görevlerine odaklanmış, çeşitli tuzaklar ve hazırlıklar üzerinde çalışıyorlardı. İtiraf etmeliyim ki etkilenmişim. Bu sadece bir grup hoşnutsuz değildi, saygıdeğer bir orduydı. Relyk'in muhafız birliği sayıca bizden fazlaydı ama savaşçılarımız neredeyse adam başına büyü kullanıyordu ve büyücünün aynı şeyi söyleyemeyeceğini biliyordum. Gerçekten de büyü *bu kadar* çok Fısıltı'yı dengeleyebilecek kadar güçlü müydü? Özellikle de

haklı öfke onların tarafında mı? Çocukları ve evleri için savaşıyorlar mı?

"Bu ne kadar harika?"

Moll'un işaret parmağını dünyamızın gerçek sınırına kadar takip ettim. Son birkaç gün içinde onu birkaç kez görmüştüm, ancak beni asla küçük hissettirmedi ve beni ona çağırmakta asla başarısız olmadı. Yerden ilk yakından bakışım, yukarıdan bakışımdan bile daha etkileyiciydi. Sanki dünyamız daha büyük bir dünyadan kesilmişti ve mükemmel bir şekilde düz bir kenara sahipti. Metrelerce uzaktan bile aşağıya bakarken başım dönmeye başladı ve birkaç adım daha geri attım.

"Bu inanılmaz."

Moll diz çöktü ve yakındaki yerden küçük bir taş aldı. "Gerçekten de öyle. Tuzağım için bana bu fikri veren şey buydu. İzleyin." Taşı kenarın üzerinden fırlattı ve taş aşağıdaki uçuruma doğru savruldu, sonra da düştü. "Gördün mü? Hâlâ bizimle aynı kurallara sahip." Gölge Uçurumu'nun hemen kenarında duran bir kayayı işaret etti. "Duncan onu taşımama yardım etti."

Bakışlarını takip ettim ve kayadan arkamızdaki ormana uzanan ipi gördüm. "Ooh, bu iyi bir fikir!"

Şimdiden görebiliyordum; tetiklendiğinde, halat Hedefini bileğinden yakalayıp dünyanın kenarına savuracaktı. Ama bir sorun vardı.

İşaret ettim. "Tüm merdivenlere çok yakın. Ya çocuklardan biri, yapmamaları söylenmesine rağmen çatışmanın ortasında aşağı iner ve yeryüzünden fırlarsa?" Buradaki tüm çocukları hatırlamak midemi bulandırdı ve başımı ağrıttı. "Aslında sen de gitmelisin. Tuzakları unutun. Sadece güney ormanının derinliklerine doğru ilerleyin ve tüm çocukları yanınıza alın-"

"Dur. Harm, dur ve nefes al, tamam mı?" Ben peygamber çiçeği bakışlarıyla karşılaşana kadar saçlarımdan bir tutamı çekiştirdi. "Bunların hiçbirisi için artık çok geç. Kaçmaya çalışan herkesi bulacaktır. En azından hepsi burada kalırsa, buradaki her yetişkine sahip olurlar.

Yerdeki köy onları ağaçlarda koruyor. Ve bebekleri için daha da çok savaşırdım. Ben yapardım, biliyorum."

"Tahliye etmeleri gerekirdi. Yapmalıydılar-"

"Yapmazlar. . Çünkü onlar sen."

Kulaklarım çınladı ve görüşüm bulanıklaştı. Kendime Druzilla tarzı sert bir tokat üzereydim ki aklıma bir anda her şey geldi.

Zihninizi olasılıklara açın. Baskı elmas yapar.

"Ben... Ben sadece aklıma bir şey geldi, benim gitmem gerekiyor." Ben

"Güvende olmak için o tuzağı daha uzağa taşı, tamam mı?" diye mırıldandı.

Tırmandığımız merdivene geri koştum. En alt basamağa henüz ayak basmıştım ki uzaktan bir korna sesi duyuldu, ses göğsümü titretti ve kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

O buradaydı. Relyk ve ordusu gelmişti.

Köylüler her dışarı dökülüyordu ve uzaklardan gelen at toynaklarının sesi arttıkça ben de merdivenden yukarı koşuyordum.

Merdiveni hızla çıktım ve uyuduğum yere gittim. Yüzük masanın duruyordu, ışık parıldıyordu. Onu ve sıkıca kavradım.

"Getir, hadi!" O gün ikinci kez dönüp merdivene doğru koşarken ona seslendim.

Fetch omzuma indi ve ben de Konuşmacı'nın yüzüğünü parmağıma geçirdim. Platformun kenarındaki okçu hattımızdan oklar fırlıyordu ve aşağıdan kılıçların ilk çarpışma sesleri gelirken zamanında yetiştiğime dua etmekten başka bir şey gelmiyordu elimden.

Son birkaç basamaktan aşağı savaş alanını tarayarak durumu olabildiğince hızlı bir şekilde değerlendirirken dizlerime bir acı saplandı.

Relyk'in birliklerinin bizim daha az koordine olmuş saflarımıza vurduğu iki açık taraf vardı. Beklendiği gibi ,

Yine de büyü, koordinasyon eksikliğimizi telafi etti. Ateş, rüzgâr ve buz etrafa yayıldı ve Relyk'in zırhlı askerlerini geri püskürttü.

Etrafımdaki ormanda yankılanan ölüm seslerini duymazdan gelmek için elimden geleni yaparak savaş alanını taradım. Daha sonra yardım etmek için bolca vaktim olacaktı ama şu anda tek önceliğim yüzüğü Konuşmacı'ya ulaştırmaktı.

"Sana inanıyorlar."

*Lütfen haklı olmama
izin ver.*

Crispin'in dans ettiği don fısıltısı

Bir gece önce bir tarafta durmuş, bir grup köylüye liderlik ediyordu ama ben onun yanından geçip bakışlarımı Duncan'a sabitledim. Relyk'in muhafızlarından birini ikiye bölmüştü, geniş kılıcı adamın zırhını kâğıttan yapılmış gibi kesiyordu. Boğazımı yakmak için safra yükseldi, ama ekibine doğru hücum ederken onu bastırdım.

"Duncan!"

"İçeri girmen gerek Harm, sen-" Savaşa doğru geri döndü ve eldivenli yumruğuyla bir adamın miğferini parçaladı.

"Konuşmacı'ya ulaşmam gerek. Ben... Ben cevabı biliyorum!"

Crispin onu kenara iterek sürünün ortasındaki yerini aldı. "Hadi! İşte beklediğimiz şey buydu. Ben işleri hallederim," diye homurdandı bir ok kalkanından sekerken.

Duncan arkadaşına son bir kez bakarak küfretti. "Ölmesen iyi edersin."

Koşarak bana geldi ve gözlerini bana dikerek durdu. "Son gördüğümde Konuşmacı bu taraftaydı. Yüzüğü bana ver, ben de ona götüreyim."

Gözleri dar ve sıvı gümüş rengindeydi, her zaman dövüştüğünde olduğu gibi ve ne zaman-

"Bunun ben olmam gerektiğini biliyorsun, Duncan. Bunu açıklayamam ama eğer Konuşmacı'ya ulaşabilirsem, sanırım bunu yapabilirim."

Bir yumruğunu sıktı, bir başka lanetle yakındaki bir ağaca çarptı, sonra nefesini bıraktı. "Arkamda kal."

Gösterdiği yöne doğru hücum ettik ve Konuşmacı'nın nerede olduğunu anlamamız uzun sürmedi. Bir köylü yarım düzine asker tarafından geri itiliyordu ki, en yakın ağaçtan bir o kadar sarmaşık sarktı ve Relyk'in adamlarını havaya kaldırdı. Çığlık atarak kaçmaya çalıştılar ama sarmaşıklar onları sıkıştırıp hem zırhlarını hem de göğüslerini ezerken bu onlara pek yardımcı olmadı.

Ağaç, düzinelerce metre uzakta olmamıza rağmen duyulabilen mide bulandırıcı bir çatlama sesiyle ilk adamı ezip geçti ve diğerleri de çok geride değildi. Vücutlarının parçaları ağaçtan meyve gibi düşerek aşağıdaki toprağa çarptı.

Kafamı kaldırdığımda Konuşmacı on metre ötede duruyordu, elini düşmana doğru uzatmış, yüzü öfkeyle çarpılmıştı.

Şimdiye kadar Relyk'in tarafı daha fazla kayıp vermiş gibi görünüyordu. Belki de Konuşmacı kendi gücünü hafife almıştı? Bir yıldırımla başka bir askeri daha patlattı ve Mantis'e yaptığı gibi onu da yakıp kül etti. Tek kişilik bir yıkım ekibiydi.

Duncan yön değiştirerek eliyle işaret etti. "Etrafında dönüp arkasından geleceğiz, böylece kesilmez."

Gürleyen bir gümbürtü havayı ikiye böldü ve ardından beni dizlerimin üzerine çökertecek kadar güçlü, kavurucu bir rüzgâr esti. Yukarı bakmak için geriye doğru sıçradım ve Konuşmacı'nın az önce kurtardığı Fısıldayanlar grubunun tamamen yok olduğunu, yanan bir kül yığınının başka bir şeye dönüşmediğini gördüm.

"Hayır!"

Relyk, arkasındaki altı Çakal'la birlikte Konuşmacı'ya doğru ilerlerken Duncan benimkinin önüne attı ve kılıcını uzattı.

Relyk acımasız bir kahkaha atarak, "Güzel şapka," dedi.

Duncan'ı iterek yaklaştım, o da benimle birlikte hareket etti.

Konuşmacının yüzü, ölen yoldaşlarından geriye kalanlara bakarken bir umutsuzluk maskesine dönüşmüştü. Relyk'in altın tacını işaret etti ve dudakları bir sırıtışa dönüştü. "En azından ben kendiminkini dürüstçe aldım."

Büyücü, Çakallarına ilerlemeleri için el salladı ve eli parıldayan tacına gitti. "Bu mu? Şapkam olsun ya da her zaman yetki bendeydi. Soylulara ne kadar güçsüz olduklarını gösterirseniz rahatsız olurlar, bu yüzden gölgelerden yönettim. Ama artık bunun zamanı geçti. Soyluları şişman ve mutlu tutmak kolaydı, ama açlıktan ölmek ve zincire vurulmak da bir o kadar g-"

Konuşmacı'nın ellerinden fırlayan bir ateş topu Relyk'in monoloğunu kesti. Büyücü bir eliyle onu kenara itti, ağzı tiksintiyle kıvrıldı. "Halktan birinin bu kadar büyüyle doğması iğrenç bir şey. Çakallar, hepsini öldürün."

"Harekete geçmeliyiz." Siyah kaplamalı savaşçılar Konuşmacı'yı korumak için harekete geçen Fısıltılar'la ilk teması kurup önünde bir insan duvarı oluştururken, son mesafeyi de kapatmaya çalışarak ileri atıldım.

Karanlık bir figür bize doğru hızla gelirken Duncan beni çekerek durdurdu. Sonra, bir savaş çekici bir an önce durduğum yere çarparken ikimizi de beş metre havaya fırlattı.

Çakal. Hem çok büyük bir tane.

"Tüneldeki..." Duncan mırıldandı, çoktan dövüş pozisyonuna geçmişti.

Yaratık elindeki devasa silahı katı çelikten ziyade içi boş bir odunmuş gibi döndürdü ve başka bir saldırı için bize doğru sıçradı.

Duncan homurdanarak büyük kılıcıyla darbeyi engelledi.

"Yürümeye devam et Harm-" Çakal'ın bacağı dışarı fırladı ve

Duncan'ın kaburgalarına bir *çatırtıyla* çarparak onu kesti. Kısa.

Prens ileri atıldı, kılıcı canavar kaçarken yüzünün birkaç santim yanından geçti. Elini uzattığında kalbim küt küt atmaya başladı, parmak uçlarında karanlık bir sis oluşuyordu.

Hayır.

Nefesim daralırken bile başım uğuldadı ve zonkladı, ama bu sefer karşı koymadım. Aklımdan aynı anda yarım düzine olasılık geçti.

Bu işe yarayabilir.

Çantamı karıştırdım ve tam gaz koşmaya başladım. Eğer yapabilseydim-

Elim yakalama kancamın üzerine yerleşti ve onu çıkarıp tetiğe bastım. Kanca ileri fırlarken sis Duncan'a doğru fırladı ve doğrudan Çakal'ın ön yüzüne .

Canavar sendeleyerek geri çekildi ve büyüyü serbest bıraktı. Duncan tereddüt etmedi. Savaş çekici bir kez daha aşağı inerken bile geri çekilmek yerine öne doğru sıçradı. Şaft omzuna çarptığında kükredi ama sadece acı onu durdurmaya yetmedi. Hele ki bu haldeyken. Eli ileri fırladı ve Çakal'ı boynundan tutup yere fırlattı. Duncan darbe üstüne darbe yağdırırken yüz plakasının çatlamış çeliği parçalandı.

Ancak Çakal'ın yüzünü koruyan siyah zırhın son parçası da , durdu ve şok içinde geri çekildi.

"Wh-"

Duncan'ın bakışlarını takip ettim, yaratığın kurumuş, çürümüş derisini ve kraliyetten bahseden yüksek elmacık kemiklerinin etrafına sıkıca sarılmış çıplak kas liflerini, göz çukurlarının ve burnun belli belirsiz şeklini ve sarı saç tutamını gördüğümde içimi bir korku dalgası kapladı.

"Heinrich...?" Duncan afallamış bir halde mırıldandı.

"Beni özledin mi kardeşim?" Heinrich sordu, sesi hayattakinden bile daha soğuk ve sertti. Ayağa fırladı

tek, sarsıntılı bir hareketle.

Duncan ileri atıldı ve Heinrich'in geri adım atmasına neden olan bir dizi savurdu ama bu uzun sürmedi. Bir saniye sonra saldırıya geçen o oldu ve doğaüstü bir ulumayla çılgınca savruldu.

Onlara doğru koştum, etkisiz hale getiricimi çıkardım ve Heinrich'in göğsüne doğru bastırdım. Kolu bana doğru savruldu ama artık çok geçti. Vücudu büküldü ve ben onu enerjiyle patlatırken kıvrandı, diğer elim hançerime doğru kıvrıldı.

Acı koluma yayılırken ve bıçağım sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi havada aniden dururken bir ses adımı haykırdı. Sendeleyerek geri çekildim, gözlerim yukarı doğru kaydı ama ne olduğu çoktan anlaşılmıştı. Tüm diyardaki en güçlü büyü kullanıcısı olan Relyk dikkatini bana vermişti.

Duncan, Relyk'in büyüleriyle geri uçarken homurdandı ve karanlık enerji elinde toplanırken büyücünün dudaklarında ince bir gülümseme belirdi. "Bu son, küçük şahin. Senin ölümünle benim hükümdarlığım kesinleşti."

Başarısız olmuştum.

Dişlerimi sıktım, mor büyü topu bize doğru fırlarken ölümü bekledim. Ama gelmedi. Bir an sonra gözlerimi kırptırarak açtım, gördüğüm şey karşısında şok geçirdim.

Crispin Locke ve ekibi, mavimsi bir enerjiyle yanan Relyk ve benim aramda duruyordu. *Konuşmacı'nın* enerjisiydi, nasıl bildiğimi bile bilmeden, bir anda fark ettim. Konuşmacı'nın enerjisi gibi hissediyordum. Crispin dizlerinin üzerine çöktü, büyücünün son büyü de kalkanında dağılırken nefes nefese kalmıştı.

Solumda bir hareket belirince irkildim ve geriye doğru yuvarlandım. Heinrich yukarı fırladı ve tek bir eldiveni bana doğru kaldırdı. Çılgınca bıçağımı aradım, bakışlarımı onun dar ve ölüm saçan gözlerinden ayıramıyordum. Bıçak gümbürdeyerek

ve başka bir figür görüldüğünde geri çekildim.

Duncan mı?

Hayır, hantal prens değildi. Moll'du. Yumuşak, tatlı Moll, bir ölüm perisi gibi çılgılık atarken ağzı bir hırıltıya dönüştü, hançer iki elinde sıkıca sıkıldı. Hedefini bulduğunda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, tam onu durdurmak için dönerken bıçağın tüm uzunluğu adamın alnının ortasına saplandı.

Moll muzaffer bir kükreme çıkardı, gözyaşları yanaklarından aşağı aktı, geri düştüğünde bıçağı serbest bıraktı, sonra zaten ölmüş olan Çakal'a tamamen gereksiz bir dizi takip bıçağı için ona indi. Bıçağının her darbesinde içinden sinekler fırladı ve nefes nefese geri çekildiğinde gömleği adamın yapışkan, neredeyse siyah kanıyla ıslanmıştı. "Bir daha asla seni piç! Bir daha asla başka bir kadına zarar veremeyeceksin!"

Söylemek istediğim çok şey vardı ama zamanı değildi, bu yüzden "İyi iş" demekle yetindim.

Ağır bir el omzuma düştü. Duncan'ı arkamda, göğsünü tutarken görmek için döndüm. "Hareket etmeye devam etmeliyiz. Relyk'in dikkati Crispin'in üzerindeyken Konuşmacı'ya ulaşabiliriz."

çekildi, bakışları Moll'a kaydı. "İyi iş çıkardın. Gerisini bize bırakın."

Ve bir kez olsun itiraz etmedi. "Tamamdır."

"Her şey bittiğinde görüşürüz," dedim ve Duncan'ın izinden giderken onun ormana geri döndüğünü görmekten memnun oldum. Yapması gerekeni yapmıştı ve tek umudum bunun iyileşmesine yardımcı olmasıydı.

Konuşmacı'gücüyle güçlendirilen Crispin ve ekibi, kaotik savaş alanında bir umut ışığı oldu. Muhafızlar sürüler halinde düştü ve köylüler onların etrafında toplanmaya başlayarak Relyk ve kuvvetlerine karşı hattı tutmaya başladı.

Konuşmacı'nın kendisi de bu hatların hemen arkasında duruyor, enerjisinin her zerresini Crispin ve diğer Fısıltılara aktarırken zar zor hareket ediyordu. Yukarıdaki ağaçlardan yağan oklar, Relyk'i tamamen saldırıya odaklanmak yerine kendini korumakla vakit kaybetmeye zorluyordu.

Ve bir an için umutlanmama izin verdim. Birkaç düzine metre uzaktaydık ve işler bizim lehimize değişmiş görünüyordu. Biraz daha ilerleyebilirsem...

Bir sonraki adımımın yarısına gelmiştim ki Relyk'in delici sesi havayı yardı. "Diz çök."

Büyüsü hücum ederken bacaklarım altımda büküldü, buna bir mide bulantısı dalgası eşlik etti. Nefesimi içime çekip etrafıma bakındım. Çatışmalar durmuş, köylüler ve askerler onun emriyle dizlerinin üzerine çökmüşlerdi. Dişlerimi sıktım ve toplayabildiğim tüm irade gücümü kullandım.

Konuşmacıya gitmem *gerekiyordu*.

Çırpınmaktan başım döndü ve yeni doğmuş bir tay gibi yalpalayarak iki ayağımın üzerine kalkmaya zorlanırken bir inilti çıkardım. Bir ayağımı diğerinin önüne atıp topallayarak elimden geldiğince hızlı bir şekilde Konuşmacı'ya doğru ilerlerken bacaklarımda acı dolu sarsıntılar oluştu. Relyk arkasını dönmüştü ve bundan daha iyi bir şans yakalayabileceğimi hayal bile edemezdim.

"Çakallar, bana!"

Geriye kalan ölümsüz askerler havaya sıçradı ve şimdi havada asılı duran büyücüye doğru savruldu. Aniden durduklarında midemde mide bulandırıcı bir yumak oluştu, kukla iplerine asılmış gibi ondan bir kol mesafesi uzakta sallanıyorlardı.

Zırhlarındaki her çatlaktan karanlık enerji fışkırmaya başlayıp Relyk'e doğru ilerlerken dudaklarından acı dolu çığlıklar döküldü. yaşam güçleri doğrudan ona akarken, efendilerine karşı savaşıarak kasıldılar ve sarsıldılar,

Tenini kutsal olmayan bir ışıkla aydınlatıyordu. akallar dışerken zırh parçaları da teker teker dıştı. Yeşil, çürümüş etleri fokurdayıp kıvranırken ağızlarından sinek bulutları uuştu ve yerlerini altlarındaki çiğ, kırmızı deriye bıraktı. Ve kısa bir an için neredeyse insan gibi göründüler.

"Ahh." Relyk'in elinde kara bir ateş parladı. "Belki de başından beri yol buydu."

Duncan homurdandı ve ben de dönüp onun ayağ a kalkmaya çalıştığını, gözlerini özellikle akallardan birine diktiğini gördüm.

"Baba?"

BÖLÜM 3 1

Sersemlemiştim, tanıma çiçekleri açmıştı.

Konuşmacı, gözlerim Kral Rudolph'a sabitlendi... ya da ondan geriye kalanlara.

Çakallar canavar muhafızlardan oluşan bir gruptan çok daha fazlasıydı. Onlar Relyk'in değiştirmeye karar verdiği eski krallardı. Kendini bu şekilde güçlü tutuyordu. Hizmet ettiğini iddia ettiği kişilerin ruhlarını tüketerek...

Rudolph'un gözleri Duncan'a sabitlendi ve titreyip büzülürken sanki bir kelimeyi zorla çıkarmaya çalışıyormuş gibi çenesi çalıştı. Yaşam enerjisi dalgalar halinde içinden akıyor, derisi yanaklarından şeritler halinde çekilirken yüzü korkuyla buruşuyordu. İyi bir adam değildi ama şu anda başına gelenlerden zevk alması imkânsızdı.

Büyücü Duncan' gözleriyle buluştu, karanlık enerji etrafında toplanırken dudaklarında zalim bir gülümseme vardı. "Hükümdarlıkları boyunca amaçlarına hizmet etmiş olmaları işe yaramaz oldukları anlamına gelmez. Krallar doğuştan gelen bir güce sahiptir ve şimdi bu güç parmaklarımda ucunda."

Duncan kükreyerek ayağa kalkmaya çalışırken bir ok fırlattı ve acı çeken babasına nişan aldı. Ok havaya fırlayıp eski kralın boğazına saplanınca irkildim. Bir hırıltıyla öne doğru savruldu.

Relyk'in bakışları Duncan'a kayınca kalbim dondu. Ya şimdi ya da asla.

Onun büyüüne karşı savaşıırken, her geçen saniye daha da kötüleşen zonklamalar kafatasımı acıyla dövüyordu. Bakışlarımı parmağımdaki yeşil yüzüğe sabitledim ve sahip olduğum her şeyle büyümü çağırdım. Ne yaptığımı gerçekten bilmiyordum, her şey içgüdüsel oldu.

Ama içgüdülerim kışkırtımı birden fazla kez kurtarmıştı.

Büyüteçi sağ gözümün üzerine indirdim ve haklı olduğuma dua ettim...

Kör edici bir ışık dalgası ortaya çıktı ve yüzük dışında her şeyi yuttu. Taşın tepesine dokunduğumda parmağım enerjiyle karıncalandı ve sanki bir düzine kez genişleyerek tüm görüş alanımı doldurdu. Göğsümde ilkel bir çılgılık oluştu ve onu yutmak ya da beni korkutmasına izin vermek yerine dışarı çıkmasına izin verdim... ve tüm sihir onunla birlikte geldi.

Yüzüğün her köşesi tanıdık gelmeye başladı. tabanındaki ayardan içindeki sıvının viskozitesine kadar her şey gözler önüne serilmişti. Üst kısmı iki kez çevirdim, sonra tatmin edici bir klik sesiyle ileri ittim. Açılmamıştı ama kilidi açılmıştı. Ve her şeyden emin olduğum gibi, en ufak bir çekişle açılabilceğini de biliyordum.

Bir anda kendime geldim, zonklayan acı geldiği gibi hızla kayboldu. Gözlerimi kırptırdım ve hayretle yere baktım. Yeşil yüzük parlak beyaza dönüşmüştü... tıpkı bir elmas gibi.

"Konuşmacı!" Ona doğru bir adım daha atarken çatallaştı ve boğuklaştı.

Sağ tarafımda bir hareket parladı ve bana doğru savrulan karanlık ateş topunu gördüğümde başımı kapatıp öne doğru yuvarlandım. Konuşmacı kükreyerek haykırdı ve önüne parıldayan bir büyü duvarı bıraktı.

Uzun bir süre birbirlerine karşı savaştılar ve her iki büyü de dağılırken Konuşmacı nefes nefese yere düştü.

Ben bir adım daha topallayarak ilerlerken Relyk kıkırdadı, parmak uçlarında bir ateş topu daha oluşuyordu. "Bütün bunlar

Yıllarca hazırlandınız ve yapabileceğinizin en iyisi bu mu?" "Diz çök" diye tekrarlararken buz gibi sesi ruhumun derinliklerine işliyor gibiydi.

Tökezledim, yere düştüğümde içimde dehşet hissettim. Dizlerimin üzerinde, ona karşı koyamıyordum. Hâlâ elimde bir koz vardı. Fetch'le olan bağlantım başka hiçbir şeye benzemiyordu. Konuşmacı bile ona hükmedemiyordu ve Relyk'in de edemeyeceğine tüm kalbimle inanıyordum.

Dişlerim birbirine çarparken ağrıyordu ve kolumu kaldırıp yüzüğü birkaç metre havaya fırlatmak için her şeyimi harcadım.

"Yakala!"

Fetch omzumdan fırladı, bir ok gibi Konuşmacı'ya doğru ilerledi ve yüzüğü pençeleriyle yavaşlamadan kopardı. Nefesim kesildi, hareketsiz kaldım ve kuş Konuşmacı'ya doğru savrulurken her kalp atışı dakikalar gibi geldi. *Lütfen, Fetch, bunu yapabilirsin. Bunu ona götür. Yapabilirsin-*

Yüzük görünmeyen bir güç tarafından çekilerek pençelerinden nefesim boğazımda düğümlendi. Bakışlarımı Relyk'e dikip en kötüsüne hazırlandım ama onun yerine başka bir yöne fırladı ve Konuşmacı'nın elinin yüzüğü yakalamak için uzandığını görmek için tam zamanında başımı çevirdim.

Yüzüğü kırıp açarken gözlerini bana dikti ve bir yudumda içkiyi yuttu. Relyk aynı anda bir ateş topu daha fırlattı ve doğrudan Konuşmacı'ya nişan aldı; büyücü şapkası yanında yere düşerken, saçları yukarı doğru kabarıyor, her bir teli, içinden ruhani bir hayat fişkirirken diken diken oluyordu. Bana göz kırptı. "Senden bir an bile şüphe etmedim."

Büyücünün siyah alevi, Konuşmacı'nın elini sallamasıyla birlikte titreşerek yok oldu ve Konuşmacı mizahtan yoksun bir kahkaha attı.

"Kralların doğuştan gelen bir güce sahip olduğunu söyledin Relyk. Ve bu doğru, ama bir şeyi kaçırıyorsun çok önemli bir şeyi . Tüm insanlar

güce sahipler. Sizin hatanız, bu gücü onlardan almaya hakkınız olduğunu düşünmenizdi."

Gökyüzünden mavi bir şimşek çaktı ve Relyk'in gözleri dehşetle parladı. Savaş alanındaki büyülü hakimiyeti bir anda yok oldu ve ben de diğer yüzlercesiyle birlikte tökezleyerek ayağa kalktım.

Relyk ayağa saldırıdan anında kurtulurken parmaklarım avuçlarıma gömüldü. Konuşmacı'ya doğru hücum ederken elinden mürekkep gibi bir bulut fışkırdı. "Sen de diğerleri gibi bir böcekten başka bir şey değilsin. Ne yaparsan yap, beni *asla* yenemeyeceksin."

Bu siyah sis yuvarlandı Dışarı, tüketmek her şey dokundu. Askerlerin ve köylülerin tökezleyip yere düşerek ölmelerini dehşet içinde izledim. Getch tokatladı geri içine benim Omuz olarak I kesikli Koşarken bile gözlerimi iki büyücünün üzerinde sabit tutuyordum. Konuşmacı ölüm ve çürüme dalgasını görmezden geldi, saf büyülü enerji içinden taşıtı ve devasa bir duvar oluşturdu . sihirli olarak o suçlandı at onun Yeminli Düşman.

Gök gürültüsünü andıran bir çatırtı Relyk'e çarparak savaş alanını ikiye böldü ve Relyk'in sırtı bir ağaca öyle sert çarptı ki tepesindeki gölgelik sallandı. Dişlerini gıcırdatarak ayağa kalktı.

Sadece göğsüne doğru başka bir enerji duvarı yakalamak için.

Bir umut ışığı yeniden ortaya çıktı ama Konuşmacı'nın öksürük krizine girip yere yığılmasıyla hemen söndü. Ayakta durmaya çabalarken ağzından kan damlıyordu.

"Şimdiden bitti mi?" Relyk alaycı bir tavırla seslendi ama onun da aynı derecede acı çektiği belliydi. Kan gömleğinin içine işlemişti ve artık havalanmak yerine normal bir şekilde yürüyordu. Keşke daha fazla zamanımız olsaydı...

"Şaka mı yapıyorsun? Hayatım boyunca bir şans için bekledim." Dudaklarından bir kan daha fışkırdı,

ve ağız bir sırıtışa dönüştü. Fısıltılar Relyk'e karşı savaşa katılacakmış gibi etrafında toplandı, ama ayağa kalkıp büyücüye doğru ilerlerken onları geri püskürtmek için büyü kullandı.

İşte o zaman farkına vardım. Artık onların korumasını istemiyordu.

Çünkü en başta bu dövüşten sağ çıkmayı hiç planlamamıştı.

Elini kaldırdığında gözlerime yaşlar doldu, gücünü kendinde toplarken tüm vücudunu bir titreme sardı. Omzunun üzerinden baktı, gözleri benimkileri buldu.

"Git, Harmony! Ve sakın arkana bakma. Bir sonraki bölümün seni bekliyor, sınırın ötesinde!"

Garip bir ses beni dünyanın öbür ucundan çağırıyor ve kendisine doğru çekiyor gibiydi. Sanki başka biri beni kontrol ediyormuş gibi, büyütecin merceğini uzağa bakmak için hafifçe oynattım. Orada, görünen en uzak köşede... neydi o? Hemen altında bir sayı olan küçük bir üçgen.

Bir kitap gibi... Tıpkı bir kitabın sayfasının köpek kulaklı bir köşesi gibiydi!

Sayfayı çevirmezsen hikayeyi bitiremezsin...

Zihnimde bir erkek sesi çınliyordu, sıcak bir bariton, çıkaramadığım ince bir aksanı vardı. Çok uzun zaman önceki rüyalarımından hatırlıyordum.

Duncan kılıcını sallayarak yanıma koşarken Molly de yanıma kaydı. "Seni koruyacağım!"

Öyle de yaptı, bizi takip çalışan askerleri bir hiçmiş gibi biçti. Köyün Fısıltıları da üzerlerine düşeni yaptı ve biz dünyanın kenarına ulaşana kadar arkamızda bir duvar oluşturdular.

"Atlamam gerekiyor," dedim, zihnim ve kalbim hızla çarparken nefesimi zorlukla tutabildim. "Görüyor musun? Tam orada... Sayfanın kenarında?"

"Hayır," dedi Duncan yumuşak bir sesle. "Ama *sen* görüyorsun ve önemli olan da bu."

"Yapamam. Seni bu savaşta yalnız bırakmak doğru değil!"

Şimdi bile... İki yöne doğru çekiliyordum; bilinmeyene ve arkamdaki savaşa doğru. Fetch yaklaştı ve hafifçe omzuma kondu.

Gitme zamanı, evlat.

Ona göz kırptım, duyduğumu sandığım şeyi duyduğumdan emin değildim ama ondan başka bir şey gelmedi.

Duncan elini belime koydu. "Bu senin kaderin Harm. Ve bunu yerine getirsen iyi olur çünkü dünyamıza bir şeyler oluyor. Ve bizi kurtarmak sana kalmış gibi görünüyor."

Beni hafifçe çevirdi. Solumuzda her geçen saniye büyüyen bir kara delik vardı. Delikten bir yığın siyah solucan çıkıyordu ve köpek kulaklı köşeye doğru kemirerek ilerliyorlardı. Ne olduklarını ya da neden burada olduklarını bilmiyordum ama her şeyi mahvedecek güce sahip olduklarını biliyordum.

Dünyalar.

Hayatlar.

Kaderler.

Beni yüzüğü açmaya iten aynı içgüdüyle, zamanın dolduğunu biliyordum. Onlar iyiydi, gitmem gerekiyordu.

Merceği çekip çıkardım ve kalbim ağzımda Duncan'a baktım. "Ben...biz..."

"Bu senin kaderin, bu da benim. Halkımın şimdi bana ihtiyacı var." Parmaklarını saçlarımin arasına sokup beni son bir öpücük için kendine çekerken erimiş gümüş gözleri kederle doluydu. "Yollarımız bir gün tekrar kesişecek Harmony Fallowell. Peki ya bir dahaki sefere? Gitmene izin vermeyeceğim."

O gözlere bakarak bir saniye daha geçirirsem, buradan ayrılabilceğimden emin değildim. Bu yüzden kendimi çelikleştirdim.

ve Moll'a döndü. "Ve sen... İstemiyorsan anlarım-"

"İyi denemeydi. Beni yine terk etmeyeceksin! Biz jambon ve yumurtayız, sen ve ben." Elimi tuttu ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi, gözleri sulu ama parlıyordu. "Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim. Hazır mısın?"

"Hayır, ama şunu yapalım." Büyüteçi tekrar bir gözümün üzerine kaydırıldı, en yüksek büyütme merceğini yerine çevirirken Konuşmacı'nın arkama bakmama isteğine rağmen omzumun üzerinden son bir bakış attım.

Yumruğu Relyk'in yüzüne çarparken mavi bir ışık patlaması gökyüzünü ikiye böldü. Bir kez daha vurmak için ileri atıldı ama büyücü dikiş yerlerinden patlamaya başlayıp mürekkep gibi siyah bir sise dönüşürken geri çekildi, etrafına sinekler üşüştü. Konuşmacı'nın gürleyen kahkahası mesafeye rağmen ormanda yankılandı ve ağzından kan akarken bile büyücü şapkasını almak için diz çöktü. Şapkasını kafasına geçirdi ve kısa bir süre için bana baktı, yüzünde bir gülümseme belirdi. Sonra bir anda yok oldu, sonuna ulaşmış bir yıldız gibi göz kırparak gözden kayboldu.

O . Biz .

Gözlerim yaşardı, ama şimdi hissetmeme izin verseydim, tamamen yarılr ve keder içinde buruşurdum. Arkamı dönüp diz ve bir elimle köpek kulaklı sayfayı kavradım. Sonra Moll'un elini sıkıca kavradım.

"Hazır...başla!"

Birlikte, sayfayı da yanımızda sürükleyerek dünyanın bir ucundan diğerine sıçradık. Zaman ve mekân, azalan savaşın son soluklarıyla dalgalandı ve değişti, geride sadece rüzgârın sesi ve kalbimin atışı kaldı. Ağırlıksızdık ve mutluluk dolu birkaç dakika boyunca yüzüyorduk, dönen bir renk girdabıyla sarılmıştık. Bir o yana bir bu yana döndüm, duyularım ışığının sonsuz prizması tarafından boğulmuştu. Bozulmuş harfleri ve kesirleri kelimelerinin

görünmeye başladı, önce puslu ve bulanık, sonra kalın ve net, ama yine de bir şekilde okunamaz.

Bir güç bizi aniden, dişlerimi takırdatacak kadar sert bir şekilde geri çekti ve vahşi renkler ve garip harfler göz açıp kapayıncaya kadar soldu, yerini loş bir gökyüzüne bıraktı.

Serin bir esinti yanağıma çarptı ve gözümü tekrar tekrar kırıştırdım, etrafıma bakıp umutsuzca nerede olduğumu anlamaya çalışırken içimde saf bir dehşet hissettim. Ve sonra, kafamın içinde yeni bir ses çınladı, bir çan kadar netti.

Bu sefer kaçtın ama hata yapma. Yakında seni yakalayacağım güzelim, ve küçük kuşunu da!

Sonra, taş gibi düştük, aşağı, aşağı...

Birlikte çığlık attık, sanki yeterince uğraşırsak gökyüzünde kalabilecekmışiz gibi boştaki kollarımızı çırptık. Fetch bile katıldı, sanki beni düşüşten çekip çıkarmayı planlıyormuş gibi kanatlarını uzatırken pençelerini omzuma daha da batırdı.

Tanrılara şükürler olsun ki yerin üstünde değildik.

Suya çarptığımızda, bizi buz gibi bir kucaklamayla içine çekti.

Burnuma ve ağzıma tuzlu su fişkirirken Moll'un eli elimden çekildi. Sertçe tekmeleyerek yukarı doğru bir hamle yaptım, nefes nefese kaldım ve yüzeye çıktığımda acıyan gözlerime baktım.

"Moll! Getir!"

Arkamdan bir öksürük sesi geldi ve Moll'a döndüm, üstü başı dağınıktı ve... kızıl saçları geri gelmişti! Tuzlu su yüzünden akmış, boyayla kahverengiye boyanmıştı. Ay ışığının silüetine bürünmüş, üstümde daireler çizen Fetch'i gördüğümde rahat bir nefes aldım ve bir onay çığlığı attı.

Yaşıyorduk.

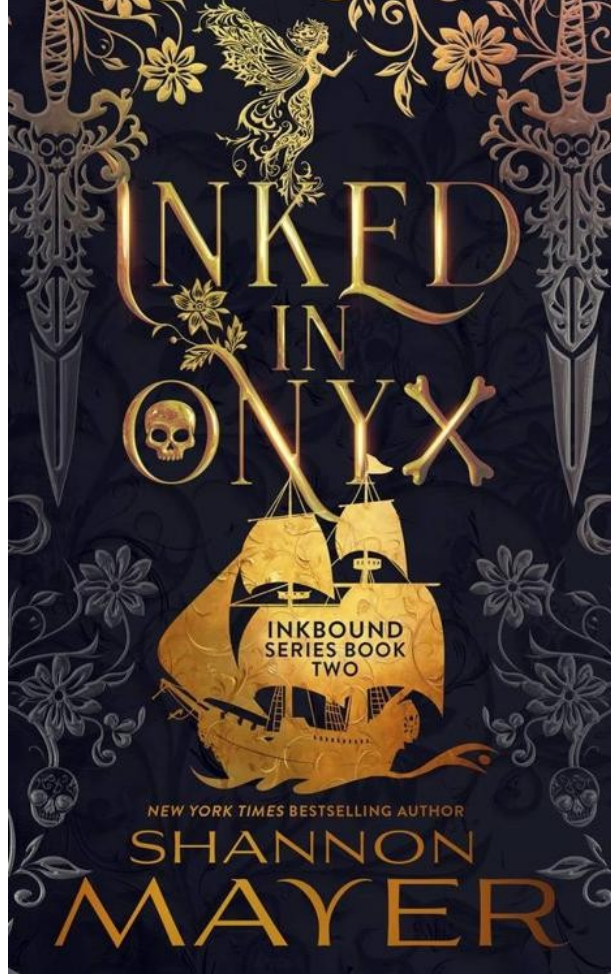
"Bu da ne böyle?" Molly yanımda kürek çekerken homurdandı, bakışları sol omzumun üstündeki bir şeye takılmıştı.

devasa bir kalyonun suyun üzerinde bize doğru süzüldüğünü gördüm. Kurukafa ve çapraz kemiklerle süslenmiş siyah yelkenlerin iyiye işaret olmadığını anlamak için bir Fısıltı olmaya gerek yoktu... Ve bir an sonra karanlıkta çınlayan sözler de daha iyi değildi.

"Düşman sancak güvertesinde görüldü! Topları hazırlayın ve öldürmek için ateş edin!"

BENİMLE BAĞLANTI KURUN

Inked in Onyx, bir topu doldurabileceğinizden daha hızlı geliyor!

Daha fazlası için sabırsızlanıyor musunuz? [rahatlatacak ÜCRETSİZ bonus hikaye](#) .bir indirin

BanaShannon@shannonmayer.com adresinden e-posta gönderin veya beni sosyal medyada bulun.

[FACEBOOK OKUYUCU GRUBU](#)
[INSTAGRAM](#)

TIKTOK

Gelecek kitaplarla ilgili güncellemeler, sahne arkası bilgileri ve özel içerikler için [haber bltenime](#) katılın.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

